

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

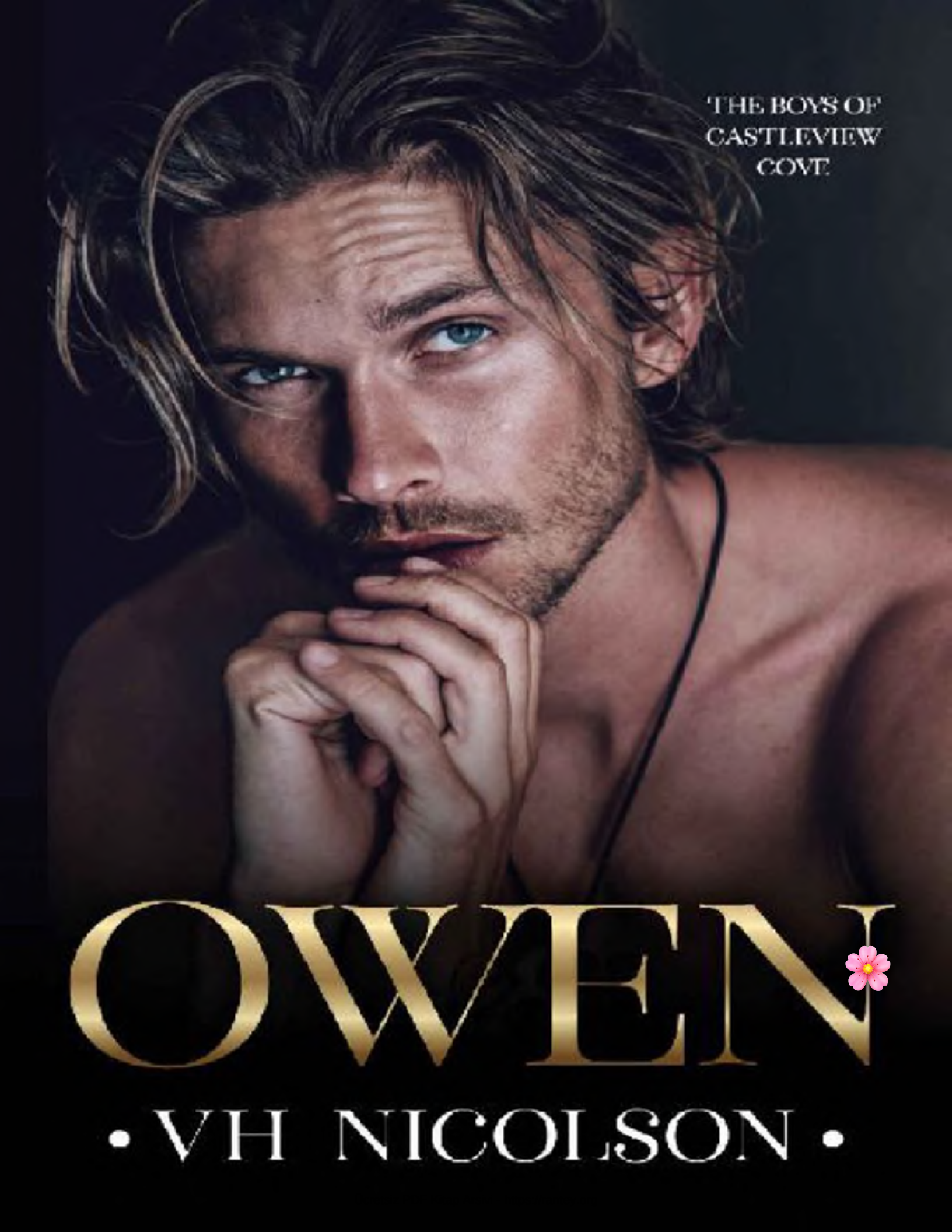
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A close-up portrait of a man with long, wavy brown hair and light blue eyes. He has a light beard and is looking directly at the camera with a serious expression. His hands are clasped together near his chin. He is wearing a thin black necklace. The background is dark and out of focus.

THE BOYS OF
CASTLEVIEW
COVE

OWEN

• VH NICOLSON •

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

OWEN

CASTLEVIEW COVE'UN ÇOCUKLARI - KİTAP 3

VH NICOLSON

İÇİNDE

Yazarın Notları

Bölüm

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38 Epilog

VH Nicolson'un diğer
eserleri Teşekkür Yazar

Telif Hakkı © 2023 VH Nicolson

Tüm hakları saklıdır.

Yayıncı: Kristina Fair Publishing Ltd

Owen bir kurgu eseridir. Karakterler, isimler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek hayatta yaşayan veya ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Düzenleme: Sarah Baker, The Word Emporium.

Kapak resmi: © Fotoğrafçı: Ren Saliba

Ailem haline gelen Silahlı Kuvvetler arkadaşlarıma

YAZARIN NOTLARI

Bu kitapta içerik uyarısı bulunmaktadır. Bu kitap 18 yaşından büyükler için yazılmıştır.

Kitaplarımın hepsi mutlu son garantilidir, ancak bazen bu sonuca ulaşmak için zorlu bir mücadele gerekebilir. Kitaplarımın ana odak noktası aşk, romantizm ve mutluluktur.

Ayrıca, kitaplarda çok fazla mizah da vardır. Lütfen bunu aklınızda bulundurun.

Ancak, emin değilseniz ve hassas bir okuyucuysanız, lütfen dikkatli olun. İşte içerik uyarısı listesi.

Tetikleyiciler: Trafik kazası (ölümcül - sayfada anlatılmamıştır ve ayrıntılı olarak açıklanmamıştır), uçak kazası, çocuklukta duygusal istismar, kaçan damat, terk edilen gelin, şantaj, kumar, ebeveynin yokluğu, iş yerinde cinsel taciz.

**TÜM KİTAPLARIMIN İÇERİK UYARILARI VE TROPLARI İÇİN LÜTFEN
YAZAR NOTU SAYFASININ ÜST KISMINDAKİ QR KODUNU
TARAYIN.**

Sıkı bir düzenleme sürecinden geçmesine rağmen küçük yazım hataları veya yanlışlıklar varsa, lütfen doğrudan benimle iletişime geçin, böylece bunları hemen düzeltebilirim. Her e-postayı şahsen yanıtlıyorum: hello@vhnicolsonauthor.com

Keyifli okumalar... Haydi başlayalım...

BİRİNCİ BÖLÜM

OWEN

"Rengin garip oldu. İyi misin?" Hayat boyu arkadaşım ve sağdıçım Lincoln, pembe ipek kravatımı düzeltir.

"Çok sıkı." Bebek mavisi gömleğimin yakasına parmağımı takıp gevşetmeye çalışırken neredeyse nefes alamıyorum. Kendiliğinden sıkılıp beni boğmaya çalıştığından eminim. Bu aptal şeyi giydiğimden beri nefes alamıyorum.

Bugün benim düğün günüm.

Düğün günü. Pfit.

Hayatımın en mutlu günü olması gerekiyordu, ama tek düşünebildiğim, müstakbel karım Evangeline ve annem tarafından giymem için zorladıkları bu aptal kıyafeti yırtıp atmak ve ikisine de nereye sokacaklarını söylemek.

Kilt giymeme bile izin vermediler. Ben İskoç'um. Doğru olan, düğün günümde tam da bunu giymem.

Ama hayır, Evangeline için kilt yeterli değildi. Babamın küçük prensesi için özel olarak bir tasarımcı tarafından yapılan mavi ve pembe işlemeli çiçek desenli bir takım elbise giymek zorunda kaldım.

Evangeline ne isterse, Evangeline alır.

Bana dokunmamı asla istemez, ben de dokunmam. Beni öpmemi asla istemez, ben de öpmem.

Yanlışlıkla ona dokunduğumda bile irkilir, bu da birlikte yaptığımız her şeyi garip hale getirir.

Onunla konuşmaya çalışırsam, beni azarlar. Her fırsatta benimle alay eder, ne kadar aptal olduğumu söyler.

Çocukluğumdan beri annemin sözlü saldırılarına katlandığımı düşünürsek, şimdiye kadar alışmış olmam gerekirdi, ama alışamadım ve asla alışamayacağım. Evangeline'in ağzından çıkan her acı söz, eski duygusal yaraları açan bir kırbaç darbesi gibi, her biri bir öncekinden daha derine kesiyor.

Annemin söylediği gibi *iyi çocuk* rolünü oynamak için, Evangeline'in ailesi, arkadaşları, hatta aptal İran kedisi Angel'a bile tüm çabamı harcadım.

İnan bana, o kedi melek değil. Tüyleri bembeyaz ve yüzü masum görünebilir ama yeni eve taşınır taşınmaz, uykumda beni pençeleriyle parçalayacak. Eminim "*Owen'ı Öldürme Planı'nı*" yapmıştır. Biliyorum. Beni ısırp enfeksiyon kapmamı sağladıktan sonra doktorlara gitmek zorunda kaldım.

Angel beni parçalayıp öldürecek. Bekle ve gör.

Ama katil kedi sorunlarımın en küçüğü.

Ailelerimiz için bu saçma sapan ilişkiyi yürütmeye çalıştım. Tanrım, ne kadar uğraştım.

Onun için saçlarımı bile uzattım çünkü daha yakışıklı olacağımı söyledi. Aslında tam olarak öyle demedi, ama tam olarak şöyle dedi: "*İnsanların dikkatini kocaman burnundan uzaklaştırır.*" Burnumun nesi var lan? Ah, biliyorum, hiçbir şeyi yok. O benim yüzümün tamamını görmeye dayanamıyor.

Liseden beri kız arkadaşım olan Skye'yi ne kadar mahvettiğimi bildiğim için, bunu bir daha yapmak istemiyorum. Ne kadar berbat bir erkek arkadaş olduğumun tamamen farkında değildim.

Skye bana *söyledi*. Anlaşılan, on dört yıllık, bir ayrılıp bir barıştığımız ilişkimiz boyunca onu defalarca hayal kırıklığına uğratmışım. Bunu öğrendikten sonra, kendime daha çok çabalayacağıma, daha iyi olacağıma ve yakında karım olacak kadın için olması gereken adam olacağıma söz verdim.

Skye'ı kaybetmiş ve onun ihtiyaç duyduğu adam olamamış olabilirim, ama diğer en iyi arkadaşım Jacob, o adamın nasıl olması gerektiğini çok iyi biliyordu. O bir adım öne çıktı ve Skye'ı tüm kalbiyle seviyor.

Onları kıskanmıyorum. Biz birbirimiz için yaratılmamıştık. Ama sahip oldukları şeye imreniyorum.

Ben de öyle bir aşk istiyorum.

Damarlarında o kadar derinlere işleyen bir aşk ki, onsuz düzgün düşünemiyor, göremiyorsun.

Lincoln, Violet'le bunu yaşıyor, şimdi de Jacob, Skye'la.

Sonra ben varım.

Üçlü grubumuzun en beceriksiz elemanıyım. Hiçbir şeyi doğru yapamıyorum, söyleyemiyorum, elde edemiyorum.

Bu yüzden, otuz bir yaşında, çiçekli bir düğün takım elbise içinde, sanki idam sehpasına çağrılmayı bekleyen bir aptal gibi duruyorum, bana bakmaya bile tahammül edemeyen biriyle evlenmek için. Asla bulamayacağım bir aşk ve istemediğim bir hayat için kalbim parçalanıyor; *mutsuz bir evlilikle ölüm*.

Yine de, tüm bunlara rağmen, bir gösteri yapmalıyım. Kimsenin ne kadar yıkık olduğumu görmesine izin vermeyeceğim.

Dışarıdan bakıldığında, ben eski şakacı Owen'ım, ama içimde ölmek üzereyim.

Bugüne kadar bu ilişkiyi yürütmek için harcadığım tüm çabalar yüzünden, tüm stresimden vücudum pes edebilir; Evangeline'i randevulara çıkarmak, onu lüks restoranlara götürmek, alışveriş gezileri, babamın yeni yatında onun havalı arkadaşlarıyla kokteyl içmek. O dayanılmaz, huysuz ve inan bana, sadece yirmi bir yaşında ve benden on yaş küçük olmasına rağmen, hala bir çocuk olduğunu biliyorum.

ama o gerçekten şımarık bir çocuk. Ve benim hoşuma gidebilecek itaatkar bir şekilde değil. Hayır, o tam anlamıyla olgunlaşmamış, her yönüyle ailesinin şımarttığı küçük bir prenses.

Onun için yaptığım hiçbir şey, ama hiçbir şey, yeterince iyi olmadı ve asla da olmayacak.

Ben yeterince iyi değilim.

Annemin doğduğum günden beri her gün bana söylediği bir şey.

O halde doğru olmalı, değil mi?

Kalbim şeytanın pençeleriyle parçalanıyormuş gibi hissediyorum. Göğsümü keskin bir acı sararken, rahatsızlığı hafifletmek için nefes nefese kalarak belimden eğiliyorum.

Lincoln ve Jacob'un her iki yanımda durup sırtımı okşayarak bana her şeyin yoluna gireceğini söylediklerini hissediyorum.

Ama ben iyi değilim.

Bugünü nasıl atlatacağım, hatta hayatımın geri kalanını nasıl yaşayacağım, hiç bilmiyorum.

Evangeline'in yanında olmak çok rahatsız edici ve yarın babasının bizim için aldığı eve taşınıyoruz.

Beni hiç tanımadan, benden nefret eden biriyle nasıl yaşayabilirim?

Çünkü o hiç zaman ayırıp sormadı.

Sadece bize söyleneni yapıyoruz. Tüm hayatımız dikte ediliyor.

Ve ebeveynlerimiz de en üst düzey kukla ustaları.

Ne halt ediyorum ben?

Bu güne kadar geçen her milisaniye kalbimin daha yavaş atmasına neden oldu ve benim adıma, *ailenin iyiliği için* alınan her karar, ruhumun bir parçasını daha öldürdü. Evangeline ile evlenmek, Brodie olarak doğmanın getirdiği boktan hayatın üzerine konan çilek gibi.

Her zaman aşk için evlenmek istedim ve biz *kesinlikle* birbirimizi sevmiyoruz.

Bu düğün tamamen sahte. Bir maskaralık.

Görünüşe göre, 'ailelerimizi güçlendirmek ve birleştirmek' için birbirimizle evlenmeye *zorlanıyoruz*.

Bir imparatorluk kurmak, bu berbat mirası devam ettirmek için daha fazla Brodie çocuğu dünyaya getirmek. Ama o benim elimi bile tutmaya izin vermezken bunun nasıl olacağını bilmiyorum. Eminim ki ailelerimiz bu büyük planlarında bunu düşünmemişlerdir.

Evangeline'in ailesi milyoner, benimki ise milyarder. Evliliğimizle birleşen ailelerimizin babaları birlikte çalışacak, anlaşmalar yapacak ve Birleşik Krallık'ın en büyük matbaası olacak, tüm gazeteleri, dergileri ve çizgi romanları basacaklar. Babam, işimizi uluslararası alana taşımayı ve bağımsız yazarların yayınlarını da bünyemize katmayı planlıyor ve bunun tek yolunun Evangeline'in babasının bağlantıları olduğunu söylüyor. Babamın çok iyi bağlantıları var ve görüşmelere başladı bile, ancak bunu gerçekleştirmek için yeterli fonu yok. İşte burada devreye giriyoruz. *O bize yardım ediyor, biz de ona.*

Benim için bugün... için geri kalanı benim hayatım... ve için

Ailem için, sahte gülümsemeler takınmak, Brodie düğününe katıldıklarını söyleyebilmek için burada bulunan pisliklerle havadan sohbet etmek ve kalbimdeki acıyı o kadar derine gömmek zorundayım ki, içim içime sığmayacak.

O beni sevmiyor. Ben de onu sevmiyorum.

Ama ailemizin hatırı için, çok derinden aşıkmişiz gibi davranacağız... Çünkü ben, onların beklentilerini sorgulamadan yerine getirmek için yetiştirildim.

Tanrım, midem bulanıyor.

Kilisenin yan odasında, sağdıçlarım Lincoln ve Jacob, kendime gelmeme yardım ediyor ve sonra gülüp şakalaşarak dikkatimi dağıtmaya çalışıyorlar, ama ben

kiliseye yaklaşırken annemle yaptığım konuşmayı hatırlayarak kendi düşüncelerimde kayboluyorum.

"O çok iyi bir aileden geliyor," dedi acı bir ses tonuyla ve dolgulu yüzüyle, bana bir kez daha evliliğimin şartlarını hatırlatarak. Evangeline'i sanki lanet olası bir et parçasıymış gibi gösterdi.

Evangeline'in istediğı bu mu? Bir sanat müzayedesinde pahalı bir tablo gibi en yüksek teklifi verene satılmak mı?

Ben kesinlikle böyle bir hayat istememiştim.

Saatın ibreleri törene yaklaşırken midem her dakika daha da bulanıyor.

Mükemmel bir nişanlı olmak için, nişanımız açıklandığından beri Evangeline'e sadık kaldım ve son bir yıldır, müstakbel eşim *yıllın düğününü* planlarken kendimi işe verdim.

Bir yıl boyunca kadın yüzü görmedim.

Bu düğün de benim kuraklığımı sona erdirmeyecek.

Evliliğimizi tamamlama düşüncesi beni titretir. Yanlış anlamayın, o çok güzel. Uzun siyah saçları, muhteşem bacakları ve ruhunu emen kara delik gibi koyu ela gözleri var. Ama güzelliğı tamamen yüzeysel. O kızın iç dünyası tamamen berbat.

Kara bir kalbi, kara bir ruhu var ve kendinden başka kimseye karşı en ufak bir şefkat ya da sevgi duymuyor.

Muhtemelen yatakta berbat olduğumu ve acele etmemi söyleyecektir. O otoriter bir kaltak, daha çok kaltak kısmı ağır basıyor.

Onunla olan geleceğimi düşünürken zihnim karanlık yollara sapıyor... birlikte hayatımızın nasıl olacağını hayal ediyorum.

Randevulu geceler, kahkahalarla dolu tatiller, hatta el ele sahilde yürüyüşler bile olmayacak.

Sanki aynı havayı soluduğum için bütün gününü mahvetmişim gibi bana bakıyor ve evlendiğimizde bunun değişeceğini sanmıyorum.

En iyi arkadaşlarım Lincoln ve Jacob da bunu görüyor ve ona buz kraliçesi lakabını takmışlar.

Haklılar.

"Defol git, beni rahat bırak" havası yayıyor. Annemden bile daha fazla, oysa annem tanıdığım en duygusal olarak mesafeli insan.

Bugün burada olacakların büyüklüğü kafama dank edince kalbim biraz daha göğsüme çöküyor.

Hayatım, anne babamın hayatıyla aynı yöne gidiyor. Birbirlerini tolere eden, sadece çocuk yapmak için seks yapan iki insan. Bunun dışında ayrı hayatları, ayrı yatak odaları, tatilleri ve hatta ayrı yemekleri olan iki insan.

Birbirlerinden nefret ediyorlar.

Onların hayatlarının aynası olmak istemiyorum.

Bunu yapamam.

"Evet, yapabilirsin," Lincoln beni cesaretlendiriyor.

Kahretsin, bunu yüksek sesle söylemek istememiştim. Omuzlarımı geriye doğru itip ciğerlerime temiz hava çekiyorum.

Karşımda duran Lincoln, omuzlarımdaki kumaşı okşadıktan sonra üst kollarımı sıkıca kavradı. "Bir yıldır bize bunu istediğini söylüyorsun ve her şey yoluna girecek." Kaşlarının arasında derin bir V şekli oluşur, artık sözlerimden şüphe duymaktadır. "Altar başında yeminlerini ederken her şeyin yoluna gireceğinden eminim." Lincoln beni cesaretlendirmeye çalışır, ama işe yaramaz.

Kusabilirim ya da kalp krizi geçirebilirim. Şu anda bu korkunç durumdan kurtulmak için her iki seçenek de iyi olurdu.

Lincoln geri çekilir ve işaret parmağıyla kıyafetimi yukarı aşağı gösterir. "Bir şey kesin. Düğün fotoğraflarında çok güleceğiz. Takım elbisen berbat."

Jacob, Lincoln'ün omzuna yaslanarak ikisi de bana bakıp gülüyor. "Seni

duvara asmalıydık. Giriş holündeki duvar halılarının yanında tam evinde gibi görünürdün."

"Siktir git." Gözlerimi devirip ellerimi pantolonumun ceplerine soktum.

Lincoln omzuma yumruk attı. "İyi ki yakışıklı bir pisliksin."

"İnsan Ken bebeğine benziyorsun. Model olabilirsin." Jacob bana göz kırpar.

Derin bir nefes alıyorum. "Siz ikiniz bundan gerçekten zevk alıyorsunuz, değil mi?"

"Bunu yapmak zorunda değilsin, Owen." Jacob'ın yüzü düşer, derin kaşları bana onun da benim için ne kadar endişelendiğini gösterir. "Bir yıl önce sana tüm bağlarını koparmanı ve seni seven ve senin de sevdiğin birini bulmanı söylemiştim. Bunu aylar önce durdurmalıydın."

Lincoln kollarını göğsünde kavuşturur ve geniş bir duruş alır. "Bunu istediğini söylediğini biliyorum ve seni destekliyoruz. Gerçekten destekliyoruz, ama tüm bunlar çok eski moda geliyor. Günümüzde kim rahatlığı için evlenir ki? Bu barbarca, Owen. Seni buna zorlamamalılar."

Ama yapıyorlar.

Genelde susması gereken kişi olan ben, bugün ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.

"En azından pembe blancmange gibi görünmüyorum," diye şaka yapıyorum, onların da aynı derecede korkunç kıyafetleriyle dalga geçerek, kanımın damarlarımdan süpersonik hızla akıp kalbimin göğsümde daha da hızlı atmasına neden olduğunu görmezden gelerek.

"Bizi iki büyük pembe pamuk şeker gibi düşünmek istiyorum. Çok sevimliyiz," Lincoln alaycı bir şekilde cevapladı.

"Siz bir çift dildoya benziyorsunuz," diyorum ciddi bir ifadeyle.

Jacob kendi kıyafetine, sonra Lincoln'ün kıyafetine bakıyor. "Gerçekten öyle. Ama ikimiz de kığımızdan sikilmiyoruz. Sen ise bu saçma sapan evlilikte kıcıncıdan sikiliyorsun. Ee, bu kadar mı? Buz kraliçesiyle sonsuza kadar mutsuz mu yaşayacaksın?" Sesinde ciddi bir ton var.

Jacob ve Lincoln, Evangeline ile evlenmemem için birçok kez beni ikna etmeye çalıştı.

Beni sevdikleri için beni korumaya çalıştıklarını biliyorum, ama onunla evlenmezsem bunun sonuçlarını anlamıyorlar.

Annem evlilik şartlarını açıkça ortaya koyduğunda midemin nasıl bulandığını hatırlıyorum. Mirasımı, evimi, arabamı, işimi... her şeyimi kaybedeceğim.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi Lincoln, "Hepsi maddi şeyler. Bunu biliyorsun, değil mi? Arabalar ve evler yenilenebilir. Sevgi ve mutluluk ise parayla satın alınamaz. Hayatın bir kez ve sen onu mutsuz, sevgisiz bir evlilikte geçirmeyi seçiyorsun" dedi.

"Biliyorum," diye fısıldadım.

"Bundan vazgeçmek için henüz çok geç değil, Owen." Lincoln arkasındaki tahta sandalyeye kendini bıraktı. "Sen benden daha cesursun. Ben bugün yaptığını yapamazdım."

Hiç cesur hissetmiyorum, Lincoln.

"Birikimin var mı? Ailenin bulamayacağı bir yerde sakladığın?" Jacob alt dudağını ısırarak sorar.

Yavaşça başımı salladım. Yirmi bir yaşında aldığım miras param var, yani en az beş milyonluk birikimim var. O parayı annemle babamın asla bulamayacağı bir yere, yurtdışındaki bir hesaba yatırdım.

"O zaman burada ne halt ediyorsun?" Cevap vermek istemediğim için başımı sallıyorum.

"Owen?" Jacob cevap vermem için ısrar ediyor.

Arkadaşlarım sonunda cevaplanması gereken soruları sorarken, ben ileri geri yürüyüp duruyorum.

"Çünkü ben hiç yeterince iyi olmadım," diye patladım. "Ailemin gözünde, ben kimsenin zamanını hak etmiyorum. Ben aptalım. Ne isterse elde eden şımarık bir çocuğum." Göğsümü yumrukladım. "Tek istediğim annemi mutlu etmektir. Ama ilk kez bile..."

Üniversitede aldığım derece, işimde kazandığım sözleşmeler ya da babamın işinde herkesten daha uzun saatler çalışmam onun sevgisini kazanmıyor. Bir kez olsun, belki, bu... Kapıyı işaret ederek, gerçekleşmek üzere olan düğün törenini ve dev kilisenin ahşap sıralarında oturan yüzlerce konuğu kastettim. ... onu beni sevmesini sağlar. Benden istediğini yap. İşleri güçlendirmeye yardım et. Belki o zaman onun sevgisine layık olurum. Belki, eğer... eğer... eğer bunu yaparsam... Brodie imparatorluğunu devam ettirirsem, bana söylenenleri yaparsam..." Nefes nefese, sudan çıkmış balık gibi nefes almaya çalışıyorum.

Arkadaşlarım bana sanki iki kafam çıkmış gibi bakıyor, sonra Lincoln diyor ki, "Owen, bana inan, bunu deneyimimden biliyorum. Geçmişte ne yapmış olursam olayım, gelecekte ne yaparsam yapayım, annemin bana olan duyguları asla değişmeyecek. Beni bebekken terk etti ve ne ben ne de babam onun bana olan duygularını değiştirmek için hiçbir şey yapamadık. Bunun yerine, onun sorunlarının benimle ilgisi olmadığını bilerek, kararını kabul etmeyi öğrendim. Böylece kendimi çok daha iyi hissediyorum." Lincoln ayağa kalkar ve yavaşça bana doğru yürür. "Sırf bu onu seni sevmesini sağlayacak diye bunu yapamazsın. Onun sorunları onun sorunları. Bırak o halletsin."

Siktir, ağlayacağım, ama ben asla ağlamam.

Jacob öne çıkar. "Lincoln haklı. Annen babanla bir anlaşma gereği evlendi. Bize onların birlikte mutsuz olduklarını söyledin, Owen. Kız kardeşin ve kocası da öyle. Sen de bunu mu istiyorsun? Mutsuz ve sevgisiz bir evlilikte sıkışıp kalmak mı?"

Cevap vermek için ağzımı açtığımda, tahta kapı gıcırdayarak açılır ve neşeli, gülümseyen bir düğün organizatörü bize altara gitme zamanının geldiğini söyler.

Arkadaşlarımı görmezden gelerek yanlarından geçip, beni takip etmelerini umarak hızla uzaklaşıyorum.

Bu konuşmaya katlanamıyorum. Artık gitmek için çok geç.

Geleceğimi mühürleme zamanı geldi.

Yüz yüze, gelecekteki karıma bakıyorum.

Onun sert, neredeyse duygusuz yüzünde hiçbir duygu yok.

Lincoln ve Jacob'un sözleri kafamda yankılanıyor ve onların haklı olduğunu anlıyorum.

Her gün ve her gece karımla kavga edip, boğuşup, tartışacağım; evliliğimizi hangi gece tamamlayacağımızı, haftada kaç kez seks yapacağımızı, ailelerimizi memnun etmek için kaç çocuk yapmamız gerektiğini tartışacağım ve sonunda babasının bizim için satın aldığı o lanet olası, gülünç derecede büyük evin ayrı kanatlarında yaşamaya başlayacağız. Böyle yaşamak istemiyorum ve kesinlikle böyle bir hayata çocuk getirmek istemiyorum... otuz bir yıldır katlandığım bir hayata.

Kulaklarımda keskin bir çınlama duyuyorum. Sanki gürültü önleyici kulaklık takmışım gibi, bakanın sesi boğuklaşıyor ve panik atak geçirdiğime eminim.

Evangeline'in ağzı hareket ediyor, ama ne dediğini duyamıyorum.

Elini sertçe uzatıyor. Otomatik pilotta elini tutuyorum ve dokunuşumun burun deliklerini genişlettiğini fark ediyorum.

Benden nefret ediyor.

Omzumun üzerinden iki sağdıçım bakıyorum. İkisi de gözlerimi yakalıyor ve endişe ve sempatiyle bana bakıyorlar.

Tüm o mutluluk ve kahkahalar nerede? Her şeyi kaplayan aşk ve neşe duygusu nerede?

Onu istiyorum. Onsuz yaşayamayacağın kişiyi.

Onu istiyorum.

Evangeline'e bakıyorum. Mutlu olmadığını biliyorum.

Ben de mutlu değilim.

Arkadaşlarım haklı; ne yaparsam yapayım, annemi de asla mutlu edemeyeceğim.

Bu bir kayıp-kayıp durumu.

"Bunu yapamam." Evangeline'in yüzünde dehşet dolu bir ifade belirirken, elini bırakıp geri adım attım.

Sanki kulaklarımdaki gürültü engelleyici kapatılmış gibi, beş yüz konuğun şok içindeki nefes alıp verme seslerini ve alçak sesli mırıldanmaları duydum.

Bir adım daha geri çekilip, çirkin takım elbise ceketimi düzelterip, kalabalık kiliseye dönüyorum.

Lincoln'e, sonra Jacob'a bakıyorum. İkisi de daha dik ve gururlu duruyorlar, yüzlerinde hayranlık dolu bakışlarla bana bakıyorlar. Jacob "koş" diyor, ben de koşuyorum.

İnanamayan kalabalığın arasından geçtim.

Bana bağırان annemin yanından geçiyorum.

Hayal kırıklığının yankıları kiliseden dışarıya kadar peşimden gelen babamın yanından geçiyorum.

Bir taksi çağırıp içine atladım ve valizlerimi almak için otele doğru yola çıktım; bu gece kalmamız gereken otele.

Birkaç dakika içinde, birkaç hafta yetecek kadar giysi, pasaportum, cüzdanım ve telefonumla birlikte bekleyen taksiye geri dönüyorum.

"Şimdi nereye, koca adam?" diye sorar geniş aksanlı İskoç taksi şoförü.

"Havaalanı," diye cevap veriyorum, nereye gideceğimi ve gelecek planlarımda ne olacağını hiç bilmeden.

Tek bildiğim, aylardır kendimi bu kadar iyi hissetmediğim.

Sanki omuzlarımda on tonluk bir kamyon taşıyormuşum da şimdi daha hafif, daha mutlu ve yeniden nefes alabiliyormuşum gibi.

Sonra birden farkına varıyorum.

Geride bıraktığım hayat. Miras
alacağım milyarlar. *Siktir.*
Terden sıırıslıklam oluyorum.
Tanrım, ne yaptım ben?

İKİNCİ BÖLÜM

OWEN

Hafif bir klor kokusu, hafif esinti ile birlikte oturduğum özel havuzun kenarlarına çarpan su damlalarıyla bana doğru geliyor.

Parlayan güneşin altında gözlerimi kısarak, elimdeki telefona bakıyorum. Bakışlarım, dinlemem gereken sesli mesajların sayısını gösteren simgeye takılıyor.

Yedi gün boyunca, geride bıraktığım karmaşayı bilmeden ve yüzleşmeden geçirdim. Yedi gün boyunca düşündüm. Yedi gün boyunca, kaçtığım hayatımda şimdi ne yapmam gerektiğini düşünerek endişelendim. Geride bıraktığım hayatımda.

Tek bildiğim, önümüzdeki birkaç hafta, belki daha da uzun süre burada kalacağım ve ne yapacağıma karar vereceğim. *Seyahat etmek mi? Belki. Kendi işimi kurmak mı?* Hayır. *Castlevew Cove'a eve dönmek mi?* Bu düşünce beni ürpertir; vücudumun tepkisi bunun kesin *bir hayır olduğunu* doğrular.

Sisli bir gecede deniz feneri gibi, telefonumdaki kırmızı bildirim simgesi, sesli mesajlardan uzak durmamı, bir hafta önce yarattığım fırtınadan kaçınmamı uyarıyor.

Kuzenim Gregor'u havaalanından arayıp şu anda nerede olduğunu sormamın üzerinden sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor. Ailelerimiz arasındaki anlaşmazlık nedeniyle, düğüne davet edilmeyen tek kişi

düğüne davet edilmeyen tek kişiydi. Zaten işleri nedeniyle düğüne gelemezdi.

Böylece, beş saat içinde, beni bulabilecek herkesten iki bin mil uzakta, Kıbrıs'a indim.

Sesli mesajlar gelen kutumu doldurana kadar arka arkaya geldi.

Hiçbirini dinlememeye karar vererek, telefonuma geldiklerinde sildim. Ancak bu, telefonun tekrar dolmasını engellemedi. Muhtemelen benim ve Evangeline'in ailelerinden gelen öfkeli mesajlarla doldu, bu yüzden silmeyi bıraktım. Kapasitesi dolana kadar dolmasına izin verdim, böylece kimse mesaj bırakamaz ve ailemin iletişim bilgilerinin üzerindeki *arama engelleme* düğmesine bastım. Kalıcı olarak değil. Sadece bir sonraki adımımı kararlaştırana kadar.

Onlarla konuşmaya hazır değilim. Henüz değil.

Eğer konuşursam.

Satranç tahtasındaki stratejik bir hamle gibi, artık piyon değilim, kendi kaderimin hükümdarıyım ve bu sefer kazanmak için oynuyorum. Kraliçemi bulmak ve kendi lanet kalemin kralı olmak için... kendi şartlarımla. Ailem istese de istemese de.

Umarım annemin öfkesine dayanabilirim, çünkü beni bulduğunda, mükemmel manikürlü tırnaklarıyla beni öldürecek. Babam ona onay verirse, ilk olarak tırnaklarını kalbime batıracağından eminim.

Annem büyürken bana hiç fiziksel şiddet uygulamamıştı, saldırı yöntemi olarak sözlü tacizi tercih ediyordu, ama bu sefer onu çok fazla zorlamış olabilirim. Otuz bir yaşında olmama rağmen, hala benimle çocukmuşum gibi konuşuyor ve davranıyor.

Aile adını lekelediğim için beni affedeceğini hayal bile edemiyorum.

Umurumda mı? Biraz.

Aile işinden daha çok akıl sağlığımı mı önemsiyorum? Şu anda, kesinlikle.

Telefonum titreyerek beni irkitti. Arayan Lincoln'ün adını ekranda görmek hoş bir sürprizdi.

Arayacağını bildiğim için kabul düğmesine bastım, bacaklarımı açtım ve şezlonga uzandım, güneş şemsiyesinin altında güneşin yakıcı sıcaklığından sığındım.

"Selam, yabancı." Lincoln'ün tanıdık koyu renkli yüz hatları ve dişleri görünen gülümsemesi ekrana geldi.

Lincoln'ün Amerikalı nişanlısı Violet neşeyle onun yanında belirir. "Güzel, bronzlaşmış karın kasları." Bana şakacı bir şekilde göz kırparak beni güldürür. Lincoln'ü kızdırmaktan daha çok sevdiği bir şey yoktur ve benim vücudumla ilgili yorumlar yapmak da tam da bunu yapar.

Lincoln onu yanından gıdıklayarak kızdırır, kız çığlık atarak mutfak adasının etrafındaki yüksek bir sandalyeye atlar ve güvercin grisi mermer tezgaha kolları dayayarak öne doğru eğilir.

"Bunun bedelini sonra ödersin." Lincoln yanağına bir öpücük kondurur.

"Umarım." Violet, koyu kahverengi saçlarını omzunun üzerinden atarken ona yan gözle bakıyor.

Jacob da ortaya çıkar ve Lincoln'ün büyükannesinin lezzetli, şuruplu baklavasına benzeyen şeyi ağzına tıktırarak o da oturur. Son olarak, eski kız arkadaşım, şimdi Jacob'un karısı olan Skye, Jacob ve Violet'in arasına geçer. Bu çok içimi ısıtan bir manzara; ne olursa olsun, yargılamadan, dört arkadaşımın beni koşulsuz sevdiğini bilmek.

Violet bana bakar ve "Seni özledik Owen" der. "Ne, bu kocaman burnlu çirkin surat mı?" yüzüme işaret ediyorum, kendinden eminmiş gibi davranarak, içimdeki kırıklığı fark etmemelerini umuyorum.

Uykusuzluğumu ve fazla egzersizden kaynaklanan yorgunluğumu çok iyi gizlediğimi düşünerek Jacob, "Berbat görünüyorsun" diyor.

İç çekip, başımın üstünde duran güneş gözlüklerimi aşağı kaydırıp, gözlerimin altındaki koyu halkaları gizlemek için burnuma itiyorum. "Uyuyamıyorum. Çok sıcak." Sesim çökmüş, yalan söylüyorum. Bunun sıcaklığıyla alakası yok ve onlar bunu zaten biliyorlar. Hislerimi saklamaya çalışsam bile beni kitap gibi okuyabiliyorlar. Bütün hayatım boyunca bunu yaptığım için daha iyi olmam gerektiğini düşünürsün.

Skye nazıkçe gülümser ve kolunu Jacob'un omuzlarına dolayarak, "Bize karşı dürüst olabilirsin Owen. Zorlandığını itiraf etmen sorun değil," der.

Güneş gözlüğümün koyu camlarının arkasından, Jacob'un Skye'nin şişmiş, hamile karnına güven verici bir şekilde elini koyduğunu izliyorum.

Onlar için çok mutlu olsam da, Jacob ve Skye'nin birbirlerine olan sevgisini izlerken kalbimde küçük bir kıskançlık hissediyorum, çünkü bu, kendi hayatımdaki sevgi eksikliğini daha da belirgin hale getiriyor.

Hiç *gerçek aşkı* bulabilecek miyim?

Cevabımı bekleyen arkadaşlarım sessiz kalıyor ve sonunda itiraf ediyorum: "Kalbim ve kafam birbiriyle çatışıyor." "Doğru şeyi mi yaptım?" derken göğsüm ağırlaşıyor.

Birlikte, kesin *bir evetle* onayladılar ve kendinden emin baş sallamalarıyla onaylarını pekiştirdiler.

"Evangeline, siz birlikteyken Adam Blumenthal'la yatıyormuş." Lincoln'ün bana bir şey söylemek için can attığını biliyordum. Bunu hissedebiliyordum.

Bu haber neden beni şaşırtmıyor?

O pislik etrafımda kötü bir koku gibi dolanıyordu. Tanrıya şükür, onunla yatmadım.

"Linc," diye bağırdı Violet şok içinde, avucuyla tezgahı tokatladı. "Bunu konuşmuştuk. Bekleyip Owen'a sonra söyleyeceğimize karar vermiştik."

Gözleri büyüdü, avucunu bana doğru açtı. "O artık bilmeli. Kararından dolayı kendini kötü hissetmemesi için

. O, Owen için doğru kişi değildi ve bunu hepimiz biliyoruz." Soluna ve sağına bakıyor.

"Katılıyorum," diye Skye araya girdi. "O da bu evliliği hiç istememişti, Owen, ve nişanlıyken bunu yürütmek için ne kadar çabaladığını hepimiz gördük. Elinden gelenin en iyisini yaptığını gördük, ama o sana sürekli kaba ve acımasız davrandı. Bu kadar uzun süre dayandığını anlayamıyorum. Seni sevdiğimiz için evlenme kararını destekledik, ama onun sana uygun olmadığını görebiliyorduk."

"Hissedebiliyordum." Her boş gözlerine baktığımda, içimde bir yerlerde hissediyordum. Onun onaylamadığını, çaresizliğini ve umutsuzluğunu hissediyordum; aynaya her baktığımda hissettiğim şey buydu. Bir tür düello, en çok istediğin şeyleri feda ederken aile stratejisini uygulamak için görevini yerine getirme içsel mücadelesi; ebeveynlerinin onayı, sevgi ve mutluluk. *Bir kucaklaşma.*

Bana, bunların önemli olmadığı, çünkü değerimin servetle ölçüldüğü söylenerek bytldm. Sahip olduğum şeyler, bir erkek olarak sahip olduğum niteliklerden daha önemli.

Skye haklı. Evangeline de aynı durumdaydı, ama en azından ben uzaklaşıp ona sadık kalacak cesareti buldum, annemin beni yetiştirdiği gibi iyi bir köpek yavrusu gibi.

Boğazımı temizleyip, elimi çenemin altındaki kıllara srtyorum. "Her neyse, Evangeline, düğün, artık hiçbirinin önemi yok." Omuzlarımdaki yk aniden hafifliyor. "Umarım Adam'la mutluluğu bulur." Eğer istediği buysa, içtenlikle diliyorum. Artık benim sorumluluğumda olmadığı için mutluyum.

Beşimiz bir an durup, söylediklerimin dürüstlüğünün aramızda yerleşmesine izin verdik.

"Seninle gurur duyuyorum," diyor Lincoln. "Daha yüksek bir yere çıktın."

Jacob, sanki bana bir şey sormak istercesine öne doğru eğildi. Vücut dili çok açıktı. Benim için endişeleniyordu, eve dönmemi istiyordu, orada güvende olduğumu biliyordu ve eğer kötü bir duruma düşersem Lincoln'le birlikte bana bakabileceklerdi. Ki, kayıtlara geçsin, bunu yapmayacağım. Bir daha asla. Bunu, babamın Evangeline'in babasıyla yaptığı anlaşmayı ilk öğrendiğimde bir kez yaptım. Birçok gece... Hayır, haftalarca içkiye sığındım. Sorunlarımın çözümünü şişenin dibinde aramak işe yaramadı. İçerek unutamazdım. Bunun ne kadar anlamsız olduğunu bildiğim için bir daha yapmamayı karar verdim.

Evangeline'in Adam'la ilişkisini doğrulamak bir nevi güvence oldu. Doğru şeyi yaptığımı biliyorum; o asla benim olamazdı ve evlilik dışı ilişkiler midemi bulandırıyor.

"Kıbrıs'ta ne kadar kalmayı planlıyorsun?" diye sordu Jacob sonunda.

"Gregor bir ay boyunca burada antrenman yapıyor ve bu güzel villada kalıyor." Omzumun üzerinden büyük, beyaz geçici evimin yönünü işaret ettim. "Hava üssündeki subay lojmanı tadilatta, yoksa onunla kalamazdım, bu yüzden bu fırsatı değerlendirmek istedim." Geri dönecek bir yerim yok ki. Aile şirketindeki işimi ve ebeveynlerimin arazisi içindeki kapı evimi kaybettiğimden eminim.

"Gregor'un işi çok havalı." Lincoln, kendini hızlı bir jet pilotu olarak hayal edermişçesine hayran hayran bakıyor.

"Harika bir iş," Jacob Lincoln'e katılıyor. "Her yıl yapıyor, değil mi? Kıbrıs'a eğitim için gidiyor?"

"Genelde dört hafta, evet, ama o herkesten bir hafta daha uzun kaldı. Konaklama yerlerinin uygun olduğundan ve ekibin gelişi için kiralık arabaların ayarlanmasından sorumluydu. Herkes bugün geliyor." Gregor, Springhawk eğitimi için her yıl Kıbrıs veya Yunanistan'a geldiklerini, çünkü mavi gökyüzü ve güneşin tekrar tekrar pratik yapmalarına olanak tanıdığını söylemişti. "Bu

Gregor'un son yılı. Akrobasi filosunda sadece üç yıl görev yapacak, sonra kalıcı hızlı jet filosuna geri dönmek zorunda. Az önce bana seyahat ettiği tüm ülkeleri, tanıştığı ünlüleri ve gördüğü şeyleri anlatıyordu. Castlevue Cove'daki hayatım onun yanında çok sıkıcı geliyor.

"O ne iş yapıyor?" Violet yüzünü buruşturarak, cevabı zaten biliyor mu diye hatırlamaya çalışıyor.

Bu mevsim için beklediğimden çok daha sıcak, alnımda biriken ter damlalarını silip güneş gözlüklerimi burnuma iterek cevap veriyorum: "Gregor, Kraliyet Hava Kuvvetleri'nde akrobasi pilotu." Yanımdaki sehpadan kapağı açık şişe suyu alıp büyük bir yudum alıyorum.

Violet'in yüzü aydınlanıyor. "Kraliyet ailesi için, saraydaki Jübile kutlamalarındaki gösteri gibi havada akrobatik hareketler yapıyor mu? Kırmızı, beyaz ve mavi dumanlar çıkaranlardan mı?"

"Aynen öyle." Dudaklarımdaki serin suyu yalayıp, Violet'in İngiliz kültürüne olan heyecanına gülümsüyorum. O tam bir Kaliforniyalı kız olsa da, İskoç yaşamını suya düşmüş kaz gibi benimsedi. Gerçi, sert kış soğuklarıyla zorlanıyor ve haggis'e olan sevgisinin hâlâ tartışmaya açık olduğunu düşünüyorum.

"Vay canına, eminim kadınları kendinden uzak tutmak için mücadele ediyordur. Ne iş ama." Hayranlıkla iç çekiyor.

Bunu kendi gözlerimle gördüm. Buzları kırmak için en iyi konuşma konusu ve kadınlar onun heyecan dolu mesleğini çok seviyor.

"Gregor döndüğünde dört hafta sonra görüşür müyüz? Geri dönecek misin?" Skye merakla kaşlarını kaldırıyor ve ben geri döneceğimden emin olmadığım için tereddütle başımı sallıyorum. "Yoksa Kıbrıs'ta mı kalacaksın?" diye devam ediyor. "Uzun saçların seni plaj serserisine benzetiyor." Yumuşak bir gülümsemeye ortamı yumuşatıyor. "Oraya çok yakışırın."

Parmaklarımla saçlarımı taradım ve bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım, sonunda yeni uzunluğuna alışmaya başlamıştım. İçimdeki yeni keşfedilen asi ruh, saçlarımı daha da uzatıp sakalımı da uzatabilir.

Yeni bir hayata ve kariyere başlama zamanı geldiyse, o zaman yeni bir ben olma zamanı da gelmiştir.

Ne yapacağım? Kim bilir?

Lincoln konuşmaya dahil olur. "Henüz plan yapmayacağına söz ver. Ya da aceleci kararlar verme. Birkaç hafta bekleyip nasıl hissedeceğine bak, *sonra* karar ver, tamam mı?" Dört arkadaşımın umut dolu yüzleri kameradan bana bakar.

"Söz veriyorum. Eğer benim yerimi herkesten gizli tutmaya devam edeceğinize söz verirsiniz. İdam mangasıyla yüzleşmeye hazır değilim." Göğsümde sürekli yükselen ağır his yeniden ortaya çıkıyor. Sanki biri beni dünyanın derinliklerine sürüklemeye çalışıyor. Bundan hoşlanmıyorum.

Koşmak işe yaramadı. Spor yapmak işe yaramadı. Yüzlerce tur yüzmek işe yaramadı. Hiçbir şey işe yaramadı.

"Yemin ederiz ki yapmayacağız," diye Lincoln kararlı bir şekilde cevap verdi.

Kıbrıs'a geldiğimde durumumdan habersiz olan Gregor'a hemen olanları anlattım. Babamın beni sevmediğim bir evliliğe zorlamasına çok kızmıştı.

Gözlerinde minnettarlık da gördüm. Annelerimizin, yani kız kardeşlerin artık birbirleriyle konuşmamasına minnettardı. Aile işlerimizin çakışmaması nedeniyle rahatlamıştı, aksi takdirde aynı kader onu da bekliyor olabilirdi.

On yıl önce babamla Gregor'un babası aynı şirketi ele geçirmek için rekabet ettikten sonra, babam Gregor'un ailesiyle tüm bağlarını kopardı. Ancak babamın talimatına karşı, gizlice onlarla, özellikle de Gregor'la iletişim halinde kalmaya karar verdim.

Ailem, düğüne annemin tarafındaki akrabalarımı davet etmeme izin vermediği için çok üzüldüm çünkü Gregor, ailem diyebileceğim en yakın kişi ve benim aksime iyi ebeveynlere sahip olduğu için biraz kıskanıyorum.

Annemin tam tersi olan Flora teyzem, David amcam gibi nazik, sıcak ve şefkatli bir kadındır. David amcam da kibar bir adamdır ve Gregor da tıpkı ona benzer. Gregor'un dost canlısı ve cömert yapısını kimden aldığı belli. Sonuçta, beni sorgusuz sualsiz, baskı yapmadan kanatları altına aldı ve aileme yerimi söylemeyeceğine söz verdi.

Annemin, benimle konuşmadığımı varsayarak ona ulaşmayı düşüneceğini sanmıyorum.

Uçmaya olan tutkusu nedeniyle, Gregor on dört yaşında pilotluk lisansı almak için çalışmaya başladı ve on altı yaşında tek başına uçmaya başladı.

Babası onun doğal yeteneğini fark edince, Gregor Kraliyet Hava Kuvvetleri'ne eğitim subayı olarak katıldı ve ardından uzman pilotluk eğitimine devam etti.

Castlevue Cove'dan ayrılalı on yedi yıldan fazla oldu, annemin onu tamamen unuttuğuna eminim. Ailesinden hiç bahsetmez, asla.

Ön kapıdan gelen yüksek *bir ses*, ziyaretçilerin geldiğini haber veriyor.

Şezlongda dönüp ayağa kalkıyorum. "Kapıya bakmam lazım." Gregor'un ekibinin geri kalanı bugün geliyor ve özel site içindeki villalara taşınıyor. "Gregor koşuya çıktı." Bu sıcakta koşan deli herif. Gece veya sabahın erken saatlerinde koşmak çok daha iyidir.

Ayak tabanlarımı havuz kenarının yakıcı sıcaklığından korumak için lacivert terliklerimi giydim.

"Harika. Haberleşelim, tamam mı?" Skye, havuzun etrafında hızlıca dolaşp, kapıyı açmak için devasa, klimalı beyaz oturma odasına girerken sesleniyor.

Neredeyse koşar adımlarla, terliklerim koridorun mermer zeminine çarparak, seyrek mobilyalı Akdeniz tarzı villada yankılanırken, abartılı bir şekilde derin bir nefes alıyorum. "Evet, Bayan Baxter, haber veririm." Bir yıl oldu ama Skye'ye evlendikten sonraki soyadıyla hitap etmeye hala alışamadım. "Kızıma iyi bakın, Bay Baxter." Jacob'a şımarık bir göz kırpıyorum.

"Bunu söylemeyi bırak. Sana sürekli söylüyorum, o artık senin kızın değil," diye karşılık verdi Jacob, bana somurtarak, etrafındaki herkesi güldürdü. Onunla dalga geçmeyi gerçekten seviyorum.

"Sizi seviyorum çocuklar." Hepsine şakacı bir öpücük gönderirim. "Özellikle seni, Skye."

"Orospu çocuğu..." Kahkahalarla gülerek telefonu kapatıyorum, sonra telefonumu krem rengi ve altın rengi mermer konsol masasının üstüne koyuyorum.

Hala kendi kendime gülerek, kilidin mandalını çevirip pirinç kolu çevirerek ağır ceviz kapıyı açtım. Gülüşüm aniden boğazımda düğümlendi, çünkü parlak güneş, hafif esen rüzgarda dalgalanan ateş kırmızısı saçlarından oluşan güzel bir aslan yelesinin arkasından parlıyordu.

Silüet bir adım, sonra bir adım daha bana doğru ilerlerken güneş gözlüklerimi başımın üstüne itiyorum. En güzel kadın, en mavi gözlerle, net bir şekilde görünür hale gelirken kırmızı hale kayboluyor. Görünmez bir güç alanı bana sertçe çarpıyor; sanki yüksek g kuvvetiyle ciğerlerimdeki tüm hava boşaltılmış gibi, başım dönüyor.

Bu Pre-Raphaelite tanrıçası önümde dururken halüsinasyon gördüğümü düşünerek, bana konuştuğunu fark etmeden önce iki kez gözlerimi kırpıyorum.

"Merhaba." Yüzümün önünde elini sallıyor. "İyi misin?"

"Çok güzel" sözleri ağızımdan çıkar çıkmaz başımı sallıyorum, kollarımın derisi diken diken oluyor ve bir an için her şeyin önemi kayboluyor.

"Anlamadım?" diye soruyor, akıcı İngilizce aksanıyla, kucağında sallanan kız bebeği ön tarafına getirip diğer kalçasına oturtuyor.

Başımı geri çekip, hayal aleminden uyanmak için sallayarak, yüksek sesle düşündüğümü gizlemeye çalışıyorum. "Eh, bebek çok güzel." Her ne kadar çok sevimli olsa da, demek istediğim bu değildi. Yeni bir şeyin başlangıcı. Sanki bir perde kalkmış gibi, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şeyin değiştiğini hissediyorum.

Tanrım, bu da ne böyle?

Güzel kadın gülümser ve bebeğe sevgiyle bakar. "Evet, öyle, ama aynı zamanda bir canavar." Bebeğin yanağını şakacı bir şekilde çimdikler, bebeğin anlamsız kelimeler mırıldanmasına neden olur, sonra dikkatini tekrar bana çevirir. Doğal güzelliği nefesimi keser.

"Güvenlik kapısındaki adam Gregor'un anahtarlarımızı aldığını söyledi. Burada mı?" Omzumun üzerinden villaya bakarak onu arar.

Beynim ağzımla bağlantı kuramazken sabırla bekliyor.

"İyi misin?" Berrak mavi gözlerinin arasında derin bir endişe *çizgisi* belirir.

Hadi ama, kendini topla.

Sanki hayata dönmüş gibi, yüksek sesle bir yudum alıp sonunda "Koşmaya çıktı. Anahtarlar bende." derim. Büfenin yanından birkaç anahtar demetini almak için dönerken, aptal gibi görüldüğüme içten içe utanırım.

"Kırmızı set, birinci villa için. En büyük villa, üç yatak odası var ve filo komutanına tahsis edildi." O seti ayırıyorum.

Merakla soruyorum, "Takım üyelerinden birinin dadısı mısınız?" Onun hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum, gizlice Gregor'un eğitimi boyunca burada kalmasını umuyorum.

"Dadısı mı? Hayır." Gözlerini devirerek, bana kızmış gibi bakıyor.

Kahretsin.

"Oh, pardon. Siz de eşlerden biri misiniz? Kocanız da Gregor gibi pilot mu?" Gözlerim, alyansını aramak için eline kayıyor. Ancak, sundressinin yakasını çeken bebeği kucakladığı için net göremiyorum.

"O da hayır." Düşük sesle, "*erkek şovenist aptal*" gibi bir şey mırıldanıyor.

Ah.

"Sizi kırdıysam özür dilerim." Ellerimi teslimiyetle kaldırıp hızla özür dilerken anahtarlar şıngırdadı. En son istediğim şey Gregor'un ekibinden herhangi birini kızdırmaktı. Araları çok sıkı ve birlikte dünyanın her yerini geziyorlar. Onlar sadece iş arkadaşı değil, kendilerini bir aile olarak görüyorlar.

Kim olduğunu açıklamadan, isteksizce özrümü kabul ediyor.

O, huzursuz, kızıl saçlı bebeği vücudunun yanına sıkıştırarak, anahtarları alması için ona uzatıyorum, sonra benden en büyük villanın anahtarlarını alıyor.

Eğer o dadı ya da eşlerden biri değilse, kim o?

"Poppy, bebeğim." Gregor'un sesini duyarım. Yüksek sesli ayak sesleri bize doğru yaklaşırken, kadının kollarındaki bebek çığlık atar ve tombul ellerini birbirine vurur.

Kızıl saçlı kadın Gregor'a selam vermek için dönerken, Gregor bebeği kucağına almak için uzanır ve bebek sanki bunu daha önce defalarca yapmış gibi isteyerek Gregor'un kucağına tırmanır.

Aniden anlıyorum. "Sen Gregor'un patronunun kız arkadaşı mısın?" Karısı ya da dadı değilse, o olmalı. Neden hayal kırıklığına uğradığımı bilmiyorum. *Ya da neden sorduğumu bile bilmiyorum.*

Gregor kekeler. "Hayır, Owen, *patron* demeye çalış. Filotilla Komutanı Sommers benim patronum." Ona selam verir. "Hanımefendi." Alaycı bir şekilde selam verir.

Bir an için ağzım açılır, sonra tekrar kapanır.

O onun patronu, peki ya ben? Ben bir aptalım.

Kadın, Gregor'un alnından elini çekerek selam vermesini engelledi. "İş dışında değiliz. Sana bunu yapmamamı ve bana Jade demeni yüzlerce kez söyledim."

Gregor bana göz kırptı. Onu kızdırmaktan hoşlanıyor galiba.

"Filo L Lideri Jade Sommers, bu benim kuzenim, Owen Brodie. Jade, Owen ile tanış. Owen, Jade ile tanış."

"Ah, sen Gregor'un kaşının üstündeki yara izini, ona gençken BMX akrobasi hareketleri öğretmeye çalışırken yapan kuzenisin, değil mi?"

"Kazaydı." Kendimi savunuyorum, sonra içimden mırıldanıyorum, "Filo Komutanı mı?"

Gözlerim ona kilitlenir; Gregor'un otuz beş yaşından daha genç görünüyor ve çok güzel, ben filo komutanlarını hep daha yaşlı hayal etmişim. Anlaşılan öyle değilmiş.

"Evet, ben filo lideriyim." Benim düşüncelerimi duyunca sırtarak gülümsedi.

"Vay canına," diye hayranlıkla nefesimi tutuyorum.

Bizi görmezden gelen Gregor, Poppy'nin beyaz pamuklu elbisesine hayranlıkla bakar ve ona güzel olduğunu söyler. Sonra, "Annen çok zeki değil mi? *Vay canına*," der. Sırtarak başını kaldırıp bana bakar. "Jade, akrobasi gösterisi ekibine katılan dünyanın ilk kadın pilotu. O bir '*sert kız*'." Küçük kulakların duyabileceği kaba bir kelimeyi kullanmamaya dikkat ederek son kelimeyi dudaklarıyla söyler. "Jade'in uçuş kod adı Red 1. O bir numara, değil mi Poppy?" Bebeğin çenesinin altındaki derisini gıdıklar ve onu güldürür.

Sözlerim kesildi. Bu inanılmaz.

"Ne iş yapıyorsun?" Kollarını kendine doğru katlayarak, beklentiyle kaşlarını kaldırdı. "Spor salonunda ağırlık kaldırıp, günlerini sörf yaparak geçirip, bronzlaşmaya çalışıp, düzinelerce selfie çekip, hepsini sosyal medyada paylaşıyorsun, değil mi?"

diye alaycı bir şekilde sordu, benim onun hakkında ve ne iş yaptığına dair bir varsayımda bulunduğumu biliyordu.

Gregor, "İyi espri," diyerek gülünce cevap veremiyorum. "Daha iyi bir soru, *neden* benimle kalıyor?" Son derece kendini beğenmiş bir ifadeyle bakıyor. "Balayında olması gerekirken."

"Aman Tanrım," diye nefesini tutarak, benim yüzüğümün olduğu parmağıma bakıp sonra tekrar bana dönerek, ağzı açık, neden burada tek başıma ve alyans takmadığımı anlamaya çalışarak.

Gregor benim yerime cevap verince kendimi savunma fırsatım kaybolur. "Owen kaçak bir sağdıç." Dudaklarını dudaklarının içine çeker ve bir adım geri atar, aptal gibi benden uzaklaşır. Kollarında Poppy olmasaydı, saniyeler içinde onu başının arasına sıkıştırırdım, tıpkı gençken birbirimize yaptığımız gibi.

Jade, "Onu ekledin mi?" diye bağırır.

Kuzenim kahkahalarla gülerken, ben utançtan yerin dibine giriyorum.

"Hayır." Onun ne demek istediğini açıklığa kavuşturuyorum. "Ben, şey, yani..." Sözlerim çıkmıyor.

"Nişanlısını mihrapta terk etti. Doğru olanı yaptı ve ona evlenemeyeceğini söyledi," Gregor beni ispiyonladı ve ben ona bir tokat atma isteği duydum.

Jade'in ağzı açık kalır.

Kendimi savunma fırsatı buldum. "Onunla evlenmeye zorlanıyordum."

Jade'in sesi birkaç oktav yükselir. "Ne? Böyle bir şey olabilir mi?"

"Uzun hikaye," diye mırıldanıyorum, utanarak.

"Karışık ailemize hoş geldin, Jade." Gregor gülerek Poppy'yi Jade'e geri verir ve ön kapıdan dışarı çıkar. "Duş almam lazım. Görüşürüz, güzelim." Poppy'ye el sallar.

"Haklısın. Kokuyorsun ve eski moda aile geleneklerini kızımından uzak tut." Jade ciddi görünmeye çalışıyor, ama ağzının kenarları seğiriyor ve onu ele veriyor.

"Oh, ailelerimiz konuşmaz. Yine uzun hikaye. Kızın güvende," diye gülüyor.

Poppy, anne orangutan gibi bacaklarını annesinin beline dolamıştır. Jade, otomatik olarak küçük sırtını okşayarak, daha önce aradığım cevabı verir; parmağında nişan yüzüğü veya alyans olmaması, evli olmadığı anlamına gelir.

Jade ayrılmak için döner. "Gitmem gerek. Annem beni bekliyor. Diğerleri yarım saat içinde anahtarlarını almaya gelecekler."

"Daha sonra uğrayıp villada ihtiyacınız olan her şey var mı diye bakayım," der Gregor arkasından.

"Teşekkürler, Gregor." Jade arkasını dönerek bana bir bakış bile atmadan gider. "Umarım kapımıza öfkeli, bıçaklı, terk edilmiş bir gelin gelmez," diye kendi kendine gülerek mırıldanır.

"Öyle bir şey asla olmaz. Daha çok bıçaklı annem gelir." Titriyorum. "Güvenli bir tesiste olduğumuz iyi."

Jade kendi kendine güldü. "Bıçakları sakla."

Poppy bana kocaman bir gülümsemeyle iki alt dişini gösterir ve ben de ona gülümsemekten ve el sallamaktan kendimi alamam.

Uzaklaşırken, Jade'in elma yeşili yazlık elbisesinin diz boyu eteği rüzgarda dalgalanıyor. Altın renkli gladyatör tarzı sandaletleriyle ayak parmaklarının ucunda dönerek tekrar bana bakıyor. "Görüşürüz Owen."

Umarım.

Dönüp gittiği yöne doğru yürümeye devam ederken, saçları güneş ışığında parıldayan bakır gibi sallanır ve gözden kaybolur.

Eh, önümüzdeki birkaç hafta çok daha ilginç olacak.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

JADE

"Evde kalmalıyım." Sinirli bir şekilde dudağımı ısırıyorum ve derin uykuda olan Poppy'nin beşiğine bakıyorum.

"Saçmalama Jade." Annem beyaz ahşap beşiğin kenarına koyduğum elimi okşadı. "Senin gittiğini bile anlamayacak."

"Emin misin, bir şey olmaz mı? Yabancı bir ülkedeyiz ve bu bizim ilk gecemiz. Bu akşam dışarı çıkmayı planlamıyordum ve..."

Annem gülümser. "Saçmalamayı keser misin? Ben bunu kendim istedim; bebek bakıcısı ve yatılı dadı olmak harika bir şey, Jade. Ben onun için ve senin için buradayım. En sevdiğim iki kızla dünyayı geziyorum. İstemeseydim bunu yapmayı teklif etmezdim, bunu sen de biliyorsun."

Biliyorum.

Annem, au pair tutma konusunda ne kadar tedirgin olduğumu görünce, hayatımı kolaylaştırmak için Poppy'nin au pair'i gibi olmayı önerdi.

Kararımı kolaylaştırdı ve ben de kesin olarak kabul ettim.

Bu yüzden, akrobasi gösterisi ekibiyle geçireceğim son iki yıl boyunca, harika annem ve Poppy, mümkün olduğunca çok turneye benimle birlikte gelecekler.

Poppy'nin güvenilir ve yetenekli ellerde olması çok rahatlatıcı, özellikle de Poppy'nin babası Michael'ın ne kadar güvenilmez olduğunu bildiğim için. Kıbrıs'ta olduğumuz süre boyunca Poppy'yi göremeyeceği için pek endişelenmemişti. Ona yıllık programımı ve antrenman planımı verdiğimde, gösteri gösterileri arasında İngiltere'ye döndüğümüzde birkaç günlüğüne onu göreceğini söyledi, bu da bana onu ağır ve keskin olmayan bir şeyle hayalarına vurmak istememe neden oldu. *Pislik*.

Poppy'ye binlerce gemiyi denize indirecek kadar sevgim var ki, Michael'ın bir lastik botu bile yüzdürecek kadar sevgisi yok.

Annem ve ben uyuyan kızıma bakıyoruz. Kim bilebilirdi ki, bu kadar küçük, plansız bir kaos yumağı kıkırdamalar ve kızıl buklelerden oluşan bu küçük kaosun hayatıma bu kadar mutluluk getireceğini? Ve tabii ki, biriktirdiğimiz plastik gökkuşağı renkli oyuncak dağlarını da unutmam; buraya gelirken sadece onlar için bir valiz almamız gerekti.

"Sadece..." diye başlıyorum.

"Daha yeni geldik... Biliyorum, hazırlanırken bunu birkaç kez söyledin." Endişelerimi eliyle savuşturarak etrafı işaret etti. "Ama benimle güvende. Güvenli bir tesisteyiz." Saatine bakar. "Gitme zamanı. Ekibin bekliyor ve doğum iznindeyken seni ne kadar özlediklerini biliyorsun. Geçen ay işe döndüğünden beri onlarla ilk kez dışarı çıkacaksın. Çok eğleneceksin." Annem sıkıca kıvrılmış parmaklarımı gevşetir, beşik kenarından çeker.

"Biliyorum." Her zaman çok mantıklı konuşur.

Devam eder. "Onlar seni seviyor, sen onları seviyorsun ve bir gece dışarı çıkmayı hak ediyorsun."

Ona dönüp bakıyorum, sıcak gülümsemesiyle karşılanıyorum. "Jade." Yanağımı avuçları arasına alıyor. "Çık dışarı. Gül. Rahatla."

"Saçım açık."

"Peki, her şey hazır, değil mi?" Bir an bekledi. "Baban seninle gurur duyardı ve Poppy'yi çok severdi."

Öyle olurdu.

"Tıpkına benziyor, Jade." Başparmağı yanağımı okşadı.

"Umarım benim ateşli mizacımlı almaz." Büyürken aileme çok zorluk çıkardım, her şeyi en iyi ben bilirdim. *İradeli ve inatçıydım*. Babamın bende en çok sevdiği özelliklerdi bunlar.

"Umarım sana paranın karşılığını verir." Annem sırtarak gözlerinin kenarları kırışır, mizahla dans eder. "Karma. Oh, onun da senin gibi bağımsız bir kadın olarak büyümesini izlemeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Eğer öyle olursa, uçan takımın ikinci kadın pilotu bile olabilir. Ya da seni gölgede bırakıp astronot olabilir."

Ben burun kıvrarak güldüm. "Bence yapabilir." O hepimizin etrafında dolanıp duruyor.

"Seninle iddiaya girerim. Ama şimdilik..." Annem omuzlarımın üstünden tutup beni döndürür ve yatak odasının kapısından dışarı çıkarır. Uyuyan meleğime son bir bakış atmak için boynumu geriye çeviririm.

"Şimdi birkaç içki içip, takımınla yeniden bir araya gelip, yetişkinlerin sohbetinin tadını çıkarmanın zamanı." Sessizce merdivenlerden inip gitmemi emrederek beni işaret eder.

Boyun eğiyorum. "Tamam, tamam. Anladım." Tırabzanı tutup mermer merdivenlerden koşarak aşağı iniyorum.

Bebek dostu değil, en ufak bir şekilde bile. Yarın sabah antrenmandan sonra dışarı çıkıp güvenlik kapıları almam lazım.

Son basamaktan atlayıp anneme bakıyorum. "Yarın ilk antrenmanımız için çok erken kalkmam gerekiyor, geç dönmeyeceğim."

Annem merdivenlerin başında durmuş, bana gülümsüyor. "Sadece eğlen. Telefonuna bakma, geçen ay çalıştığın koreografiyi çalışmaya alışma. Bunları yarına sakla, çünkü bu gece eğlenmek için."

Elim karnımın üzerinde duruyor. Tasarladığım rutin beni gergin yapsa da, annem saatlerce üzerinde çalıştığım antrenman programından ve akrobasi gösterisinden bahsettiğinde hissettiğim şey gerginlik değil, açlıktan karnımın gurultusu. Dışarıda yemek yemeyi, kendime zaman ayırmayı ve belki bir kadeh şarap içmeyi... ya da iki kadeh... sadece iki kadeh içmeyi dört gözle bekliyorum.

"Seni seviyorum. Buraya geldiğin için teşekkür ederim." Anneme pck gönderiyorum, o da yakalamış gibi yapıyor. "Sen olmasan bunu başaramazdım." İçime derin bir huzur yerleşiyor.

"Başka hiçbir yerde olmak istemem. Seni beklemeyeceğim. Hadi git." Beni kovar gibi yapar ve tekrar gitmem için cesaretlendirir. "ok güzelsin. Elbiseni çok beğeneceğinden eminim." Gz kırpar.

Ona kayıtsızca el sallayarak karşılık verdim, Gregor'un kuzeni Owen'ın ne kadar yakışıklı olduğunu söylediğime pişman oldum.

"Onun hoşuna gitmesi umurumda değil. O benim tipim değil." Söylediğim her kelime yalan. O, cızırtılı erimiş lav gibi yakıcıydı.

Ancak geçmişte erkekler konusunda, özellikle Michael konusunda kötü seçimler yaptım ve bir daha asla o yola girmeyeceğim. Yakışıklı ve seksi olmak her zaman iyi olmak anlamına gelmez.

O ilişkiden çıkan en iyi şey olan Poppy'yi düşünerek i çekiyor. O bizim mutlu kazamızdı ve Poppy'nin babasının bunu görememesi büyük bir günah.

"Katılıyorum, *yakışıklı, mavi gözlü İskoç adam* hiç senin tipin gibi gelmiyor," diye alaycı bir şekilde, daha önce onu tarif etmek için kullandığım sözlerimle benimle dalga geçti. "Ve kendine bir bak. Çok güzelsin. Bu elbiseyle bu gece bir tanrıça gibi görünüyorsun. Yeşil gerçekten sana çok yakışıyor."

Yeni ince dantelli elbiseme ve düz altın sandaletlerime baktım. 170 cm boyunda olduğum için topuklu ayakkabıya ihtiyacım yoktu.

"Dediğim gibi, onun ne düşündüğü umurumda değil." Elimi kalçama koydum. "Zaten, yoğun bir kariyeri ve huysuz bir eski kocası olan bekar bir anneye kim ilgi duyar ki? Ayrıca, onun için çok yaşıyım." En azından ben öyle düşünüyorum. O benden çok daha genç görünüyor.

"Otuz dokuz yaşıdasın. Ölmedin." Kendime olan güvensizliğime iç çekerek. "Ve Poppy'yi kim sevmez ki? O çok sevimli." Annem tırabzana tutunarak merdivenlerden aşağı indi.

Daha önce dışarı çıkmaya hazırlanırken, Gregor'un kuzeninin uzun zamandır kalbimi çarptıran ilk erkek olduğunu fark ettim. Onun büyüleyici olduğunu inkar edemem ve ona açıklayamadığım garip bir şekilde kendimi çekildi hissettim.

Gregor evliliğiyle ilgili sırrını açığa çıkardığında, Owen utanmış gibi göründü, sanki benim bilmemi istemiyormuş gibi; sanki biri tüm havasını dışarı çıkarmış gibi, yüzü kızardı. Bu bana garip bir şekilde sevimli geldi.

Ama bir erkeğe ihtiyacım yok, istemiyorum da. Şu anda kariyerime odaklanmış durumdayım. Hamileliğim ve doğum iznim arasında, hızlı jetimin kokpitine geri dönmek için sabırsızlanıyorum.

Son dört haftadır işlerin ritmini yakalamak için yaptığım gibi, birkaç saatlik uçuşlar değil. Hayır, gökyüzünde birkaç saat geçirmek, formasyon uçuşu yapmak, senkronize looping ve hava akrobasi hareketleri yapmak için hazırım. Saatte 500 mil hızla gökyüzünde uçakla takla attığımda midemde hissettiğim heyecanı seviyorum. Bundan daha güzel bir his yok. Uçuş simülatörleri bunun yerini tutmuyor.

Owen'ın bana daha önce hissettirdiği duygu tam olarak buydu. Midem, sanki bir looping ve barrel roll yapmışım gibi kelebekler uçuşuyordu.

Ne oluyor böyle?

Owen'dan uzak durmam gerektiğini haklı çıkarmak için daha fazla neden saymaya devam ediyorum. "Çok fazla yükü var. Gelecekteki karısını düğün gününde terk etti. Kim yapar böyle bir şeyi?" Gerçekten meraklandım ve tüm detayları hemen öğrenmek istiyorum.

Merdivenlerin altındaki duvar aynasında saçını düzeltirken annem cevap veriyor: "Mutlu olmayan biri, Jade. *Bunu yapanlar öyle insanlardır.* Ama sen öğrenmelisin. Her şeyi duymak istiyorum." Annemin sesi heyecanla hızlanıyor. O dedikoduyu çok sever.

"Ona soramam." Bu kabalık olur. Sonuçta o bir yabancı.

"Katılıyorum, ama Gregor'a sorabilirsin." Ellerini ovuşturur. "Bana tüm ayrıntıları anlat."

Göğsümde alçak bir kahkaha yankılanır. "Tamam, Bayan Geveze, elimden geleni yapacağım." Kalın ahşap kapıyı açtığımda aniden bir sıcaklık dalgası çarpar.

Sıcak battaniyenin keyfini çıkarırken, serin klimayla serinletilmiş cildim, zıtlık yaratan boğucu akşam havasının tadını çıkarıyor.

Bu iklimi seviyorum, ancak solgun, çilli cildim Ağustos'un kavurucu sıcaklığını asla sevmez. Dev bir çil haline gelebilirim.

Çevredeki ağaçların portakal çiçeklerinin kokusunu içime çekiyorum. "Görüştürüz. Gitmem gerek, yoksa bizi restorana götürecek otobüsü kaçıracağım." Heyecanlı sesim mermer merdivenlerden yankılanıyor. Ne kadar yüksek sesle bağırısam da fark etmez, Poppy fırtınada bile uyanmaz.

"İyi eğlenceler." Annem bana el sallıyor.

Öyle yapmayı planlıyorum.

Gölmekten kaburgalarım ağrıyor. "Vay canına, sizi çok özledim." Takım arkadaşlarım, yokluğumda birbirlerine yaptıkları aptalca şakaları anlatmaya devam ederken nefes almakta zorlanıyorum. Çok komik olsalar da, beni çocukça saçmalıklarının dışında bıraktıkları için rahatlıyorum.

"Hepiniz büyümelisiniz." Kıkırdamaktan boğazım kurudu, bir yudum su içmek için bardağımı aldım.

Takım arkadaşlarım bana katılmıyor.

Asla.

*Bu on yıl içinde
değil. Aceleci
davranmayalım.*

Gregor'un kuzeni Owen hariç, hepsi aynı anda konuşuyor.

O, bütün gece yemek masasının karşı ucunda sessizce oturuyordu. Sadece gözlemliyor, herkes güldüğünde yarı gönülsüzce gülüyordu, ama gerçekten dinlediğinden emin değildim.

Sanki aradığı haritayı bulmuş, ama hangi yolu seçeceğinden emin değilmiş gibi; kaybolmuş görünüyor.

Her baktığımda, o da bana bakıyor. Gözlerimiz buluştuğunda ise, yıldırım hızıyla bakışlarını kaçırıyor. *Bu gece burada tek kadın ben olduğum için mi?*

Masadaki yetenekli pilotlara ve destek ekibi, iki uçuş sezonu boyunca arkadaşlarım, ailem olarak görebileceğim kişiler.

Bu gece, kanat komutanım Cobra'nın gelemeyeceğini bildiğim için biraz daha rahat nefes alabiliyorum. Dilek kuyusuna bozuk para atar gibi, onun benden olabildiğince uzak kalmasını diliyorum, tercihen kuyunun dibinde, bana ulaşamayacağı bir yerde, çünkü o benim yanımda hep uygunsuz davranıyor ve ahlaksız tavırları

tuhaf hissettiriyor. Ona rağmen, başka bir yerde olmayı hayal edemiyorum; ekibimin geri kalanını seviyorum ve birlikte geçirdiğimiz her dakikayı en iyi şekilde değerlendirmem gerektiğini biliyorum.

Çok yakında tekrar yola çıkacağımı çok iyi biliyorum, çünkü gösteri ekibindeki görevim bittiğinde, İngiltere'nin kalbinde bulunan hızlı jet filosuna yeniden katılacak ve her zamanki uçağım olan Typhoon'un kokpitine geri döneceğim. Bu düşünce, uçağın gücünü ve çevikliğini hatırlayınca midemi heyecanla kıpır kıpır ediyor. Son zamanlarda ve Poppy'nin doğumundan bu yana, kariyerimde bir değişiklik yapmayı, belki de daha güvenli bir iş, örneğin uçuş eğitmeni olmayı düşünmeye başladım.

Bakalım ne olacak.

Genellikle akrobasi ekibinde diğer pilotlara bu heyecan verici pozisyonu deneyimleme fırsatı vermek için sadece üç yıllık sabit süreli bir görevdir, ancak benim görevim hamileliğim ve doğum iznim nedeniyle uzatıldı, bu da diğer herkes gibi benim de üç gösteri sezonu yapacağım anlamına geliyor ve eğitime başlamak için sabırsızlanıyorum.

Eğitmen olmak kulağa harika geliyor, ama kesinlikle şu anki işim kadar heyecan verici veya çekici gelmiyor.

Gereksiz düşünceleri kafamdan atarak, seçeneklerimi düşünmek için birkaç yılım olduğunu düşünerek, beyaz kumaş peçeteyi kucağımdan alıp masanın üzerine koydum. "Affedersiniz, tuvalete çıkmam gerekiyor." Sandalyeyi geri çekip, altın renkli çapraz askılı çantamın askısını başımın üzerinden geçirip masadan kalktım.

Yirmi beş kişilik masamız, restoran doluyormuş gibi bir izlenim veriyor. Ancak ayağa kalktığımda, mekanın boşluğunu fark ediyorum ve burada kalan son müşterilerin biz olduğumuzu anlıyorum. Garsonlar bile kendi masalarında oturmuş, hızlıca ana dillerinde sohbet ederken akşam yemeklerini yiyorlar.

Kredi kartımı ziyafet çeken garsonların masasına kaydırıyorum, göz kırpıp işaret parmağımı ağzıma götürüyorum, bu geceki hesabı kimseye söylememelerini işaret ediyorum. İçlerinden biri gizlice kart makinesini alıyor, ben güvenlik kodumu girip masaya yüklü bir bahşiş bırakıyorum. "*Efharisto*," diye teşekkür ediyorum.

Dört beyaz gömlekli garson minnetle gülümsüyor ve "*Parakalo*" diyerek bana teşekkür ediyor ve *rica ederim* diyorlar.

Tuvaletin yerini gösterdiklerinde, tuvaleti kullanıp ellerimi yıkıyorum.

Aynada kendimi görür görmez bir an durup yansımama bakıyorum. Dışarıdan kendinden emin görünebilirim, ama içimde heyecan ve korku eşit oranda var.

Dört hafta önce doğum izninden döndüğümde, birkaç saatlik uçuş ve uçuş simülatörlerinde birkaç seans dışında, ilk gösteri yılımızın sonunda hamile olduğumu öğrendiğim için, erkeklerle bir ekip olarak uçup tam bir gösteri dizisi gerçekleştirmeyeli neredeyse on sekiz ay olmuştu.

Lavabonun kenarlarını sıkıca tutarak, omuzlarımda hissettiğim her bir gramlık beklentinin ağırlığını hissediyorum. Başarı beklentisi. Pilotların seçkin ekibine seçilen ilk kadın olma beklentisi. Birdenbire, ilk katıldığım yıl hissettiğim baskıyı hissediyorum. Ancak bu sefer, yük daha ağır geliyor; bu olağanüstü işi yaparken aynı zamanda bir anne olma beklentisi.

Hava Kuvvetleri'nin benim için elinden gelen her şeyi yaptığını biliyorum ve onların desteği olmadan bunu başaramazdım, ancak bunu bir başarıya dönüştürmek tamamen bana bağlı.

Takıma girdiğimde kendimi çimdiklemek zorunda kaldım, her gösterinin her dakikası bir rüyanın gerçeğe dönüşmesiydi ve yetenekli bir pilot olarak kendimi kanıtladıktan sonra

, hamile olduğumu öğrenmeden hemen önce beni Red 1 yaptıklarında en büyük hayalim gerçek oldu. Uçmak daha önce de inanılmazdı, ama şimdi lider olduğum için daha da heyecan verici.

Ancak bu da üzerimde baskı yaratıyor. Başarılı olmak istiyorum. Hepimizin başarılı olmasını istiyorum.

Bu yıl birkaç yeni pilot da katıldı. Herkesin tekniklerini saatlerce inceledim, uyum sağlayabilmemiz ve koreografimin her takım üyesine uyması için dua ediyorum.

Sadece takım arkadaşlarımdan hayatları benim ellerimde değil, aynı zamanda bir kadın olduğum için insanlar da beni izliyor. Topun düşmesini bekliyorlar.

Bir bakıma, bu durumun oluşmasının nedeni, akrobasi takımına katıldıktan sonra hamile kalmamın Hava Kuvvetleri'nin pazarlama ve halkla ilişkiler stratejisinin bir parçası olmamasıydı.

On yaşımdan beri hayatımda ne yapmak istediğimi biliyordum: Hava Kuvvetleri'nde pilot olmak. Anne olmak, ya da daha doğrusu Poppy'ye sahip olmak, hayat planımın bir parçası değildi ve bir aile kurmayı hiç düşünmemiştim.

Ama işte buradayım, kırk yaşına yaklaşmış, kariyerimin zirvesinde, on bir aylık sevimli bebeğimle, her şeyi olmak, yapmak ve sahip olmak için çaresizce çabalarken, günde en az birkaç kez yaşadığım içsel paniği gizlemeye çalışıyorum.

*Her şeye sahip
olabilir miyim?
Bunu yapabilir
miyim?*

Sevgili uçağımın kokpitinde, bunun artık istediğim şey olup olmadığını sorgulamadan ilk tam günümü geçirebilir miyim?

Haftalarca evden uzak kalacağım. Kariyerime devam ederken Poppy beni unutacak mı?

Son zamanlarda işimin riskli doğasını da düşünmeye başladım. Poppy doğmadan önce hiç aklıma gelmemişti bu.

Onun yanından uzaklarda görev yaparken nasıl başa çıkacağım? Bazen altı aya kadar uzayabilir. Şu anda bebek olduğu ve benimle gelebileceği için sorun yok, ama büyüdükçe ve okula başladığında bu kadar kolay olmayacak.

Onu altı ay boyunca bırakacağımı düşündüğümde, kalbim bir kağıt parçası gibi burkuluyor. Her gün değişiyor; bununla nasıl başa çıkacağım? Döndüğümde beni hatırlayacak mı?

Bununla başa çıkabileceğimi hayal edemiyorum.

Şu anda buna hazır değilim ve asla hazır olmayacağım. Üzücü gerçek şu ki, akrobasi ekibindeki görevim biter bitmez, görevlendirme listesinin en başında olacağımdan eminim ve Poppy'den ayrılmak istemiyorum. Michael'ın onu umursamadığını bilirken onu bırakamam. Annem yardım teklif etti ama o artık yaşlı ve altın yıllarının tadını çıkarmalı. Bir bebeğe bakmamalı. Benim bebeğime.

Çok kararsızım, önceliklerim tamamen değişti; ben değiştim.

Annelik suçluluk duygum, akrobatik uçağımın uçabileceği yükseklikten çok daha yükseklerle çıktı.

Aynaya sertçe bakıyorum, sonra omuzlarımı geriye çekiyorum.

Nefes al Jade, başarabilirsin.

Çantamın fermuarını çekip babamın bana verdiği hediye buluyorum. Bunun benim uğurum olduğunu, akrobasi takımına seçilmemi sağlayacak şey olduğunu söylemişti.

Parlak beyaz taşı avucumun içinde tutarak ters çeviriyorum ve üstüne boyanmış parlak kırmızı gelinciği parmak uçlarımla okşuyorum.

Seçim günlerini sanki dünmüş gibi hatırlıyorum. Bu taşı, katıldığım her değerlendirme, mülakat, eğitim ve uçuşa yanımda taşıdım.

Babamın büyülu hediyesi etkisini gösterdiğinden beri çok şey oldu ve o günden beri hayatım bir kasırga gibi.

Seçmeleri geçtikten sonra, akrobasi ekibinin kalıcı üssüne taşındım. İlk gösteri sezonunun sonlarına doğru Michael ve ben ayrıldık ve birkaç hafta sonra hamile olduğumu öğrendim. Ardından subay yemekhanesindeki tek kişilik odamdan subay lojmanlarındaki bir eve taşındım. Hamileliğimin geri kalanında uçamadığım için masa başı görevine atandım, sonra sabah bulantılarım başladığında neredeyse hiçbir şey yapamaz hale geldim ve basit idari görevleri bile yerine getiremedim, bu yüzden aylarca işten uzak kalmak zorunda kaldım... Evet, fırtına gibi... daha çok kasırga gibi.

Bütün gün süren sabah bulantıları, Poppy'nin babasıyla ayrılmamın da etkisiyle, bana bir tren gibi çarptı; kızımın annem ve babamın bana verdiği somut sevgiyi asla yaşayamayacağının farkına varmak çok zordu. Bugüne kadar Michael'ın kızımıza karşı ilgisizliğini ve sevgisizliğini hala anlayamıyorum.

O, benim ve onun için en güzel şey.

Bir gün uyanıp neyi kaçırdığını fark edeceğini umuyorum.

Poppy dünyaya sağ salım geldiğinde, hayal ettiğim gibi tekmeliyor ve ağlamıyordu. O kadar sakin ve huzurluydu ki, ebe kız olduğunu söylediğinde küçük ciğerlerinden neredeyse hiç ses çıkmadı. O günkü haliyle bugün de aynı; çok mutlu, uyumlu bir çocuk. Şükretmem gereken çok şey var; o her şeyi olduğu gibi kabul ediyor.

Poppy'nin doğumundan üç gün sonra, tarif edilemez bir olay yaşandı ve hiçbir şey bizi buna hazırlayamadı; sevgili babam kalp krizi geçirerek vefat etti ve hayatımızda büyük bir boşluk bıraktı.

"*Bunu senin için yapıyorum, baba,*" diye fısıldıyorum kendime ve sonra aynaya bakıyorum, gözlerim hüznle dolmuş.

Maskara akmasın diye çaresizce bir el havlusu alıp, gözyaşlarım akmadan önce gözlerimin köşelerini silmeye çalışıyorum.

Düşmeden önce silmeye çalışıyorum. Şans taşı taşıma çantama geri koyup, kendimi düzeltip nemli saçlarımı düzeltmeye çalışıyorum. Villadan çıktığımda parlak olan saçlarım artık yok.

"Anlamsız," diye mırıldanıyorum ve bileğimdeki elastik saç bandını kullanarak saçlarımı dağınık bir topuz haline getiriyorum. "Bu da idare eder." Yüzümü çerçevelemek için ön taraftan birkaç tutam saç çekiyorum.

Yansımana gülümserim. "Bunu yapabilirim. Başarısızlık bir seçenek değil."

Eğer sonsuza kadar minnettar olduğum bir şey varsa, o da annemin bana öğrettiği farkındalık uygulamaları ve olumlu düşünceler.

Gözlerimi kapatıp sessizce kendime tekrar ediyorum: *Bunu yapabilirim. Ben yeterliyim. Ben değerliyim. Ben güçlüyüm. Ben eşsizim. Yarın başarılı olacak. Ben harika bir anneyim. Hem kariyerim hem de harika bir anne olabilirim.*

Yanaklarımı hava ile doldurup dışarı üflerim, sakinlik hissi beni sarar ve tekrar ayaklarım yere basar.

Çantamdan telefonum yüksek sesle çalar ve beni irkilir. Çantamdan telefonu çıkarırken, ekrandaki ismi görünce gözlerimi deviririm, ne olacağını biliyorum.

Cevap tuşuna basıyorum. "Selam, Gregor."

"Patron." Bir süre sessiz kalıyor.

Onu utandırıyorum. "Söyle hadi."

"Şey, kulübe gidiyoruz."

"Söyleme. Beyefendiler için olanlardan mı?" Cevabı zaten bildiğim için kendime gülümsüyorum. Nereye gidersek gidelim, o adamlar her zaman en yakın striptiz kulübünün yerini biliyorlar.

"Hayır." Sesi birkaç oktav yükselir ve yalan söylediğini anlarım. "Poppy ve annen burada olduğu için bizimle gelip geç saatlere kadar dışarıda kalmak istemeyeceğini düşündük."

Abartılı bir iç çekişle, "Dört hafta sonra üsse döndüğümüzde, onların partnerlerine, seninle çıkmak istediklerinde, annem ve Poppy'nin evde olduğunu söyleyeceğim" dedim.

"Hayır, yapmayacaksın," diyor alaycı bir şekilde. "Yapacağım." Yalan söylemediğimi biliyor. "Ben kızların kızıyım. Partnerlerinizi ve eşlerinizi seviyorum. Sizin gibi alçaklardan

"Evet, yapacağım." Yalan söylemediğimi biliyor. "Ben kızların kızıyım. Partnerlerinizi ve eşlerinizi seviyorum. Sizin gibi alçakların daha iyisini hak ediyorlar." O kadınlar, Arlo'nun erkek arkadaşı Oliver de dahil olmak üzere, ailemin bir parçası gibidir.

"Sadece bir gece. Biz alçak değiliz," diye tartışıyor.

Telefonumu omzumun ve kulağımın arasına sıkıştırıp belimdeki ince altın kemeri sıkılaştırıyorum. "Uslu dur."

"Oluruz. Stres yapma." Arka planda erkekler şakalaşırken o gülüyor. "Ve akşam yemeği için teşekkürler. Ödeyeceğiz."

"Gece yarısından önce yatın, alkolü fazla kaçırmayın ve antrenmanda olağanüstü olacağınıza söz verin. Yarın uçuş yok, ama hepinizin kafanızın açık olması lazım."

"Evet, efendim." Gregor bana her zaman çok kibar davranır. "Oh, kuzenin seni bekliyor. İkinizi eve götürmesi için taksi çağırdı."

Vücudum anında kaskatı kesilir ve telefonumu kulağıma sıkıca tutarak dik dururum. "Seninle gelmiyor mu?" Onunla yalnız kalamam. Kendime güvenmiyorum. O kendi iyiliği için fazla yakışıklı.

"Hayır. Yüzünü gördün mü? Tokat yemiş gibi. Sefil bir hali var."

Yüzünü gördüm ve çok yakışıklı.

Kare çene, gri aytaşı gözler, spor salonunda saatlerce çalışarak şekillendirilmiş bir vücut, uzun, çok uzun. Evet, sadece yüzünü görmedim. *Her* yerini gördüm.

Sadece sarılmaya ihtiyacı var gibi görünüyor.

Gregor düşüncelerimi keser. "Belki onu neşelendirebilirsin?" Burun kıvrarak, beni kızdırdığını biliyor.

"Kapa çeneni, Gregor," bu konuşmadan sıkılmış gibi konuşuyorum. "Kimseyle ilişki kurmak istemiyorum. Özellikle de kaçak damatlarla."

Sadece Gregor'a dürüst olmak ve Owen'la daha önce karşılaştığımda bana garip bir şey olduğunu söylemek istiyorum; o bana gülümsediğinde tüylerim diken diken oldu, ama bu bilgiyi kendime saklıyorum.

Yani, sadece bir gülümsemeydi. Hayır, o gülümseme, içimde, zamanın başlangıcından beri uykuda olan bir şeyi uyandırdı.

Gökyüzündeki milyarlarca yıldızın arasında Owen'ın gülümsemesi en parlak olanı. Sanki beni görüyor gibi hissediyorum. Onu tanıyorum. Onunla daha önce tanışmışım gibi.

Tanıışmış mıyım?

"Ne yaptın?" Gregor, umutsuz romantik düşüncelerimi bölerek sordu.

"Hiçbir şey." Elbisenin kumaşını kalçalarımın üzerinde düzeltiyorum. "Yarın görüşürüz, tamam mı? Sabah altı, tam."

"Evet, hanımefendi."

"Sen..."

Gregor gülerek sözümü keser. "Oh, biliyorum, iş yerinde değiliz, *hanımefendi* demek yok. Yarın görüşürüz *Jade*."

Burnumu çimdikledim. "Ve böylece başlıyor." Gizlice şakalaşmayı ve dalga geçmeyi sevdiğim halde sinirli gibi davranıyorum ama aslında bu şakalaşmayı ve dalga geçmeyi çok seviyorum.

"Geri dönmene sevindim, Jade." Gregor sesini alçaltıyor. "Seninle tekrar uçmak için sabırsızlanıyorum. Benim için bir onur olacak."

Boğazımda ağır bir yumru oluşur. "Teşekkürler, Gregor." Kelimeleri zar zor çıkarırım. Gregor takıma katıldığında, hemen iyi anlaştık ve iyi arkadaş olduk. Bu, Gregor'un takımdaki son uçuş sezonu ve ayrıldığında onu özleyeceğim.

"İyi geceler, hanımefendi." Ben yine bana öyle dediği için şikayet etmeden telefonu kapatıyor.

Geri dönmek harika, ama artık eve gitme ve belki de iyi bir uyku çekmeden önce koreografimi çalışmamın zamanı geldi.

İhtiyacım olan uykuyu almadan önce.

Tuvaletten çıkınca, mutfaktan gelen tabak sesleri dışında tam bir sessizlikle karşılandım.

Restoranın diğer tarafında, Owen pencereden dışarıya, güneş batmadan önce soluk pembe flamingolarla kaplı karanlık tuz gölüne bakıyor.

Ayak seslerimden farkına vararak bana dönüyor. Bakışlarını aşağıya indirip sonra vücudumda gezdiriyor ve sonunda dudaklarıma takılıyor.

"Seni eve götürüyorum." İskoç aksanlı sesi sert. "Taksi dışarıda bekliyor."

"Onlarla gitmeliydin," diyorum, girişe doğru yürürken onu takip ediyorum ve tam bir beyefendi gibi kapıyı benim için açıyor.

"Benim tarzım değil," diye cevap veriyor, sesi samimi geliyor. Personele iyi geceler dileyerek sesleniyorum.

Teşekkür etmek için başımı sallayarak Owen'ın yanından geçiyorum ve onun taze kolonyasının kokusu ile bu güzel adada her yerde var gibi görünen portakal çiçeklerinin kokusu karışarak burnuma geliyor.

Artık hafif bir esinti değil, şiddetli bir rüzgar beni hazırlıksız yakalıyor, elbisenin uçuşan eteğini yukarı kaldırıyor, neredeyse beni çıplak bırakıyor. İki şey aynı anda oluyor. Beklenmedik olay karşısında çığlık atıyorum ve Owen, beni şiddetli rüzgardan korumak için hemen önümde beliriyor.

İki elimle, işbirliği yapmayan elbisenin eteğini tutmaya çalışıyorum, kazara külotumun görünmemesi için kumaşı bacağıma doğru sıkıştırıyorum.

Başımı kaldırıp baktığımda, en az on beş santim boyunda, geniş ve kaslı vücudu üzerimde yükseliyor.

Bir an için zamanın durduğuna yemin edebilirim, saçlarımin buklelerinin topuzumdan kurtulup yanaklarımin derisine çarptığını umursamadan.

"Halloldu mu?" diye soruyor, kızıl saçlarımın asi bir tutamını yakalayıp kalın işaret parmağına doluyor.

Aniden gergin hissederek başımı salladım.

Başını eğip bana yaklaşıyor, derin bir nefes alıyor ve "Kokun..." diyor.

"İyi kız," diye kekeliyorum, her zamanki kendime güvenen halimden uzaklaşmış hissediyorum.

Dudaklarında kocaman bir gülümseme yayılır. "İyi kız mı?" Eğlenerek bir kaşını kaldırır.

Ne demek istediğimi açıklayarak, "Hayır, parfümümün adı Good Girl. İyi bir kız olduğumu kastetmedim, ama aslında öyleyim çünkü kötü bir kız değilim. Olabilirim ama..." dediğimde, söylediklerimin farkına vararak lafımı kesiyorum.

Kapa çeneni, Jade.

Dudaklarını yalar, sonra kulaklarıma doğru yaklaştırır. "Senin kötü bir kız olman fikri hoşuma gidiyor." İskoç aksanıyla "girl" kelimesindeki "*r*" *harfini* telaffuz edişine bayılıyorum. "Senin şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel kadın olduğunu biliyor musun?" Sesi alçak ve boğuk, onun için kötü bir kız olmak istememe neden oluyor. "Çok güzelsin."

Sanki deprem vurduğu gibi titriyorum. Etkisi kulağımın arkasındaki deriden omurgama kadar yayılıyor.

Kahretsin. Neler oluyor?

"Üşüdün mü?" diye sorar endişeyle, geriye yaslanıp bana baktığını fark eder.

Başımı bir kez, hatta iki kez sallıyorum. Tamam, belki üç kez, altın rengi kirpiklerle çevrili inanılmaz mavi-gri gözlerine büyülenmiş bir şekilde. Zar zor bir fısıltıyla, "İyiyim" diyorum. Ama değilim. Beynim bir tür nükleer erimeye girmiş gibi.

Rüzgârın uğultusu eşliğinde, mini kasırgamızda kaybolmuş, gözlerimiz birbirine kilitlenmiş, aramızda neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorum.

Arkamızdan öfkeli bir korna sesi duyulunca ikimiz de irkildik.

"Gitme zamanı." Owen parmağından saçlarımı çözerken, yanlışlıkla kızarmış yanağıma dokunur. "Elbisenize dikkat edin, Bayan Sommers."

Kaşlarımı çatıyorum. İlk ismimi çok seviyorum, ama işte bana soyadımdan, patronumdan veya hanımefendi'den başka bir şekilde hitap etmiyorlar.

"Jade," sanki aklımı okumuş gibi kendini düzeltir.

"Doğru," diyebiliyorum sadece.

Pişman olacağım bir şey yapmadan önce, yanından sıyrılıp vücudumu onun etrafında dolandırarak sabırsız taksi şoförüne doğru yürüdüm.

Neredeyse zıplıyorum, kalbim az önce paylaştığı yeni bilgiyle dolup taşarken aniden neşeleniyor; *ben onun gördüğü en mükemmel kadını*m.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

JADE

Takside neredeyse hiç konuşmadık. Yemin ederim, bana güzel olduğumu söylediğini hayal ettim.

Göz açıp kapayıncaya kadar taksiden inmiş, duvarlarla çevrili arazinin içine girmiş, kısa ve biraz garip bir veda ile el sallayıp villalarımıza doğru ayrı ayrı yürümeye başlamıştık ki Owen bağırdı: "Bir içki içmek ister misin?"

Güneşten bronzlaşmış yüzüne bakmak için başımı çeviriyorum. Geniş omuzlarını zar zor saran beyaz gömleğinin içindeki kaslı vücudunu inceliyorum.

O kadar yakışıklı ki, kalbim hızla atmaya başlıyor ve gizlice bacaklarımı beline dolamak ve bugün fark ettiğim merdiven gibi karın kaslarına tırmanmak istiyorum.

Kahretsin. Bu düşünceler hiç iyi değil.

"Geç oluyor. Erken kalkmam lazım," mantıklı ağzım nedenlerimi haklı çıkarıyor.

O da başını sallayarak onayladı, bir elini lacivert şortunun cebine soktu, diğer eliyle dalgalı, kirli sarı saçlarını karıştırdı ve havuzun yönüne doğru kayboldu.

Onu takip et, Jade.

Başımı geriye eğip, yıldızlarla dolu gece gökyüzüne bakıyorum. "Ah, boş ver."

Onun yönüne doğru dikkatlice bir adım atıyorum, sonra bir adım daha, bir adım daha, hızımı artırarak peşinden gidiyorum.

Köşeyi döndüğümde, ortak özel havuzumuzun yanındaki barın arkasında *iki* içki dolduruyor.

Fikrimi değiştireceğimi biliyordu.

Aniden onun olduğu yerde olmak istedim, ben de fikrimi değiştireceğimi biliyordum.

Şarap şişesini yere bırakıp gözlerini benden ayırmadan, bara doğru yürüdüğümü ve yüksek taburelerden birine oturduğumu izliyor. Ağaçların hafif hışırtısı dışında hiçbir ses duyulmuyor, o içkimi cam bar tezgahının üzerinden kaydırırken aramızda tek kelime bile konuşmuyoruz.

Balık akvaryumu büyüklüğündeki bardağında soğuk sıvıyı birkaç dakika karıştırdım, ta ki aramızdaki sessizliğe daha fazla dayanamayana kadar. "Geri geleceğimi nereden bildin? Her zaman bu kadar kendinden emin misin?" diye sordum ve ferahlatıcı, narenciye aromalı şaraptan bir yudum aldım.

Dudakları sıcak, anlamlı bir gülümsemeye büründü ve hala sıcak olan havadan serinletmek için bardağına buz attı. Bana cevap vermesini ya da en azından bir şey söylemesini bekliyordum, ama söylemedi. Sadece iki buz küpünü bardağıma attı. Yumuşak bir sesle bardağa *çarptılar*, sonra soluk saman rengindeki sıvının içine dalarken bardağa *çarptılar*.

"Neden evlenmek zorunda *kaldın*?" diye patladım. Zorla evlilik cehennem gibi geliyor. Anneme sormak istediğim o kadar çok soru var ki.

Hepsi yalan. Kendime engel olamayan meraklı bir kaltakım. Onun hakkında her şeyi bilmem gerekiyor. *Hemen.*

Sıcak havada, ağustos böceklerinin tiz vızıltıları sıcak havada yankılanırken, o bana sessiz kalmaya devam ediyor.

Tekrar deniyorum. "Onu sevdin mi?"

Sesinde pes etmiş bir tonla cevap veriyor, "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"O zaman ne hakkında konuşmak istiyorsun?" Kaşlarını kaldırıyorum.

Kare çenesi sıkışır ve ağzını inatçı bir şekilde kapatır.

Boş ver gitsin. "Tamam. Seninle sohbet etmek güzeldi." İçkimi alıp, şarabı dökmemeye dikkat ederek yüksek tabureden kayarak indim ve villama doğru yürümeye başladım.

"Onu sevmedim," diyor adam soğukkanlılıkla. "O da beni sevmedi."

Onun itirafıyla durup arkama döndüm.

"Aşk için evlenmiyorduk. Bu bir iş anlaşmasıydı." Romantik ilişkilerinin durumunu... ya da yokluğunu açıklıyor. Gözlerime baktığımda, konuşmaya devam ediyor ve beni şaşırtıyor. "Bana bir şans vermedi ya da beni tanımak için zaman ayırmadı, zaten işe yarayacağını da sanmıyorum." Omuz silkiyor. "Yanlış anlama, beni sevmemesi beni üzmedi, hiç bile. Beni üzen tüm bu durum; ailemin benden bir kukla gibi davranmamı beklemesi. Bu çok saçma."

Tepki vermiyorum; sabırla daha fazla anlatmasını bekliyorum.

Uzun bir nefes vererek, beni gergin bir şekilde süzdü. "Yargılamayacaksın, değil mi?"

"Burada yargılama yok." Ben de hayatımda pek çok hata yaptım. Yargılama hakkım yok.

Kararlı bir şekilde başını sallar. "Soruna cevap olarak, her zaman bu kadar kendinden emin miyim? Eskiden öyleydim, ama şimdi..." Kasları gerilir. "... değilim. Annem ve babam, bir iş anlaşması kapsamında gelecekteki karımı seçti. Gregor sana anlatmış olabilir, ama ailemiz İskoçya'nın en büyük matbaalarından birine sahip, ancak bu sektör ölmek üzere. Evliliğimiz, babam ve karımın babası arasındaki iş ilişkilerini güçlendirmek ve genişletmek için planlandı. Bu, hesaplanmış bir iş anlaşmasıydı. Ne daha fazlası, ne daha azı."

"Ne romantik." Üzüntüsü o kadar yoğun ki hissedilebiliyor.

Onun ölmek üzere olan ruhunu canlandırmak için mizahı deniyorum.

Onun dikkatli bakışları altında, yeniden oturdum ve yanımdaki tabureyi okşayarak onu da oturmaya davet ettim.

Altın rengi omuz çantamı çıkarıp gri renkli teras döşemesinin üzerine koyuyorum.

Owen yarım daire şeklindeki barın arkasından rahatça çıkar ve oturmadan önce bir sandalyeyi bana yaklaştırır. Şortunun ceplerinden telefonunu ve cüzdanını çıkarır ve bunları barın üzerine yan yana koyar.

Artık birbirimizden sadece birkaç santim uzaktayız. Ona dönerek, ayaklarım bar taburesinin ayak dayama yerine koyuyorum, dizlerim onun geniş bacaklarının arasında.

Yumuşak altın rengi tüylerle kaplı çıplak dizine elimi koyup sıkıca tutuyorum. "Rahatla. Bana her şeyi anlatabilirsin." Güven verici bir şekilde gülümsüyorum. Gizlilik benim işim. Ekip üyelerimin benimle paylaştığı tüm ilişki, kariyer ve hayat dramalarını saklayan bir insan kasası haline geldim ve *bunları* asla kimseye açıklamam. *Merhaba, ben Acı Danışman Sommers. Nasıl yardımcı olabilirim?*

O, elimle sıkıca tutmaya çalışan elime bakarak zorlukla yutkunur. Onu sakinleştirmek için. "Evliliğimiz başından beri mahkumdu. Asla yürümezdi. Onunla evlenmek hapis cezası gibiydi." Derin düşüncelere dalmış, uzağa bakıyor. "Gerçekten bunu başarabileceğimi düşünmüştüm, ama yapamadım. Yapamadım." Başını sallar ve derin bir nefes alır. "Artık İskoçya'da geri dönebileceğim bir işim ya da evim de yok. Annem zaten benden nefret ediyordu, ama bu sefer her şeyi mahvettim. Bundan sonra benimle bir daha asla konuşmayacak." Poppy'nin büyürken onunla hiç konuşamayacağını düşünemiyorum. Bu kalbimi kırar.

"Annem tamamen gösteriş meraklısı, her şeyi iş için yapıyor. Babamla birbirlerinden nefret ettiklerini saklamak için çok iyi rol yapıyor. Aile adını lekeledim. Onlar, yani *O*, beni bunun için asla affetmeyecek." Durur, derin bir nefes alır, sanki içind 'da biriktirdiği her şeyi dışarı çıkarmak için çaresizmiş gibi. My hand stays rested on his knee, giving it

Bir kez daha sıkarak, onu içini kemiren şeyi dışarı çıkarmaya ikna etti, cildindeki altın rengi saçların yumuşaklığını severek.

"O iş, babam için çalışmak... Tek bildiğim şey bu ve birdenbire kim olduğumu bilmiyorum ve sabahları kalkmak için hiçbir nedenim kalmadı."

Şarap kadehini sıkıca kavrayıp bırakarak, acı çekmiş gibi görünüyor ve şöyle diyor: "Geçmişte arkadaşlarım bana bencil olabileceğimi söylemişlerdi ve görünüşe göre, en iyi arkadaşım Jacob'la evlenen eski kız arkadaşım Skye'ye göre de öyleymişim." Bu habere vereceğim tepkiyi bekler gibi bana bakıyor, ama ben tepki vermiyorum. Hiçbir şey bilmediğim bir durumu yargılamayacağım ya da Gregor'un bana anlattıklarına dayanarak bir fikir oluşturmayacağım. Bu haksızlık olur ve ona kendini açıklaması için bir şans vermek istiyorum.

Devam ediyor: "Ben de çok iyi bir erkek arkadaş değildim. Bu yüzden geçen yıl daha iyi bir adam olmaya çalıştım. Arkadaşlarımın hayatlarına ilgi gösterdim, yardımcı oldum, yanlarında oldum. Hatalarımı düzeltmeye çalıştım. Jacob ve Skye'nin yeni bebek odası mobilyalarını yapmalarına bile yardım ettim."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum. "İlk çocuklarını bekliyorlar." Başını sallıyor ve Skye ile bir aile kurmak isteyenin kendisi olduğunu düşündüğü için mi diye merak ediyorum, ama hemen varsayımımı çürütüyor. "Skye ve ben. Birlikte hiç uyumlu olmadık. Sürekli ayrılıp barıştık. O bana ihtiyaç duyduğunda hiç yanında olmadım, ama o her zaman benim yanımdaydı." Şarabından bir yudum alır, tadını çıkararak dudaklarını şapırdatır. "Ama Jacob, o Skye için mükemmel. Birlikte mide bulandırıcı derecede mükemmeller." Dudakları kenarlarından seğirir, sanki anılar beynini dolduruyormuşçasına göz kamaştırıcı bir gülümsemeye dönüşür. "Ona ilk evleri için kocaman, devasa bir şato satın aldı. O umutsuz bir romantik ve onu benim hiç sevmeyeceğim kadar çok seviyor. Birlikte muhteşemler."

Ardından, Skye'nin internette tanıştığı deli bir takipçi tarafından kaçırıldığını ve olay sırasında kendisinin iş seyahatinde olduğunu

, ama Jacob'un onu kurtarmak için orada olduğunu anlatmaya devam etti.

"Jacob harika bir adam. O benim kahramanım. Ve Skye'nin de." "Onu hala seviyor musun?" diye endişeyle soruyorum.

"Skye mi? Hayır, tabii ki hayır," diye alaycı bir şekilde cevap verdi. "Ama arkadaş olarak seviyorum. İkisini de eşit derecede seviyorum. Birbirleri için yaratılmışlar. Artık bunu görebiliyorum. Ama Skye'ye hiç aşık olduğumu sanmıyorum."

En iyi arkadaşının eski kız arkadaşıyla evlenmesine bu kadar olgun tepki vermesine hayranım.

"Skye ile uzun süre birlikte miydiniz?"

"Liseden beri."

"Vay canına."

"On dört yıl. Ama çoğu zaman ona çok kötü davrandım. Beni nasıl tahammül etti, hiç bilmiyorum. Aslında, boş ver, biliyorum çünkü bunu *çok* düşündüm. Sanırım bana acıyordu."

"Neden?"

Düşünür gibi mırıldanarak, inci gibi beyaz dişlerinin üzerinde dilini gezdirdi. "Annem ve babamla sorunlarım var. Büyümek kolay olmadı diyelim. Ayrıca Skye'ye başından beri dürüst davranmadım. Annemin bizim evlenmemize asla izin vermeyeceğini biliyordu, ama yine de benimle kaldı. Sanırım bu yüzden ona karşı hep çekingен davrandım, kendimi ona tamamen *açamadım*. İlişkimize çaba göstermediğimi biliyorum, çünkü içten içe ailemin benim için seçtiği biriyle evlenmek zorunda kalacağımı biliyordum. Kız kardeşim sevmediği bir adamla evli ve çok mutsuz." Sesi yavaşça azalır. "Tanrım, zavallı kız kardeşim. Çok mutsuz görünüyor." Ellerini yüzüne sürer. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

parmak uçlarımı onun dizine başımı sallayarak teşekkür ettim.
onaylayarak.

"Bana hiçbir şey söylemene gerek yok. Ama karşımda oturan Owen'ın yeni bir Owen olduğunu tahmin ediyorum,

değil mi?" Düşüncesiz bir pislik gibi görünmüyor. Aslında, derin pişmanlık ve vicdan azabı hissi veriyor. Bir yıl boyunca davranışlarını değiştirmek için zamanı vardı ve değiştirdiğini söylediğinde ona inanıyorum.

"Daha iyi bir arkadaş olmaya çalıştım. Sanırım başardım, ama ailemden bekleneni yapmak..." Gözleri havuzun etrafında dolaşüyor. "...annem, babam, Evangeline için söylediğim her kelime, yaptığım her şey..."

"Onun adı bu muydu?" diye soruyorum yumuşak bir sesle.

"Evangeline?"

"Evet." Tamamen bitkin bir şekilde içini çekerek, duygularını yansıtan donuk gözlerle cevap verdi. "Hiçbiri ailem için yeterince iyi değildi, özellikle de Evangeline için. Onun için yeterince iyi değildim ve bir gün olabileceğime inandığım için aptalın tekiyim. O sunakta durmak, idam cezasını beklemek gibiydi ve kaçmak, kolay bir çıkış yolu olduğunu düşündüm. Ama şimdi burada, Kıbrıs'ta, düşünmekten başka bir şey yapmadan, kaçtığım sorunların eskisinden daha büyük olduğunu hissediyorum." Yanağını ısırırken ağzı yana doğru çekildi.

Sözleri kalbimi hüznle dolduruyor, her yanım ona her şeyin böyle kalmayacağını söylemek istiyor. O önemli biri ve aceleci kararlar vermemeli.

Çok az erkek, en mahrem sırlarını bir yabancıyla paylaşacak cesarete sahiptir, ama sanırım o hayatının en zor dönemini yaşıyor ve saklayacak ya da kaybedecek hiçbir şeyi kalmadığını düşünüyor. Sanki hiç kimse onu gerçekten dinlememiş ya da kendi seçimlerini yapma hakkı vermemiş gibi, paylaşmak için çaresiz görünüyor.

"Evangeline'i önceden tanıyor muydun?"

"Onu ve ailesini yıllardır tanıyorum. *Nişanlandığımızdan* beri onu daha iyi tanımaya, ilişkimizi yürütmeye çalışıyorum. Herkesin iyiliği için." Ses tonu, bunun anlamsız olduğunu fark edince alçak ve neredeyse kayıtsız hale geliyor. Parmaklarını saçlarının arasında gezdiriyor, solgun gözleri kırışıyor.

derin düşüncelere dalmış gibi. "Bugün başka biriyle görüştüğünü öğrendim."

Nefesimi tuttum. "Seni aldatıyor muydu?"

Sesinde eğlence ve hayal kırıklığı karışımıyla, "Umurumda bile değil, çünkü yatmadığın birini aldatamazsın, değil mi? Bizim ilişkimiz bir yalandı."

"Evlenmeden önce seks yapmadınız mı? İnsanlar hâlâ böyle yapıyor mu? Ne kadar düzgün ve... vay canına... vay canına..." Bu itiraf karşısında şaşkına dönmüş bir şekilde şarap kadehimi boşaltıyorum.

Evangeline Owen'ı gördü mü? Tamamen mi? Gerçekten ona baktı mı? Çünkü benim oturduğum yerden, onun güçlü vücudu seks ve günah için yaratılmış gibi görünüyor ve o pazıları, şanslı bir kadını kucaklayıp yukarı aşağı sallamak için yalvarıyor...

Heyecandan içim içime sığmaz, pantolonum ıslanıyor.

"Bana neredeyse hiç konuşmadı. Bana dokunmaktansa kafasını kaynatmayı tercih ederdi. Benim onun tipi olmadığını çok açık bir şekilde belli etti." Hayalimi bölüyor.

Pürüzsüz parmakları, hala dizinde duran parmaklarımın üzerinde kayıyor. Dokunuşunu beğenerek, çekilmiyorum ve elimin üstündeki hipnotik dokunuşlarının beni büyüüne kaptırmasına izin veriyorum.

"Onun tipi neydi?" diye soruyorum, Evangeline'in Owen'da eksik bulduğu şeyi bilmek istiyorum.

"Bilmiyorum, ama Tanrı'ya şükür o ben değildim." Titriyor. "O insan derisi giymiş soğukkanlı bir sürüngen ve iki ayaklı herkesten daha çok o kaltak kedisini seviyor, o kedi de..." Parmaklarını havada sallıyor. "O bir melek değil, hayır hanımefendi. O beyaz kürklü lanet olası şeytanın ta kendisi. Onun kötü yardımcısı. Beni neredeyse öldürüyordu. Bana enfeksiyon bulaştırdı. Ölebilirdim." Elinde ısırık izi gibi görünen kırmızı bir yara izini gösterir.

Onun hikayesine gülümserim. Owen'ı iyi tanımıyorum ama üzgün ve işkence görmüş bir insan olduğunu hissediyorum. Kendine güven eksikliğini iyi saklıyor, mizahla dikkatleri başka yöne çekiyor.

Ezilmiş olmasına rağmen Owen cesur bir yüz takınıyor ve ben onu daha fazla zorlamamaya karar veriyorum, yoksa zihinsel sığınağına çekilebilir. Bu yüzden, "O, burnumun çok büyük olduğunu söyledi" dediğinde beni şaşırtıyor. Burnunun ortasından aşağı doğru düz bir çizgi çiziyor ve sonra elini benimkinin üzerine koyuyor.

Hiç de büyük değil. Aslında mükemmel; simetrik ve ucu hafifçe kalkık.

Biraz daha canlanıyor. "Ve ben hiç doğru şeyleri söylemedim. Ya çok gürültülüydüm ya da çok sessizdim. Güzel olduğunu söylemezsem onu kırmış olurum, ama ona iltifat ettiğimde kıyafetini değiştirirdi. Randevular düzenlemeye, tiyatro biletleri almaya çalıştım, ama o arkadaşlarını da getirip benimle değil onlarla vakit geçirmeyi tercih ediyordu. Onun için bebek mavisi ve pembe bir düğün takımı bile giydim." Sanki "*Ne düşünüyordum?*" der gibi kollarını iki yana açıyor ve elinin sıcaklığını yine özlüyorum. Elimi tutmasını seviyorum.

"Çok hoş." Göğsümde kaynayan bir kazan gibi kabaran kahkahamı zorlukla saklıyorum.

"Nakışlıydı ve berbat görünüyordu." Üst gövdesini ve kollarını işaret ediyor. "Ve kasık bölgemde kocaman pembe bir gül vardı." Elini kase şeklinde yapıp cinsel organını kaplıyor.

Konfeti gibi kahkahalar dudaklarımdan dökülür, Owen de bana katılır ve kalbime sıcaklık yayılır. En azından o komik tarafını görebiliyor.

Kendini işaret ediyor. "Gülünç durumdayız. Ama benim iki sağdıcımı görmeliydin. Bebek pembesi takım elbise giymişlerdi ve dev birer dildo gibi görünüyorlardı."

"Fotoğraf çekmelisin."

Bir an düşünür. "Arkadaşlarım çekmiş midir acaba? Sormalıyım."

"Dildo takımlı sağdıçların fotoğrafı olmaz herhalde?"

"Ne yazık." Başını sallayarak gülümsüyor. "Takım elbisemi çöpe attım, yoksa sana gösterebilirdim."

"Ailenin tartan desenli kilot giymeliydin," diyorum kararlı bir şekilde.

"Ben de öyle demiştim." Ellerini yine gökyüzüne doğru kaldırır. "En azından burada birinin sağduyu var." Derin bir nefes alır, etrafındaki hava hafifler. "Kendimi güçsüz hissettim," diye mırıldanır, elini sakallarına sürer.

"Gücünü geri alma zamanı, Owen." Kontrolün kendisinde olduğunu bilmeli.

Gözleri sıcaklıkla doldu, omuzları düştü ve yüzü daha az gergin görünüyordu. Kaşlarının arasındaki derin V şekli bile yumuşadı ve bana içten bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Teşekkür ederim,"

der. "Ne için?"

"Beni günlerdir, belki haftalardır, aylarca hissetmediğim kadar iyi hissettirdiğin için. Kim bilir?"

"Hizmetin bir parçası," diyorum, bir elim boş şarap kadehinde, diğeri hala dizinde. Onunla bir içki içmeye geldiğim için mutluyum; belli ki konuşacak birine ihtiyacı vardı.

"Bir tane daha?" Owen kadehime işaret etti.

Elimi kadehin üzerine koydum. "Hayır, teşekkürler. Yarın antrenmanım var."

Sarışın saçlarının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Disiplin, hoşuma gitti. Her zaman pilot olmak mı istedin?"

Boğazımı temizleyerek, paylaşmaktan mutluyum. "On yaşımdan beri. Babam Hava Kuvvetlerindeydi, dedem ve büyük dedem de öyle."

Owen ciddi bir şekilde sorar, "Ailenin izinden gitmek zorunda hissettin mi, yoksa bu senin istediğin bir şey miydi?" İşaret parmağının ucu dizimin derisine dokunur ve aramızda bir elektrik akımı geçer, bacaklarımdaki tüyler diken diken olur. Derin bir nefes aldığımda, onun da bunu hissettiğini anlarım.

Genelde kontrolü elimde tutan biri olarak, parmağıyla cildimde sekiz rakamı çizmeye başladığında konsantre olmakta zorlanıyorum. "Bu her zaman yapmak istediğim bir şeydi. Çok seviyorum." Tüm vücudum alev alıyor. İşimi her anlattığımda bunu hissediyorum ve onun bana dokunuşları ile tüm vücudum daha fazlasını istiyor. Memnuniyetle iç çekiyorum. "Sadece sen ve uçak varken, uçağın sana verdiği tepki çok yoğundur ve bu heyecanı hiçbir şeyin yerini tutamaz. Kokpite oturduğumda her şey değişir. Sadece göreve ve bir sonraki adımda yapmam gerekenlere odaklanırım. Soğukkanlılığımı korurum, gerekirse baskı altında hızlı kararlar veririm." Sesim rüya gibi. "Uçmaya odaklanıyorum ve kişisel sorunlarımı yerde bırakıyorum." Son sözlerimi neredeyse fısıldayarak söylüyorum, çünkü parmakları dizimin üzerinde dans ediyor ve uyluklarımda yukarıya doğru ilerliyor.

Ne yapıyor? Düşünemiyorum. Ve neden onu durdurmuyorum?

"Sorunların mı var Jade?" Birkaç saniye bekliyor ve cevap vermediğimde, "Umarım sakıncası yoktur, ama Gregor'a bir ilişkin olup olmadığını sordum."

Bunun ne anlama gelebileceği düşüncesiyle kalbim göğsümde atıyor. Benden hoşlanıyor mu?

Umarım öyledir.

Owen sessizce itiraf ediyor: "Poppy'nin babasıyla ayrıldığını söyledi. Ayrıca eski sevgilinin biraz pislik olduğunu da söyledi." Yüzü ciddi ve gözleri benimkilere yapışmış durumda.

Eski sevgilimi düşündüğümde alnımın çatladığını hissediyorum. "Yargılamıyor musun?" diye soruyorum.

O bana sorduğu soruyu soruyorum.

Yavaşça başını sallar. "Hiç."

"Poppy doğana kadar hiçbir sorunum yoktu. Ama şimdi, çocuk bakımından kariyerimdeki bir sonraki adıma kadar verdiğim her karar sorun gibi geliyor. Eskiden sadece kendim vardım. Düşünmem gereken başka kimse yoktu. Ama şimdi." Duygularımı saklayamıyorum, sesim sevgiyle dolup taşıyor. "Tek düşünebildiğim o."

Neden bir yabancıya içimi döktüğümü bilmeden, içimi kemiren en derin düşüncelerimi döküyorum. "Son zamanlarda işimin güvenliği hakkında düşünmeden edemiyorum. Bir hata yaparsam ne olur? Uçak arızalanırsa ne olur? Poppy'ye kim bakar? Michael mı? Sanmıyorum." Bir an için kiminle konuştuğumu unutarak alaycı bir şekilde gülüyorum.

"Michael?" diye sorar Owen.

"Eski sevgilimin adı. Poppy'nin babası," diye fısıldadım, ilişkimizi yürütemediğim için utanarak.

O başını sallar. "Onu görmüyor mu?" Gözleri hüznle dolar.

Gözlerimi mavi bir lagün gibi aydınlatılmış havuza çeviriyorum. "Oh, onu görebiliyor. Sadece görmek *istemiyor*. İlgilenmiyor."

"Bu çok yazık, çünkü kız çok tatlı." Kalbim çarpıyor.

"Öyle."

"Sana benziyor."

"Zavallı kız. Hayatını gölgede geçirmek zorunda kalacak. Kızıl saçlar ve soluk ten güneşte hiç hoş değil."

"Yine de en parlak olan o olacak. Tıpkı senin gibi." Bana daha da yaklaşır, elini uyluklarımın dışına doğru kaydırır. Parmak eklemine çenemin altına koyduğunda nefesim kesilir.

Dudaklarımdan sadece bir milimetre uzakta, sıcak nefesi tenimde bir hayalet gibi dolaşıyor. Her zerrem onu öpmek istiyor. Kimseyle bu kadar samimi olmamın üzerinden çok uzun zaman geçti.

Poppy'yi doğurduktan sonra ilk kez dışarı çıkıyorum ve planladığım gibi bir gece olmuyor ama Owen'ın bana hissettirdiklerini seviyorum. Neden ona mıknatıs gibi çekildiğimi açıklayamıyorum. Kendimi ondan uzaklaştıramıyorum. Sanki onu daha önce tanıyormuşum ya da görmüşüm gibi. Göğsümde anlam veremediğim garip bir his var.

" *reckless?*"

göz bebekleri genişliyor.

"Ne gibi?" diye soruyorum.

Başparmağının ucu dudaklarımı okşadı. Dokunuşu, közleri tutuşturmak için gereken kıvılcımdı ve kontrol edilemeyen bir orman yangını gibi vücuduma yayıldı.

"Bu." Kollarını belime sıkıca doladı ve ayağa kalkarken beni hızla havaya fırlattı.

Korkarak çığlık attım.

"Tutun." Owen kollarını belime sıkıca sararak, onunla güvende olduğumu hissettirir.

Erkek kokusuyla başım dönmüş, dediğini yapıyorum ve kollarımı boynuna, bacaklarımı kalçalarına doluyorum.

Tereddüt etmeden havuza doğru koşmaya başladı, beni helyum balonu kadar hafifmişim gibi taşıyordu.

"Nefesini tut," diye bağılıyor.

Oh, lanet olsun.

BÖLÜM BEŞ

JADE

"Hayır..." *Beklediğimden daha sıcak* suya çarptığımızda sesim havada kayboldu. Kulaklarımda kabarcıklar patladı, çarpmanın etkisiyle giysilerimizin katmanları arasında şıpladı.

Kendime gelmek için gözlerimi açtığımda, Owen'ın sualtı ışıklarında parlayan beyaz gülümsemesi karşılıyor beni. Suyun içinde hiç çaba harcamadan muhteşem görünüyor; saçları, hareketimizin dalgalarıyla bir o yana bir bu yana sallanıyor, beyaz gömleği ve bronz teni. Çok güzel bir manzara. Zihnimde fotoğrafını çekip favorilerime kaydetmek istiyorum.

Başını yukarı kaldırarak bana yukarı çıkmamı işaret etti, sonra beni bıraktı ve ayrı ayrı su yüzüne çıkmamızı sağladı.

Ölmek üzere olan bir balık gibi nefes nefese kalıyorum, yüzümden sırlıslıkla saçlarımı çekiyorum.

Kafası su yüzüne çıkar çıkmaz, ona su sıçratarak yüzünü ıslatıyorum. "Sen bir aptalsın," diyorum, gözlerimi silerken.

Yüzü düşer. "Herkes bana öyle diyor." Sessizce havuzun sığ tarafına geçeriz.

"Öyle demek istemedim, bunu biliyorsun. Biraz uyarı

iyi olurdu, hepsi bu. Ve yeni bir elbise giyiyorum." İşbirliği yapmayan elbiseyi bacaklarımın arasına sıkıştırarak yüzeye çıkmasını engelliyorum.

"Üzgünüm. Sana yeni bir tane alırım, istersen onu çıkarabilirsin." Sesi şakacı bir tonda, sonra suya hafifçe dalıyor, ben ona doğru yüzerken ağzı suda kayboluyor. Beni izlerken, bakışlarının sıcaklığı suyla serinlemiş tenimi yakarken midem düğümleniyor.

Ona ulaştığımda alaycı bir şekilde soruyorum, "Buna pervasızlık mı diyorsun?" "Hayır. Bu pervasızlık değil." Dik dururken gözlerimi ondan ayırmıyorum. gülümser ve gömleğinin düğmelerini açmaya başlar. "Ama bunu daha iyi tarif edecek bir kelime, 'ihtiyatı bir kenara atmak' olur."

Ağzım, onun çıplak yüzmek istediğini fark edince bir anda Sahra Çölü'nden daha kuru oldu. "Çıplak olmayacağım." Sesim dehşet içinde çıkıyor. Owen gibi mükemmel bir cilde ve kaslara sahip, yakışıklı birinin benim çatlaklarımı ve sezaryen izimi görmesine izin veremem. Hayatta olmaz, bu yüzyılda olmaz.

Omuzlarını silkiyor. "Sen bil."

O şortunu çıkarırken bakışlarımı başka yere çeviriyorum, sonra ondan uzaklaşırken onun kıkırdamasını duyuyorum.

Arkamdan gelen büyük bir su sesi omzuma bakmamı sağlar, ama tek görebildiğim havuz kenarında onun ıslak, pahalı görünümlü beyaz spor ayakkabılarının yanında bir giysi yığınıdır.

Yüzmeyi bırakıp etrafa bakınıyorum ama onu hiçbir yerde göremiyorum.

Nereye gitti bu adam?

Cevabı çok geçmeden öğreniyorum, çünkü bir el sudan çıkıp bileğimi yakalıyor ve ben şokla çığlık atıyorum.

Tamamen çıplak, yanımdan yüzerek geçiyor, güneşin öpücükleriyle kaplı vücudunun geri kalanıyla kontrast oluşturan beyaz kıcı dolunay gibi parlıyor.

Durumun absürtlüğü karşısında göğsümde bir kıkırdama yükseliyor.

Çıplak bir yabancıyla havuzdayım. Otuz dokuz yaşındayım ve bir ergen gibi davranıyorum.

Bunun aylardır yaşadığım en eğlenceli şey olduğunu inkar edemem.

Yanımda yüzüp su yüzüne çıktığında gözlerimi sıkıca kapatıyorum, onun penisine bakmayacağıma güvenemiyorum.

"Korkuyor musun? m gözlerim olacağından olmayacağından edemeyeceğinden direnemeyeceksin?" he gülüyor, benim tepkimi fark etmiş belli ki.

"Oh, kapa kapa," diyorum diye şaşkın, zaten elbisemle boğuşmaktan bıkmış bir halde.

Çıkar şunu Jade.

"Hızlı jet pilotlarının biz sıradan insanlardan daha fazla risk aldığını sanıyordum."

"Hesaplanmış riskler. Arada fark var ve ben kendimi kontrol edebiliyorum. Senin açıkça eksik olduğun bir şey." Sözlerim her zamankinden daha ciddi ve düzgün geliyordu.

"Ben eğlenceliyim. Sende açıkça eksik olan bir şey." İskoç aksanı mizahla doluydu.

Gözlerim hala kapalı, dramatik bir şekilde nefes alıyorum.
"Ah, acıyor."

"Giysilerini çıkar o zaman." "Hayır."

"Gördün mü? Haklıymışım, sen namuslusun. Hiç eğlenceli değilsin."

Aptalca bir kız sesi çıkararak gözlerimi açtım ve o benim belimi çimdiklediğinde, tam önümde durduğunu fark ettim.

Bu adam kafamı dönüyor. "Giysilerimi çıkarmak istemediğimden değil." Gözlerimi yukarıda tutarak, milyonlarca karın kasını veya daha aşağısını dik dik bakmamak için kendimi zorluyorum.

Düşünürken dudaklarını ağzına çekiyor. Sanki sonsuz gibi gelen bir süreden sonra, "Yani kıyafetlerini çıkarmak mı *istiyorsun?*" diyor.

Kahretsin, yakaladı beni.

"Çıkaramıyorum." Ama çıkarmak istiyorum.

Islak saçlarını parmaklarıyla alnından çekiyor. "Neden?"

"Çünkü ortak bir havuzdayız ve erkekler geri gelip patronlarını havuzda çıplak bulursa pek profesyonelce olmaz, değil mi? Ve..." Sesi kesildi.

"Ve?" diye taklit ediyor.

Utanarak başka yere bakıyorum ve fısıldayarak mırıldanıyorum. "Duymadım. Tekrar söyle," diye ısrar ediyor.

Biraz daha yüksek sesle tekrar söylüyorum.

"Onu da duymadım." Yaklaşır, ağzı artık kulağıma yaklaşır.

Dişlerimi sıkarak, "Poppy'yi doğurduktan sonra vücudum eskisi gibi değil," diyorum.

"Ve?" Başını bana doğru çevirir, ağızlarımız birbirine yaklaşır.

"Ve benim çatlaklarım, sarkık yerlerim ve sezaryen izim var. Hiç çekici değil. Sen ise..." Onun vücudunu işaret ediyorum. "Mermerden oyulmuş gibi. Bu nasıl mümkün olabilir?" Elimi uzatıp kaslı karın kaslarına dokunmaya dayanamıyorum, dokunuşumla göğüs kasları seğiriyor, spor salonunda daha fazla zaman geçirmemiş olduğum için içimden kendime kızıyorum. Hamilelik kilolarımı vermek on bir ayımı aldı ve hala vermem gereken kilolar var. Hamilelikten sonra eski hallerine geri dönen sosyal medyadaki anneler bunu nasıl başarıyorlar acaba? *Temiz hava ile mi yaşıyorlar? Belki.*

Yumuşak bir sesle endişelerimi yatıştırıyor. "O saçmalıklar umurunda bile değil ama kendini daha iyi hissedeceksen kıyafetlerini çıkarma." Elini uzatıp başparmağını gözümün altına, sonra diğerine götürüyor. "Maskaran akmış."

"Panda gibi mi görünüyorum?" Dağınık görünüyor olmalıyım. Sırılsıklam, yapış yapış saçlar, bulaşmış makyaj ve yeşil dantelli elbisem vücuduma yapışmış. *Harika.*

"Güzel bir pandaya benziyorsun," diyor dürüstçe. "Sana söyleyeyim, Jade, en son ne zaman kaygısız hissettin,

Poppy'yi düşünmeden bir şey yaptın ve biraz eğlendin?"

O, ıslak saçlarımı yüzümden büyük ama nazik parmak uçlarıyla iterek, ben düzgün düşünemiyorum.

Bu adam bana ne yapıyor?

Az önce sorduğu soruyu cevaplamak için çaresizce uğraşırken, aniden hatırladım. "Paraşütle atladım."

"Ne kadar oldu?" Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koyuyor. "Üç yıl," diyorum sessizce. O kadar uzun zaman olduğunu inanamıyorum.

uzun

Gözleri mizahla kıvrılıyor. İş dışında en ufak bir *eğlence* bile yaşamadığımı fark etmemi sağladığını biliyor.

"Üç yıl," diye şok içinde tekrarlar.

"Daha fazla dışarı çıkmam lazım," diye itiraf ediyorum, sesim gergin. Aniden, önümdeki muhteşem adamın beni kendine doğru çekmesiyle, tüm üzüntümü unutuyorum. Parmaklarını boynumun arkasına dolayarak, vücudumdaki tüm tüyleri diken diken ediyor. *Bunu nasıl yapıyor?*

"Artık dışarıdasın," diye fısıldadı, eğilerek dudakları dudaklarıma milimetrelerce yaklaşarak.

"Çıktım," diye fısıldıyorum, içimden onun beni öpmesini diliyorum.

"Eğlenmeni istiyorum ve bunu seninle birlikte yaşamak istiyorum Jade. Ve lanet olası, çılgın bir nedenden dolayı, seni öpmeyi çok istiyorum." Parmaklarını boynumun arkasındaki ıslak saçlarıma gömdü. "Sana çok çekici buluyorum. Bu açıklayamadığım garip bir şey."

Lanet olsun.

"Ben de seni öpmek istiyorum," diye itiraf ediyorum, içimdeki bir parçanın onu zaten tanıdığını hisseden garip bir duygu yine göğsümü dolduruyor.

Bu sadece cinsel çekim, Jade. Olmayan bir şey yapmaya çalışma.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp belinden tutup kendime doğru çekiyorum, sonra dudaklarını dudaklarıma bastırıyorum.

Milyarlarca kıvılcım vücudumu sarar, varlığından haberdar olmadığım her karanlık noktayı aydınlatır. Dudaklarının benimkilerin üzerine eğilmesi beni inlemeye başlar. Dillerimiz birbirine değdiğinde şarap ve kolonya tadı alır ve bir an için bir daha başka kimseyi öpmek isteyeceğimi hayal bile edemem.

Yumuşak sarı sakalları çenemi gıdıklıyor, bu his bana yabancı. Şimdiye kadar birlikte olduğum üç erkek de hava kuvvetlerindeydi ve kısa saçlı, temiz traşlıydı. Ama Owen, o, saçları da sakalları da dağınık ve ben onun benzersizliğini seviyorum; bu yeni ve heyecan verici.

Kontrollü bir şekilde, zamanını alıyor, ağzımı keşfediyor, öpücüğü hayal ettiğimden daha yumuşak.

Serbest elim kolundan omzuna doğru yükseliyor, sonra sert beline inip onu bana doğru çekiyor.

O da bunu aynı şeyi yapmak için bir davet olarak algılar. Öpüşmemiz derinleşirken, mutluluktan içimden bir iç çekiyorum.

Elbisemin yüzeye çıkmasını artık umursamadan, yavaş öpücüğümüz sonsuza kadar devam eder. Ruhuma işler, duyularımı doldurur, titrememe neden olur.

Çıplak, sert penisi karnıma bastırıyor ve ben nefesimi tutuyorum.

O bunu istiyor.

Ben de istiyorum. *Onu* istiyorum.

"Elbisemi çıkar," diye iç çekerek ateşli öpücüklerimizin arasında söylüyorum.

Nefes nefese, Owen geri çekilip bana bakıyor, sanki yüzümde en ufak bir şüphe izi arıyormuş gibi.

Suya bakıyorum, yüzen elbisenin kumaşı görüşümü engellediği için onun penisini göremediğim için hayal kırıklığına uğruyorum.

Onu görmek istiyorum. Her yerini. "Lütfen," diye yalvarıyorum. "Emin misin?"

Sesim yumuşak ama kararlı. "şimdi, Owen." Dudakları bir kez daha dudaklarımı bulur ve alt dudağımı ısırınca inlememe neden olur.

Alnına kısa bir selam vererek dokunuyor. "Evet, hanımefendi."

Kıkırdayarak, ağzına gülümsüyorum.

Sesi bir oktav düşer. "Senin patron olmanı ve bu gece birlikte çıktığımız tüm erkeklerden daha üstün olmanı çok seviyorum. Uçuş kıyafetini giydiğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Bu *yeni bir şey*. Michael uçuş kıyafetimi giydiğimde benden nefret ederdi. Gerçi, kariyerimdeki ilerlememi kışkandığı için bakış açısı bulanıklaşmış olabilir, akrobasi ekibine seçildiğim için benden nefret ediyordu, o seçilememişti.

"Yarın beni orada göreceksin."

O kadar seksi bir şekilde göz kırptıyor ki, her yerime dokunması için bir saniye bile bekleyemiyorum.

"Sadece bu elbiseyi çıkar ve bana bahsettiğın bu eğlencenin ne olduğunu göster."

"Ne kadar otoriter." Ağzımın kenarını öptü, kulak kepçeme doğru ilerledi ve boynuma öpücükler yağdırdı.

"Hemen yap, Owen," diye

inliyorum. "Evet, hanımefendi."

ALTINCI BÖLÜM

JADE

Elbisemi başımdan çekip çıkardım, Owen onu havuza fırlatınca yüksek bir

su sıçratarak havuza atıyor.

Şu anda bana bakmasından hiç rahatsız değilim, hamilelik sonrası vücudumu umursamadığını biliyorum ve beni güvende hissettirdiği için, dudaklarımı dudaklarına çekince ıslak vücutlarımız neredeyse çarpışıyor. Ama bu sefer nazik ya da sabırlı değil ve ben de öyle olmasını istemiyorum.

Beni kaldırırken sert elleri kalçama dokunuyor ve daha önce hiç duymadığım bir ses tonuyla bacaklarımı etrafına dolamamı söylüyor.

Hala taşıdığım fazla kiloların onu devirebileceğinden bir an için endişeleniyorum. Ancak, ona sarıldığım anda, sanki Kızıldeniz'i ikiye ayırıyormuşçasına beni yoğun mavi suyun içinden kolaylıkla itiyor.

Öpücüğümüz derinleşirken, dilini benim dilimin etrafına dolayarak düşük bir inilti çıkarır ve ben de külotlu amım onun sert penisine sürtünürken boğazımdan çıkan sesi engelleyemem.

"Jade," diye nefes nefese söylüyor.

"Owen," diye cesurca cevap veriyorum. "Seni istiyorum."

Göğüslerimizi birbirine yapıştırarak, ağzımı ısırıyor, suda süzülürken çeneme ve boynuma küçük öpücükler serpiyor. "O sözleri duymayı ne kadar sevdiğimi bilemezsin."

"Bütün gece dudaklarının dudaklarımda olduğunu, tadını, dokunuşunu, her şeyini hayal ettim." Onu uzun zamandır istenmediğini hissettiğini bildiğim için onu rahatlatmak istiyorum.

Boynumu eğerek boynumu öpmeye devam etmesine izin veriyorum, dalgalar dış uyluklarıma çarpıyor ve havuzun sığ kısmına doğru attığı her adımda, kalın penisini merkezime sürüyorum, bu beni arzuyla titretirken, ona olan arzum zaten ıslak olan külotumu daha da ıslatıyor.

"Sen çok büyüksün." Öyle. Daha önce deneyimlediğimden çok daha büyük. "Ve sen çok seksi bir adamsın, Hotshot."

O bana böyle dediğinde, alışılmadık bir şekilde kız gibi kıkırdandım. "Hotshot?" diye sordum nefes nefese, o beni havuzun kenarına kaldırıp yeşil dantelli sütyenimin kupasını aşağı çekip, sertleşmiş meme ucumu ağzına alıp emdiğinde.

Daha fazlasını istediğim için onu göğsüme çekiyorum, uyuyan arzularımı uyandırmasıyla seks dürtülerim aniden tavan yapıyor.

"Ben gösterişli değilim," diye azarlıyorum. "Gösterişli insanlar gösterişli ve kaba olur." Nefes nefese konuşuyorum. Dilini meme başımın dış kenarlarında gezdirerek konsantre olmamı giderek zorlaştırıyor.

"Sen ikisi de değilsin." Koyu pembe meme ucumu yalayıp, emip, nazikçe ısırarak, ön kopçalı sütyenimi ustaca açıyor ve diğer göğsüme geçerek aynı ilgiyi gösteriyor, sonra dekolteme ve boynuma öpücükler yağdırıyor. Boynunun arkasına yapışarak, bacaklarımı onun için genişçe açıyorum, daha yakın olmasını istiyorum, o da sütyen askılarımı kollarımdan aşağı kaydırıyor.

"Ama sen başarılısın. Bunu inkar edemezsin. Kraliyet Hava Kuvvetleri için uçan tek kadın akrobasi pilotu," diye hayranlıkla mırıldanıyor, dudakları benim tenime değiyor.

Dudakları kulağımın arkasındaki mükemmel noktayı bulur, sırtımda karıncalanma hissi uyandırır ve zevkim arttıkça içimde derin bir sıcaklık yayılır. Aramızda olanlara anlam veremiyorum. Bana neredeyse dokunmadı ama ben o kadar tahrik oldum ki patlayacak gibiyim.

İtiraf ettiğinde kalbim eriyor: "Bu gece, seninle birlikte olmak ve senin farklı bir yönünü görmeme izin verdiğin için kendimi dünyanın en şanslı adamı gibi hissediyorum, Jade."

Haklı. Romantizm, arkadaşlıklar ve kariyerimde çevrem çok dar.

Peki neden neredeyse hiç tanımadığım birine güveniyorum?

Umarım onun hakkındaki içgüdülerimden pişmanlık duymam, çünkü Owen bizim birlikte geçirdiğimiz akşamı kimseye, özellikle de basına anlatırsa... *Tanrım, basın!* Bu rolü aldığımdan beri, yüksek profilli bir ekibin tek kadını olarak, benimle ilgileniyorlar, romantik hayatıma merak saldılar. Michael'dan ayrıldıktan sonra durum daha da kötüleşti. Gazeteler ve dedikodu dergileri, kırmızı halıda veya hayır etkinliklerinde bir dakika bile tanışmadığım ünlülerle çekilmiş fotoğraflarımı yayınlayıp, kiminle çıktığımı tahmin ediyorlar.

Umarım Owen'a güvenmekte haklıyım, yoksa kuzeni bir yılan çıkarsa Gregor'un hayalarını kesip onu yerken izlerim.

Genelde bu kadar pervasız değilim, ama bu gece kendimi bırakmak istiyorum, ayrıca seksi seviyorum. Uzun zamandır kimse beni orgazma ulaştırmadı, ama bunu herhangi birinin yapmasını istemiyorum. Owen'ı istiyorum.

Vücudumun her hücresi ona güvenebileceğimi söylüyor, onu ve onun üzgün kalbini şimdiden seviyorum. Onu iyileştirmek ve tekrar bütün yapmak istiyorum.

Artık kimsenin beni duymasını umursamadan, o boynumu emdiğinde yüksek sesle inliyorum.

Lütfen iz bırakma.

"Sana güveniyorum Owen. Bu yüzden bu gece seninleyim. Poppy'den beri kimseyle birlikte olmadım."

Geri çekildi, gözlerimiz anında buluştu. Elimi onun çarpan kalbinin üzerine koydum. "Sana güveniyorum."

Aniden daha uzun ve daha geniş görünüyor, sözlerimin gücü onu güvenle dolduruyor.

İşaret parmağımı kıvrarak onu kendime çağırıyorum, ellerimin üzerine yavaşça yaslanarak çıplak göğsümü dışarı doğru itiyorum.

Boş ver. Eğer bu gece onunla bunu yapacaksam, her şeyi yapacağım. Zaten loş ışıktaki, tüm yumuşak yerlerimi ve yara izlerimi düzgün göremez.

Görür mü? Hayır.

Gözleri vücuduma indiğinde, bacaklarımı sudan çıkarır ve topuklarımı havuzun kenarına dayarım.

"Çok güzelsin. Sanırım rüya görüyorum." Arzu dolu bakışları, kontrol edilemez bir ateşi tetikleyecek kadar ateşli.

"Bence tersine anladın, Owen. Sanırım rüya görüyorum."

Yüzünde bir gölge beliriyor. O ne, *şüphe*, *acı*, *kuşkulanma*? Bilmiyorum, ama öğrenmek istiyorum. Uzun süre beklememe gerek yok. Birkaç saniye sonra, güvensizliğini ortaya koyuyor.

"Öyle demek istemedin, Jade. İstedğin her erkeği elde edebilirsin. Ben işsizim, başarısız bir finans müdürü, en iyi ihtimalle kağıt işleriyle uğraşan biriyim, ama sen..." Başını sallar, geri çekilir ve benden bir adım daha uzaklaşırken havuzdan atlayacak gibi görünüyor. "... sen ünlülerle yemek yiyorsun, krallar ve kraliçelerle tanışyorsun, dünyayı geziyorsun, ama ben, ben sadece İskoçya'nın doğu kıyısındaki küçük bir sahil kasabasından bir ofis çalışanı. Ben önemsizim. Bir hiçim."

Zavallı adam, özgüveni paramparça olmuş. "Ünlüler ve gezdiğim şehirler umurumda değil. Ne yaptığın ya da nereden geldiğin umurumda değil.

Benim için önemli olan tek şey bu gece seninle eğlenmek. Sıradan bir erkek değil, *seni* istiyorum Owen." Ona dürüstçe söylüyorum: "Ben *asla* kimseyle oynaşmam ve Michael'dan ayrıldığımızdan beri kimseyle birlikte olmadım."

Gözleri şokla büyür, sonra itiraf eder, "Bir yıldan fazladır kimseyle birlikte olmadım. Skye'dan beri."

"Peki, o zaman..." Yeni keşfettiğim cesaretle, işaret parmağımı göğüs dekoltemden aşağıya, karnımın yumuşak kıvrımlarının üzerinden, *suyla* ıslanmış *ve ne kadar tahrik olduğumun izlerini taşıyan* külotuma doğru sürükledim ve onu duyulur bir şekilde yutkunmaya zorladım. "Buraya gel ve ikimiz için de bu kuraklığı sona erdir." Elimi izleyen onu izlerken klitorisimi küçük daireler çizerek ovuşturdum. "Senin için çok ıslandım, Owen. Sadece sen." Uzun ve alçak bir inilti çıkararak, beni bu kadar tahrik edenin sadece o olduğunu ona temin ettim.

"Tanrım, lanet olsun." Yarı homurdanan bir inilti çıkararak, sanki parçalanmış gibi ellerini yüzüne götürdü.

Dudaklarımı ısırıp, ıslak amıma parmağımı sokarken tepkisini izledim. Parmağımı birkaç kez içeri sokup çıkarırken ağzım açık kaldı, orgazmın ilk belirtileri kendini göstermeye başladı. O yakında devralmazsa dayanamayacağım.

Onu kızdırmak için, "Beni tatmak ister misin?" diye soruyorum. Elimi külotumun içinden çıkarıp parmağımı uzatarak kendimi ona sunuyorum.

İki kez söylememe gerek yok, hemen öne doğru atılır ve parmağımı hızla yutar, su her yere sıçrar. Emerek, cildimdeki orgazmımın her damlasını yalarken mırıldanır.

"Sik beni, tadı çok güzel," diye nefes nefese, başını eğip dizimin derisini öper, iç uyluklarıma doğru ilerlerken öpücükler serpiştirir, tüylerim diken diken olan derime parmak uçlarını sürer. "Üşüdün mü?" Endişeli gözlerle bana bakar.

Kafamı sallarım. "Hayır, her dokunuşun erimiş ateş gibi. Şimdi külotumu çıkar çünkü senin için çok azdım ve boşalmam lazım." Uyluklarımın arasındaki ihtiyaç artık kendi kendine atıyor.

Ağzı gülümsemeyle seğiriyor. "Sen çok patronluk taslısın."
Sanırım öyleyim.

Parmaklarını ıslak iç çamaşırımın kenarlarına geçiriyor. Ona yardım ederek, topuklarımı yere bastırıyorum, altımda hala sıcak olan betondan kalçalarımı kaldırıyorum ve iç çamaşırım bacaklarımdan yavaşça aşağı çekmesine izin veriyorum. Onu arkasına, havuza atıyor.

Başını yana eğip, açıkta kalan amımı izliyor. "Çok güzel," diyor sanki kendi kendine konuşur gibi. "Bunu seviyorum." Kasık kemiğimin üstündeki küçük bakır rengi kılları çekiyor, beni inletiyor. Yaptığı her şey içimde derin bir zevk uyandırıyor. Sanki dokunuşları sihirli. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

"Sırılsıklamsın, yakışıklı."
"Öp beni," diye
yalvarıyorum.

Ağzımı ıskaladığında hazırlıklı değildim, bunun yerine öne eğilip klitorisimi öpüyor, sertçe yalıyor ve emiyor.

Kocaman eli göğsümü itip sessizce sırt üstü yatmamı işaret ettiğinde, ben de öyle yapıyorum ve o klitorisimi tekrar sertçe yaladığında çığlık atıyorum.

"Daha nazik ol, lütfen." Ama beni duymuyor ve hassas klitorisime saldırmaya devam ediyor.

Oh, bunu hiç sevmedim.

"Owen," diye nefes nefese, onu durdurmak için saçlarını tutuyorum. Ama o bunu daha sert devam etmek için bir işaret olarak algılıyor.

Eğilip dilini tutup amımdan çekiyorum.

O öğürür ve kusar, ama ben bırakmam.

Başını kaldırıp bana bakmaya çalışırken, ne yaptığımı sordüğünü tahmin ettiğim karışık kelimelerle boğuk boğuk konuşuyor.

Elini bileğime sıkıca tuttu. Hala dilini tutarken, gözlerimi kısarak ona baktım. "Fransa'ya tünel kazmıyorsun, ne de sert şeker emiyorsun." Onu bıraktım ve o da dilini hemen ağzına geri soktu.

"İyi değil miydim?" Sanki hayalarına yumruk atmışım gibi acı çekmiş gibi görünüyor.

"Çok heveslisin, Owen. Uzun zaman oldu, biliyorum." Yüzünü avuçlarım. "Ama nazik ol. Yavaş. Sert sevmem." Başparmağımla yanağını okşuyorum.

"Tamam." Yutkunuyor. "Yavaş, nazik." Sözlerimi tekrarlıyor, omuzları çöküyor.

"Evet." Başımı sallayarak onu gülümsemeyle cesaretlendiriyorum.

"Özür dilerim." Üzgün gözleriyle kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi görünüyor. "Sadece, Skye hiç, bilirsin, bunu yapmamı istememişti, ama belki de bu yüzden?"

"Aman Tanrım, lütfen benimle çıplakken bir daha asla eski sevgililerinden bahsetme." Şakayla gözlerimi devirdim. Umurumda değil ve tanıdığım en kıskanç kişi ben değilim. Güvendiğim zaman tamamen güvenirim ve hiçbir kıza, özellikle de tanımadığım eski sevgililere kıskançlık duymam. "Sana öğreteyim." Tamamen oturup başını eğerek dudaklarını dudaklarımla yakaladım. "Böyle." O kadar yumuşak öptüm ki, öpücük bile denemezdi, sonra dilimin ucuyla dudaklarının kenarını gezdirdim. "Acele etme." Dilimi yavaşça dudaklarının arasına soktum. "Sonra keşfet." Dilimin ucu diline değdiğinde nefesini tuttu ve dilimizi birbirine doladım. "Küçük daireler," mırıldanıyorum. "Yukarı ve aşağı." Dilimi hareket ettiriyorum. "Bazen em." Dilini emiyorum, ağzımda homurdanmasına neden oluyorum. "Parmaklarını kullanmayı da unutma." Elini tutuyorum ve kalın parmaklarından birini ağzıma alıyorum.

Gözlerini kısarak, parmağımı ileri geri hareket ettirirken beni izliyor.

Dilimi onun güçlü parmağının etrafında döndürerek, dudaklarımın arasından dışarı çıkardım, bileğini tutup elini vücudumdan aşağı, klitorisime doğru çektim. "Şimdi sen göster."

"Sen kim olduğunu sanıyorsun, Jade Sommers?" diye sordu, benim doğrudan tavrım karşısında şaşkın görünüyordu.

Sırıttım. "Yeni öğretmeniniz. Size nasıl olağanüstü bir sevgili olunacağını göstereceğim, Owen Brodie." Uzandım, sırtımı gererek vücudumu kavisledim. "Şimdi beni daha önce hiçbir kadına yapmadığın gibi boşalt."

Yumuşak, sıcak dudaklar klitorisime dokunduğunda gülümserim, sonra hafif dairesel hareketlerle dili dudaklarımı, ıslak girişimi ve tekrar klitorisimi keşfeder, beni fayanslara eritir. "Owen, bu çok iyi geliyor."

"Öyle mi?" Sıcak nefesi, zaten yanmış cildimi daha da ısıtır.

"Devam et." Parmak uçları klitorisimi okşarken parmaklarımı saçlarına gömdüm, sonra labiyalarımınla oynadı. Klitorisimi yavaşça çimdikledi, uzun saçlarını tutmamı sağladı. "Oh, Tanrım, evet. Aynen böyle."

Bir tarafımı, sonra diğer tarafımı yaladıktan sonra ıslak girişimi okşadı.

"Şu anda senin için çok sertim," diye nefes nefese, sert dilini amıma daldırıyor ve vücudumu rahatsız edici sert zeminden kıvrılmaya zorluyor.

Beni yalamaya devam ederken, dilinin ucu biraz hızlanır ve hassas klitorisimin etrafında iki parmağını şekillendirerek, her iki tarafta ileri geri kaydırarak beni çılgına çevirir.

"Ne istiyorsun, Jade?" Klitorisimin üstündeki noktayı öper, sarışın sakalları aşırı hassas sinir demetimi okşar.

"Daha fazla istiyorum. Parmaklarını içimde istiyorum," diye yalvarıyorum, sesim kısık ve normal halim gibi değil.

İki kez söylememe gerek kalmadan, tüm ağzı amımı kaplıyor, dili her sinir ucumu uyandırıyor. Zevk dalgaları içimden geçiyor, vuran yerler ben düşündüm artık

daha uzun alışmıyor, ona söylediğim gibi zamanını alıyor. Kalın parmağını kaydırıyor, sonra bir diğerini *benim için ıslak* olan içime derinlemesine sokuyor. Kalçalarım yüzüne doğru kalkıyor, boşalmak için kontrolsüz bir şekilde itiyor.

"Daha derine, Owen." Kafasını daha sıkı tutuyorum. "Tanrım, bu çok iyi." Elinin açısını değiştirip G noktama dokunduğunda haykırıyorum.

Kaygan bir sıcaklık parmaklarını kaplıyor, uzun parmaklarıyla beni sikerken içimden akıyor.

Biraz daha hızlı ovuşturunca, uyluklarımın arasındaki ağrı artıyor. "Kahretsin, boşalacağım."

"Benim için boşal, Hotshot," diye mırıldanıyor, sonra sanki insan vibratör gibi daha da mırıldanıyor.

Bir anlığına ona bakıyorum. Gözleri kapalı, yıllardır a kalmış bir adam gibi beni yalıyor. "Bu çok seksi," diyorum yüksek sesle, istemeden, utanmadan yüzüne binip boşalmaya çalışıyorum.

Gözlerimin onu izlediğini hissederek yukarı bakıyor. Gözleri arzu ile kararmış, dili klitorisimi okşuyor, parmakları içime girip çıkıyor ve dudaklarından gelen uğultu hissi, daha önce hiç hissetmediğim bir zevk aniden yükseliyor, orgazmım vücudumun her milimetresinden geçerken beni şaşırtıyor. Bu yoğun ve akıl almaz bir duygu ve şu anda aklıma gelmeyen daha pek çok kelimeyle tarif edilemez. Gözlerimin arkasında yıldızlar patlarken, dudaklarımdan çıkan ses tanıdık geliyor ve onun adını haykırıyorum.

Uyluklarım, hala vücudumun derinliklerinde gömülü olan parmaklarının etrafında titreyerek, başını sıkı bir mengene gibi sıkıştırıyor.

Kalbim göğsümden çıkacak gibi atarken, *orgazmın* doruk noktasından inerken ve bacaklarımı onun başının iki yanına gevşetirken, saf bir coşku vücudumda dans ediyor.

Beni şaşırtarak, sarsarak, klitorisimi son bir kez öptüğünde uzun ve zevkli bir inilti çıkarırım.

Fırtınalı bir denizde can simidiymiş gibi yumuşak dalgalı saçlarına tutunuyorum.

Sezaryen izimin hemen üzerindeki şişkin karnımı öpüyor. Ona ikinci bir bakış bile atmayarak, bunun onun için gerçekten önemli olmadığını gösterdiği için minnettarım.

"İyi mi?" Sesinden emin değil gibi, bana bakıyor, gözlerinde belirsizlik var. Kendinden şüphe duyması kalbimi eritiyor. Tank gibi yapılı, bu kadar yakışıklı bir adam nasıl kendinden bu kadar emin olamaz?

Nabzım hala hızla atıyor, kalbim göğsümde çarpıyor. Kendimi dikleştirip havuza kayıyorum, ona daha yakın olmak istiyorum.

Parmaklarım göğsüne tırmanırken şaşkın bir ifade beliriyor yüzünde ve ben elimi ensesine doluyorum. Dudaklarını dudaklarıma çekip, ona az önce yaşattığı orgazm için ne kadar minnettar olduğumu göstermek için saygıyla öpüyorum.

Onun üzerinde kendimin tadını alırken fısıldıyorum, "Bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi orgazmdı." Yalan söylemiyorum. İnanılmazdı.

"Gerçekten mi?" Yüzü, fuarda oyuncak kazanan bir çocuk gibi parlıyor.

"Bunda çok iyisin."

"Harika bir öğretmenim vardı." Alaycı bir şekilde kıcımı çimdikledi.

"Ona benim için teşekkür et." Dudaklarına gülümserim ve ona dokunmaya devam edemediğim için bir öpücük daha veririm. "Şimdi, minnettarlığımı gösterip sana yardım edebilir miyim?" Elimini uzatıp dokunmak için can attığım sert sikini okşarım, gözleri geriye döner.

"İki saniye içinde boşalacağım." Sesi acı çekiyor gibi. "Çok güzel ve seksisin. Dayanamayacağım."

"Sana bakmak istiyorum." Göğsünü öpüp boynuna doğru ilerleyerek kulak memesini ısıyorum ve havuzun kenarına oturması için işaret ediyorum.

Saniyeler içinde orada. Kalın bacakları genişçe açılmış, Tanrı gibi vücudunu sergiliyor. " insan değilsin,"

kekeliyorum, onun heykel gibi kaslarını inceliyorum. "Çok çalışıyorum. Fazla çalışıyorum."

Bacaklarının arasına yerleşiyorum. "Sen mükemmelsin," diye fısıldıyorum, ellerimi karın kaslarından Adonis kemerine doğru kaydırıyorum, V şekli mükemmel *ama* çok kalın ve uzun sikini işaret ediyor. "Vay anasını," diye mırıldanıyorum, onu ilk kez yakından gördüğümde.

"Sana da benim hoşlandıklarımı öğretmemi ister misin?" Ereksiyonuna bakmamı engellemek için parmağını çenemin altına koyar.

"Bunu halledebilirim." Parmak uçlarım onun uyluklarını yukarı aşağı okşayarak onu titretir.

"Daha önce senin gibi biriyle tanışmadım Jade. Sen benim ligimin çok üstündesin." Yüzümü avuçlarının arasına aldı.

"Bu doğru değil." Nabzının attığı yere, bileğine yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Seninle aynı güneşin altında yaşıyorum."

Onun iç uyluklarına öpücükler kondurarak onu hipnotize etmeye çalışıyorum, hissettiğim üzüntüden dikkatini dağıtmak için sorular soruyorum. "Seni ne mutlu eder, Owen?"

Sersemlemiş bir halde başını sallar. "Ailem paranın insanı mutlu ettiğini düşünüyor, ama ben bunun doğru olmadığını bizzat biliyorum."

Çamaşır tahtası gibi karın kaslarından dışarı çıkmış sert penisinin yan tarafına yumuşak bir öpücük konduruyorum, penisi seğiriyor. O kadar büyük ki, onu ağzıma nasıl sığdıracağımı henüz bilmiyorum.

Kökünden ucuna kadar yaladığımda tıslayarak, kalın başının etrafında dilimi gezdirirken yanağımı avuçlayarak, ağlayan yarıklarından ön sıvısını yalıyorum.

"Bana umut veriyorsun, Jade." Cevabı hiç de içimi rahatlatmıyor. Benimle sadece birkaç saat geçirdikten sonra nasıl böyle bir şey söyleyebilir? Bu, onun sürekli üzgün olduğu anlamına mı geliyor?

"Seni tekrar mutlu etmek istiyorum, Owen." Onun menisinin tatlı ve tuzlu tadını çıkararak inliyorum. "Tadın inanılmaz."

"Siktir. Beni sik," diye homurdanıyor, kalçalarını kaldırıp, zevkini kontrol altına almamla birlikte çenemi sıkı sıkı kavırıyor.

Elimi onun penisinin etrafına doladığımda meme uçlarım sertleşir, sonra onu ağzıma alırım.

Onun uzunluğuna uyum sağlamak için parmak uçlarımda durmam gerekiyor. Elimle onun penisini okşuyorum ve dilimi penisinin başının etrafında daireler çizerek daha da içeri alıyorum.

Penisinin ucu boğazımın arkasına değdiğinde, hızımı artırıp başımı yukarı aşağı sallıyorum. Elim ve ağzım, onun içinde kayıp çıkması için sıcak ve ıslak bir tünel oluşturuyor.

Her vuruş ve yalamada, penisi kalınlaşıyor ve sertleşiyor. Ellerini yüzümden indirip havuz kenarına düz bir şekilde koyuyor ve zevkini kontrol etmeme izin veriyor.

Penisini taparcasına okşayarak ve artık çok daha hızlı emerek, ağır testislerini avuçlarımdan içine alıp yuvarlarım, parmak uçlarımla neredeyse gıdıklayarak.

"Lanet olsun, Hotshot. Bana bak."

Gözlerimiz kilitlendiğinde, "Boşalacağım" diye nefes nefese söylüyor. Sanırım beni uyarmaya çalışıyor.

Onu ağzımdan çıkardım ve penisinin yan tarafını öptüm. "Boğazıma boşal, Owen." Ona izin verdim.

Yanaklarımı çukurlaştırıp onu daha sert emdiğimde her hareketimi izliyor ve sadece ikimizin inlemeleri ve havuz suyunun hafif şapırtısı eşliğinde Owen birkaç derin boğaz hareketinden sonra kalçalarını sarsıyor ve ağzımı sıcak, tuzlu menisiyle dolduruyor.

Onun boğuk kükremesi odada yankılanırken her damlayı yuttum.

Gözlerimi ondan ayıramıyorum; başı geriye doğru eğilmiş, ağzı gevşemiş, göğsü nefes alıp verirken içimde daha önce hiç hissetmediğim bir his yaratıyor, kalbimi daha hızlı attırıyor.

Onu yavaşça ağzımdan çıkararak, yalayıp, sonra ucunu öptüğümde, son bir inilti çıkarır.

Gözlerimiz birbirine kilitlenir; birbirimize bakakaldık. "Sen beni öldürdün, Jade." Hâlâ nefes almakta zorlanıyor. "Sanırım hayatıma bir sebepten dolayı girdin."

Sözleri beni suskun bırakıyor.

Beklenmedik bir şekilde havuza atladı ve beni sertçe kendine çekti, beni kalkan gibi vücuduyla sardı, sanki beni asla bırakmak istemiyormuş gibi sarıp sarmaladı.

"Sen içten dışa güzelsin." Beni daha sıkı sıkarken sesi duyguyla doludur. "Bu gecenin bitmesini istemiyorum."

"Çocuklar yakında eve gelir," diye mırıldanıyorum onun sert göğsüne. "Bizi yakalamadan içeri girmeliyiz. Sabah erken kalkmam lazım."

"Biraz daha kal."

"Çocuklar beni görmesin. Çıplakım."

"Umurumda değil."

"Ben umursuyorum." Beni daha da sıkı sarar, sonra başımın üstüne öper.

"Çıplaklığın muhteşem," diye gülümsedi.

Başım dönüyor, kalbim sanki dev bir pamuk bulutun üzerinde rüzgârla taşınıyormuş gibi hissediyorum. O hoşuma gidiyor. İyi. *Doğru.*

Onun geniş kollarına kıvrılıp, her dakikayı keyifle geçiriyorum. ve kendimi rahat ve güvende hissediyorum.

"Müstakbel karın senin hakkında yanılmış."

"Ne demek istiyorsun?" Sırtımı okşayan parmakları hareket etmeyi bıraktı.

Ellerimi göğsüne düz bir şekilde koyarak onu geri itiyorum, böylece ne kadar ciddi olduğumu görebilsin ve şöyle diyorum: "Sen

Sen de dahil olmak üzere hiç kimse mutsuz olmayı hak etmez. Kimsenin sana ne yapacağını söylemesine izin verme."

Gerçekten söylemek istediği şeyi tutmaya çalışır gibi dudaklarını ağzına çeker.

Devam ediyorum, "Eğer bana bir kıyafetin bana ne kadar yakıştığını söyleseydin, onu her gün giyerdim." Kalbi avuçlarımın altında daha hızlı atıyor. "Ve eğer tiyatro randevuları düzenleseydin, seninle ve sadece seninle vakit geçirmek için bir yol bulurdum. Ve asla evlenmek için sana pembe bir takım elbise giydirmezdim."

Sözlerimi başını sallayarak onayladı, elleri omurgamdan yavaşça aşağıya doğru kaydı ve tekrar yukarı çıktı.

"Seni tanımıyorum, ama her birimizin içinde özel bir şey var, Owen. Sana senin özel yanının ne olduğunu hiç göstermediler. Ama sen özelsin. Eğer ailen bunu göremiyorsa ve sen de göremiyorsan, zamanla göreceksin. O zamana kadar, dışarı çık, o büyük, kusurlu dünyayı keşfet ve seni mutlu eden şeyi bul. Bunu senden başka kimse yapamaz." Onun göğsüne güven verici bir şekilde dokunduktan sonra, parmak uçlarımla orada yatan yumuşak, açık renkli saçlarını okşadım.

Sıcak gece havası, onunla birlikte her şeyi çok daha mükemmel gösteriyor.

Sanki ağustos böcekleri de haber almış gibi, hepsi birden şarkı söylemeyi keser ve Owen'ın yutkunması açıkça duyulur. Sinirli bir şekilde ağzının kenarını ısırır. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Beni, kim olduğumu gerçekten bilmeden, tüm berbat halimle kabul ettiğin ve bir daha bana pembe çiçekli takım elbise giydirmeyeceğine söz verdiğin için."

Kadınsı olmayan bir şekilde burnumu çektim.

Owen belimi çimdikledi. "Söylesene, sana en sevdiğim kıyafetin çıplak olduğun kıyafet olduğunu söylersem, bütün gün böyle mi dolaşırsın?" diye alay etti.

"Oh, çok iyisin." Ön avludan köşeye doğru gelen kahkahalar ve yüksek sesler duyunca gözlerimi devirdim.

"Kahretsin," diye fısıldadım, sesim panik içinde alçaldı. Saklanmak için boynuma kadar suya daldım. "Beni göremezler." Gözlerimi geniş alana çevirip, kıyafetlerimi bulmaya çalıştım.

Owen sakın bir şekilde suda ilerliyor. Güçlü kollarıyla kendini havuzdan çıkarıp verandaya çıkıyor. Bara doğru koşarken ayakları yüksek sesle yere çarpıyor ve aradığını bulana kadar koşmaya devam ediyor. Duvardaki bir düğmeye basarak havuzu ve dış alanı karanlığa gömüyor.

Gözlerimi kısarak karanlığa alışmaya çalışırken, Owen'ın silueti belirdi ve kıyafetlerimi topluyordu.

Takımımın geri kalanının sohbet ve kahkahaları yaklaşıyor, kalbim göğsümde hızla atıyor.

"Kahretsin, külotunu bulamıyorum." Sessiz kalmakta pek başarılı değil.

"Havuzda." Dişlerimi sıkarak, ayak parmaklarımın ucunda dönerek, önümdeki tek ayağımdan başka bir şey görememek için çabalarken fısıldadım. "Onları bulamıyorum."

"Onları bırak ve çık oradan, Jade," diye fısıldayarak bağırdı.

Su izin verdiği kadar hızlı bir şekilde kenara koşuyorum.

Güçlü eller beni dışarı çıkarıyor ve doğduğum günkü gibi çıplak bir halde, Owen'ın elinden sıılsıklam elbiseyi alıyorum. "Çantan burada." O da onu bana uzattı.

"Gitmeliyim. Onlar görmeden buradan nasıl çıkacağım?" Sesim artık alçak, çaresiz bir fısıltıya dönüşmüştü.

"O tarafa dön." Gölgeyi bir el barın yönünü işaret ediyor. "Villamızın arkasındaki yolu takip et. Terasına çıkar." Owen elimi tutup beni çekiyor ve ona yetişmek için iki kat hızla koşmam gerekiyor. "Çabuk," diye acele ediyor.

Beni barın arkasından gizli yola yönlendirir ve ben de villama doğru koşarım.

"Bekle, seni tekrar görebilir miyim?" diye sesleniyor arkamdan.

Hızla dönüp ona koşuyorum ve dudaklarına bir öpücük
konduruyorum. "Yarın görüşürüz."

Zifiri karanlıkta gülümsemesinin silik hatlarını
görebiliyorum. "İkinci ders için," diye alay ediyorum, onun
aletini avuçlayarak.

Elini benimkinin üzerine koyar ve ellerimizi birbirine sürter.
"Yarın görüşürüz, Bayan Sommers."

"Hotshot'ı tercih ederim." Testislerini
sıkıyorum. "Ah, ah, tamam." O yüzünü
buruşturuyor. "Hotshot."

Sıkı tutuşumu gevşetiyorum. "Aferin oğlum." Ve onu tekrar
öpüyorum. "Siktir. Beni yine sertleştireceksin."

"Yarına kadar o düşünceyi aklından çıkarma. İyi geceler Owen."

Onu net göremiyorum ama eminim ki aptalca bir
gülümsemeyle yarı ereksiyon halindedir.

"İyi geceler, Hotshot."

Vay canına, ne harika bir
geceydi. İkinci ders?

Ne diyordum ben?

Ah, neyse, boş ver. Ders başlasın.

YEDİNCİ BÖLÜM

OWEN

Poppy'yi havaya fırlattığımda, tombul yanakları ve diş etleri görünür, anlamsız kelimeler mırıldanır ve yüksek hareketin midasını aşağıya doğru çekip içini gıdıklarken sevinçle çığlık atar.

Kollarımın içine sıçrayarak düşen Poppy, heyecanla küçük bacaklarını suda tekrar sallıyor. "Bir kez daha," diyorum.

Kollarımı düzelterek, küçük vücudunu benden uzaklaştırıyorum. "Hazır mısın?" Onun heyecanına uyarak ona kocaman bir gülümseme atıyorum.

Son bir saattir havuzda oynuyoruz ve o suda zıplayan jelibon gibi. Buna bayılıyor.

Jade'in annesi Marigold, beyaz veranda sandalyelerinden birine şemsiyenin altına oturur ve masaya iki bardak taze sıkılmış limonata ve Poppy için de bir kase yiyecek ve içecek koyar.

"Ona çok iyi davranıyorsun, Owen." Poppy'ye parmağıyla el sallar.

"O kolay memnun olur, Marigold." Aynı hareketi tekrarlar ve Poppy'nin ciğerlerinden yüksek bir çığlık çıkar.

bu sefer onu biraz daha yükseğe atınca Poppy'nin ciğerlerinden yüksek bir çığlık çıkar. Onun gülümsemesi ve kahkahası bulaşııcıdır, beni de güldürür.

"Lütfen bana Mari de." Bana nazik gözlerle baktı. "Ve bugün öğle yemeğini hazırladığın ve Poppy'ye baktığın için teşekkür ederim."

"Şimdi nasıl hissediyorsun?" Mari bu sabah havuz başında başı dnmş, ben de onu yatmaya gönderdim ve o dinlenirken hepimize öğle yemeği hazırladım.

"Daha iyi. Sanırım sıcaktan. Alışkın değilim." Klasör kağıdından yaptığı yelpazeyi açıp yüzüne doğru salladı.

Başımı sallayarak ona hak veriyorum. O çok sevimli bir kadın ve annemin olmasını istediğim her şeye sahip: nazik, şefkatli, esprili, merhametli ve destekleyici. Jade ile çok gurur duyuyor, bütün gün sohbet ederken bana ondan bahsedip duruyor. Annem kendi torunlarına bakmayı hayal bile edemezdi. Hatta bizi bytmek yerine, bu tür söz bile edilemeyecek görevleri yerine getirmesi için bir dadı tutmuştı.

O kadın bir kaya kadar sevme yeteneğine sahip.

Parlak, güneşli gökyüzüne bakıp, gözlerimi korumak için tepesinde duran güneş gözlüklerimi aşıağı indiriyorum. "Sanırım gölgeye geçmeliyiz, Poppy."

Mari'nin talimatına uyarak, daha önce üzerine sürdüğüm su geçirmez güneş kremiyle, şimdi *Casper the Friendly Ghost*'a benziyorum. Poppy'nin güneş kremi nasıl srmem gerektiğini anlatan uzun bir ders aldım, kızıl saçlıların cildinin güneşin zararlı ışınlarına daha duyarlı olduğu konusunda uyarıldım, ardından havuzun tehlikeleri ve Poppy'yi nasıl güvende tutmam gerektiği konusunda bir ders daha aldım, bu yüzden ona ilek desenli pembe şişme kolluklar ve ona uyan bir can yeleği giydirdim. Güvenlik konusunda iki kat nlem aldım. Jade ve Mari'ye, değerli yüklerini bana emanet edebileceklerini kanıtlamak istiyorum. Poppy çok değerli. Her şeyi kapmaya çalışan elleri ve beceriksiz ayakları var.

Gevezelik. En güzel bakır rengi bukleler, gülümsemeler ve mavi gözlerle, tıpkı annesi gibi.

Henüz ağladığını duymadım. Çok mutlu bir çocuk, bu da iyi oluyor çünkü Mari, az önce yaşadığı tuhaf olaydan beri kendini iyi hissetmiyor. Yanaklarındaki pembe renk hala geri gelmedi.

"Burada olduğun için çok minnettarım, Owen." Mari limonatasından uzun bir yudum aldı.

"Yardım etmekten memnuniyet duyarım, zaten gidecek başka yerim de yok."

Poppy'yi sıkıca tutarak, havuzun sonundaki merdivenleri tırmanıp Jade'in annesinin yanına gittim.

"Yarın iyi olacaksın, eminim. Sıcaklık konusunda haklısın. Birkaç gün geçsin, hepimiz iklime alışırız." Minnettarlıkla, bulutlar yaklaşır ve güneşi bir anlığına gizler.

Mari, Poppy'yi ustalıkla villalarından getirdiğim mama sandalyesine oturtur ve önündeki besleme tepsisine doğranmış elma, çilek ve muz parçaları serpiştirir. Poppy hemen meyve parçalarını kapar, ağzına atar ve sadece iki ön dişiyle küçük ısırıklar alır.

Mari ve ben masanın etrafına otururuz, rahat bir sessizlik içinde.

Daha önce çocuklara veya bebeklere pek dikkat etmemiş biri olarak, Poppy'nin balerin gibi zarif hareketlerle kendi kendine yemek yemeye çalışırken, su dolu bardakını tepside gürültüyle yere vurmasını hayranlıkla izliyorum.

Poppy, ezilmiş bir parça muz uzatarak bana veriyor. "Sen al," diyorum ona. "Bu Poppy'nin, Owen'ın değil." Onu işaret ediyorum ve o da bunu izin olarak algılayarak muzun ağzına tikiştiriyor, muzun her tarafını dudaklarına ve burnuna bulaştırıyor.

"Şimdi ne kadar güzelsin!" Poppy *num num* sesleri çıkarırken gülümsüyorum.

"Seni seviyor," diyor Mari gülümseyerek.

Bacaklarıma yapışmış ıslak şortumu düzeltirim. "Çünkü az önce onu besledim ve karnını havuzda roller coaster'da gibi hissettirdim."

"Bir kızın kalbini kazanmanın en iyi yolu, Owen; yemek ve kahkaha." Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Ama Poppy'yi kastetmedim. Jade'i kastettim."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım.

"Bu sabah saat altıda çıkmadan önce benimle konuştu."

Bize olanları annesine anlattığına şaşırdım.

"Harika bir gece geçirdiğini söyledi." Mari sinsi sinsi gülümsedi. "Mutlu görünüyordu. *İşil işil*. Sonra dün gece havuzda kaybettiği külotunu bulmamı söyledi."

Aman Tanrım.

Yüzüm utançtan kızardı. "Maceracı," dedim, biraz rahatsız hissederek ve hiçbir şey belli etmek istemeden.

"Gece yarısı yüzmeye gittiğini söyledi." Rahatsız plastik koltuğumda kıvrınmamı izliyor. "Tek başına."

"Tabii." Boğazım kurur, sesli bir şekilde yutarım ve meyve suyundan bir yudum almak için öne eğilirim.

"Eve birlikte taksiyle dönmediniz mi?"

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Hmmm." İşaret parmağıyla çenesine dokundu. "Biliyor musun, Gregor bu sabah kapıya geldiğinde Jade'e eve güvenle vardığını sorduğundan eminim." Tiyatral bir şekilde durakladı. "Seninle birlikte."

Limonatam boğazıma kaçtı, öksürdüm ve her yere tükürdüm. Poppy, yapış yapış limonata ile kaplı göğsümü silmeye çalışırken bana dilini çıkardı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldanır Mari.

Elimi sıkıca kapatıp öksürürken, masadan tek kullanımlık ıslak mendilleri alıp kendimi temizlerim.

"Kızlarım benim için çok özel, Owen." Gözlerini kısarak bana bakar.

Boğazımı temizleyerek, artık kirli olan ıslak mendilleri düzgün bir top haline getirip masanın ortasına koyuyorum.

"Kocam geçen yıl öldü ve bunlar benim tek varlığım." Melankolik bir sesle Mari derin bir nefes aldı.

Başımı sallayarak yanıt veriyorum, söylemediği her şeyi anlıyorum. *Onu incitme.*

Mari eğilip kremalı muzlu Poppy'nin ateşli buklelerinden. "Bana kendinden bahset, Owen. Hayatında neler oluyor ve ne kadar kalmayı planlıyorsun?" Kızına olan endişesini anlıyorum. "İstemediğin bir evlilikten kaçmak için buraya geldiğini biliyorum." Ellerini temizlemek için paketten bir bebek mendili çıkarıyor.

Kendimi hazırlayarak, nefesimi verip Mari'ye dün gece Jade'e anlattığım her şeyi anlattım.

Konuşmamı bitirirken beni dikkatle izliyor, sonra beni şaşkına çeviren en beklenmedik şeyi söylüyor. "Sen onurlu ve dürüst bir adamsın."

Katılmıyorum; bu gerçeklerden daha uzak olamazdı. Onurlu bir adam olsaydım, Evangeline ile evlenirdim. "Ailem öyle düşünmüyor." *Ya da ben.*

"Ama doğru. Duyguların geçerli, Owen. Her şeyden önce..." aksi takdirde, onları onurlandırmış ve kendine sadık kalmış olursun. Onurlu olmak, ailenizi veya başkalarını memnun etmek anlamına gelmez. Dürüst ve kendine karşı samimi olmak anlamına gelir."

"Bencil demek istiyorsun," diye alay ettim.

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde, sanki sözlerimi bir kenara atar gibi ellerini havada sallayarak. "Gerçeğe inandın ve ona sadık kaldın, evlenirseniz ikinizin de mutlu olmayacağını biliyordun. Altar önünde dururken içini kemiren o kötü his çok anlamlıydı; içinden gelen alarm sistemi çalışıyordu, evlenirsen geleceğinin ne olacağı konusunda seni uyarıyordu. Ve sen bunu biliyordun."

Onu ve kendini sevgisiz bir evliliğe sokmak haksızlıktı. Ailenin ne düşündüğüne bakmaksızın, ikiniz için de doğru olanı yaptın." O öne eğilip elimi tuttu, sonra okşadı. "Yüksek ilkelere sahipsin ve onların evlilik olarak gördükleri eski aile geleneğini bozdun. Statü ve maddi istikrar için onunla evlenmek, ya da tam tersi, felakete davetiye çıkarmaktı."

"Bunu bilemezsin."

"Evet, biliyorum," diye cevapladı, gözlerini dikerek. "Babamın evlilik konusunda görüşleri pek liberal sayılmazdı. Benim hemşire olup bir doktor ya da cerrahla evlenmemi istiyordu. Hatta arkamdan hemşirelik okuluna kaydettirmişti. Eve gelip Kraliyet Hava Kuvvetleri'ne büro asistanı olarak kaydolduğumu söylediğimde dehşete kapıldı. Ve haftalarca sürecektir zorlu temel eğitimi öğrenince daha da kötüleşti. Çamurlu zeminde ve engelli parkurlarda sürünmek, blokları temizlemek, saha tatbikatları, kamp, kimyasal ve biyolojik dersler, tüfek eğitimi, üniforma hazırlama ve ayakkabı parlatma." Hatırlayarak gülümsüyor. "Temel eğitimin ardından en düşük maaşla işe başladım ve sardalya konservesi kadar küçük bir odada tek başıma yaşıyordum. Oh, hayır, babam hiç mutlu değildi. Bu bir hanımefendinin yapacağı bir şey değildi." Başını sallıyor. "Onun sözleri, benim değil. Ama Andrew ile böyle tanıştım."

"Jade'in babası mı?"

Sevgiyle gülümsüyor. "Hayatımda tanıdığım en yakışıklı adamdı." Gözleri hayalperest bir ifadeye bürünüyor. "İlk görev yerime vardığım günü hatırlıyorum. Ne yapacağımı bilmeyen, doğru kararı verip vermediğini bilmeyen kayıp bir koyun gibiydim. Sinirlerim, midemde çamaşır makinesi gibi çalışıyordu, evimden yüzlerce kilometre uzaktaydım. Daha on sekiz yaşımdaydım." Anılarını anlatırken gözleri kenarlarından kırışır. "Hayatım boyunca yaşadığım Kent'teki küçük köyden hiç çıkmamıştım ve araba bile kullanamıyordum. Ama

ne istediğimi biliyordum. Hemşire olmak ve bir cerrahla evlenmek değildi."

"Baban sana kızdı mı?"

Mari, Poppy'nin yere attığı bir elma dilimini alır ve kullanılmış mendil yığınının üstüne koyar. "Çok kızgın," diye cevaplar. "Temel eğitimden sonra mezuniyet törenime bile gelmedi. Ama sonra annem ona hızlı jet pilotuyla çıktığını söylediğinde, işte o zaman ilgisini çekti." Bana şımarık bir göz kırpar. "Ve bu pek uygun bir şey değildi; bir subayın komuta altında olmayan bir kadınla çıkması."

"Eminim öyledir." Mari'nin asi tavırları beni eğlendirir ve hafifçe gülerim.

"Ve gerisi tarih oldu. Andrew ve ben evlendik ve o hemen bir aile kurmak istedi, ama ben önce birbirimizin tadını çıkarmak istedim. Evlendikten kısa bir süre sonra beni aylarca görevlendirdiler ve ondan ayrı kalmak çok zordu." Anıları onu daha da gülümsetiyor. "Bu durum beni zorladı ve Andrew'un görev yerleriyle benim görev yerlerimi uyuşturmak çok zorlaşmaya başladığı için Hava Kuvvetleri'nden ayrıldım. Ayrıldığımda Jade'e hamileydim. O andan itibaren, nerede yaşayacağımızı Hava Kuvvetleri'ne bıraktık. Mutluyduk ve hayatta istediğimiz her şeye sahiptik, bu yüzden nerede yaşadığımız önemli değildi. Çok arkadaşımız vardı ve birbirimiz vardık. Jade henüz birkaç aylıkken, Andrew'un filosu başka bir üsse taşındığı için Lincolnshire'a taşındık ve orada kalıp yerleştik. Hala orada yaşıyorum."

"Licharty'deki Castlevue Cove yakınlarında bir hava üssü var," diyorum ona. Castlevue'den sadece üç mil uzaklıkta. Küçük bir çocukken, iskelenin ucundan hızla geçen jetlerin sesini dinlemeyi, onların kalkışını ve yarımadaya inişini izlemeyi çok severdim.

O sevgiyle gülümser. "Biliyorum. Hep hayalini kurduğumuz bir görev yeri. Kasabanız ve plajlarınız çok güzel, ama Andrew'un filosu Lincolnshire'da konuşlanmıştı."

Onaylayarak başımı sallıyorum. Plajlarımız ödüllü. Binlerce turistin, sadece bir günlüğüne de olsa, kilometrelerce öteden gelip ziyaret etmesi hiç şaşırtıcı değil.

Merakla soruyorum, "Artık orada hızlı jetler uçmuyor, değil mi? Neden?"

"Bir yeniden yapılanma var. Her zaman yaparlar, sonra hatalarını fark ederler ve planı yeniden düşünmek zorunda kalırlar." Mari bilgilerini sıralıyor. "Üssün tamamen kapatılacağına dair bir söylenti vardı."

"Ben de duydum. Satışa çıkarılacakmış da." "Yüzlerce ev ve bir havaalanı olan bir askeri üs ile ne yaparsın ki?

Yüzlerce ev ve bir havaalanı olan bir askeri üs ile ne yaparsın ki? Böyle bir şeyi satın almak için deli olmak lazım," diye düşündü.

Derin bir nefes alıp Mari'ye soruyorum, "Aldığın kararların hiçbirinden pişman mısın?"

O da hemen cevap verir: "Hiçbiri. Her şeyi öncelikle *kendim için* yaptım, sonra Andrew ile tanıştım ve kariyerim boyunca onun yanımda olması, her gün onunla paylaşmak istediğim pastanın üzerindeki krema gibiydi. Çok mutluyduk."

"Vay canına," diyorum, Mari'nin ne kadar cesur olduğuna hayran kalarak. "Kararından vazgeçmedin."

"Bunu yaptım çünkü babamın benim için istediği şeyin benim istediğim şey *olmadığını* biliyordum. Dışarı çıkıp hayallerimin peşinden gittim. Kendi anılarımı yarattım ve yıllarca yaşayacak bir miras bıraktım."

"Jade'de mi?" Onun bahsettiği şeyin bu olup olmadığını soruyorum.

"Evet. O çok özel. Onu uçarken izledin mi? Röportajlarını? Kamera karşısında? Parlıyor." Güneş bulutların arkasından tekrar çıkınca kendini serinletmek için kağıt yelpazesini salladı.

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum, içimden birden onu internette aramak geliyor. Kesinlikle daha sonra bunu yapacağım.

"O bir yıldız. Kızım tarihe geçecek. Ama babamın benim için yaptığı planları izleseymdim, Andrew ve ben olmazdı, ve sonuçta Jade de olmazdı." Derin düşüncelere dalmış, havuzun ötesine bakıyor. "Andrew'un ailesinin uçma yeteneğini miras aldı. Andrew ve ben, gerçekten çok özel birini yarattık," diye fısıldıyor son düşüncelerini.

Evet, yaptılar.

"Oyunu oynama, Owen. Oyunu değiştir." Mari sonunda son bilgece sözlerini paylaşır.

Kendi düşüncelerime dalmışken, yeni bir başlangıç yaptığımı fark ediyorum. Sonunda istediğim her şeyi yapabileceğim. Finans sektöründe çalışmak istemiyorum, çünkü babam benim bu işi yapmamı istiyordu, ya da matbaacılık, sıkıcı makine fuarlarına katılmak, hesapları dengelemek ya da bir başka karmaşık hedge fonu araştırmak ya da işi büyütme için evlenmek. Mari ve Jade ikisi de haklı. Bu, rotamı değiştirip şansımı denemek, özgürleşip kendi kaderimi yazmak için bir fırsat.

Bu beni korkutsa da, istediğim şey bu.

Karnımda heyecanla kabaran bir his, hayatımın kontrolünü ele alıp ailemin pençesinden kurtulmamın zamanının geldiğini söylüyor. İçimden, sabahları yataktan atlamak için beni motive eden şeyi keşfetmeye, yeni bir kariyer yolu bulmaya ve Castlevue Cove'a kendi ayaklarımın üzerinde durarak dönmeye yemin ediyorum. Ya da belki de hiç dönmeyeceğim. Belki başka bir yerde yeni bir hayat beni bekliyordur.

Castlevue Matbaası'nın varisi Owen Brodie'ye *veda* ediyorum ve kendi kaderini bilmeden onu arayan adam Owen Brodie'ye merhaba diyorum. *Not: Büyükbabasının ona bıraktığı birkaç milyonluk mirasın da biraz yardımıyla.*

Omuzlarımı geriye doğru çekiyorum, kararlılık damarlarımdan akıyor.

Bunu yapabilirim ve yapacağım... *bu* her ne ise.

Sessizliği bozan Poppy, plastik yemek tepsisine biberonunu tekrar tekrar vurarak, vurdukça "*anne, anne, anne*" diye bağırıyor. Bu sefer daha sert vurunca, basınçtan kapak açılıyor ve Poppy kalan suyu kızıl buklelerinin üzerine döküyor, sanki biberonu şapka gibi takmış gibi bırakıyor.

Mari ve ben kahkahalara boğuluruz, sonra Mari, "Andrew ve ben tanışmasaydık, bu küçük kız da olmazdı, değil mi?" der. Mari çok hızlı ayağa kalkar, ayakları titrer ve dengede kalmak için masaya tutunur.

Saniyeler içinde tam boyuma ulaştım, ellerimle dirseklerinden destek alıyorum. "Hey, tutuyorum. İyi misin?" Dudaklarımdan endişe damlıyor. "Jade'e mesaj atmalıyız."

"Hayır, yapma," diye tersler Mari, sonra başını eğiyor. "Özür dilerim, Owen. Öyle sert konuşmak istemedim." Başını ileri geri sallıyor. "Lütfen Jade'e ulaşma. O meşgul ve benim için endişelenmesini istemiyorum. Sanırım tekrar uzanmam lazım." Yalvaran gözleri her şeyi anlatıyor. "Az önce dinlendikten sonra kendimi daha iyi hissettim. Tek ihtiyacım bu." Terle kaplı alnını silerken cildinin daha solgun olduğunu fark ediyorum.

Mari'nin baş dönmesinin altında daha büyük bir sağlık sorunu olduğunu düşündüren içimdeki tedirginliği bastırmaya çalışıyorum.

İstemeyerek Jade'i aramamayı kabul ediyorum. Islak ve meyve salatası kaplı Poppy'yi mama sandalyesinden çıkarıp Mari'ye koluna girmesini söyleyerek onu dikkatlice villalarına götürüyorum.

"Poppy'nin yüzme bezi değiştirilip kuru bir bez giymesi ve sonra uykuya yatması gerekiyor." Mari endişeli bir sesle, Jade dönmeden önce bugün yapması gereken üç şeyi daha sayıyor.

"Hepsine yardım edebilirim."

Mari ve ben yavaşça ön bahçeye doğru ilerleyip villasının önüne giden yolu takip ediyoruz.

Kaşları havaya kalktı. "Hiç bebek bezi değıştirdin mi?"

"Hiç."

"Sana anlatırım." "İyi fikir."

"Ama o bir solucan gibi kıvrılıyor."

"Hallederim. Altı üstü bir bebek bezi."

Babam yokken üç yüz kişilik bir ekibi yönetiyor ve üretim hattını idare ediyorum. Yani, ne ters gidebilir ki?

BÖLÜM SEKİZ

JADE

Beklenenden yarım saat erken, Poppy'nin öğleden sonra uykusu saatinde, ön kapıyı dikkatlice kapatıp sessiz villaya gizlice giriyorum. Poppy uyurken annem de dinleniyordur diye tahmin ediyorum.

Kıbrıs'ta antrenman yapmayı seviyorum; erken başlamak, erken bitirmek anlamına geliyor.

Bugün her şey beklenenden daha iyi gitti. Endişelenecek hiçbir şey yoktu.

Çocuklar koreografimi çok beğendiler. Saatlerce masada oturup, birkaç kez prova yaptık, riski en aza indirmek için değiştirmek istediğimiz kısımları inceledik, herkesin düşüncelerini ve endişelerini dile getirmesine fırsat verdik. Her birimizde soğukkanlılık ve profesyonellik ön plana çıktı, ne kadar sıkı bir ekip olduğumuzu bir kez daha gördük. Ekibimin sadakati ve özeni sınır tanımıyor ve yarın uçmak için sabırsızlanıyorum.

Aviator güneş gözlüklerimi yüzümden çıkarır, bacaklarını katlar ve birini tişörtümün yakasına sıkıştırırım.

Terden yanarken uçuş kıyafetimin fermuarını açtım, yeşil kumaşı belime kadar indirdim ve kollarını kalçama bağladım.

kalçama bağlarım.

"Tanrım, bu çok iyi geldi." Gergin omuzlarımı silkeliyorum ve beyaz gömleğimin yakasını sallıyorum, güneş gözlüklerim yumuşak pamuklu kumaşın üzerinde *tıkırdamaya* başlıyor.

Verilen siyah botlarımı hızla çıkarır ve merdivenlere doğru yönelirim, ama ayağımın ilk basamağa değdiği anda, koridordan gelen erkeksi bir ses beni durdurur ve dinlememi sağlar.

Gürültünün kaynağını bulmaya çalışarak, sesin nereden geldiğini anlamaya çalışırken, Poppy neşeyle kıkırdayınca, vücudumu korkuluğa doğru eğerek oturma odasına doğru eğildim.

Onun kahkahasına istemeden dudaklarım gülümsedi. O kıkırdama her seferinde beni etkiliyor.

"Oh, hoşuna gitti, değil mi?" Artık çok iyi tanıdığım İskoç aksanı kulaklarımda yankılanıyor.

O burada ne arıyor?

Daha yüksek sesle, geniş İskoç aksanıyla bağırır, "Bu bir kavga, ay ışığı gecesi, gece." Ve kız yine kıkırdar.

Duyulmamaya çalışarak, yavaşça basamaktan inip, parmak uçlarında onlara yaklaşıyorum.

"Sen çok kolay memnun oluyorsun, Poppy. Belki de aktör ya da şarkıcı olmalıyım." Owen, hiç duymadığım bir şarkının birkaç satırını tonu tutmadan söyler. "Belki de olmamalıyım. Çok iyi değilim. Kimseye ne kadar kötü olduğunu söyleme," diye fısıldar. "Bu bizim küçük sırrımız, tamam mı Pop-a-doodle?"

Daha iyi görebilmek için gizlice köşeyi dönüp başımı uzatıyorum ve kıkırdamamı bastırmak için ağzımı kapatmak zorunda kalıyorum. Owen, ellerini beline koymuş, paslanmaz çelik sebze süzgecini şapka olarak takmış, iki tahta kaşığın saplarını deliklere sokmuş, sanki uzaylı antenleri varmış gibi, mavi şortunun üzerine Poppy'nin pembe tül eteğini giymiş, başka hiçbir şey giymemiş.

Tutu giymiş olsa bile bu adam çok çekici.

Ve seksi.

Poppy, Owen'a sanki o dünyadaki en sihirli adammış gibi kanepeden bakıyor.

Kalbimi eriten Owen, Poppy'ye konuşmaya devam ediyor: "İkimizin saklaması gereken bir sır daha var." Aralarındaki boşluğu işaret ediyor. "Daha önce bezini değiştirirken Owen'ın tişörtüne kaka yaptığını annene söylemeyeceğiz. Ya da kakanın tırnağıma bulaştığını, ya da bezini takmak için beş kez denediğimi. Tıpkı büyükannenin dediği gibi, sen kıvırcık bir solucansın, değil mi? YouTube'a şükürler olsun." Yine Poppy'yi işaret ediyor. "Oh, bunu da annene söyleme. Ona hile yaptığımı söyleme. Ona harika olduğumu söyle." Gözlerini kısarak soruyor, "Anlaştık mı, küçük Pop-a-doodle?"

Poppy ellerini çırpıp ve dilini çıkararak anlaşmayı onaylar.

"Evet." Owen havaya yumruk attı. "Sana güvenebileceğimi biliyordum. Hadi, ufaklık, uyku vaktin geldi." Geniş omuzlu adam masanın etrafından dolaşıp Poppy'yi kollarının arasına aldı.

Aman Tanrım, kendini bencil olarak nitelendiren ve sevgiye layık olmadığını düşünen bu adam da kim? O, bunun tam tersi ve kalbinde çok iyi bir insan olduğu belli, çünkü kızıma karşı çok güzel, şefkatli ve tatlı davranıyor.

Buraya doğru geldiğini fark edince, köşeye geri çekilip, görülmemek için parmak uçlarında koşarak olabildiğince uzağa kaçıyorum, sonra dönüp aynı yöne doğru yürüyerek, "Hey, ben geldim" diye bağıyorum. Sesim çılgınca, çok tiz, neredeyse ciyaklıyor, çünkü röntgenci gibi davranmamı gizlemeye çalışıyorum.

"Yaşasın, anne geldi!" Owen sevinçle bağırarak salona girer ve bana kocaman bir gülümsemeyle selam verir. Birlikte ne kadar sevimli olduklarını görünce kalbim anında erir.

Bir kolunu geniş boynuna dolayan Poppy, Owen'ın çıplak göğsüne sokulmuş, diğer elinin başparmağını

diğer elinin parmağını küçük küçük dudaklarına ağzına ve mırıldanıyor,

Anne, sessiz ol.

"Hey, küçük kızım."

Boğazım aniden sıkışır ve Poppy'nin düzgün bir babası olsaydı hayatının nasıl olacağını düşünürüm. Onu önemseyen ve onu ara sıra almak zorunda olduğu bir nesne gibi davranmayan bir baba. Bu düşünceler kalbimi parçalar, duygularım içimden akıp gider.

Poppy'yi bir günden az süredir tanıyan bu yakışıklı adam, nasıl olur da onun kendi babasından daha yakın olabilir? Gözlerim yaşlarla doluyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzülerek tişörtümün yakasını ıslatırken onları durduramıyorum.

Bana ne oluyor böyle?

Owen'ın kaslı kolunun sıkı tutuşuna çekilirken gözyaşlarımı hızla siliyorum. Beni okşuyor, sonra başımın üstüne öpüyor ve beni sert göğsüne bastırıyor. Owen gözyaşlarım dinene kadar beni tutuyor ve tam o anda Poppy burnumu sertçe çekerek beni gerçeğe geri döndürüyor.

Aynada yansımalarımızı gördüğümüzde, üçümüzün bu şekilde birbirine sarılmış hali bizi anında bir aile gibi gösteriyor.

Sanki buraya aitmişiz gibi.

Owen havayı yumuşatmak için başını sallar, sonra seksi bir şekilde göz kırpar. "Uçuş kıyafetinin içinde seksi olacağını biliyordum, Hotshot." Sesi yumuşak ama derindir ve duygusal hissetmemem için dikkatimi dağıtmaya çalıştığını biliyorum.

Gergin bir şekilde gülerek onun kollarından kurtulurum ve anında kendimi aptal gibi hissederim. Gözlerimi avuçlarımla silerek, utanarak ve ona bakamadan özür dilerim.

"Uzun bir gün müydü?" diye sorar Owen, sesi derin ve boğuk. Yüzü endişeyle dolarken, alnının kenarlarında endişe dans eder, kaşları çatılır.

"Evet, öyle bir şey. Özür dilerim," diye tekrar özür dilerim ve kollarımı açarım. "Buraya gel, bebeğim." Poppy uykulu bir şekilde kollarımın arasına girer.

Aniden akan gözyaşlarımla ilgili soruları önlemek için etrafa bakınıyorum. "Annem nerede?"

"Dinleniyor." Merdivenlere doğru bakar. Bir dakika düşünür, sesini fısıltıya indirir. "Sana söylediğimi ona söyleme." Endişeyle dudaklarını ısırır. "Ama bütün gün başı dönüyordu."

Kan beynimde dolaşmaya başlar. "Neden beni aramadın?" diye bağırır gibi sorarım.

"Şşş." İşaret parmağını dudaklarına koyar. "Bana söylemememi istedi," diye fısıldar.

Sesim panikle, "Şimdi iyi mi?" diye soruyorum.

"Öğleden sonra çoğunlukla uyudu. Yarım saat önce kontrol ettim ve ona taze su verdim. Sen eve gelene kadar dinlenmesini söyledim." Bir süre duraksadı. "Sıcaklıktan olduğunu düşünüyor."

"Keşke beni arasaydın." Neden aramadığını biliyorum. Annem çok ısrarcı ve inatçı olabilir. Sanırım aynı huylar birbirine benzer.

"Numaranı bilmiyorum." Yenilmiş gibi ellerini havaya kaldırdı.

"Gregor'u arayabilirdin," diyorum.

Gözlerini devirdi. "Bana söylemememi istedi, ayrıca her şey yolunda. Poppy ve ben harika bir gün geçirdik. Değil mi Pop-a-doodle?"

Pop-a-doodle. Onun ona taktığı takma adı çok hoşuma gidiyor.

Poppy, parmağını emerek gülümsüyor ve uzun kirpiklerini ona doğru kırıştırıyor.

Evet, ben de ona bayılıyorum, Pop-a-doodle.

"Gördün mü, beni çok seviyor. Ona profesyonelce baktım." Elleri belinde, kaslı göğsünü dışarı çıkarmış, kendinden emin bir şekilde duruyor ve tek istediğim ona uzanıp

Çamaşır tahtası gibi karın kaslarını okşamak.

Vay anasını. O çok yakışıklı.

Yaramazca soruyorum, "Peki, bezini değiştirirken sorun yaşamadın mı?" Neden gömleğini çıkardığını çok iyi biliyorum.

"Hiç sorun olmadı. Yılın bebek bezi değiştiricisi." Göğsünü işaret edip tırnağını inceliyor.

Kıkırdayarak, o tırnağın altında kaka olduğunu varsayıyorum.

Gururla cevap veriyor, "Hepimiz hayatımızın en temiz halindeyiz. Dediğim gibi, ellerimizde ya da kıyafetlerimizde hiç kaka yok." Elini vücudunun üzerinde gezdirerek kendini işaret ediyor. "Profesyonel."

Ev yapımı şapkasını görüyorum. "yle görünüyorsun."

Ellerini yanlara açarak bana göz kamaştırıcı bir gülümseme atıyor. "yle, değil mi? Ben Zog gezegeninin en iyi uzaylı balet dansısıyım."

"Gerçekten mi?" Dudaklarımı içime çektim.

"Poppy yle düşünüyor gibi, değil mi?" Cevap için Poppy'ye bakar, ama o çoktan yarı uykuda, parmağını emerek ıslak sesler çıkartıyor. "O çok tatlı." Bir sonraki cümleyi yüksek sesle söylemek istediğinden emin değilim. "O benim olsaydı, hiçbir anını kaçırmak istemezdim." Elini uzatıp kızın saçlarına dokunuyor. "Michael aptalın teki."

Göğsümde arpan kalbimin anlamını düşünmek istemediğimden boğazımı temizliyorum. "Anneme bakacağım." Başımı merdivenlere doğru eğiyorum.

"Gregor'la görüş, nasıl olduğunu haber ver, tamam mı?" Saygılı davranıyor, cep numaramı istemiyor.

"Gregor'a numaramı versin." Aniden gergin ve cesur hissediyorum. Bir erkeğe numaramı vermek benim yapacağım bir şey değil, ama en azından şimdi bir bahanem var.

Küstahça başımı salladım, megavatlık gülümsemesi zaten güneşle dolu koridoru daha da aydınlattı.

"Sonra görüşürüz?" Geçici teneke şapkasını çıkarırken umut dolu gözleri benimkileri arıyor.

"Blake bu akşam yemeğe geliyor." "Blake mi?"

Bana şüpheyle bakıyor.

"Evet, halkla ilişkiler müdürümüz." Blake ve ben, sergi ekibine katıldığımdan beri sıkı arkadaşız.

"Anladım." Owen çenesini sıkarak yavaşça başını salladı.

"Yani, bu akşam Blake'le mi buluşacaksın?"

"Evet," diye onaylıyorum.

"Peki," diye dişlerini sıkarak sahte bir gülümsemeyle cevap verdi ve Poppy'nin tütüsünü aceleyle çıkararak neredeyse yırtıyordu.

Ona ne dedim de böyle deli gibi davranıyor?

"Peki, *Blake*'le iyi eğlenceler." Alaycı sesi sinirli geliyor, yumuşak pembe tütüyü bana uzatıp yanımdan hızla geçiyor.

Şaşkın bir şekilde, "Teşekkürler," diye cevap verdim.

Aceleyle geri dönerek Owen bana sert bir bakış attı. "Biliyorsun, başka biriyle görüşüyorsan, söylemeliydin." Sesinde alaycı bir ton vardı. "Eğer ben sadece Blake'e hazırlık için bir ön numara idim, en azından bana gerçeği söyleyebilirdin."

Bana böyle bir şey yapacağımı mı düşünüyor?

Onun patlamasına şaşırmış, teselli edici sözler boğazımda takılır. Konuşamıyorum.

Ellerini dağınık saçlarının arasında gezdirir. "Aptalca, aramızda özel bir şey olduğunu sanmıştım, ama belli ki sen beni benim seni sevdiğim kadar sevmiyorsun." Sesinde artık sabırsızlık var. "Dün gece, seninle farklıydı. Harikaydı, inanılmazdı. Seni öpmek doğru gelmişti. Başka kimseyle hiç böyle hissetmemiştim. Seninle, lanet olası..." Kollarımda Poppy'nin olduğunu fark edince, sözlerini yeniden düşünür gibi oldu, sonra "Tamamen mükemmel" diyerek kalbimi eritti.

Gözlerimi ona endişeyle dikmişim. *O da bunu hissetmiş.*

Daha fazla konuşmamak için kendini durduruyor. "Kahretsin, çok fazla konuştum. Neyse, umarım annen yakında iyileşir. Görüşürüz."

Hâlâ onun sözlerinin etkisindeyken, Owen'ın ön kapıdan fırlayarak çıkmasını izliyorum.

Az önce ne oldu böyle?

BÖLÜM DOKUZ

OWEN

Ön kapıyı o kadar sert çarptım ki villanın pencereleri ve panjurları titredi. Hislerimin yansıması gibiydi; sarsılmıştım.

Mutfağa gidip buzdolabını açtım, bir bira çıkardım, kapağını açtım ve büyük bir yudum aldım.

Öfkeyle tezgaha vuruyorum, bira şişesi volkan gibi patlıyor. Sinirlenerek, temizlemeden önce içimden küfrediyorum.

"Tanrım, kim kıcını ısırdı?"

"Kimse." Gregor'un yanından fırlayarak oturma odasına girip kendimi kanepeye atıyorum.

Arkamdan eğlenceli bir sesle soruyor, "Kızmadın mı?"

"Hayır." Boynumu eğip başımın arkasını yastıklara yaslayarak tavana bakıyorum.

"Emin misin?"

Kararlı bir sesle cevap veriyorum,

"Evet." "Harika, bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim."

Başımı çevirip ona baktım. "Onun Blake'le geceyi geçireceğini biliyor musun?"

"Blake'le kim geceyi geçiriyor?" Gregor'un kaşları karışır.

"Jade."

"Jade mi?"

"Evet, Jade."

"Yakınlar, ne olmuş yani?"

"Nasıl birine benziyor? İri mi? Onu alabilir miyim?" Onunla birlikteyken neden bu kadar önemsedığimi ya da neden göğsümde bu tanıdık olmayan acıyı hissettiğimi gerçekten bilmiyorum. Ya da neden küçük Poppy çoktan düşüncelerime ve kalbime girmiş olduğunu da.

Bu doğru değil. Hiçbir şey doğru değil ve bu beni dengesiz hissettiriyor.

Onları sadece otuz saattir tanıyorum.

Peki neden daha uzunmuş gibi geliyor?

Gregor işaret parmağını havaya kaldırdı, sonra sinsi sinsi gülümsedi. "Bekle, Jade'den hoşlanıyor musun?"

"Hayır." Yalan, yalan, hepsi yalan.

"Lanet olsun, hiç şansın yok." Sözleri beni daha da kızdırıyor. "Poppy'yi çok koruyor ve Michael'dan sonra kimseye kolay kolay güvenmiyor."

Anlaşılmaz sözler mırıldanarak başımı ortaya doğru çeviriyorum.

"Anlamadım," diyor Gregor.

Elimi yüzümden geçirdim. "Dün gece aramızda bir şey oldu dedim."

Gregor yanıma, kanepeye oturdu. "Hay sıçayım. Cobra buna hiç sevinecek değil."

"Cobra mı?"

"Evet, bizim büyük patronumuz; Wing Commander. Bizim amirimiz, sağlık ve güvenlik prosedürlerimizi denetliyor ve gösterilerde yorumculuk yapıyor. Yakında tanışacaksın. Sanırım Jade'e karşı hisleri var."

Cobra gibi bir lakapla, sanki saldırıp dişlerini ona geçirmek için hazır gibi.

“Ama şüpheci olabilir. Garip. Jade'e bakışını sevmiyorum.”

"Nasıl tuhaf?"

"Bilmiyorum. Tuhaf. Sanki gözleri ona çok uzun süre takılıyor gibi. Ve yaptığı diğer şeyler ve onun hakkında konuşma şekli. Bilmiyorum. Belki yanılıyorum."

Blake, Cobra, onun kaç hayranı daha var?

Daha önce hiç kıskanç biri olmamışken, kendimi onun için kalbimi ortaya koymak, gladyatör arenasına çıkmak ve son kalan ben olana kadar her erkekle savaşmak isterken buluyorum.

Belki de hayatımda şu anda bir yönümün olmaması beni yoldan çıkarmaktadır, ama Jade'e karşı hissettiğim gibi anlık bir kıvılcım hissettiğimi söyleyemem.

Gregor devam ediyor, "Jade..." Sesi kesiliyor.

"Özel, biliyorum, herkes öyle diyor." Bana söylemelerine gerek yok. Hissediyorum. Her şeyin derinliklerinde, kemiklerimde.

"Vay canına. Bu çok büyük." Gregor haberime şok olmuş gibi görünüyor. "Jade ilişkiler konusunda kapalı bir kitap gibidir." Duraksıyor, düşünceli bir ifadeyle. "İçine kapanık bir dışadönük. Halka açık yerlerde, şovlarda, basın konferanslarında, ünlülerle ve kraliyet ailesiyle tanışırken, tüm odayı aydınlatır ve hepimizin toplamından daha fazla pozitif PR yapar, ama özel hayatı konusunda çok ketumdur. Kimsenin anahtarını alamayacağı bir hazine sandığı gibidir."

Ama dün gece bana kilidi açtı – *ona bunu söylemiyorum tabii* – ve bunu yaptığı için ona çok minnettarım, çünkü onun ne kadar kapalı bir insan olduğunu duyduktan sonra kendimi özel hissettim. Beni önemli hissettirdi. Ama şimdi Blake ile akşam yemeğine çıkacağını öğrendim, aramızda aynı kıvılcımı hissetmediği açık.

"Ve daha önce bana villasının Cobra'nın villasının yanında olmasını sevmediğini söylemişti. Onun başka bir amacı olduğuna eminim," diye ekledi Gregor.

Hiçbir şey söylemeden ne demek istediğini anlıyorum; Cobra, Jade'e yakınlaşmak istiyor.

"Ona en büyük villayı ayırdı ve sonra kendini en küçük daireye yerleştirerek, takım için fedakarlık yapıyormuş gibi gösterdi."

Cobra daha açık olamazdı.

"Jade, Cobra'dan hoşlanıyor mu?" diye soruyorum, neden kanımın güneşten daha sıcak aktığını ve bu adamla hiç tanışmamış olmama rağmen çıplak ellerimle dişlerini söküp çıkarmak istediğini anlamadan.

"Olmaz. Jade, Michael'dan sonra asla başka bir askerle çıkmaz. Bu çok garip ve neler olduğunu anlamıyorum, ama onun kendisini rahatsız ettiğini söyledi ve birkaç kez geç saatlere kadar çalışacağı zaman yanında kalmamı istedi, böylece onunla yalnız kalmayacakmış. O söylemeden önce fark etmemiştim, ama onu rahatsız edici derecede uzun süre izlediğini gördüm. Bir gün ben yokken ona ıslık bile çaldı. O ise ona hiç ilgi duymuyor."

Gregor bacağıma vurdu. "Bunu mahvedemezsin. O benim patronum Owen ve senin serseri tavırlarının kariyerimi mahvetmesine izin vermeyeceğim. Onunla uğraşırsan bana tüm boktan uçuş numaralarını verir.

Ayağa fırlayıp cetvel gibi dik oturarak bağıryorum, "Ben sıkıcı bir çocuk değilim."

"Evet, öylesin. Skye'dan her ayrıldığında, her seferinde başka kızlarla takılmadın mı?"

"Evet, ama..."

"Ve şimdi sen bölündün ayrıldınız
Evangeline Evangeline'den Sadece Sadece
bir hafta içinde sikini ıslatabildin."

Ne lan lan Ben kendimi kendimi zorluyorum
ayaklarımın ayağımın "Evangeline ile
yatmadım."

"Ne?" Şok olmuş gibi görünüyor, gözleri fal taşı gibi açılmış ve şüpheyle bakıyor. "Bir yıl boyunca sikini pantolonunda mı tuttun?"

"Evet." Sinirlenerek ellerimi havaya kaldırdım. "Skye'dan ayrıldığımızdan beri kimseyle yatmadım."

"Yoksa?"

"Ve Skye'yi *asla* aldatmadım." Skye ve ben ayrıldığımızda sadece aynı üç kızla birlikte oldum. Bu bir teselli ilişkisiydi ve gurur duymadığım bir şey.

"Bu hoş bir sürpriz." Çenesini ovuşturdu. "Peki, sen ve Evangeline... hiç mi?"

Onun soğuk ellerinin vücuduma dokunduğunu düşünmek bile beni titretir. "Hayatta olmaz. O benim için çok gençti ve her şey sahte ve *yanlış*." Çok yanlış. "Arkadaş bile değildik."

"Çok yazık. Çok seksi bir kızdı."

"Ve bir denizyıldızı kadar aldatıcı; dıştan güzel, ama içten soğuk, kalpsiz bir kaltak." Yine titriyorum. O kız beni ürpertiyor.

"Ailen senin için doğru kız olduğunu düşünüyor gibi," dedi Gregor, bunun gerçeklerden çok uzak olduğunu bilerek sırtarak.

"O kız, bir seri katilin bir sonraki kurbanını takip ederken hissettiği kadar sevme kapasitesine sahip. Eminim onu kimlik teşhisinde şüpheliler arasından seçmişlerdir," diyorum ve Gregor gülüyor.

Üzgün bir şekilde, daha önce öğrendiğim bir sonraki haberi söylemeye hazırlanıyorum. "Evangeline ve evdeki meseleleri konuşurken, Jacob'dan bir mesaj geldi ve babamın arabamı sattığını söyledi."

Gregor'un ağzı açık kalır. "Senin arabana mı?"

Acı verse de omuz silkiyorum. "Yirmi birinci yaş günüm için almıştı. Bana kızgın ve 'haklı olarak' kendisine ait olanı geri alıyor, sanırım. Nakliye şirketine evimdeki tüm eşyalarımı kutulayıp depoya koydurmuş."

Zaten bildiğim her şeyi doğrulayarak, babamın sürekli değişen makinesinde sadece küçük bir dişli olduğumu anlıyorum. Onun için hiçbir önemi yok

her açıdan önemsizim. Onun için önemli değilim. Hiçbir zaman da olmadım. "Sana zarar vermeye çalışıyor, Owen. İzin verme. Bunlar sadece eşya. Kolayca yenilenebilecek eşyalar."

Onaylayarak başımı sallayıp kışımı kanepeye geri bırakıyorum.

Beni iyi tanıyan o, "Daha fazlası var, biliyorum. Jacob mesajında başka ne dedi?" diye sorar.

"Castleview Cove'a dönmem için kırk sekiz saatim olduğunu, yoksa mirasımdan mahrum kalacağımı."

"Hayır," diye bağırır. "Bunu yapamaz."

Kaybedecek hiçbir şeyim kalmamış ve aileme olan sadakatim de yok olmuşken, her şeyi anlatırım. "Mirasım umurumda bile değil. Geri dönmemeye karar verdim."

"Geri dönmeyecek misin?"

"Kendim için bir şeyler yapmam lazım, Gregor. Senin harika bir kariyerin var. Senin istediğin bir kariyer. Ben hiç kendim için düşünmek zorunda kalmadım. Hayatımda ne yapmak istediğimi keşfetmem lazım, babamın benim için ne istediğini değil."

Anladığını umarak ona bakıp yanıtını bekledim. "Mutlu olmak için ne gerekiyorsa yap." Bir an durakladıktan sonra şöyle bitirdi: "Siktir et onları. Yanıldıklarını kanıtla."

Sonra konuyu değiştirir. "Büyükbabanın sana bıraktığı güven fonun hâlâ duruyor mu?" Nefesini tutar.

"Evet. Hala duruyor. Öğleden sonra kontrol ettim."

Babamın babası sert ama sevgi dolu bir adamdı ve öldüğünde bana ve kız kardeşim Camilla'ya beşer milyon bıraktı. Her zaman aileye ve birbirimize bakmaya önem verirdi. Annemin bana zorbalık yaptığını bilse çok üzülürdü.

Yüksek sesle nefes verdi. "Tanrıya şükür. O para sana ait. O para sana ve sadece sana bırakıldı. Kız kardeşin ne yaptı? Ona kalan payını aldı mı? Aldı değil mi?"

Kız kardeşimin hayatına daha fazla ilgi göstermediğim için kendimden utanarak, dürüstçe cevap veriyorum: "Hiçbir fikrim yok."

Eğer ona ulaşip nasıl olduğunu sorarsam... ona zeytin dalı uzatırsam, bu telafi etmenin başlangıcı olabilir. İlişkimizden geriye kalan küçük parçaları bir araya getirebiliriz. Ancak, belki de şimdi doğru zaman değildir.

Gregor, sarı saçlarını eliyle ileri geri okşadı, yüzünde kararlılık okunuyordu. "Seni mutlu edecek ne varsa yap, Owen. O para hayatını düzeltmene yardımcı olacak."

"Olacak." Mari'nin daha önce söylediği sözler aklımdan geçiyor. *Oyunu oynama, değiştir.*

Bundan sonra, kendi seçimlerimi yapmaya kararlıyım. kendi seçimlerimi yapmaya kararlıyım. İş hayatındaki gücüm finans. Bu gücü akıllıca kullanacağım.

Duvara bakarak, benim yerimde olsaydı hayatının nasıl olacağını düşünür gibi duruyor. "Gitmekle doğru şeyi yaptın Owen. Seninle gurur duyuyorum dostum."

Yanaklarım utançtan kızarıyor, çünkü kimse benimle gurur duymamıştı. Üniversiteden mezun olduğum gün bile ailem gelmemişti.

Ayrıca, bizim için her zaman tam tersi olmuştur. Gregor ve seçtiği kariyerle gurur duyan benim, çünkü o zorlu bir seçim sürecinden geçerken, ben babamın benim için seçtiği üniversiteye gidip bir diploma aldım ve her ne kadar birinci sınıf onur derecesiyle mezun olmuş olsam da, iş aramak zorunda kalmadım. Mezuniyetten bir hafta sonra aile şirketine gittim ve işim oldu.

Gregor sessizliğimizi bozdu. "Burada benimle kal. Aklını başına topla."

"Evet," ona katılıyorum. Artık kendimi tehdit altında hissetmiyorum ve ailemin bana zorbalık yapmasına izin vermeyeceğim. "O zaman bir sonraki adımımı ben karar vereceğim." Kanepede oturduğum yeri işaret ediyorum. "Zaten işi istemiyorum, o yüzden beni işten çıkarması umurumda değil," itiraf ediyorum.

Kız kardeşim alabilir.

Ve babam birkaç gün içinde beni hayatından çıkarmaya karar verebiliyorsa, bu onun için hiçbir şey ifade etmediğini kanıtıyor. Camilla da öyle.

"O imparatorluk babam için her şey demek." Üzgün bir şekilde iç çekiyorum. Camilla'nın da buna ilgisi olmadığını biliyorum.

"Sen benim için önemli birisin, Owen," diyor Gregor, sesinde duygu dolu bir tonla. "Her zaman öyle oldun. Büyürken sana küçük kardeşim gibi davrandığımı biliyorum; oyuncaklarımı paylaşmak için kavga ettiğimizi, sen benimle ve arkadaşlarımla oynamak istediğinde sızlandığımı, ama bu seni kardeşin gibi sevdiğim anlamına geliyor." Adem elması boğazında yavaşça inip çıkıyor. "Jacob ve Lincoln da öyle."

Koltuğumda gergin bir şekilde kıpırdanıyorum. "Teşekkürler."

Aramızda duygular yoğunlaşıyor, her şey çok fazla geliyor ve o boğazını temizleyip konuyu değiştiriyor. "Akşam yemeğinde takımdan bazılarıyla buluşacağım. Gelir misin?"

"Hayır." Bu gece dışarı çıkmak istemediğim için, "Kendime bir şeyler hazırlarım. Buzdolabında bolca yemek var." diyorum.

"Son bir yılda ne kadar olgunlaştığını beğeniyorum Owen. Kendi market alışverişini yapıyorsun, yemek yapmayı öğreniyorsun, temizlikçini kovdun. Kendi çamaşırlarını yıkıyorsun. Takdire şayan."

"Ve çok da geç oldu." Yüzümden klor kokulu dağınık saçlarımı çekiyorum.

"Değiştin. Eskiden seni severdim. Şimdi daha çok seviyorum." Dürüstlüğü beni şaşırttı.

Daha iyi bir insan oldum, arkadaşlarım beni bencil komadan uyandırmadan önce yaşadığım büyüleyici, neredeyse gerçek dışı hayattan kurtulduğum için minnettarım.

"Ben de şimdi kendimi daha çok seviyorum." İki dünya arasında kalmış hissini bir kenara itiyorum; hala kendime hangi yöne yöneleceğimi bilemiyorum. "Ama duş aldıktan sonra daha da iyi hissedeceğim," diyorum, ayağa kalkıp oturma odasından çıkıyorum.

"Yarın sabah erken uçuyoruz," diyor Gregor, bu yüzden şafak vakti gitmiş olacağını biliyorum.

"Uçmanı izlemeye gelmek isterim."

"Ben de çok isterim. Uzun zamandır ailem beni uçarken izlemedi." Ayağa fırlayıp parmak uçlarında zıplarken heyecanlı görünüyor. "Üsse girebilmen için geçiş izni ayarlayacağım, benim kiralık arabamı da kullanabilirsin."

"Sabırsızlanıyorum. Afiyet olsun." Ayağım merdivenin ilk basamağına basar. "Dün gece Jade ile yatmadım." Jade ve benim hakkımda yanlış bir fikre kapılmasın diye önceki sözümü açıklığa kavuşturuyorum.

"Gerçekten mi?" diye sordu, sesi yine alaycı bir tonla. "Evet. Gerçekten." Sözlerimi yavaşça söyledim. "Biz, bilirsin, başka şeyler de yaptık."

Kapı eşiğine yaslanıp, sanki bir şey söylememi bekler gibi bana bakıyor, sonra dudaklarında kocaman bir gülümseme beliriyor.

"Hiç söylememeliydim. Sen bir pislisin."

"Seni Blake için mi terk etti?" Gregor alttan alaycı bir şekilde sorar.

"Evet. Şimdi siktir git."

Gregor'un alaycı sesi koridorda yankılanır. "Şimdi sen bahsettin de aklıma geldi. Son birkaç aydır Blake'e yaklaşımtı. Şimdi anlıyorum. Blake sivil bir göreve atandı, askeri değil, bu da Jade'in ordudan biriyle çıkmayı düşünmüyorsa onun için mükemmel olur, sanırım."

Boğazımdan düşük bir homurtu yükselirken, pislik herif şakalar yapmaya devam ediyor. Son basamakları her basışımda, ayağımın tabanıyla Blake'in ve Gregor'un yüzüne vuruyormuşum gibi hayal ediyorum.

Bu yıl ne kadar da harika geçiyor, değil mi?

Duş aldım ve şimdi yatağında oturuyorum, bacaklarımı önüme uzatmış, ayak bileklerimi çaprazlamış, dizlerimin üzerinde dizüstü bilgisayarımı dengede tutmaya çalışıyorum. İnternette Jade hakkında bulabildiğim her şeyi okudum.

Röportajları izliyorum, ünlüler ve kraliyet mensuplarıyla el sıkışırken, müzisyenler ve sporcularla kucaklaşırken çekilmiş sayfa sayfa fotoğraflarına bakıyorum. Sanki herkesi tanıyor, kendi başına bir ünlü olmuş gibi görünüyor.

Kamera karşısında çok doğal. Fotoğraflarda ise göz alıcı ve büyüleyici. Büyük mavi kristal gözleri ve ateş rengi saçları onu birçok yönden benzersiz kılıyor. Gregor'un kariyerine neden daha önce dikkat etmediğimi anlayamıyorum. Onu daha önce nasıl görmedim?

Çünkü kafan egoistlikle doluydu, işte bu yüzden.

Sosyal medya hesaplarını çok uzun süre takip ettim, kaydıldım, büyüttüm ve onun programları, gösterileri, dublörlerin nasıl yapıldığı ve ekibiyle birlikte basın videolarını izleyerek onun hakkında bilinecek her şeyi öğrendim.

Ardından, Hava Kuvvetleri'nin video kanalında, bir akrobasi pilotunun bir gününü anlatan yarım saatlik bir özel programı izledim. O saatte 500 mil hıza ulaşırken, midem 360 derece dönüyordu. Havada süzölürken, taklalar atarken ve taklalar çevirirken, bazen başka bir uçaktan sadece birkaç metre uzaklıkta, onun bir tulum giymiş, hiç şüphe uyandırmayan bir cesaret timsali olduğunu fark ettim; ve o tulum içinde inanılmaz seksi olduğunu.

Onun evrimii varlığı beni hipnotize etti, akıllıca düzenlenmiş haber akışını ve fotoğraflarını geriye doğru kaydıldım. İşine odaklanmış ve Poppy'nin doğum duyurusu dışında, tek bir selfie bile yoktu.

Daha yakından incelediğimde ve düşündüğümde, sanki dışarıdan bir medya şirketi tarafından yönetiliyor gibi görünüyor. Ya da Blake olabilir. *Lanet olası Blake.* Hakkında hiçbir bilgi bulamadığım adam

. Şu anda onunla ve Poppy ile yan odada olması beni öldürüyor.
Poppy onu benden daha mı çok seviyor?

Neden önemli ki? Sen sadece bezini değiştirdin ve birkaç saatliğine o küçük tatlıya baktın.

Kendi kendime gülümsüyorum.

Ama yine de harika birkaç saattti.

Ancak, memleketimden kaçtığım için yargım çok yanlış. İş imkânım ve başımı sokacak bir evim bile yok, güzel Aston Martin Vantage'ımı sattım, Jade benim gibi birine asla ilgi duymaz. Sonuçta, sunabileceğim hiçbir şeyim yok. *Gerçi, güven fonumdan alabileceğim param var.*

I should start my own business? It would kesinlikle kontrolü ele almamı sağlar.

Ne yapardım ki?

Hala başımı yastığa dayamış tembellik yaparken, dedektiflik işime devam ediyorum.

Gregor'dan Jade'in eski sevgilisiyle sosyal medyada arkadaş olduğunu öğrendikten sonra, internet tarayıcımda yeni bir sekme açıp Gregor'un sayfasına giriyorum ve Gregor'un arkadaş listesine "*Michael*" yazıyorum. Tek bir seçenek çıkıyor, ismine tıklıyorum ve karşımda uçuş kıyafeti giymiş, yapmacık gülümsemelerle başarıdan gözleri parlayan Michael var.

Fotoğraf klasörünü seçtiğimde, Poppy'nin sadece birkaç günlük olduğu tek bir fotoğraf var. Gerisi hep selfie'ler.

"Ne salak herif" diye mırıldanıyorum.

Daha aşağı kaydırıyorum ve Jade ile Michael'ın partilerde ve tatilde sarılırken, gülerken çekilmiş düzinelerce fotoğraf görünce duruyorum. Gözümü çeken bir tanesini tıklayıp açıyorum ve nefesim kesiliyor.

Jade'in resmi ekranı dolduruyor. Elini başına dayamış, yemek masasına rahatça yaslanmış, üzerinde sade beyaz bir tişört var, uzun bakır rengi saçları omuzlarına dalgalı bir şek de dökülüyor; a stark contrast against the white fabric.
No

makyaj, büyük pembe dudaklar ve kocaman mavi gözler sanki ruhuma bakıyormuş gibi bana bakıyor.

Onun güzelliği nefesimi kesiyor, ağzım anında kuruyor ve kan beynime hücum ediyor.

"Vay anasını siktiğim." Titreyen sikimi şortumun kumaşı üzerinden avuçlarım.

Dün gece dilimin üzerinde boşalırken adımı nasıl haykırdığını hatırlayarak, şortumun fermuarını bir anda indiriyorum ve sert sikimi elimde tutuyorum. Ağlayan deliğimden akan ön sıvıyla kendimi okşarken, nefes nefese inlemeleri ve hırıltıları beynimi dolduruyor.

Daha hızlı mastürbasyon yaparken, parmaklarının saçlarımı çekip, kafa derimi çekiştirmesini hayal ediyorum, dün gece istediğini yaptığımda nasıl tepki verdiğini hatırlıyorum. *Aynen öyle, Owen.*

neredeyse boğuluyordum beni, iterek onun amını, ki cennetin tadı gibiydi, yüzüme.

Ekranımdaki çarpıcı görüntüye bakıyorum ve kendimi daha sıkı sıkıyorum, testislerimde sıcaklık ve zevk birikiyor.

Boğazıma boşal, Owen. Onun isteklerini hatırlıyorum.

Boşalmak üzereyken, güzel dudaklarının benim sikimi nasıl sardığını hatırlıyorum. En güzel hediyenin etrafına bağlanmış kırmızı bir kurdele gibi. Her hücremi zevk dalgası sararken testislerim kasılır. Elime ve karnıma boşalırım, sikim düşük bir iniltiyle titrer, ama hiç doymamışım, en ufak bir doygunluk hissetmiyorum.

Daha fazlasını istiyorum. Çok daha fazlasını. Onu istiyorum.

"Siktir," diye küfür ediyorum, kendimi tamamen boşaltıp orgazmın doruğundan iniyorum ve başımı arkamdaki başlığa vuruyorum.

Yataktan atlayarak bitişikteki banyoya gidip kendimi temizliyorum.

Şortumu giyerken yatak odama geri dönerken, telefonum komodinden ışık saçarak yanıyor. Dolaptan temiz bir gömlek çıkarıp düğmelerini ilikledikten sonra telefonumu alıp kuzenimden gelen mesajı açıyorum.

GREGOR:

Ziyaretçi kartını ayarladım. Blake senin için de takım kartı onayladı, bu kartla tüm alanlara girebilirsin. Jade'in evine git ve Blake'den kartını al. Yarın ihtiyacın olacak.

Başka bir mesaj geldi.

GREGOR:

En azından Blake'i yenip yenemeyeceğini görebileceksin ;) Ama boks eldivenlerimi getirmedi, üzgünüm.

BEN:

Aptal.

GREGOR:

(Gülme emoji).

GREGOR:

Hadi git.

Acil ne var?

BEN

Tamam

.

GREGOR:

Aptalca bir şey yapma.

BEN

Sanırım son zamanlarda bir ömür boyu yetecek kadar aptalca şey yaptım.

GREGOR:

Doğru. Gittiğinde bana mesaj at.

BEN

Tamam.

Aynada kıyafetimi kontrol ettikten sonra, bir çift beyaz spor ayakkabı giyip, bunun bir moda defilesi ya da yarışma olmadığını kendime telkin ediyorum.

Evet, kesinlikle öyle.

Aynaya son bir kez bakıp saçlarımı elime alıp iki yanağımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum. Ellerimi şortumun ceplerine sokuyorum. Yanaklarımı hava ile doldurup büyük bir nefes veriyorum.

Neden bu kadar gerginim ki?

Çünkü ondan hoşlanıyorsun aptal ve Blake'den tehdit hissediyorsun.

"Ah, siktir et." Yatağımdan telefonumu alıp cebime sokup merdivenlerden aşağı koşuyorum.

Tamam, Blake, oyun başladı.

ONUNCU BÖLÜM

OWEN

Saat geç oldu. Poppy yatıyorsa onu uyandırmamak için dikkatlice, iki kez pirinçten yapılmış Yunan tanrıçası kapı tokmağına hafifçe vurdum.

Ellerimi şortumun ceplerine sokup, sabırsızca ayağımı yere vurarak bekliyorum, Jade'i tekrar görmek için can atıyorum.

Ama o gece Blake'le birlikte, aptal herif. Hiç şansın yok.

kapı tıklıyor iki kez biri diğer tarafında kilitlerle uğraşıyor. Jade'in *akşam yemeği* yediği Blake adındaki adamı selamlamak için kendimi dikleştiriyorum. Eğer benim istediğim olursa, yarın akşam yemeği onunla değil, benimle yiyecek.

Kapı açıldığında, lacivert ve beyaz benekli bir elbise giymiş, kocaman bir gülümsemeyle beni karşılayan çarpıcı bir esmer kadın beni şaşkına çevirir.

"Merhaba. Sen Owen olmalısın?" Kapıyı biraz daha açarak, kolunu sallayarak içeri girmem için işaret etti.

"Eh, evet," diye kekeledim, karanlıktan çıkıp salonun sıcak ışıklarına adım attım.

"Seni bekliyorduk." Kendinden emin bir şekilde göz kırpar, arkamdan kapıyı kapatır ve belindeki parlak kırmızı kemeri oynatmaya başlar. Baştan ayağa kusursuzdur. *Kim bu kız?*

Jade bounces down the stairs in a deep burgundy diz boyu elbise, saçlarını daha koyu bir kırmızı tonuna büründürüyor. Loş ışık altında parıltıyor ve gözlerini öne çıkarıyor.

Onun güzelliği karşısında, damarlarımdan şehvet akarken, sesli bir şekilde yutkunuyorum. *Onu istiyorum.*

"Selam Owen," diyor neşeyle, sanki ben az önce deli gibi davranmamışım gibi. En alt basamakta durur ve rahatça tirabzana yaslanır. "Demek *Blake'le* tanıştın." Adını vurgulayarak gözlerini genişçe açar ve başını diğer kadının yönüne doğru sallar.

Başımı Blake'in yönüne çeviriyorum. "Sen kadın mısın?" Ağzım, çenemi kapatmam gerektiğini anlamamış gibi.

Blake kendine bakar, göğüslerini sıkar, sonra bakışlarını tekrar yukarı kaldırır. "Boyum 1,65." Sonra Jade ve Blake ikisi de kahkahalara boğulur.

Gözlerimi kısarak Jade'e bakıyorum. "Ama..."

O sözümü keser, "Blake'in erkek olduğunu mu sandın? Biliyorum." Kendinden emin bir şekilde kollarını önünde kavuşturur ve kalçasını dışarı çıkarır. "Sen gittikten sonra anladım. Sonra Gregor şüphelerimi doğrulayan bir mesaj attı."

Jade'in çatal bıçak çekmecesinde gördüğüm et satırını çalıp, villamıza döndüğümde Gregor'un hayalarını kesebilirim.

Dudaklarında memnun ve kendinden emin bir gülümsemeyle, "Kızardın," diyor.

"Hayır, kızarmadım." Haklı, yanaklarım yanıyor.

"Çok tatlı." Sırtışı daha da genişliyor.

Blake arkamdan geliyor. "Sizi yalnız bırakayım," diyor eğlenerek. "Önümüzdeki dört hafta boyunca üsse girmek için gerekli kartın konsol masasında, Owen." Owen'ın sırtını hafifçe vuruyor.

sırtımı iki kez. "Jade'e numaramı ver ve üsse vardığında bana mesaj at, seni nöbet odasında karşılayayım ve havaalanı yakınında nereye park edebileceğini göstereyim."

Kendimi aptal gibi hissederek, garip bir bakışla onu mutfağa girene kadar izledim. Sonra gözlerimi Jade'e çevirdim.

Beni işaret parmağıyla yanına çağırdı.

Kalbim hızla çarparak, koridoru geçip hala durduğu merdivenlerin altına yürüdüm. Benden bir basamak yukarıda, şimdi aynı yükseklikte, kollarını omuzlarıma doladı.

"Merhaba," diye fısıldadı.

Bana yaslandığında rahatladım. "Bana söyleyebilirdin." Daha önceki tepkimden dolayı utançla doluyum.

Blake bir kadın, neyse ki.

"Bana açıklamam için bir şans vermedin. Saatte yüz mil hızla konuyu saptırdın." Dudaklarını benimkilere yaklaştırdı. "Kıskançlığın seni daha da sevmemi sağlıyor." Bana tembel bir gülümseme attı, kalbim göğsümde garip bir şekilde takla attı.

Benden hoşlanıyor.

"Az önce için özür dilerim." Aınlarımız birbirine değiyor.

"Ben üzülmedim. Şimdi dün gece yaptığın gibi öp beni Owen Brodie, çünkü seni öpmek harika bir his. Tamamen mükemmel." Gözlerinde mutluluk parıldayarak, öğleden sonra ona itiraf ettiğim sözleri tekrarlar.

Kollarımı beline doluyorum ve daha önce kimseyi öpmediğim gibi onu öpüyorum, çünkü ondan önce, dudaklarım onun dudaklarına değdiğinde hissettiğim şeye hiç kimse yaklaşamamıştı.

Artık değil.

Çünkü şu anda beni öpen, parmaklarını saçlarıma daldırıp ve inleyen ağzıma

ağzıma, beni suskun bırakıp gerçeklik duygumu yitirmeme neden olan tek kadın.

Geçtiğimiz yıl çok zor geçti, ama bu kadın... daha önce çıldırdığımda benden milyonlarca kilometre uzaklaşmayan, davranışlarımla alay etmeyen, bana hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi bakmayan bu kadın... tüm duygusal yaralarımı yok ediyor. Beni bir coşku kozasına sarıyor; o çok bağımlılık yapıcı ve henüz anlayamadığım şekillerde beni iyileştiriyor.

Öpücüğümüzü derinleştirirken, dilini dilimin etrafında döndürürken, hiç durmasını istemiyorum.

Ellerimi onun ateş kırmızısı buklelerine geçirip sıkıca tutarak, başını geriye çekiyorum ve boynunun lezzetli kıvrımlarına erişiyorum.

"Owen," diye inliyor, benim sikim bu kadın için artık kaya gibi sertleşmiş durumda.

Dudaklarımı çenesinden kaydırarak, ince boynuna uzanan bir yol boyunca şehvetli öpücükler bırakıyorum ve tekrar yukarı, kulak arkasında sevdiğini keşfettiğim tatlı noktaya doğru ilerliyorum.

Boynuma gömülerek, daha önce hissettiğim tüm güvensizlik ve şüpheleri öpücüklerle silip süpürdü, aramızdaki sıcaklık dayanılmaz hale geldi.

"Durmalıyız." Dudaklarım yumuşak teninde hareket ederken, içimden sinirleniyorum çünkü istediğim bu değil.

"İstemiyorum," diye nefes nefese söylüyor, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi, ben boynunu ısırırken, pelvisini ağrıyan penisime sürüyor. "Seni istiyorum." Cesur sözleri hiçbir şeyi saklamıyor.

Ben yutmak onun erotik mırıldanmalar ile bir
öpücük, bizim birlikte canlanıyor, o benim kalbimi
ateşe veriyor.

"Bence sen sihirli birisin," nefes nefese mırıldanıyorum. "Bir öpücük bu kadar iyi hissettirmemeli." *Öyle mi?*

"Seni öpmek büyü gibi," diye fısıldadı.
Yumuşacık dudakları dudaklarıma değiyor, sonra benimkiyle aynı anda tam bir gülümsemeye dönüşüyor.

Alnımız alnına değmiş, göğsüm heyecandan inip kalkarken, baş döndürücü bir şekilde birbirimizin gözlerine bakıyoruz.

"Öğleden sonraki patlamamı affedebilir misin? Beni deli ediyorsun." Kıskanç davranışımı haklı çıkarmaya çalışıyorum. Neyim var benim, bilmiyorum.

Aslında bu yalan, biliyorum. Sorun onda.

O özel biri.

"Senin deli olmanı seviyorum." Alt dudağını ısırıyor.

İnanamıyormuş gibi başımı yavaşça sağa sola sallıyorum.

*Beni deli gibi
seviyor.*

Ardından, "Bu akşam benimle bir şeyler yapmak ister misin?" diye sorar.

Hâlâ ona sarılmış halde, hafifçe uzaklaşıyorum. "Poppy ne olacak? Annen? Tanrım, annen nasıl? İyi mi?" Hâlâ başının dönmesinin sıcaktan kaynaklandığına tam olarak ikna olamamışım.

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor, bu hareketini garip bir şekilde rahatlatıcı buluyorum. Eğer bana bir daha böyle dokunursa saçlarımı uzatmaya karar verebilirim. "Annem öğleden sonra dinlendikten sonra akşam yemeğinde iyiydi ve garip baş dönmesi geçmedi. Kendini daha iyi hissettiğini söyledi ama erken yatmak istediği için yarım saat önce yattı. Sanırım iyi bir uykuya ihtiyacı var. Buraya taşınmakla meşgul bir dönem geçirdik."

"Bu haberler içimi rahatlattı, ama Poppy'ye yardım etmem gerekirse yarın burada olduğumu söyle."

"Söylerim," dedi ve daha önceki sorusunu hatırlattı. "Peki, bu akşam?"

"Ne olacak?" Arabayı çalıştırmaya yetecek kadar enerji karnımda birikiyor.

"Buradan çıkmak ister misin?"

"Poppy?"

"Blake'e birkaç saat bakıcılık yapabilir mi diye sordum. Gece yarısına kadar eve getiririm."

Bu gece beni görebilmek için planlar yaptığını bilmek içimi rahatlattı.

"Gece yarısı ne olacak?" "Bir canavara dönüşeceğim."

Onun aptallığına başımı sallıyorum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Görürsün." Sonra beni tekrar öptü.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

OWEN

"Neredeyiz biz?" Jade kiralık Jeep Wrangler'ını park ederken, arabanın ön camından karanlığa bakıyorum.

"Afrodit'in Kayalığına hoş geldin." Emniyet kemerini çözdü, arabadan atladı ve ben gözümü bile kırpmadan bana da inmemi işaret etti.

Kahretsin, bu kadın çok hızlı.

Hızlı jetler ve hızlı araba sürmek. Buraya gelirken uçurumun kenarındaki yollarda hızla giderken hayatım pahasına tutunmaya çalıştım.

Yani, hızlı sürmeyi severim ve Castlevue Cove'da bunu yapmak için harika kırsal yollar var. Ama gece, karanlıkta, bilmediğiniz bir yolda, Jade hızlı yaşamaya yepyeni bir anlam kazandırdı.

Beni birçok yönden korkutuyor. Bu beni çıldırtıyor, ama aynı zamanda bunun için de buradayım.

"Ne bekliyorsun?" Ben hala kıpırdamayınca, arabanın dışından sesini boğuk bir şekilde bağırıyor. Sonra topuklarını dönüp kaçmaya başlıyor.

"Kahretsin," diye tısladım, emniyet kemerimi çözdüm ve onun silueti karanlıkta kaybolurken cipten atladım.

Cep telefonumu şortumun cebinden çıkararak fenerini açtım ve arabanın kapısını çarparak kapattım. Sıcak tuzlu hava burnuma çarptı, uzaktan dalgaların kırılma sesi geliyordu.

"Buradayım." Telefonunun ışığı, havada sallarken gecenin karanlığında titriyor.

Ona doğru koşarken, çakıl taşlarına basarak zeminin yapısı değişir, taşlar bacaklarımın etrafında ve spor ayakkabılarımın içine sızıyor.

"Çok yavaşsın," diye alay ediyor.

"Bunun bir yarışma olduğunu fark etmemiştim." Biraz nefes nefese, belinden tutup onu kollarıma çekerek yanlarını gıdıklamaya başladım.

"Ben gıdıklanmam." Parmaklarımın hareketlerine tepki vermedi.

"Ne? Bu nasıl mümkün olabilir? Böyle bir şey olamaz."

"Var ve ben gıdıklanmıyorum." Parmak uçlarına yükselir ve dudaklarıma bir öpücük kondurur. "Giysileri çıkar. Yüzmeye gidiyoruz." Geri çekilir, telefonunu çakıllı kumsala hızla bırakır, ardından elbisesini çıkarır, sonra da altın rengi sandaletlerini.

"Olmaz. Köpekbalıkları olabilir." Sesim biraz tizleşir. Sörf yapmayı ve yüzmeyi çok severim ve sert bir İskoç olarak, kalın deriliyim ve kışın Kuzey Denizi'nin serin sularına dayanabilirim, ama köpekbalıkları, hayır, bunu yapmam, asla.

"Köpekbalığı olmaz." Sütyeninden beyaz bir taş çıkarır ve onu fırlatır. Sadece dantelli külotuyla orada dururken, beynim bir an için omuriliğimden kopar.

Sütyeninden bir şey çıkardığını fark edince, merakım beni gerçeğe geri döndürür. "O ne?" Beyaz taşı işaret ederim.

Parmakları arasında tutarak, bana parlak beyaz bir çakıl taşı gösterdi, boyu bir santimetre bile yoktu. Karanlıkta, ön tarafında minik bir kırmızı gelincik görebiliyordum. "Benim

Uğur tılsımı. Çoğu gün sütyenimin içinde, kalbimin yanında taşıyorum ve uçarken daima takıyorum.” Melankolik bir ifadeyle bakıyor. “Babam vermişti.” Parmak ucuyla parlak taş ovuştururken gözleri taşa düşüyor. “Bana şans getireceğini söylemişti.” Başını kaldırdığında ağzı hafifçe yukarı doğru kıvrılmış. “Getirdi de.”

Dalgaların kıyıya vurduğu sesinden duyamayacağı kadar yüksek sesle yutkunuyorum. Onu kalbime yakın tutmak istediğimi aniden fark ediyorum. Sonsuza kadar. Çünkü o benim kendi uğurum gibi geliyor.

Neredeyse tamamen çıplak bir şekilde sahilde duran kız, taş özenle giysilerinin üzerine koyar. Başım dönüyor, el fenerimle sahili kontrol ederek etrafta kimse olup olmadığını kontrol ediyorum.

"Sadece biz varız," Jade heyecanla beni sakinleştirir. "Bu saatte kimse buraya gelmez."

El fenerini yüzüne tutuyorum. "Şimdi bunu mü yapacağız? Ay ışığında birlikte çıplak yüzmek mi?" Aslında bu fikir hoşuma gidiyor.

"Evet. Soyun," diyor otoriter bir sesle, bana doğru yaklaşırken, hareketleriyle dolgun göğüsleri sallanıyor. "Yoksa seni kendim soyacağım." Kaşlarını kaldırarak bana meydan okuyor.

Birbirimizi sadece birkaç gündür tanıdığımız halde, birbirimize bu kadar rahat davrandığımızı fark ediyorum. Jade, kalçalarını bana doğru sallarken, başlangıçta vücuduyla ilgili hissettiği tüm güvensizliği atmış gibi görünüyor.

Vücudunun her bir kıvrımının tadını çıkararak, kollarımı yanlara doğru uzatarak onu izlemeye devam ediyorum. "Hadi gel o zaman," diyorum ve ayakkabılarımı çıkarıyorum.

Gömleğim bir anda yok oldu. Sonra o çömeldi, şortumun fermuarını açtı, sonra şortumu ve boxerımı çıkarıp omzunun üzerinden attı. çıplak kaldığımda, kendini

kendini parmak uçlarına dikip dudaklarıma bir öpücük daha konduruyor.

Öpüşmek, ikimizin de sevdiği başka bir şey gibi görünüyor.

Kendime bakıyorum, sertleşiyorum, sikim onun çıplaklığına yakın olduğu için heyecanlanıyor. "Neden ben tamamen çıplağım da sen değilsin?"

"Gel bana." Sırıtarak, elastik saç bandını bileğinden çıkarır ve saçlarını dağınık bir topuz haline getirir. Bir mıknaş gibi, gözlerim otomatik olarak bana kendini sunarken kum saati kıvrımlarının silüetini takip eder.

Külotunu kalçalarından ve bacaklarından aşağı kaydırırdıktan sonra, kumlu sahile dizlerimin üzerine çöküyorum. Ona ve bir *sonraki* anın *ne* olacağına o kadar dalmışım ki, cildime batıran keskin taşları hissetmiyorum bile. Dudaklarım onun amını arıyor ve dilimin ucuyla klitorisini okşarken, inlemeleri ılık rüzgarda kayboluyor.

"Owen." O inleyerek kalçalarını itiyor, daha fazlasını istiyor. Onun cildine gülümsüyorum, sonra tatlı mandalina ve derin kehribar kokusunu içime çekiyorum. "Kokun harika." Şimdi şişmiş klitorisini nazıkçe ısıyorum.

Yüzümü tutup beni ayağa kaldırdı, sonra açgözlülükle öptü. "Seni deli edebilirim Owen, ama sen beni vahşi bir kadın gibi hissettiriyorsun," diye mırıldandı ve alt dudağımı ısırdı. Hiç uyarmadan elimi tutup, çakıllı kısmı geçip kıyının kenarındaki kuma doğru çekti. Sonra beni karanlık denizin içine sürükledi ve daha derine doğru ilerledik.

Beklediğinden daha soğuk suya değince çılgılık atıyor ve Akdeniz'in suyu tenime değince ben de kükrüyorum. "Beni yan yatır," diyorum. "Sanırım testislerimi kaybettim."

Jade kahkahalara boğulur ve ben ona uzanarak kollarımı beline dolarım.

Eli suyun altına kayar ve benim aletimi avuçlayıp "Sanırım haklısın" dediğinde irkilirim.

Şimdi büzülmüş olan aletimi sıkarken dişleri birbirine çarpıyor.

"Onu tekrar çıkarmak için ısıtman gerekecek, Hotshot." Gözlerim karanlığa alışmış, ona göz kırpıyorum.

Yüksek bir kahkaha atarak, kollarını boynuma doladı, zıpladı, sonra bacaklarını belime doladı, ayak bileklerini sırtıma taktı ve sonsuza kadar sürecekmış gibi öpüştük. Öpücüğü sertçe vurdu, beni kendi yörüngesine çekti, sanki ağırlıksızmışım gibi hissettirdi.

Öpücükler arasında, "Neden burada olduğunu biliyor musun?" der.

"Hayır." Ağzının kenarını öpüyorum.

Sağımızda, bizi koruyan bir asker gibi duran devasa kayayı işaret ediyor.

Konuşmaya başladığında onu kendime çekiyorum. "Efsaneye göre burası..." İkimiz de Afrodit Kayası'na bakıyoruz. "Aşk tanrıçası Afrodit'in doğum yeri. O, denizin köpüğünden yaratılmış. Cronus, babası Uranus'u hadım edip cinsel organını denize atarak bu köpüğü yaratmış."

Hareket etmediğimiz için titriyorum, hem gülmekten hem de üşümekten. "Harika, belki de burada bir çift testis buluruz." Isınmak için ona daha sıkı sarılıyorum.

"Olabilir." Hikayeyi anlatmak için can atarken, gülümsemesini saklamak için çaba sarf ediyor. "Yerel efsaneye göre, kayanın etrafında yüzen herkes büyük ve sonsuz bir güzelliğe kavuşur. Ancak Yunan mitolojisine göre, kayanın etrafında üç kez yüzenler gerçek aşkı bulur."

Son sözleri kalbimi bir milisaniye durdurur.

Gözlerim kilitli, dün gece rüyamda gördüğüm melek yüzünden bakışlarımı ayıramıyorum.

"Gerçek aşkı bulmak mı istiyorsun, Jade?"

"Çok uzun zaman istedim. Sonra vazgeçtim." Kalbim göğsümden mideye düşer. "Düne kadar öyleydi."

Bana umut verip utangaç davranan ona, "Dün ne oldu?" diye soruyorum.

"Biriyle tanıştım." Sesi şakacı ama biraz da belirsiz.

"İyi biri mi?"

Kafasını iki kez yavaşça sallıyor. "Harika biri, ama kimse, kendisi bile, onun parlamasına izin vermedi."

Sözleri benim hassas noktama dokunuyor. "Onu tanıyacak kadar iyi tanı mıyorsun."

"Tanıyorum. Karakterleri çok iyi anlarım ve onu zaten tanıyormuşum gibi hissediyorum, çünkü dün gece bana kendinden bir parça paylaştı, ki bunu nadiren yapar, hatta hiç yapmaz." Boynumun dibindeki dalgalı saçlarımla oynuyor, parmaklarının etrafına dolayarak beni dokunuşlarıyla hipnotize ediyor. "Doğduğu günden beri kendisinden belirli bir şekilde davranması, belirli şeyler yapması beklendiğini söyledi. Kendi kararlarını vermesine ya da kendi yolunu çizmesine asla izin verilmedi. Bu yüzden denemekten vazgeçti; kız arkadaşından, arkadaşlarından, ailesinden, işinden."

Sanki biri ses seviyesini kısmış gibi, etrafımızdaki dalgaların sesi durmuş gibi, onun bana hissettirdiklerini yansıtıyor; sakin ve istikrarlı.

Beni tamamen çözmüş.

Ne kadın ama.

Büyük mavi gözleriyle bana bakışları beni büyülüyor, tuğla tuğla, kalbimin etrafına ördüğüm duvarı yıkıyor. "Geçmişte bencil olabilir, ama değişmeye çalışıyor. Kaçarak bencil davrandığını düşünüyor, ancak geçen yıl aile işini güçlendirmek ve mirasını sürdürmek için elinden geleni yaptı. Tüm bu süre boyunca içten içe ölüyordu." Elini kalbimin üzerine koyuyor. "O, derinlerde biliyordu." She taps the center of my chest. "That love and

İnsanlar satın alınamaz, ama o kendi mutluluğunu feda ederek bile kendisinden bekleneni yapıyordu. Kuzeni bugün bana her şeyi anlattı, annesi ve babasının bir iş anlaşması kapsamında evlendiğini de. Kız kardeşi de aynı şeyi yapmış ve annesi çocuklarını kaçınılmaz kaderlerinden korumak için hiçbir şey yapmamış. Kız, onaylamadığını belirtmek için başını salladı. "Çocuklarını koşulsuz sevmek, onları korumak..." Duyguları boğazına düğümlenir. "Sevgi özgürce verilmeli, satın alınmamalı ya da takas edilmemelidir. Seni asla bu duruma düşürmemeliydi." Gözleri yaşarır. "Aşk ve evlilik kutsaldır. Bir anlamı vardır. Kimsenin anlayamayacağı bir bağ kurmanı sağlar. Sınırsızdır ve samimiyetin ötesine geçer. Ruhsal, duygusal ve fiziksel olarak partner olmakla ilgilidir. Evlilik pazarlık için kullanılacak bir araç değildir ve bahsettiğim adam da bunu biliyordu. Bu yüzden döngüyü kırdı."

Bir sonraki nefesimle dışarı atmak için tuttuğum o kadar çok duygu, aniden göğsümdeki gergin kasları gevşetip rahatlattı. "O yaptı," diye haykırdım. Ben yaptım. Zinciri kırdım.

Jade alnını alnıma dayadı. "Aşk, o bağı hissetmektir... görmezden gelemeyeceğin o duyguyu hissetmektir."

Sesim titriyor, "Kader." Ne demek istediğini anlıyorum.

"Kismet..." She smiles confidently. "Us meeting. We kaderimizde yazılıydı. Bunu hissediyorum, Owen. Öte yandan kader, bu andan itibaren ileride ne yapacağımızı seçmektir."

Her zaman kalbime ve duygularıma karşı temkinli olan ben, dürüst olmaya karar verdim. "Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum. Sana sunacak hiçbir şeyim yok."

"Her gün bir adım at, Owen."

"Baştan başlamam gerek."

"Sıfırlama düğmesine bas ve buradan başla." Sol omzunun üzerinden, yükselen kayaya bakar. "Bu gece,

kendi efsanevi hikayen başlayacak. Kayalığın etrafında yüz ve bu yüzüşe senin için özel bir anlam kat. Efsane ya da masal değil, mit değil. Yüzüşüne bir anlam ver."

"Amacımı bulmak için."

Yüzünü tekrar bana çevirir. "Bir niyet belirle ve bırak gitsin. Tanrılara ve yarı tanrılara teslim et. Yunan tanrılarından yardım, rehberlik ve destek istemek için mükemmel bir yerdesin. Ruhun ne arzuluyorsa, Owen. Sadece iste," diye fısıldar ve sessizce ekler, "Bir kez yüz. İlham gelsin ve fikirler olgunlaşsın. İki kez yüz, sonra, ancak o zaman istediğini iste. Ve spesifik olma, genel ol. Mutluluk, iyi hissetmek, rahatlık, mükemmel bir iş, uyuyacak bir yatak, bir ev iste, ama detaylara girme. Bu gece tanrılar ve tanrıçalar senin için çalışsın. Son yüzüşünde, kendini serbest bırak ve sonuçtan kopar."

Beni suskun bırakıyor. Neden benimle vakit geçirmeye değer olduğunu düşündüğünü ya da beni buraya neden getirdiğini anlayamıyorum.

"Zamanı geldi. Senin zamanın." diyor.

Beni sardığı örtüyü açtığında, beni buz gibi suyun içine tamamen maruz bırakarak titrememe neden oluyor.

Şimdi daha sakın olan suya bakarken, tam da o anda bulutlar dağılır ve dolunay ortaya çıkar, ışığı dalgaların yüzeyinde parıldayarak dans eder.

"Dolunay affı." Jade, sıvı mürekkep gibi görünen karanlık suda kendini iterek ilerledi.

Jade'in saçma sapan sözleri işe yaramasa bile, yeni bir yola adım atmanın heyecanı ve duygusuyla dolmuş bedenimle, ona katılıyorum ve sanki kendi otoyolumu açar gibi denizi yararak ilerliyorum.

"Dolunay affı ne demek?" diye soruyorum, başımı suyun üstünde tutabilmek ve karanlıkta yolumu bulabilmek için kurbağalama yüzmeyi tercih ediyorum.

Jade açıkça spiritüel birisi ve erkeklerin hakim olduğu bir takımda yer alan tek kadın olarak, kendini zorlamak, her günü anlamlı kılmak ve büyümek için, bana yaptırdığı gibi pozitif düşünce ritüelleri kullandığını tahmin ediyorum.

Nefes nefese, kayaya yaklaşırken, yüzmeye devam ederken sesini sabit tutmaya çalışıyor. "Geçmişini affet, ilerleyebilmek için başkalarını affet, kinlerini bırak, hissettiğin ya da başkalarına verdiğin acıları at. İyi şeylerin hayatına girmesi için tamamen affet. Dolunay tamamlanma ile ilgilidir. Ayın arındırıcı enerjisinin seni yıkamasını sağla."

"Çok garipsin," diyorum, gergin bir şekilde gülerek. Ona inanmak istiyorum, ama aynı zamanda onun hokus pokusuna gülüp geçemiyorum.

Aniden durup okyanusun dibine ulaşamayan kız, suya basarak daireler çiziyor ve bana su sıçratıyor. "Bana güveniyor musun?" Kız sert bakıyor, içindeki ateş hissedilebilir.

"Seni neredeyse hiç tanımıyorum." Kendime dürüst olursam, kalbim onu tanıyor ve o benim hayatımda eksik olan şey gibi hissediyorum.

"Oh, beni tanıyorsun Owen, biliyorsun ki tanıyorsun." Beni çağırırken gözlerini deviriyor. "Sor, inan, bırak. Sürece güven. Git."

Bana ne yapmam gerektiğini söylemesinden asla bıkmayacağım.

O önden giderken, ay ışığında birlikte güneşlenirken onun suda hareketlerini izliyorum.

Sessizce, onun istediği her şeyi yapıyorum, çünkü hiç kimse benim şımarık ve küstah tavırlarıma katlanacak zamanı ya da enerjisi olmamıştı.

Kaybedecek neyim var ki? Hayatım şu anda paramparça ve bu, parçaları toplayıp tamamen farklı bir şekle yapıştırmak için atılacak ilk adımsa, ben varım.

Değişiklik istiyorum ve hayatımın bir anlamı olsun istiyorum. Şimdiye kadar her şey anlamsız ve boş geçti. Güvende, sıcak ve mutlu olduğum sürece, başka hiçbir şeyin önemi yok.

Kayayı çevreleyen son turun bitiş çizgisine yaklaşırken, sanki yüzmek beni bir tür meditasyona sokmuş gibi rahatlamış hissediyorum.

Sakinlik balonumuzda kaybolmuş bir şekilde, kayadan uzaklaşıp kıyı şeridinde dağılmış daha küçük kayalara doğru yüzüyoruz.

Sığ suya ulaştığımızda Jade sırt üstü dönerek nefes almaya çalışıyor, yüzmenin yorgunluğuyla göğsü inip kalkıyor.

Suyun üzerinde yüzerken, soluk teni etrafında parlak bir siluet oluştururken, her haliyle bir Pre-Raphaelite tanrıçası gibi görünüyor.

Göğüslerinin ve küçük karnının yüzeye çıkıp minik beyaz kum adacıkları gibi görünmesiyle nefesimi tutarken, tüm Yunan tanrılarına yemin ederim.

"Ne kadar güzel olduğunu bilmiyorsun, Hotshot."

Saçlarını ıslatmak için başını daha da geriye eğip kalçalarını kaldırdıktan sonra bacaklarını suya indirdi. Ayaklarımı sabitleyip kumda dengemi sağladım, o ise kollarımın arasına yüzerek geldi. "Sen de çok yakışıklısın." Göğüslerimizi birbirine değdirerek bacaklarını tekrar sırtıma doladı.

Övgüleri bu kadar kolay kabul etmesini seviyorum; onun özgüveni bana da özgüven veriyor.

"Teşekkür ederim." Onu sıkıca sarıyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" Başını omzuma yaslar, nefes alışını normale döner, işini yapmak için ne kadar formda olması gerektiğini hatırlatır bana.

"Daha iyi." Harika hissediyorum, enerjik, dünyayı fethedecek gibi.

"Ne istedin? Aslında..." Aniden başını kaldırdı, sonra işaret parmağını dudaklarımın üzerine koydu. "Söyleme. Bu senin sırrın."

"Tamam," parmağına karşı cevap veriyorum, merakım galip geliyor. "Sen bir şey istediniz mi?"

"İstedim." Sesi heyecanla doludur. "İstediğim şey..."

Onun da en içteki arzularını benimle paylaşmasını istemediğimden, sözlerini yutuyorum ve tuzlu ve olasılıklarla dolu dudaklarını öpüyorum.

"Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim." Benim ihtiyacımı ben bile bilmezken onun bilmesi için minnettarım, öpücüğümüz derinleşir, erotik bir hal alır. Artık dayanamıyorum. "Seni istiyorum."

"O zaman al beni." Ellerini göğsüme dayarken, dudaklarını dudaklarımla yakaladım. Ağzına doğru, "Burada değil. Seni yere yatırıp, saatlerce lezzetli vücudunun tadını çıkarmak istiyorum," dedim.

"Saatlerce mi?" Boynunun kıvrımlarına yumuşak öpücükler kondururken, küçük inlemeleri derin ve arzulu.

"Evet, saatlerce, ama içinde beş dakika bile dayanamayabilirim. Çok seksisin ve sikim seni gerçekten çok seviyor." Sertleşmiş sikimi amının dudaklarının arasına kaydırıyorum. Ona bu kadar yakın olmak kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyor.

Nefesini keserek, parmaklarını boynumun dibindeki saçlarıma geçiriyor. "Tanrım, Owen, seni içimde istiyorum. Şimdi," diye talep ediyor.

"Prezervatifim yok," sikimin kalın ucu klitorisini okşarken zar zor kelimeleri ağzımdan çıkarabiliyorum.

"Buraya gelmeden önce doğum kontrol iğnesi oldum ve bir ay önce sağlık kontrolünden geçtim. Temizim."

"Ben de."

"Doğum kontrol iğnesi mi oldun?" Göğsü kahkahayla titrer, benimkine bastırır.

"Akıllı kıç." Ellerimle kalçalarını kavradım ve bir yanağını çimdikledim.

"Ah," diye çığlık atar, kalçaları cevap olarak yukarı doğru kalkar ve penisimin başını girişine mükemmel bir şekilde hizalar.

Derin bir nefes alarak, sinirlerimin beni ele geçirmesine izin vererek, ağzını ağzımın üzerine eğdi, burunlarımız birbirimizin yüzüne yapıştı. Onun tarafından tüketilmiş,

sinirlerimi yatıştırıyor, ben ise Jade'in her şeyiyle çevriliyim; kokusu, dokunuşu, sesleri. *O*.

Gözlerimi açtığımda, onun bana baktığını görüyorum. Ay asla bakmaktan vazgeçmek istemediğim güzel yüzünü aydınlatıyordu.

Bacaklarını belime sıkıca sararak, çaresizce, aramızdaki küçük boşluğu kapatıyorum, bir kolumu kışının altına, diğerini beline doluyorum. "Beni ne kadar istediğini tekrar söyle."

"Seni istiyorum, sadece seni."

Onun *beni* istediğini bilerek, memnuniyetle ağzımın kenarı yukarı kalkıyor. "Kayaların etrafında yüzerken istediğin bu muydu?" Penisimi onun içine sokuyorum, yapmak üzere olduğumuz şeyin büyüklüğü karşısında neredeyse sendeliyorum, çünkü bu sıradan biri değil. Bu o; benim yeni başlangıcım. Her şeyi değiştirmek üzereyiz ve hiç şüphe yok ki, benim olmam gereken yer burası. Son nefesime kadar; onunla birlikte.

"Evet. Seni istiyorum. Lütfen, Owen." Onun ihtiyaç dolu yalvarışları, içime tamamen girdiğimde uzun bir iniltiye dönüşüyor. Islak, sıkı amcığı beni vücudunun içine çekiyor. Boşalma dürtüsüyle savaşıırken, boğazımın derinliklerinden çıkan derin iniltiyi kontrol edemiyorum.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Tanrım. Lanet olsun. Jade," dişlerimi sıkarak, kendimi bir an için toparlayıp dudaklarımı dudaklarına değdiriyorum. "Çok iyi hissettiriyorsun." Bu inanılmaz kadın bana zevkini emanet ederken göğsüm duygularla doluyor.

Ayaklarım sürekli batmakta olan kuma gömülmüş halde, ayakta durarak elimden geldiğince kalçalarımı ona doğru ittiğimde iniliyor. "Çok büyüksün." Duvarları penisimin etrafında sıkılaşıyor.

"Seni doğru düzgün sikmeliyim, Hotshot." Yoğun sudan geçerek, onu deniz tarafından oyulmuş, sahilin kenarındaki büyük, pürüzsüz taşlardan birinin üzerine dikkatlice oturtuyorum.

Hala onun içinde derinlerdeyim, o bana ecstasy dolu gözlerle bakarken kendimi bir tanrı gibi hissediyorum. Bir elimi kayaya, diğerini onun kışının altına dayıyorum.

"Owen, hareket etmen lazım."

Kalçalarını eğdiğinde inleyerek, yüzümü boynuna gömüp onu içime çekiyorum. Umutsuz bir ihtiyaç beni ele geçiriyor ve artık kendimi tutamıyorum. Onu sikmeye başlıyorum, ayaklarını kışığa gömdüğünde vücudum alev alıyor, daha hızlı hareket etmem için beni teşvik ediyor, onun heyecanı benim sikimi kaplıyor.

Sırtını kayadan kaldırıyor, tırnaklarını omuzlarımda sürtüyor, daha hızlı sikmemi söylüyor, tuzlu su etrafımıza sıçırıyor. Uzanıp meme ucunu sertçe çimdikliyorum, kalçalarımı sallarken bacaklarını daha da açıyor, beni içine çeken dar duvarlarının hissini hoş karşılıyor.

Dalgaların sesi, birleşen inlemelerimiz ve nefes nefese çığlıklarımız, ıslak vücutlarımızın çarpışması, karanlık gecede boşalmayı ararken kendi senfonimizi yaratıyor ve ben bu anı asla unutmak istemediğim için hepsini hafızama kazıyorum.

Her dakikayı tatmak için hızımı yavaşlatıyorum ve vücudumu onun üzerine yatırıyorum. Yüzünü avuçlarımla arasına alıp, nefes nefese öpüyorum, tembelce ileri geri kayarken G noktasını okşuyorum, ama onu parçalamayacak kadar.

Birlikte sallanırken kulağına fısıldıyorum, "Cennet gibi hissediyorsun. Adımı söyle."

Hiç tereddüt etmeden, o benim adımı söylüyor. "Owen."

"Seni sikimle doldururken dudaklarından çıkan adım, şimdiye kadar duyduğum en seksi şey." Kulak kepçesini öpüyorum.

Arkamı yaslayıp şehvetle dolu gözlerine bakarken, ikimiz de bunu yaptığımıza inanamıyormuş gibi birbirimize bakıyoruz. Dudaklarımdan istem dışı bir gülümseme kaçıyor.

"Vücudun benimkine değdiğinde inanılmaz bir his veriyor. Ve çok sıkısın." Günlerdir göğsümde hissettiğim

artık sorun değil, çünkü yerini altımda yatan bu muhteşem kadın tarafından tüketilmek için derin bir arzu aldı.

Çaresiz ellerimizle birbirimizi keşfederken, mükemmel bir uyum içinde hareket ederken dokunmaya son veremiyoruz. Biz birbirimiz için yaratılmışız.

O, parmağını kıcıma batırırken ona ihtiyacı olanı veriyorum. "Owen." Yumuşak tenini öpüp ellerimi belinin hafif kıvrımlarına doğru kaydırduğımda adımı söylüyor.

"Siktir, Hotshot," diye küfrediyorum. "Amin benim sikim için yaratılmış."

"Daha hızlı ol, Owen. Lütfen," diye yalvarır.

Sabırsızca elimi tutup aramıza koyuyor. Başparmağımı klitorisine götürüp önce yumuşakça ovuyorum. Çığlıkları koyun içinde yankılanıyor. Neyi sevdiğini bana gösterircesine, kalçalarımız mükemmel bir ritimle hareket ederken parmakları benimkilerin üzerine bastırıyor.

Sikimin hassas ucu iç duvarlarını ovuşturur, onu çıldırtan tatlı noktasını okşayarak ciğerlerinden yepyeni bir ses çıkarır.

"Oh Tanrım, boşalacağım" diye bağırırken gözleri benden hiç ayrılmaz. Diğer elini boynumun arkasına dolamıştır.

"Benim için boşal, Hotshot."

"Ne yaparsan yap, durma." Beni kendine doğru çekerek dudaklarımız birbirine çarptı.

Dillerimiz birbirine dolanırken, onu mutlu etmek için çaresizce kalçalarımı hareket ettiriyorum, ruhlarımız hayatımızı değiştirecek bir anda birleşiyor.

"Sırılsıklam olmuşsun, Hotshot."

Nefes nefese. "Beni çok ıslattın." Dudaklarını dudaklarımdan ayırıp yüzünü boynuma gömdü.

Heyecan ve zevk vücudumda dolaşıyor ve sanki bir yıldırım çarpmış gibi, o da boşalıyor. Boynunu geriye doğru eğiyor, gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve mavi gözleri sanki

ruhumu derinlemesine görüyor, varlığından haberdar olmadığım parçalarımı uyandırıyor.

Onun titrek duvarları benim orgazmımı tetikledi ve ikimiz de birlikte çılgılık attık. Ben içime boşalırken, amcığı sikimi sıkmaya devam etti, nefes almaya çalışırken her damlamayı emdi, durmak istemeden daha yavaş ileri geri kaymaya devam ettim.

Başını geriye yaslayıp gözlerini kapatmış, göğsü inip kalkıyor, elimi tutan eli gevşiyor.

"Çok güzelsin." Beyaz kumtaşının üzerine uzanmış rahatlamış vücudunu seyrediyorum. Kuruyan saçlarının kısa telleri rüzgarda çılgın alevler gibi uçuşuyor, damarlarımdan akan ateşi andırıyor. Hiçbir kadında hissetmediğim bir şekilde birbirimize bağlanıyoruz, daha doğrusu, kendime hissetmeme izin vermediğim bir şekilde, çünkü eninde sonunda ailem benim için bir eş seçeceğini biliyordum.

Artık değil. Jade'i kendim için seçiyorum ve artık hayatımda söz sahibi olamazlar.

Ona bakarken, onu korumak için sahiplenici bir ihtiyaçla doluyorum ve sonra kalbime bir ok gibi saplanıyor; ona ve Poppy'ye bakmak istiyorum. Her şekilde benim olmasını istiyorum.

Aniden midemde mide bulantısı başlıyor, sanki kalbim göğsümde parçalanıyormuş gibi hissediyorum, çünkü sadece dört hafta burada kalacağız ve ben ne olacağını hiç bilmiyorum.

Eğilip ona uzanıyorum, yumuşak dudaklarını dudaklarıma çekmek için. Ona dokunmak, az önce yaptığımız şeyin benim için olduğu kadar onun için de önemli olduğunu bilmek istiyorum. "Sen mükemmelsin, Hotshot." Alt dudağını ısıırıyorum.

Gözleri hala kapalı, mutluluk içinde, sersemlemiş bir halde iç çekiyor ve beni öpüyor.

Penisimi içinden çıkararak, uykulu vücudunu taştan çekip suya sokuyorum ve onu kumsala taşıyorum, sonra dikkatlice yere indiriyorum. "Sıcak bir duş almamız lazım," diyor gülerek.

sıcak bir duşa ihtiyacımız var," diye kıkırdar. Lanet olası kıkırdama, bu sesi çok seviyorum.

"Evet." Yüzünün iki yanındaki ıslak saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyorum. "Hadi eve gidelim."

"İstemiyorum." Vücudunu bana bastırıyor ve boynuma sokuluyor. "Uzun bir gün oldu, ama geceyi seninle geçirmek istiyorum," diye mırıldanıyor.

"Bunu da tanrılardan mı istediniz?" diye cesurca soruyorum.

Bana daha da sokulur. "Poppy'yi benim kadar seven biriyle gerçek aşkı bulmak istedim."

"*O kişi*" kelimesi kalbimi sıkıştırıyor çünkü o kişinin ben olmasını istiyorum. "O çok şanslı bir adam olurdu."

"Sen olurdun." O, "*sen*" dediğinin farkında olmadan esniyor.

Onun sözleri beni güvenle dolduruyor, sanki gösterişli bir tavus kuşu gibi omuzlarımı geriye atıyorum. "Hadi, Hotshot. Seni eve götürelim."

Sinirlenmiş gibi inliyor, soğuk nihayet vücuduna ulaşınca dişleri hafifçe takırdıyor. "Araba kullanmak istemiyorum. Beni yordun." Suyu atlayıp kayanın etrafında benden daha hızlı yüzen enerjik kadın artık yok.

"Ben sürerim." Jeep'te ısınmak için aceleyle giyiniriz.

Birlikte geçirdiğimiz akşamı bitirmek istemediğim için villaya yavaşça geri dönüyorum. Jade tüm yol boyunca elimi bacağının üstünde tutuyor.

"Kıbrıs'a taşınmalıyız. Orası çok güzel," diye mırıldanıyor, neredeyse uykuya dalmak üzere.

Bir an için gözlerimi yoldan ayırıp ona bakıyorum. "Sen ve Poppy mi?" diye soruyorum, ani yorgunluğuna gülerek; başı pencereye yaslanmış.

Cevap vermez, sonunda uykuya dalar ve ben de aşına olmadığı uçurum kenarındaki yollara odaklanmaya devam ederim.

Villaya neredeyse varmışken, Jade uykusunda mırıldanarak beni irkiltir. "Seninle buraya taşınırdım, Owen."

Heyecanlanamadan, "Hayır, paraşüte ihtiyacımız yok. Sadece krep yeter," diye ekler ve ben kahkahayı bastım.

Onunla birlikte herhangi bir yere taşınabileceğimi fark edince beynim patladı. Onunla birlikte olduğum sürece hiçbir şeyin önemi yok.

Tanrılardan ilk isteğim: Evim diyebileceğim bir ev bulmak.

ON İKİNCİ BÖLÜM

JADE

Günü kaslı bir kolun içinde uyanmakla başlamayı planlamamıştım, ama yine de bunu memnuniyetle karşılıyorum; Owen'ın kokusunu içime çekiyorum, sıcaklığını tadını çıkarıyorum.

Bacağımı onun uyluğunun üzerine atarken, kalp atışlarının güçlü ritmini dinleyerek sakinlik beni sarar. Onun ritmine hipnotize olmuşum, neredeyse tekrar uykuya dalmak üzereyim, ama saati kontrol etme dürtüsü gözlerimi açar.

Onu uyandırmamak için elimden geleni yapıyorum, kolunu benden çekip dikkatlice dönüyorum. İlk dikkatimi çeken şey, mermer zeminde düzgünce katlanmış giysilerimin üstünde gururla duran şans taşı. Bunu Owen yapmış olmalı, çünkü ben yapmadım.

Owen'ın bizi eve götürdüğünü hayal meyal hatırlıyorum. Sonra Blake'i selamladığımı ve Poppy ve annemle kaldığı için ona teşekkür ettiğimi hatırlıyorum. Owen'ın sihirli bir penisi olduğunu, çünkü beni onunla hayrete düşürdüğünü fısıldamıştı.

Haksız sayılmaz.

Son hatırladığım şey, yatak odama gitmeden önce Poppy'yi kontrol etmektir. Owen beni soydu ve temiz bir tişört giydirdi.

Gömleğimi başımın üstüne geçirdim ve sonra aptalca bir gülümsemeyle beni yatağa soktum, aylardır hissetmediğim kadar mutluydum. Takımı eğitmenin yarattığı baskı, şüphe ve stresin birikmesi, heyecan verici bir gece yüzmesi ve ardından Owen'ın vücudumdan güçlü bir orgazm alması beni yorgun düşürdü ve derin bir uykuya daldım.

Tuzla dolu kalın plaj saçlarımı kaşıyarak, bu anıyı hatırlayıp gülümsüyorum. *İğrenç, saçlarım çok pis.*

Saatimi komodinden alıp saate bakıyorum ve işe gitmem ve Poppy uyanmadan önce hala bir saatim olduğunu görünce rahat bir nefes alıyorum.

Poppy.

Yataktan atlayıp giysilerime bakıyorum ve şimdiye kadar çıktığım hiçbir erkek beni böyle giydirmemişti diye gülüyorum.

Mermer koridorda Poppy'nin odasına doğru parmak uçlarında yürürken, kalbim o kadar mutlu ki sanki atlamış gibi hissediyorum ve onu sırt üstü yatmış, kendi rüyalarında kaybolmuş, parmağını emerek, kızıl bukleleri dağınık halde buluyorum. Bütün gece uyuduğuna ve sadece birkaç gün sonra yeni beşiğine ve çevresine alışmış gibi görüldüğüne memnun olarak, onu annesiyle birlikte buraya taşıma konusunda duyduğum tüm şüphelerim yok oluyor.

Ayrıca, ben dışarıdayken onun iyi olduğunu bilmek beni rahatlatıyor, onu güvendiğim insanların emin ellerine bırakabileceğimi bilmek. Bu, geçmişte pek iyi yapamadığım bir şeydi.

Ama son iki gecedir, kendimi rahat bırakıp burada geçirdiğim zamanın tadını çıkarıyor ve çok ihtiyacım olan eğlenceye vakit ayırıyorum.

Dün gece Owen'la geçirdiğim eğlenceli anları hatırlayınca ağzım yaramazca bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Poppy'nin odasından sessizce çıkıp güvenli yatak odama geri dönerek yatağıma gizlice giriyorum. Yatağa uzanıp huzursuz hissetmeye başlayınca Owen'a yan gözle bakıyorum. Onu daha iyi görebilmek için dönüp gülümsüyorum ve aniden çok uzun zamandır böyle bir şey yaşamadığımı fark ediyorum.

Yatağımda bir adam var. Dayanıp beklediğim için mutluyum... Owen gibi birini beklediğim için. Dün Poppy'ye inanılmaz davrandı, babasının asla yapamayacağı şekilde ona baktı. O kadar yakışıklı ki, kendi göremediği güzel bir ruhu var.

Ve onu benim saçma ay ritüelime inandırdığım için kendimi biraz gururlu hissediyorum. Onu daha iyi hissettirmek ve kendi mutluluğunu keşfetmesine yardım etmek istedim. O bunu hak ediyor.

Mutlulukla iç çekiyorum, çünkü belki de benimkini bulmuşumdur. Dün gece çok romantikti. Aşk adasında, tanrıça Afrodit'in efsanesi ve büyüyle çevrili, ay ve yıldızların altında çılgın bir seks yaptık. *Vay canına, ne mükemmel bir geceydi.*

Gözlerimi ondan ayıramıyorum. Güneşin ağarttığı dalgalı boynuna kadar uzanan saçları, yüzünü mükemmel bir şekilde çerçeveleyip ve onu bir film yıldızı gibi gösteriyor. Bu yakışıklı adamın benden nasıl *hoşlandığını* anlamaya çalışıyorum. En azından dün öyle söyledi.

Umarım doğru söylüyordur, çünkü o, kendimi aşık olabileceğimi düşündüğüm ilk erkek.

Michael ile iyi bir ilişkimiz vardı, ama hepsi bu kadardı; iyiydi. Harika değil, sadece iyiydi... fena değil.

Hiçbir zaman vasatlıkla yetinmek istemediğim için, bir şeylerin eksik olduğunu biliyordum. Akrobasi takımına seçilmem, sonunda onu çileden çıkardı ve başarımı kıskandı. Sonunda bizi ayıran da bu oldu. Kıskançlığı galip geldi. Bir de Owen var, o benim mesleğimi harika buluyor ve bana Hotshot lakabını taktı, bu lakabı seviyorum.

Aslında çok seviyorum.

Ve beni yatağa yatırıp, benimle kötü bir şekilde birlikte olduktan sonra gece yarısı kaçıp gitmediği için onu daha da seviyorum; o kaldı.

Bir kolunu başının üzerine kaldırmış, derin nefes alıp verirken göğsündeki tüm kasları hareket ediyor, ona tekrar dokunmak için can atıyorum.

Yapmalı mıyım diye düşünürken tırnağımı ısırıyorum, sonra işaret parmağımı beyaz çarşafın kenarının altına sokuyorum. Çarşafı kaldırıp onun penisine uzun uzun bakıyorum, şimdiye kadar gördüğüm en büyük penis olduğunu ve onun bu penisıyla ne yapacağını çok iyi bildiğini anlıyorum. Geçen gece şaka yaptığımız ikinci dersine ihtiyacı yoktu. Benimle birlikteyken bencil değil, dürüst görünüyor. Ona güveniyorum. *Sanırım.*

Parmaklarım ince çarşafın kenarlarında dans ediyor, onun tenine dokunmak için can atıyor, onu tekrar ağzıma almak düşüncesiyle ağzım sulanıyor.

Yani, herkes derin uykuda. Kimse bizi duymaz, değil mi? *Hayır.*

Av peşindeki bir dişi aslanın inceliğiyle ayrılmış bacaklarının arasına diz çöküyorum ve üzerimize örtüyü çekiyorum.

Bir görevdeyim, dilimin ucuyla kalın başını okşuyorum ve o sersemlemiş bir şekilde inliyor, penisi seğiriyor.

Yavaşça başlıyorum, zaten yarı sertleşmiş penisini yalıyorum. Daha önce hiç oral seks yapmak istemeyen biri olarak, tüm benliğim onu tatmin etmek, iyi hissettirmek ve tüm fantezilerini gerçeğe dönüştürmek istiyor. Umarım bu da onun fantezilerinden biridir.

Göğsünün derinliklerinden uzun ve yoğun bir inilti yükseldiğinde, penisi tamamen sertleşerek bana zevk aldığını gösteriyor. Dilimin ucunu onun kenarlarında döndürerek, kalın damarları boyunca dilimi aşağı ve yukarı hareket ettiriyorum, sonra onu ağzıma alıyorum.

O çarşafı kaldırdığında yüzüme serin bir hava esiyor. "Lanet olsun, Hotshot." O bana bakarken, ben hala yarı uykulu halde gülümsüyorum. "Rüya mı görüyorum?"

Mırıldanıp onu sertçe emiyorum. Dizlerini yukarı çekip topuklarını yatağa gömerken, elleriyle yüzümü kavırıyor.

Onu ağızımdan bırakarak, "Sessiz ol" diye mırıldanıyorum. Sonra, onun boşalmasını görmek için çaresizce, onu ağızımın derinliklerine çekiyorum, boğazımın arkasına çarptığında neredeyse öğürüyorum.

"Ah, lanet olsun," diye mümkün olduğunca sessizce tıslar ve aynı anda kalçalarını ağızıma doğru sarsar.

Onu yukarı aşağı okşayarak, ağızım ve elimle sikmesi için ıslak bir kanal oluşturuyorum. Diğer elimi testislerine götürüp hafifçe avuçlayarak sıkıyorum, aşağı doğru her hareketimde dilimle hafifçe yalıyorum.

Owen yüzümü bırakır, avuçlarını göz çukurlarına bastırır. "Boşalacağım."

Bir yastık kapar ve yüzüne atar, vücudu kasılırken ve sikini şişirirken ses çıkarmamaya çalışır, sonra kalın spermlerini ağızıma fişkırtır, orgazm olurken inler. "Tanrı aşkına!" Küfürleri kalın yastığın arkasında boğuk çıkar.

Her damlayı yutarken, o ağızımda yavaşça ileri geri sallanıyor, bitmesini istemiyor, penisi boşaldıktan sonra titreyerek dışarı çıkıyor.

Yastığı yüzünden kaldırıp yana fırlatıyor, göğsü inip kalkarken bana bakıyor. Gözleri kararırken elimi tutup göğsüne çekiyor ve sanki benim için dünyayı yakacakmış gibi öpüyor. Bu sahiplenici ve hiç de şefkatli değil, ama onun bana vermesini istediğim her şey ve daha fazlası.

"Sen kirli bir kızsın, Hotshot." Dilini dudaklarımın arasına soktu. "Tadın bana benziyor."

"Lezzetli."

Onun her şeyi muhteşem, neredeyse başımı döndürüyor.

Ve o bana doğru geliyor; şaşırtıcı derecede.

Kendimi ona vermekten çekinmiyorum. Bu nasıl mümkün olabilir?

İlk görüşte aşk böyle bir şey mi? Saf, yoğun, hiç şüphe sadece saf mutluluk ve sonsuz zevk,

her şeyi birlikte deneyimlemek.

Tişörtümü başımın üstünden çekip çıkarır, sert eliyle göğsümü avuçlar, sonra parmakları arasında meme ucumu nazikçe yuvarlar.

Ağzını ağzıma yapıştırarak, içime girerken şok olmuş zevk çığlığımı yutuyor.

"Nasıl tekrar sertleşebildin?" Onun üst gövdesinden kendimi kaldırarak, tekrar sertleşmiş penisinin üzerinde yukarı aşağı kaymak için ihtiyacım olan desteğı sağlıyorum.

"Yıllardır yaşlı erkeklerle çıkıyorsun. Ben sadece otuz bir yaşındayım ve senin yanında çok azgınım."

"Bir erkek oyuncağı var." Kıkırdamamı bastırmak için ağzımı kapatıyorum. "Ve bir cougar'ım var." Kalçalarımı kavırıyor.

Dehşetle nefesimi kesip onu sikmeyi bırakıyorum. "Ben daha otuz dokuzum."

"Neredeyse kırk." Göz kırparak beni kızdırır. "Cougar'lar kırk yaşın üstündedir. Sen de neredeyse oradaydın."

Ağzım açık kalır, neredeyse bir cougar olacağıma inanamıyorum. "Aman Tanrım. Çok yaşlandım," derim şok içinde.

Owen, benim bir anlık dalgınlığımı fırsat bilip belimden tutup beni ters çevirir, böylece sırtım yatağı gelir. Hızlı hareketlerle ellerimi başımın üstüne sabitler ve bacaklarını genişçe açarak beni sertçe sikmeye başlar. "Yirmi yaşındaki bir kızın amcığı var. Cennet gibi. Tadı da öyle." Kaslı vücuduyla beni sarıyor ve ben ona teslim oluyorum, bacaklarımı daha da açarak, tam da istediğim gibi, ciğerlerimdeki havayı dışarı atacak şekilde beni sikmesine izin veriyorum.

"Ve sen yirmi yaşındaki bir gencin dayanıklılığına ve çılgın şarj süresine sahipsin," diye fısıldıyorum, o benim G noktamı mükemmel bir şekilde vururken ve orgazmımın hisleri içimde derinlerde yanarken boşalmak üzere olduğumu biliyorum ve ses çıkarmamak için dudaklarımı ısırarak zorunda kalıyorum.

"Evet. Ben. Siktir. Yap." Her kelimeyi acı veren bir kalça hareketiyle vurgular, uzun penisiyle rahmime vurur. "Şimdi benim sikimin üzerine boşal, Hotshot." Bir eliyle bileklerimi

bir eliyle yatağa sabitler, diğer eliyle ağzımı kapatır, beni susturur. "Sessiz ol. Yapabilir misin?" diye bana meydan okur.

Elimden geldiğince başımı sallıyorum.

"İstediğim zaman boşalabilir misin?"

Omuzlarımı kulaklarıma kadar kaldırarak omuz silkmeye çalışıyorum, ancak gözlerindeki baskın ısı o kadar ateşli ki, her halükarda hemen boşalabilirim.

"Kalçalarını eğ," diye emrederek kontrolü ele alıyor.

Onun talimatlarını izleyerek, topuklarımı yatağa bastırıyorum ve o içime girerken kalçalarımı aynı anda eğiyorum, eli çılgılığını bastırıyor.

"Aferin kızım. Tekrar. Kalçalarını öyle tut."

Nefes almaya çalışırken gözlerim büyür ve o beni sikmeye devam eder. Elini burnumdan çeker, sonra şeytani bir gülümsemeyle. "Şimdi..." Sesi, amımı kasılmaya neden olan alçak, lezzetli bir tona bürünür, ağzı kulağıma yaklaşır. "Bir dediğimde boşal. Tamam mı?"

Yine başımı sallıyorum, heyecan damarlarımdan akıyor.

"Aferin kızım."

Orgazmın eşiğine gelmişken, o saymaya başlar, "On." Normalden daha sert bir İskoç aksanıyla, "Dokuz." Beni yatağa iterek. "Sekiz." Geri saymaya devam ederken hızını artırıyor ve ben o kadar çok dayanmaya çalışıyorum ki sonraki birkaç sayıyı duymuyorum ve sonra aniden "Üç" diyor. Orgazmımı tutmak için çok uğraşıyorum, başımı bir yandan diğer yana sallıyorum, gözyaşları şakaklarımdan akıyor. "İki." Sayarken acımasız bir ritimle sikiyor ve sağlam ahşap yatağın gıcırdamadığına şükrediyorum. "Bir," diye kulağıma fısıldıyor, kulak mememi ısırtıyor ve ben bir roket gibi patlıyorum, vücudum kasılırken, parmaklarım ve ayak parmaklarım yatağa kıvrılıyor, onun altında kıvrılırken, amım onun kalın sikini sıkı sıkı sarıyor.

Gözlerimin arkasında altın yıldızlar patlarken bir anlığına bayıldığımı yemin ederim.

O, eliyle inlemelerimi bastırırken, kulak kabuğuma karşı anlayamadığım sözler fısıldarken, zevk vücudumda dalgalanmaya devam ederken nefes almakta zorlanıyorum.

"Talimatları iyi dinliyorsun, Hotshot. Bu çok seksi oldu." İçimde arzuyla zonklayan penisi, terden kaplı vücudu, elini ağzımdan çekip şakağıma öpüyor. Yanağı, ağzımın kenarını, sonra dudaklarımı yumuşakça öpüyor, sakalının kılları üst dudağıma gıdıklıyor. "Çok güzelsin. Yaşlı *değilsin*. Genç, seksi ve enerjiksın, hayal edebileceğim her şeysin." Tekrar hareket etmeye başladı, kalçaları mükemmel bir basınçla sallanıyordu, aşırı duyarlı vücudum onun dokunuşlarına çoktan tepki vermişti. "Başarın beni korkutmuyor. Seni daha da çok istememe neden oluyor ve gerekirse her gün sana ne kadar tahrik olduğumu göstereceğim." Sert sözlerinin arasında inliyor. "Çünkü şimdiye kadar tattığım en tatlı amcık senin. Sana bağımlıyım." Kalçaları tekrar hızlanır ve bacaklarımın arasında başka bir orgazmın geldiğini hissederim. "Daha önce hiç böyle hissetmedim ve bunun bitmesini istemiyorum, Hotshot. O yüzden, iyi bir kız gibi sikimi alacaksın. Kendinden asla şüphe etme ve bir daha kendini yaşlı olarak tanımladığını duyarsam, kıcını tokatlarım."

"Bu hoşuma gidebilir," diye fısıldıyorum, karnımda kelebekler uçuşuyor.

"Eminim çok seversin." Kıkırdar, sonra inlemesini bastırmaya çalışır. "Siktir, boşalacağım, Hotshot." Sanırım o da beni şaplak atma fikrini benim kadar seviyor.

Kalbim göğsümde deli gibi atarken, onun boşalmasını izliyorum ve başka bir orgazm vücudumu sararken onu takip ediyorum.

"Sen benimsin," diye nefes nefese söyler, penisi içimde titreyerek beni sıcak menisiyle doldururken, benim boşalmam da onun penisini kaplar.

uzunluğunu kaplıyor.

Zirveden inerken inleyerek, kalbimin duygudan patlayacakmış gibi öpüyor beni.

Hala içimdeyken, ön kollarının üzerine yaslanıyor, başparmağının ucuyla şakağımı okşuyor ve bunu garip bir şekilde büyüleyici buluyorum. "İşe ne zaman gitmen gerekiyor?"

"Toplantı saat altı buçukta, tam zamanında." Owen, işe gitmek istememe neden olan ikinci kişi. İlki Poppy.

"O zaman duşa girsen iyi olur, seni kirli cougar."

Hanımefendiye yakışmayacak bir şekilde burnumu çektim. "Benimle dalga mı geçiyorsun, oyuncak çocuk?"

"Oyuncak çocuk." Başını sallayarak, sözleri fısıldayarak tekrarlar. "Haftanın her günü senin oyuncak çocuğun olurum."

"Geceleri de?" diye soruyorum, sesimde umut var. "Gündüz, gece. Yaz, ilkbahar, kış, sonbahar."

"Yıllarca."

Birbirimize bakıyoruz, ikimiz de söylediklerimizin büyüklüğünü ve ağırlığını fark ediyoruz; her günümüzü birlikte geçirmek istiyoruz. Beynim bu adamın nereden çıktığını anlamaya çalışıyor. Kim olursa olsun, onu seviyorum. Pardon, yani, ondan *hoşlanıyorum*. Ona aşık değilim, çünkü birkaç gün sonra böyle bir şey söylemek benim için çok aptalca olur. Demek istediğim, bundan zevk alıyorum... Yani, ondan. Tanrım, kafam karışıyor.

Owen bizi uyuşukluğumuzdan uyandırır. "Ama bu sabah, annen ve Poppy uyanmadan ve Gregor gittiğimi fark etmeden buradan gizlice çıkmanın bir yolunu bulmam lazım."

"Onların öğrenmesi umurumda değil," diyorum ona dürüstçe.

"Umursamıyor musun?"

"Hayır. Hazır olduğumda ekibime söyleyeceğim. Ama önce ailemiz bilmeli."

"Yani bu bizim için mi? *Sadece* senin *antrenmanların için değil mi?*" Kaşları, bunu nasıl başaracağımızı düşünürcesine çatıldı.

"Bunun nereye varacağını görmek istiyorum, Owen. Dört hafta boyunca Kıbrıs'ta kalacağım. O zamana kadar İskoçya'ya dönme planın yok, ama eninde sonunda dönmen gerekecek, değil mi?"

"Artık İskoçya'da yaşamak umurumda değil, seni her gün görebileceksem, istediğin yere taşınırım."

Kendime soruyorum: 39 yaşında birinden çok 18 yaşında bir genç gibi mi davranıyorum? Popüler bir erkeğe aşık olup, onun beni ayaklarımdan kaldırıp sonsuza kadar mutlu yaşayacağımızı hayal mi ediyorum? Çünkü bir parçam Michael ile böyle olacağını düşünmüştü, ama o kendini kürekleri olmayan bir kanoya bindirip nehirden aşağı itmek isteyeceğim bir pislik olduğunu kanıtladı.

"Çözmen gereken çok şey var, Owen."

Ona baskı yapmak istemiyorum ve ben onun planlarına dahil olmadan önce o ne istediğine karar vermeli. Bekar bir anneyle çıkıp bir anda üvey baba olmak, onun yeni hayat planlarında yoktu sanırım.

"Benim var ve bugün başlıyor." Yüzüne şımarık bir şekilde göz kırptı. "Öyle mi, planın ne?"

"Yapınca sana söylerim."

Ben yükselt kaşlarımı kaşlarımı
şaşkınlıkla şaşkınlıkla "dün gece Afrodit
Kayası'nda yardımcı oldu mu?"

"Yıllardır görmediğim kadar her şeyi net bir şekilde görmemi sağladı. Belki de sonsuza kadar."

"Sadece mutluluğu bulmanı istiyorum, Owen." Kirli sarı saçlarını alnından çekiyorum.

"Ben de. Bugün mutluyum."

Onun ne kadar kaybolmuş hissettiğini bildiğim için gülümserim. "Uzun sürsün."

Yüzü ciddileşir ve şöyle der: "Evrenden beni daha iyi bir sevgili yapmasını istedim. Senin için."

Başlangıçta benim için yeterince iyi olmadığını düşünmesinden nefret ediyorum. Tek yapması gereken zaman ayırıp benim nelerden hoşlandığımı öğrenmekti. Gerçi şimdiden harika gidiyor.

"Seninle seks yapmak harika, Owen." Az önce yaptığı geri sayımı çok sevdim, içimden tekrar yapmasını diledim. İnanılmazdı.

Kendinden memnun bir ifadeyle, dudaklarında kocaman bir gülümseme beliriyor. Sonra bana masum bir öpücük veriyor. "Söylesene, ailelerimize ne zaman söyleyeceğiz?"

Ağzımı açtım ama kelimeler dilimde dondu. "Owen dün gece eve gelmedi. Endişeleniyorum."

"Ona, Mari." Gregor'un panik sesleri yatak odama yankılanıyor.

İkimizin de başı kaosun olduğu yöne doğru dönüyor ve ben çılgılık atarak çıplaklığımın hiçbir yerini göstermeye çalışıyorum. Takım arkadaşlarımın biri kapıda durmuş, annemle birlikte çılgına dönmüş ve kızımı kucağında tutarken ne yapacağını bilemez *bir halde*. Poppy bana uykulu bir gülümseme atıyor.

"Oh, hay aksi," diye bağırır annem, komik bir şekilde Poppy'nin gözlerini kapatır. Dişlerini sıkar, Gregor'u yatak odama getirme hatasından dolayı utanır ve "üzgünüm" der.

Dünya çöküp beni yutsun.

Ve annem neden Gregor'u yatak odama aldı ki?

"Peki, o zaman sorun çözüldü. Aile biliyor," Owen yavaşça konuşur. Owen'ın hala içimde olduğunu ve ikimizin de fark edilmeden hareket edemeyeceğini bilmek, tüm vücudumu utançla kaplar.

Annem yılmadan sakın bir şekilde, "Eh, kuzenini bulduk, Gregor, kahvaltı ister misin?" der. Dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle arkasını döner ve şok olmuş Gregor'u kapıdan dışarı çıkarır, ardından kapıyı kapatır. "Kahvaltı on dakikada hazır, siz ikiniz." Kapıdan geriye doğru bağırırken sesi biraz boğuk çıkar.

Owen ve ben kahkahalara boğulduk.

"Annem beni hiç seks yaparken yakalamadı." "Ben de.
Ya da kuzenimi."

"Ya da kızım."

Hâlâ üstümde duran Owen başını omzuma yaslayıp
homurdanıyor.

Bir saniye öyle kalır, sonra başını kaldırır ve gözleri
benimkilerle buluşur. "Her şeyin bir ilki vardır."

"Evet," diye fısıldıyorum.

*Neden sanki odama dalan ailemizden değil de bizden
bahsediyor gibi hissediyorum?*

İlk kez baştan aşağı aşık olmak.

Bunun doğru olduğunu ilk kez anladım.

Hayatını birlikte geçirebileceğini hayal edebileceğin kişiyle
tanışmak.

O bunu mu kastetti? Hayır,
tabii ki kastetmedi.

Kastetti mi?

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OWEN

Jade'in evinde biraz garip geçen kahvaltının ardından, Gregor'un gözleri yuvarlak yemek masasının diğer ucundan ateşli bir ateş çubuğu gibi beni delip geçerken, Mari, Poppy ve ben Jade ve Gregor'a el sallayarak veda ettik. Onlar, günün geri kalanını geçirmek üzere üsse götürecek kiralık otobüse atladılar.

Gregor oturur oturmaz bana bir mesaj attı ve "*Bunu batırma*" diye çok sert bir tehdit etti, sonra arabayla uzaklaşırken pencereden bana sert bir bakış attı.

Onunla hiçbir şeyi mahvetmeye niyetim yok, ama patronuna ve küçük Poppy'ye karşı bu kadar koruyucu olmasını seviyorum. Ya da belki de sadece kendini ve işini düşünüyor. Her halükarda, bu onun için çok tatlı bir davranış ve daha sonra ona Jade'in kalbini korumaya çalışırken ne kadar *sevimli* olduğunu söyleyip alay etmeliyim.

Otobüs gözden kaybolunca Mari, Jade ve Gregor'u da izlemek için benimle gelmek istedi.

Heyecanla dolup taşarak, bir saat içinde hazırдық.

Sürmeyi teklif eden Mari ve ben, Poppy'nin arka koltukta Gregor'un eski cipinde, her virajda devrilecekmiş gibi hissettiren araba koltuğuna bağlanıp, sohbet ederek yarım saatlik yolculuğu yaptık. Gregor'un araba zevki gerçekten

berbat bir araba zevki var ya da araba kiralamak için berbat bir bütçesi var. Her halükarda, bu cip bir bebeği gezdirmek için ideal ya da güvenli olmaktan çok uzak ve işten döndüğünde ona bunu söylemeyi düşünüyorum.

Villadan ayrılmadan önce Blake'e mesaj attık, kapıda buluştuk, sonra onu takip ederek iki mil uzunluğundaki koridordan geçtik, güvenlik odasından tepenin üzerine çıktık ve orada geniş bir havaalanı ve tam işlevsel bir hava üssü görüldü.

Bir hafta öncesine kadar varlığından haberdar olmadığım bu devasa alan karşısında ağzım açık kaldı. Yüzlerce askeri aile evi, benzin istasyonu, süpermarket, barlar, restoranlar, yüzme havuzları, hatta plajlar ve kendi havaalanı; sanki bir köyün içinde bir köy gibiydi.

Akrobasi ekibi uçmadan önce brifinge tam erişim izni aldığım için, Jade'den gözlerimi alamadım. Onun kararlılığı ve iradeli ve yetenekli erkeklerle dolu bir odayı yönetme şekli beni büyüledi. Her sözünü dikkatle dinledim.

O büyüleyiciydi.

Her zamanki gibi profesyonel, işine odaklanmış, benim varlığımdan ya da annesi ve kızından hiç etkilenmeden, koreografiyi hassasiyetle uyguladı. Gururla dolup taşım ve tüm gücümle "*O benim!*" diye bağırmak istedim.

Nefes kesici derecede cesur ve korkusuz; lanet olası bir tanrıça.

Mari, benim hissettiklerimi açıkça hissederek elimi hafifçe sıktı ve benimle aynı gururu paylaştığını belli etti.

Brifing bittiğinde ve ekip dağıldığında, ancak o zaman Poppy'nin yanağına öpücük kondurup *merhaba* demek için yanımıza geldi ve uçuş kıyafetini giymesi gerektiği için sadece birkaç dakika ayırabileceğini söyledi.

Bana veda öpücüğü verdiği anda, meşhur Cobra kapıda belirdi ve öğle yemeğinde ne istediğini sordu

yüzünde hoşnutsuzluk dolu bir ifadeyle ortaya çıktı.

Şimdi onun lakabını nasıl aldığını anlıyorum. Yemin ederim, burnu genişleyip çenesi seğirirken, sivri dişlerini benim şah damğıma batırmayı hayal ediyordu. Kolunun önündeki yılan dövmesi, yumruğunu sıkarken gerildi.

Bana karşı bariz hoşnutsuzluğunu fark etmemiş ya da fark etmiş ama görmezden gelmeyi tercih etmiş gibi, Jade beni Gregor'un kuzeni olarak tanıttı, sanki bizim ilişkimize bir isim vermek ve ona bizim bir şey olduğumuzu, o şey ne olursa olsun, bildirmek için çaresizmiş gibi kızararak.

Elimi sıktı, neredeyse kırıyordu, ama ben geri çekilmedim, onun gücünden etkilenmediğimi gösterdim.

Aptal.

Bana küçümseyerek yan gözle bakan Cobra, Jade'e bugün uçtuktan sonra geride kalmasını, önemli bir konuyu konuşması gerektiğini ve sonra onu villaya kendisinin bırakacağını söyledi.

Sümüklü pislik.

O da Blake'in de onlara katılacağını, çünkü tartışmak istediğini birkaç medya fikri olduğunu söyleyerek cevap verdi.

Onun Blake'in yanında savunmasız ya da korkmuş olabileceğini ve onu ondan korumak için ne yapabileceğimi düşününce, ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Otuz dakika sonra, basın mensupları ve seyircilerle birlikte, üssün en uzak noktasında, yarımada'nın yüksek kayalıklarında durmuş, Jade ve ekibinin sıkı bir düzen içinde, bir dizi hareket ve keskin dönüşlerle Akdeniz üzerinde havada yuvarlanıp, burğu yapıp, hızla uçarken hayranlıkla izliyordum.

Geçmişte Gregor'u izlemiştim, ama dürüst olmak gerekirse, diğer etkinlikler nedeniyle dikkatim dağınıktı ve ona hiç dikkat etmemiştim. Ama şimdi gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Mari koluma dokundu. "Poppy'yi tutabilir misin? Çok ağırlaşıyor."

"Tabii ki." Poppy'yi kollarımın arasına alıp, bize doğru uçarken bir sonraki senkronize manevraya hazırlanan kırmızı uçakları işaret ediyorum.

Küçük kulaklarını gürültüden korumak için taktığım kulaklıkların sesini duyamayacağını bilsem de, yine de "Geliyorlar, Popsicle, hazır mısınız?" diyorum.

Süpersonik hızla, çevik jetler doğrudan bize doğru uçuyor, sonra düzenlerini bozarak gökyüzünde uçaklardan oluşan bir havai fişek gibi bir görüntü oluşturuyorlar ve göz açıp kapayıncaya kadar yataydan dikeye yön değiştiriyorlar. Çıkardıkları gürültü, ayaklarımızın altındaki kayalıkları sarsıyor, vücudumuzdaki her kemiği titriyor.

Poppy, her şeye hayranlıkla bakarak neşeyle ellerini çırpıyor. Doğduğu günden beri bu yaşam tarzına alışık olduğu için, jetlerin hızı ve gürültüsü onu hiç rahatsız etmiyor. O da biraz cesur bir kız olabilir.

Blake, enkazla kaplı kayalıkların üzerinden bize doğru yürüyor. "Bu son manevraydı. Gitmeye hazır mısınız?" Güneş gözlüklerini başına iterek gülümsüyor. "Bugün harika iş çıkardılar." Mari'ye doğru başını sallıyor.

"Onun performansı mükemmeldi." Mari, başparmağı ve işaret parmağıyla "tamam" işareti yapıyor.

"Endişelenecek bir şey yoktu." Blake, Mari'yi engebeli zeminde eşlik etmek için kolunu çaydanlık gibi uzatır.

Mari kabul eder, kolunu açtığı delikten geçirir ve sonra gülümser. "Ama yine de endişelendi. Her zaman rutinlerinde ve ekibinde böyle olur," der ve Blake'in bizi dik kayalıklardan yukarı çıkardığı sağlam dört çekerli cipe doğru yürür.

Jade'in yeteneklerine olan güven eksikliğine hayranlıkla kulak veriyorum. Bu duygusunu açıkça sadece sevdikleriyle paylaşıyor.

Sevdikleriyle paylaşıyor. Kendinden asla şüphe etmemeli ve bunu ona daha sonra söylemeye karar veriyorum, çünkü hem ekibini yönetirken hem de gökyüzünde muhteşemdi. Parlak mavi gökyüzüne bakıyorum, Poppy'nin elektrik bakır rengi saçları dikkatimi çekiyor.

"Bunları çıkaralım mı?" Kulak koruyucularını çıkarıyorum. "Anne?" diye soruyorum.

"Uçuyoruz. Yukarıda, gökyüzünde." Yukarıyı işaret ediyorum.

Poppy'nin yapışkan gülümsemesi tüm yüzünü aydınlatıyor. Sonra sanki hava durumu hakkında benimle sohbet ediyormuş gibi gevezelik etmeye başlıyor. Üzerinde altın ananas işlemeli mavi kareli elbisesiyle çok tatlı görünüyor.

Onun sürekli konuşmasına cevap veriyorum, vitrin ve bugünün ne kadar sıcak olduğu hakkında sohbet ediyormuş gibi yapıyorum, sonra villaya döndüğümüzde yüzmeye gitmek isteyip istemediğini soruyorum ve saçımın arkasını tutup çekişini kesin bir evet olarak kabul ediyorum.

Blake'in arabasına vardığımızda, hem o hem de Mari sanki iki kafam çıkmış gibi bana bakıyorlar.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum, yanlış bir şey yaptığımdan endişelenerek.

"Evet, harika." Mari, neredeyse inanamıyormuş gibi başını sallayarak, gözlerini benimle Poppy arasında gezdiriyor.

"Her şey mükemmel." Blake mutlulukla iç çekiyor.

"Sadece..." "Mükemmel." Mari cümlesini tamamlıyor.

Ne demek istediklerini anlamadığım için, onların tuhaf davranışlarını görmezden gelip Poppy'yi araba koltuğuna bağladıktan sonra, Mari ve Blake ön koltuklara oturup kemerlerini takarken ben de arka koltuğa atladım.

"Tamam, küçük Pop-a-doodle," diyorum, sanki önemli bir görevimiz varmış gibi. "Mayolarımızı bulmamız, güneş kremi sürmemiz gerekiyor, tıpkı büyükannenin bana öğrettiği gibi, sonra da havada büyük zoomlar yapacağız, tıpkı annemin uçağı gibi. Evet? Belki de yolun üzerinde gördüğümüz mağazadan o havalı güneş gözlüklü dev şişme ördeği almalıyız. Ne dersin?" Poppy, elimi tuttuğumda

elimini tuttu. Bana beşlik çakmasını bekliyordum, ama o benim başparmağımı tuttu ve bırakmadı.

"O zaman evet olarak kabul ediyorum, Popsicle." Gülerek öne döndüm, neden uçurumdan ayrılan son araba olduğumuzu merak ederek, ama Blake ve Mari'nin başlarını yolcu koltuğu ile sürücü koltuğu arasında çevirip bana baktıklarını gördüm.

"Yüzümde bir şey mi var?" Elimini yanağıma götürüp, ne varsa silmeye çalışıyorum.

"Hayır, yok." Mari'nin gülümsemesi genişledi. "Onunla çok iyi anlaşıyorsun. İzlemesi çok güzel."

"Sen de onunla çok tatlısın," dedi Blake, burnumu buruşturmamı sağladı.

"Sevimli mi? Ben sevimli değilim." Onun yorumunu hafife alarak alaycı bir şekilde güldüm.

Aptal? Evet. Sevimli, kesinlikle değil.

"Onunla çok tatlısın." Mari, Poppy'yi işaret ederek başını sallıyor.

Yavaşça Poppy'ye dönüp baktığımda, o da bana hayranlıkla bakıyor, sanki onun için gökyüzünden ayı çalmışım gibi ve kalbim hiç bilmediğim bir şekilde kabarıyor.

Bu ne lanet bir his?

Serbest elimle göğsüme uzanıp tişörtümün üzerine koyuyorum, kalbim göğüs kafesine çarpıyor.

"O senden hoşlanıyor Owen, ve sen onunla çok uyumlusun." Mari, torununa sevgi dolu gözlerle bakıyor. "Kendi babasından çok daha iyi," diye fısıldıyor.

Bir anda Poppy'nin yüzü değişir, kıpkırmızı olur. "Ne oldu?"

Panik oluyorum; boğuluyormuş gibi görünüyor. "Oh, kaka yapıyor." Mari'nin eğlendiği

ön camına dönerek eğlencesini belli ediyor.

Ona mahremiyetini sağlamak için ben de başka yere bakıyorum, göğsümde kahkahalar patlıyor. "Bu pek hanımefendice değil, değil mi?" Arabanın camından dışarı bakıyorum, içimden Mari'nin sözlerini tekrarlıyorum.

Bunun ne anlama geldiğini fazla düşünmemeye çalışarak, onları önemsemeden "Bundan sonra sana Poppy yerine Poopy diyeceğim" diyerek Mari ve Blake'i güldürdüm.

Gregor'un arabasına kadar, onun küçük tombul elinin benimkini saran hissini tadını çıkararak, bir baba olarak nasıl olacağımı hayal ediyorum.

Hiç iyi bir örnek almadığım için, bu iş için pek de uygun bir aday sayılmam. Dün bebek bezini bile değiştiremedim.

Boynumu çevirip Poppy'ye bakıyorum ve kalbim son birkaç gündür yaptığı gibi yine deli gibi çarpıyor.

Ben, üvey baba mı?

Bunu daha önce hiç düşünmemiştim.

Şimdiye kadar.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OWEN

Havuz kenarında uzanmış, öğleden sonra güneşinin tadını çıkarıyor, dalgaların suya yansıyan ışınlarını dalgın dalgın izliyorum ve nihayet kendime geldiğimi hissederek memnuniyetle iç çekiyorum.

Çevremdeki ağaçlarda, Kıbrıs ötleğen kuşları öğleden sonra sıcaklığın tadını çıkararak şarkı söylüyorlar.

Jade'in ekibiyle birlikte ilk kez uçtuğunu izlediğimden bu yana bir hafta geçti, yani babamın Castlevue Cove'a dönmem için verdiği süre çoktan doldu.

Bunu görmezden geldim, onun taleplerine boyun eğmeyi reddettim. Afrodit Kayası'nın etrafında yüzdüğüm gece, geriye bakmayacağıma ve sadece ileriye bakacağıma dair kendime söz verdim. Geri dönmek, ona haklı olduğunu kabul etmek gibi olurdu, ama bu doğru değildi; tek oğlunu sevmediği bir evliliğe zorlamak yanlış, çok yanlış.

Şu anda burada, kendi ayaklarımın üzerinde duruyorum ve bu hafta, geleceğim için finansal istikrarı sağlamak adına ilk adımı attım. Castlevue Cove'da yaşayan emlakçı arkadaşım Jude'u arayarak ev bulmama yardım etmesini istedim. Planımın bir parçası, yaşamak için değil, yatırım yapmak için bir mülk bulmaktı. Jade ve Poppy'nin yanında olmak istediğim için, çünkü kalbim ve aklım orada,

İskoçya'ya geri dönmeyeceğimden oldukça eminim. Ancak, babamın beni evim dediğim yerden kovmak için harekete geçtiği Castlevew Cove'a döndüğümde, sahile yakın bir tatil evi bulmanın iyi bir fikir olacağını düşündüm. Arkadaşlarımı ziyaret ettiğimde çok işime yarayacak.

Jude'a, nerede olduğumu kimseye söylemezse daha yüksek komisyon vereceğime söz verdim ve üç saat içinde bana dört yatak odası ve geniş bir mutfaklı olan muhteşem bir ev buldu. Bahçesinde ev yapımı salıncaklar yapabileceğimiz eski ağaçlar ve Wendy evi inşa edebileceğimiz bir alan vardı, ayrıca deniz manzarası da vardı.

Poppy ile çok zaman geçirdikten sonra, yeni evim için istediğim özellikleri sayarken, neredeyse üçümüzün birlikte yaşadığımızı hayal ederek, bilinçaltımda bu kararı vermiş olabilirdim.

Düşünmeden, iki yusufçukun birbirleriyle flört etmesini izliyorum. Havada süzülüp dönüyorlar, sonra hızla uzaklaşıyorlar, havuzun üzerinde süzülerek kendi öpüşme oyunlarına dalıyorlar.

Hayal aleminden çıkmak için başımı sallıyorum, yanımdaki masadan gelen mesaj sesiyle kendime geliyorum.

Poppy ve Mari'nin dışarıdaki çift kişilik şezlongda öğleden sonra uykusu uyuduğunu fark ederek, sağır edici bildirim sesinin onları uyandırmaması için içimden küfrederek dua ediyorum.

Onları kavurucu güneşten koruyan krem rengi gölgelik altında birbirlerine sarılmış halde yatarken, onlara hızlıca bir bakıyorum ve hala derin uykuda olduklarını görünce rahatlıyorum.

Alt dudakımı ısırarak, Mari'nin yine kendini iyi hissetmemesine üzülerek kaşlarımı çatıyorum. Uzun süren baş dönmesi beni endişelendiriyor, bu yüzden daha önce işyerinden Jade'i arayıp yarın kampta askeri bir doktora muayene ettirebilir miyiz diye sordum ve sabahın erken saatleri için randevu aldık.

Ve böylece bugün havuz başında, villanın güvenliğinde kaldık, değil plajına

Planladık. Ama sorun değil, Mari, Poppy ve ben herkes işteyken adayı keşfetmek için üç haftamız daha var. Gerçi Mari'nin baş dönmesi devam ederse gelebilir mi bilmiyorum.

Jade işteyken, Mari'ye Poppy'de yardım ediyorum çünkü her şey ona biraz fazla geliyor. Çamaşır yıkamak bile zor geliyor. Her ne kadar bana her şeyi yapabileceğini ve bana ihtiyaı olmadığını söylese de, aslında bana ihtiyaı var. Bir haftalık eğitimin ardından, artık bebek bezi değiştirme, güneş kremi sürme, Poppy'nin yemeğini hazırlama, geziler için bebek çantasını hazırlama ve hatta yatma vakti geldiğinde hareketli Poppy'yi pijamalarına giydirme konusunda uzman oldum.

Popper dğme takma konusunda sertifika almalıyım. Hızlı öğrenirim ve işin sırrı hızlı olmak, annesinden daha hızlı olmak.

Mari, Poppy ve ben geçen haftayı birlikte geçirirken, Jade ve ekibin programı çok yoğundu. Uçmak ve antrenman yapmak bir yana, basın konferansları, dergi ve gazeteler için evrimii röportajlar ve dünyanın dört bir yanından gelen farklı haber ekipleriyle toplantılarla meşgullerdi. Ayrıca, basının ilgisini çeken tek kadın ekip yesi, hem de çalışan bir anne olarak işe dönen Jade, ebeveynlik ve kadınlara özel dergilerde yer aldı.

O kadar çok şeyi aynı anda yapıyor ki, ona yetişemiyorum.

Bugün, ssn yerel radyo istasyonunda takımın rportajını dinledim; gün içinde pek dinlenmeye vakitleri olmuyor.

Radyodan kuzenimi dikkatle dinlerken, onun açık sözlü ve profesyonel olduğunu fark ettim. Onu ve seçkin ekibini büyüleyici ve ilham verici buluyorum. Onlar kendi yerlerini bulmuş ve kendilerine güvenen insanlar iken, ben 31 yaşında hala dünyadaki yerimi ararken, neredeyse kıskançlık duyuyorum.

Ancak artık omuzlarımda dünyanın yükünü hissetmiyorum ve Jade ve Poppy ile geçirdiğim akşamların ne kadar keyifli olduğunu inkar edemem. Mari bazen bize yemek yemeye ve sahilde yürüyüşe katılıyor, ancak bize alan ve *baş başa zaman* geçirmemiz için ortadan kaybolmayı tercih ediyor.

Ne yaparsak yapalım, Jade ve ben karnımız ağrıyana kadar gülüyoruz. Çok eğleniyoruz ve hayatımda onun olmadan bir hayat düşünemiyorum. Her yerde onunla birlikte olmak istiyorum.

Bazen Jade'i ekibiyle paylaşmak zorunda kalıyorum, özellikle de erkekler hepimiz ortak havuzda toplandığımızda. Jade'i çok seviyorlar ve Poppy ile Mari'ye de kendi kızları gibi saygıyla davranıyorlar.

Cobra hariç. Onu henüz çözemedim çünkü Gregor, Cobra'nın Jade'den *hoşlandığını* düşünüyor ama Cobra kesinlikle öyle davranmıyor, Jade'in işini kolaylaştırmıyor ya da ona iyi davranmıyor; onu herkesten daha geç saatlere kadar işte tutuyor, gece onu subaylar salonuna eşlik etmesi için randevular ayarlıyor ama Jade iki kez reddetti ve bizimle kalmayı tercih etti.

Dün Mari, kompleksin önündeki arabaların arasında tökezlediğinde de pek kibar davranmadı, dizleri sıyrıldığında güldü ve Jade'in onun için ne kadar endişelendiğini açıkça görebilirken, sarhoş olduğunu ima eden uygunsuz şakalar yaptı.

Diğer ekip üyelerinden biri ona seslendiğinde, yarı gönülsüz bir şekilde özür diledi ve villasına geri döndü.

Ne tür bir insan böyle bir şey yapar?

O düşüncesiz bir pislik.

Ondan sadece kötü hisler alıyorum, onun ahlaksız tavırlarını ve alaycı sözlerini sevmiyorum. Bunları çok sık yapıyor ve rütbesi ve statüsü sayesinde de cezasını çekmiyor gibi görünüyor.

Jade'i kazanmaya çalışıyorsa, bu konuda çok başarısız ve dürüst olmak gerekirse, her halükarda onu çoktan kaybetti çünkü

her şekilde o artık benim.

Bunu nasıl mı biliyorum? Çünkü konuşuyoruz. Her şeyi konuşuyoruz. Ona kalbimi açtım ve ne istediğimi söyledim; onunla bir şans istiyorum.

O da aynı şeyleri istediğini itiraf etti ve kalbim daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde çarpmaya başladı. Çünkü o da beni benim onu istediğim kadar istiyor ve birlikte geleceğimizin ne getireceğini görmek istiyor.

İkisine de bakmak istiyorum; ancak kendimi koruyacak bir çatım bile yokken bunu nasıl yapacağımdan emin değilim.

Ding, ding, ding. Telefonumdan üç mesaj daha geldi.

Sinirlenerek telefonu elimde çeviriyorum ve ekranın üzerinde büyük harflerle yazılmış mesajların yanında Jude'un adını bulmak için gözlerimi kısıyorum.

JUDE:

NEREDESİN?

JUDE:

SENİ BİRKAÇ KEZ ARADIM.

JUDE:

EVİN ÖDEMESİ YAPILMAMIŞ.

Ağzım açık kalır. Bu nasıl olabilir?

JUDE:

Beni hemen arayın.

İşlemimi neden reddettiklerini anlamaya çalışırken beynimdeki nöronların yanlış ateşlendiğini neredeyse duyabiliyorum. Onlara doğru bilgileri verdim; Gregor hesap numarasını benimle iki kez kontrol ettiğinden eminim. Ayrıca, ben sayılarla arası iyi biriyim. Kontrol ederim, tekrar kontrol ederim ve bir kez daha kontrol ederim.

sıkıcı olsa da, analitik ve metodik olmak benim DNA'mda var. Kesinlikle onların tarafında bir yazım hatası olmalı.

Mahremiyet için evin içine girip telefonumun kilidini açtım ve Jude'un adını arayarak aradım. Tabii ki, ilk çalınıştta telefonu açtı. "Tanrıya şükür, bütün gün sana ulaşmaya çalışıyordum."

"Telefonum bir kez bile çalmadı, yemin ederim." Yalan söylemiyorum, bağlantı bütün gün kesilip durdu.

"Bankayı arayabilir misin? Veri koruma nedeniyle bana hiçbir şey söylemiyorlar. Onları bilirsin." Stresli sesiyle, benim satışımından alacağı komisyonla büyük para kazanacağını biliyor.

"Tabii, tabii." Sinirli bir şekilde parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Daha önce böyle bir şey oldu mu?" Merakla soruyorum.

"Sadece bir kez, başka bir nakit satışta oldu. O zaman bilmiyorduk, ama adam kara para aklamaktan soruşturma altındaymış ve bankası işlemi durdurmuş."

"Eğer benim de öyle yaptığımı sanıyorlarsa, yanlış adamı yakaladılar." Mali durumum tertemiz.

Sorunun ne olduğunu bulmam gerekiyor.

Castlevew Printing Press'te muhasebe sorumlusu olarak, tüm vergi kaçırma yöntemlerini biliyorum, ancak işimde ve özel hayatımda kurallara sadık kalıyorum, çünkü tek bir yanlış hareketin işletmelere binlerce dolara mal olabileceğini biliyorum. Hatta daha da kötüsü, onları iflasa sürükleyebilir. Bu yüzden babamı her zaman doğru yolda tutmaya ve her konuda sorgulamaya çalışıyorum. Ancak o benim kadar titiz değil ve bu da aramızda sürekli tartışmalara neden oluyor.

"Öğrenir öğrenmez seni ararım." Saate bakıyorum. İngiltere'den iki saat ileride olduğumuz için soruyorum: "Saat kaçta işin bitiyor?"

"Ben hiç mesai bitirmem, Owen."

"Harika. Yarım saat sonra ara."

"Yakında konuşalım. Umarım sorunu çabucak çözerler."

Telefonu kapatıp, çevrimiçi yardım masasının numarasını bulmak için bankacılık uygulamamı açtım. Hesap bilgilerim ekrana yüklenirken, ne okuduğumu anlayamayıp nefesim kesildi. Sanki biri göğsüme kurşun sıkmış gibi, bana bakan sıfır bakiyesine bakakaldım.

Kalbim göğsümde çarpıyor, kulaklarım uğultuyla doluyor, vücudumdaki her kas geriliyor ve dehşet içinde nefes almaya çalışıyorum.

Yerinde donmuş halde, karşı karşıya olduğum bilinmeyen tehditle savaşmaya ya da kaçmaya hazırlanıyorum.

Bir kez, sonra iki kez gözlerimi kırpıyorum, sonra gözlerimi ovuşturuyorum.

Kesinlikle bir hata olmalı.

Uygulamayı kapatıp yeniden açıyorum ve güvenlik pin numaramla tekrar giriş yapıyorum.

Yine, banka bakiyem sıfır olarak karşılıyor beni. "Ne lan?" I exclaim, confused by what I am görmek ya da görmemek. "Ne oldu?"

İnanamama hissiyle sarılmış bir halde, Gregor ve Jade'in koridora girdiklerini duymadım.

Başımı kaldırıp ikisinin de bana baktığını gördüm, Jade tekrar sordu: "Ne oldu Owen? Beni korkutuyorsun. Sanki tüm kanın çekilmiş gibi görünüyorsun."

Cevap vermek istedim ama sesim çıkmadı. " 'a ne oldu?" Gregor' bana doğru fırtına gibi yaklaşıp telefonu elimden çekiyor, gözleri hemen ne yaptığımı görüyor. "Yapmadı, değil mi?" diye soruyor retorik bir şekilde, açıkça öfkeli.

"Yaptı," diye cevap veriyorum, sesim zar zor duyuluyor.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

OWEN

"Kim ne yaptı? *O* kim?" Jade şaşkın bir şekilde bağırdı.

Nefes almaya çalışırken göğsümü sıkıştırıp yutkunarak nefes almaya çalışıyorum.

"Sanırım panik atak geçiriyor." Gregor bana merdivenlere oturmamı işaret ederken, Jade koşarak yanıma gelir ve bacaklarımın arasına çömelir. Görüşüm bulanıklaşırken, onun yüz hatları da bulanıklaşır.

Yüzümü ellerinin arasına alıp bayılmamı engelliyor, nefesim sonunda normale dönüyor ve güzel yüzü tekrar görüş alanıma giriyor. Başımı sallayarak ona iyi olduğumu belirtiyorum.

Gregor'a bakar. "Ne olduğunu söyle.

Hemen," diye sorar, sesinde sertlik vardır.

Gregor telefonu ona gösterir. "Babası onu mahvetti. Büyükbabasının bıraktığı tüm mirası aldı."

Jade nefesini tuttu. "Bunu yapamaz." Dikkatini tekrar bana çevirerek, dokunuşuyla endişemi yatıştırdı.

"Yaptı," diyorum düz bir sesle. "Her şeyi aldı." Benim için geriye kalan tek seçenek olduğunu düşündüğüm seçenekleri de dahil. Param olmadan

kalbimin sesini dinleyip planlarımı hayata geçiremem.

Jade hızla başını sallar. "Hayır, hayır, hayır, bu adil değil, Owen." Gözleri cam gibi olur ve iri gözyaşları yanaklarından akar.

Sahte bir gülümseme takınıp başparmağımla yanağının derisini okşadım. "Benim için ağlama. Ben senin gözyaşlarına değmem."

"Sen benim gözyaşlarımın her birine değersin. Benim için her şeysin ve seni asla incinmiş görmek istemiyorum, Owen."

"Hakkımda yanılıyorsun. Benim evim, param, ailem yok, sadece Gregor var." Elini omzuma koyarken ona yan gözle bakıyorum. "Castleview Cove'da bizim için bir tatil evi almaya çalışıyordum çünkü birlikte vakit geçirebileceğimiz bir yer arıyordum, kalan birkaç arkadaşım ile birlikte, çünkü seninle birlikte İngiltere'ye taşınmak istiyorum, Jade. Senin iş yerinin yakınında kiralayacak bir yer bile bulmuştum. Sürpriz olsun istemiştin." Nefesimi tutuyorum. "Şimdi bunu bile yapamam."

Üç aylık depozito için gereken parayı artık yok.

Hiçbir şey yolunda gitmiyor ve bir türlü şansım dönmüyor.

"Önemli değil, Owen." Büyük jestime karşılık gözyaşları daha da artıyor.

Benim için önemliydi.

"Bir çaresini buluruz." Gregor omzuma hafifçe bastırdı. "Benim bilmek istediğim, baban banka giriş bilgilerini nasıl buldu?"

Telefonumu geri vermesi için elimi düz bir şekilde uzattım.

Banka uygulamamda birkaç dokunuşla aradığım şeyi buldum.

"O, yasal yollardan erişmiş." Hesabımdan kendi adına açtığı hesaba aktardığı beş milyon dolardan fazla parayı ve işlem notunda yazan "*eve gel, geri alacaksın*" yazısını görüyorum.

Orospu çocuğu.

Telefonu çevirip Jade ve Gregor'un ekrandaki işlem notunu okumasına izin verdim.

Ne zaman ipucunu anlayacak? Geri dönmeyeceğim.

Telefona bakarken, birdenbire onun nasıl erişim sağladığını anladım. "İşyerinde benim dizüstü bilgisayarımı kullanmış. Daha önce o bilgisayardan hesabımla giriş yapmıştım." Öfkeyle bağırıyorum, "Siktir." Avucumla alnıma vuruyorum, ses beklediğimden daha yüksek çıkıyor. "Kişisel şifrelerimi sakladığım bir flash bellek var, masamın kilitli çekmecesinde. Ama anahtarı sadece bende var."

"Görünüşe göre değil." Gregor mırıldanır.

Yenilgiyi kabul ederek, artık ihtiyacım olmayacağı için uygulamayı kapatıp telefonumu kapatıyorum.

Jude'a söylemek zorunda kalmanın verdiği korku ve utanç, kendimi başarısız hissettiriyor.

Bu telefon görüşmesini yarın halledeceğim.

"Olan oldu. Benim kontrolüm dışında. Babam paramı aldı, o kadar. Hikaye bitti." Bugün bir çizgi çekip hayatıma devam etmek istiyorum.

Ama babamın beni kontrol etmesine izin vermeyeceğim; itaatkar köpeklerinden biri gibi ona koşmamı beklemesine izin vermeyeceğim. Elimde kalan azıcık kontrolü *de* bırakmayacağım. Beni eve döndürmek için fiziksel olarak bir şey yapamaz, çünkü nerede olduğumu bilmiyor; henüz bilmiyor.

O para benim, büyükbabamın bana bıraktığı para. Çocukluğum boyunca ona çok yakın olduğum için, bana o parayı neden emanet ettiğini biliyorum; özgür kalmam için. Bu yüzden kız kardeşim Camilla'ya da bıraktı.

Ailemin ne kadar mutsuz olduğunu görebiliyor muydu?

Belki de öyleydi ve benim kalıpları kırmamı istedi.

Artık çok uzun zaman önce öldüğü için, bize bu kadar büyük bir miras bırakmasının nedenini ona soramam, ama keşke sorabilseydim.

On altı yaşlarındayken, onu adresindeki masasında evinde ofisinde düşüncelere dalmış olarak bulduğumu hatırlıyorum. Düşüncelere dalmış

boşluğa bakarak, kristal kadehin dibinde viskisini karıştırıyordu. Bana dönüp, güçlü sesiyle neredeyse bir uyarı gibi söylediği sözleri hala net olarak hatırlıyorum: "*Başkaları gibi aynı hataları yapma, evlat.*" O zamanlar ne demek istediğini anlamamıştım, ama zamanın verdiği dersle ve şimdi her şeyi kaybetmiş olarak, ne demek istediğini anlıyorum: aynı döngüyü tekrarlamayın.

Derin bir nefes alıp tüm irademi kullanarak zorla gülümsedim. "Poppy'yi uyandırmalıyız, yoksa bu gece hiç uyuyamayacak. Akşam yemeğinde ne yapıyoruz?"

Gregor ve Jade, günün geri kalanına kayıtsızca devam ederken bana şok içinde bakıyorlar. Gerçek şu ki, içim içimi yiyor, ama benden ne yapmamı bekliyorlar?

Paraya ne kadar kızgın olsam da, bunu değiştirmek için hiçbir şey yapamam. Güçsüzüm ve babam da bunu biliyor.

"Hepsi bu mu? Tek söyleyeceğin bu mu?" Gregor, ani tavır değişikliğime şaşırarak sordu.

"Ne dememi bekliyorsun, Gregor? Benim hiçbir şeyim kalmadı. Pes edip eve mi dönmeliyim?"

Jade nefes nefese, parmak uçlarını uyluklarımın derisi üzerinde gezdirerek beni sakinleştiriyor. "Lütfen yapma," diye yalvarıyor, sesi çaresiz. "Lütfen kal, kalacağını söyle. Owen'la daha yeni tanıştık. Beni bırakamazsın, Poppy sana bayılıyor."

Geri dönmeye niyetim yok, ama o ne dediğinin farkında değil. Muhtemelen onun için çok daha iyi biri vardır. Peki ya ben? Ben sadece onun dediği gibi bir oyuncak erkeğim.

Her şeye sahip olup sonra hepsini kaybetmenin utancı göğsüme ağır bir yük olarak çöküyor. "Cüzdanımda iki yüz avro var. Tüm param bu kadar." Midemde bir mide bulantısı dalgası yükseliyor. "Dibe vurdum. Evsiz ve beş parasızım." Ellerimi yanlara doğru uzatıyorum. "Bir valiz dolusu giysim var, başka bir şeyim yok Jade."

Elini göğsüme koydu. "Öyle söyleme. Senin altın bir kalbin var, Owen. Önemli olan tek şey bu."

Bana. Ve sen bana, Gregor'a ve güneşin senin kışından çıktığını düşünen anneme sahipsin. Şaka yapmaya çalışıyor, ama komik olmuyor. Mizah anlayışım ölmüş, canlanmak da istemiyor.

"Ben gidiyorum." Gregor ayrılmak için harekete geçer. Gitmeden önce, "Sana geçimini sağlamak için para vereceğim, Owen. Seni asla zor durumda bırakmam. İngiltere'ye döndüğümüzde benimle birlikte yaşayacaksın. Bazı bekarlar gibi subay lojmanında yaşamıyorum. Kampın dışında ev kiraladım." Çünkü bir kız arkadaşı var ve bana henüz adını söylemedi. *Sinsi herif*. "Hoşuna gitse de gitmese de, olacak olan bu." Telefonu elinde, banka uygulamasını açmış, bana para transfer etmeye hazır, bana yardım etme görevine çıkmış, merdivenlerin altından uzaklaşıyor.

Gregor'un benim tarafımda olduğuna minnettarım.

"Lütfen geri dönmeyeceğine söz ver," diye yalvarır Jade. "Lütfen kal. Benim için." Dizimi sıkıca tutar.

Bende ne buluyor, hiç anlamıyorum. Neden gittiğimi hatırlayarak başımı salladım. Kontrol edilmek istemiyorum. Geri dönmeye niyetim yok. "Kalacağım." *Çünkü tüm hayatımı onunla birlikte görebiliyorum.* "Kalacağıma söz veriyorum." *Onunla sonsuza kadar birlikte olmak istiyorum, çünkü ona sırlıslıklam aşık oldum ve kendimi durduramıyorum. Durmak da istemiyorum.*

Başını eğerek selam verir ve derin bir nefes alır.

"Teşekkür ederim." Başını tekrar kaldırır. "Sen yanımdayken mutlu oluyorum. Daha yeni başladık, beni terk edemezsin."

Vazgeçmeyeceğim. Ama o *benden* vazgeçerse şaşırıram.

Tüm gücüm tükenmiş gibi hissediyorum.

babamla savaşmak istemiyorum. Sadece beni rahat bırakmasını istiyorum ki geleceğime devam edebileyim.

Geriye dönebilecek param yok, her şeye yeniden başlamak ve her şeyi zor yoldan yapmak zorunda kalacağım gibi görünüyor, ama bunu

. Jade yanımda olursa, her halükarda kazanırım.

İyi şeyler nadiren kolay elde edilir ve anneme, onun düşündüğü gibi değersiz bir pislik olmadığımı kanıtlamaya hazırım.

"Bir iş bulmam lazım," diyorum. Bu her zaman böyle olacaktı. Sadece beklediğimden daha erken oldu.

"Bulursun, sorun yok. İş ve finans alanında çok deneyimin var, niteliklerin de mükemmel. Birisi seni kapar."

O sektöre geri dönmeyi düşünmediğimi söylemiyorum. Meslek değiştirmek isteyenlere yardımcı olmak için birkaç çevrimiçi anket doldurdum, ama henüz büyük *nedenimi* keşfedemedim. Ancak bildiğim tek şey, her gün havasız bir ofiste çalışıp anlamsız evrak işleriyle uğraşmak istemediğim.

İnsanlar üzerinde kalıcı bir etki bırakacak bir şey yapmak istiyorum ve finans bu değil.

Jade gülümseyerek bana bakıyor ve ayağa kalkarak beni de ayağa kalkmaya davet ediyor: "O zaman anlaştık, Kıbrıs'ta geçireceğin birkaç haftayı İngiltere'de bulunduğumuz bölgede iş aramak için kullanabilirsin ve Gregor'un yanına taşınabilirsin. Belki."

"*Belki*" ne demek?

Kollarımı başımın üzerine kaldırıp gerginliğimi atarken, o mutlulukla iç çekiyor.

"Her şey hallolur, Owen."

"Bu kelimeyi sen uydurdun." Kısa bir kahkaha atıyorum, onun yanımda olunca kendimi daha iyi hissediyorum. Beni hiç mümkün olmayacağını düşündüğüm şekilde sakinleştiriyor.

"Uydurmadım." Yeşil uçuş kıyafetinin üzerine ellerini koyar. "Eğer şehir sözlüğünde varsa, o zaman bir kelimedir."

Karın kaslarıma baktığını fark ettim. "Belki model olmalıyım?" Kaslarımı gerip ciddi görünmeye çalıştım.

"Bu vücut sadece benim için." Jade kaburgalarım dokunarak beni güldürüyor, çünkü onun aksine ben çok gıdıklanırım. "Seni üzgün görmek hoşuma gitmiyor." Ben onu kollarıma alıp, bağımlısı olduğum kokusuyla kendimi sararken, iç çekerek söylüyor.

"Sen buradayken üzölmüyorum." Merdivenlerin altında birbirimize sarılırken, birbirimizin kollarında kaybolurken tüm dünya yok olsa bile umurumda olmazdı. "Ve ben hiçbir yere gitmiyorum. Sen nerede olursan ol, ben de peşinden gelirim."

Kalacağıma razı olduğum için memnun görünüyor, çünkü kalmak istiyorum. *Tanrım*, onunla birlikte olmak istiyorum, ama hakkım olanı geri almak için içimdeki dürtü çok güçlü, babamla yüzleşmek için uçağa atlamamı istiyor. Eski hayatımı geri istediğim için değil, onun için o evi istediğim için ve ona ve Poppy'ye yakın bir yer kiralamak istediğim için. Şimdi yine kuzenime güvenmek zorundayım, babamın beni attığı bu lanet olası çukurdan beni kurtarması için.

"Kendine verdiğin değerden daha cesursun. Dünyada hayatlarından memnun olmayan milyonlarca insan var, ama bunu değiştirmek için hiçbir şey yapmıyorlar." Vücudumuz birbirine o kadar sıkı yapışmış ki, aramızda bir saç teli bile sığmaz. "Çoğu, hayallerinin peşinden gitmekten, yeni bir dil öğrenmekten veya hayalini kurdukları dükkânı açmaktan korkuyor. Ama sen..." Bana bakmam için geriye yaslandı. "Sen, Owen Brodie, Kıbrıs'a gelmeden önce bile büyük değişiklikler yapmaya başlamıştın. Hayatını değiştirmek işin, evin, arabaların veya bankadaki paranla ilgili değildi. Burada başladı." Şakağıma dokundu. "Ve burada." Göğsümü işaret etti. "Hayatını gerçekten değiştirebilmek için önce kendini değiştirmelisin."

O, pozitif enerjisini kullanarak enerjisiyle kırık kalbimi daha güçlü atmaya çalışırken göğsümde duygusal seli oluşuyor.

"Yemek yapmayı öğrenmek, evini idare etmek, arkadaşlarının yanında olmak, Evangeline ile evlenmeyi kabul etmek ve onu tanımaya çalışmak, ruhun yerinde olmadığını hissettiğinde kaçmak. Yine de başardın. Ve bazen, şu anda olduğu gibi, eylemlerinin yansımaları sana geri dönüp canını yakıyor, ama sana olasılık ve fırsatlar sunuldu. Büyük düşünmek ve sınırsız olmak için. En dibe vurduğunu söyledin." Başını sallar. "Katılmıyorum. Şimdi sağlam temeller atma zamanın. Konfor alanından çıkıp, önündeki fırsatları kucaklama zamanı."

Onun bilgelik dolu sözlerine şaşırarak gülümsedim. "Emin misin, sen 39 yaşındaki bir kadının vücudunda hapsolmuş 80 yaşındaki bilge bir kadın değilsin? Sen başka birisin, Hotshot."

"Zihniyetimi kullanmak işimin bir parçası. Beni diğerlerinden ayıran ve etkili bir lider yapan şey bu. Buraya şans eseri gelmedim, Owen. Bunun için çalıştım ve hala her gün kendimi geliştirmeye çalışıyorum. Sana da yardımcı olması için motivasyon kitapları okumalısın."

Haklı. "Bana birkaç tane öner." Büyüyünce onun gibi olmak istiyorum.

"Hepsini Kindle'ıma indirdim. Sana ödünç veririm."

Başımı eğip dudaklarım onun dudaklarına değdi. Onu nazikçe öpüp, onunla tanıştığım için ne kadar minnettar olduğumu göstermek olan planım, öpücüğümüz tutkuya dönüşünce anında suya düştü. "Sana aşık oluyorum." Ağızımdan istemeden sevgi dolu sözler döküldü.

"Kalbim ses hızından daha hızlı atıyor." Neredeyse mırıldanır gibi konuşuyor, sonra dilini dilimin etrafında dolandırıyor.

O da bana ses hızıyla uçan terimler kullanarak bana aşık olduğunu söylediğinde gülümsemem daha da genişledi. Onun nerdliğinin ne kadar seksi olduğunun farkında değil. Ya da beni ne kadar sertleştirdiğinin.

Giydiği uçuş kıyafeti o kadar seksi ki, kendimi kontrol etmekte zorlanıyorum.

Onun içine girmek için çaresizce can atarken, penisim mayomun içinde kalınlaşıyor, öpüşmemiz her saniye daha da derinleşiyor. Nefeslerimiz ağırlaşırken, o fısıldıyor, "Bu gece." Daha sonra vahşi kediler gibi sevişeceğimizi ima ediyor. Tabii yapabilirsek, çünkü on seferin dokuzunda, onun yüksek sesli, zevk dolu inlemelerini bastırmak için ağzını tıkmak ve ona nazik davranmak zorundayım, böylece çevredeki villalardaki herkes bizi duymaz.

"Kendi yerimize ihtiyacımız var." Titreyen sikim bana katılıyor.

"Sen farkına bile varmadan İngiltere'ye döneceğiz. O zaman yerimiz olur." Kimsenin bizi yakalamasını umursamadan koridorda utanmadan öpüşmeye devam ederken, ellerini saçlarıma geçiriyor. "Ama bu yıl programım çok yoğun."

"Senin olduğun yere giderim."

Dudakları dudaklarımın üzerindeyken, sanki hissettiğim tüm duygusal acıyı emip alıyor. Her öpücükle beni iyileştiriyor, vücuduma taze oksijen soluyor, kalbimi yeniliyor.

Yavaşlayarak yavaşlatıyor yavaşlatıyor, dudaklarımız dudaklarımız sonunda ayrılır. O mutluluktan ve heyecandan karışık bir ifadeyle bakıyor. Dudakları şişmiş, fısıldıyor, "Poppy'ye bakmam Poppy'ye bakmam lazım."

"O harika harika formda. O bir bir "Bunu nasıl yaptı?" Jade, onların ne kadar hızlı hareket ettiğini bildiği için nefes nefese kalır.

"Bunu nasıl yaptı?" Jade, onların ne kadar hızlı hareket ettiğini bildiği için şaşkın bir şekilde sorar.

"Bazen çitadan bile hızlıdır. Öğle yemeğinde bana hediye gibi sundu."

Jade eliyle ağzını kapattı. "Bir şey olmadı mı?"

"Sorun yoktu, ama annenin çığlığı Poppy'yi çok korkuttu ve onu irkiltti. Onu düşürdüğünde ağlamaya başladı, sonra da çalıların arasına kaçınca daha da çok ağladı."

“O hiç ağlamaz ki.”

“Çok üzücü bir gündü. Bir arkadaş edindi ve onu hemen kaybetti.”

“Diğer çocuklarla sosyalleşmesi lazım.” Jade endişeli görünüyor.

"Onu kampın kapalı oyun parkına götürebilirim." Geçen gün istasyonun önünden geçerken büyük bir tabela görmüştüm.

“Bunu yapar mısın?” diye sorar nazikçe.

“Sizin için her şeyi yaparım. Ondan ve senden kendim hakkında çok şey öğrendim. Kısa sürede gerçek, sevgi dolu ve birbirine bağlı bir ailenin ne demek olduğunu bana gösterdin. İkinizi de mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım.”

“Michael, Poppy'yi *hiç* kapalı oyun parkına götürmedi.” Sesi neredeyse inanamıyormuş gibi geliyor.

Michael çok şey kaçırıyor. Poppy, gittiği her yere neşeli bir mutluluk yayan, göz kamaştırıcı bir küçük geveze.

“Yarın onu götüreceğim.” Onun en güzel günü geçireceğine ve başka çocuklarla tanışacağına eminim.

"Sen gerçekten harikasin, Owen." Elini bana uzatıyor ve ben tuttuğumda, sadece onun yapabildiği o mükemmel şekilde beni sakinleştiriyor. "Sana sonra öderim. Ama önce duş almalısın."

Beni merdivenlerden yukarı ve banyoya götürür. "O kötü hisleri lavaboya döküp temizle."

Hayatımda bu harika kadının olduğu için minnettarlıkla dolup taşan ben, onu kollarıma alıp, niyetimden daha uzun süre sarılırım.

"Teşekkür ederim." Başının üstüne öpücük konduruyorum. "Beni iyi tanıımıyorsun, ama yine de beni, çılgın ailemi ve tüm kusurlarımı olduğu gibi kabul ediyorsun."

"Sen kusurlu değilsin, Owen. Hayatında zor bir dönemden geçiyorsun. Geçmişin seni tanımlamaz."

geleğin seni yeni ve inanılmaz bir şeye dönüştürsün. Ve ben seni tanıyorum." Kucaklaşmamızdan uzaklaşarak devam ediyor, "Kalbim senin kalbini biliyor."

Onun kalbi benim kalbimi biliyor.

"Bir şey daha var." Samimi anını bozdu. "Gregor'la bir süre birlikte çalıştım. Harika bir adam olduğunu biliyorum. Sen de tıpkı onun gibisin. Sadece daha mükemmel. Sakın ona söylediğimi söyleme." Alaycı bir şekilde alt dudağını ısırıldı.

"Sen kafayı yemişsin kadın." O deli. Gregor benden çok daha iyi bir adam. Her şeye sahip, arabası, evi, heyecan verici bir kariyeri var.

Gerçi benim büyük bir aletim var. Şu anki durumumda ona sunabileceğim tek şey bu.

Böyle bir durumda *olduğuma* inanamıyorum.

"Ayrıca yarın Poppy'mi tırmanma parkına götüreceksin. Bunun için ekstra puan kazanacaksın."

Benim Poppy'im. Poppy'im *bizim* Poppy'imiz olmasını çok isterdim. *Siktir, ne zamandan beri çocuk istiyorum ki?*

Gerçek şu ki, artık kendimi bir sürü kızıl saçlı melek gibi çocukların peşinde koşarken hayal edebiliyorum.

Bunu Jade ile istiyorum.

"Sende bir şey görüyorum, Owen. Güven bana, sen de bulacaksın." Dudaklarımdan öperek göğsümü itip beni banyoya zorla sokuyor. Acele etmemi ve akşam yemeğine yetişmek için villasına gitmemi söylüyor çünkü bu akşam Yunan mezeleri yiyeceğiz ve on altı yemeğin hazırlanmasına yardım etmem gerekiyor. Umarım sadece bir yıldır yemek pişirdiğimi ve ondan önce yumurta bile kaynatamadığımı fark etmez.

Ancak, bana emir vermesini seviyorum, bu yüzden benden istediği her şeyi yapıyorum, en sevdiğim kızlarla geceyi geçireceğim için heyecanlıyım.

Hazırlıklı olmadığım ama hoş karşıladığım şey ise, bundan sonra olanlardı.

Çünkü hayat sana limon verirse? Bazen tuz ve tekilayı alıp, geri atıp

ve "*siktir et, hadi yapalım şunu*" deyin.

ON ALTI.

OWEN

Jade'in çığlıkları ve bağırışları anında zihnimi karıştırır ve odamdan fırlayarak, şortumun fermuarını aceleyle çekerken odamdan koşar adımlarla ıkarım.

Dünyam başıma yıkılır, çünkü Jade'i villamın merdivenlerinin altında, kanlar içinde, ağlayan Poppy'yi kollarında çılgınca sallarken bulurum.

Olamaz.

Başım dönerek merdivenlerden aşağı koşuyorum, onlara yeterince hızlı ulaşamıyorum. "Ne oldu? Yaralandın mı? Poppy kanıyor mu?"

Nefes nefese, yüzünden gözyaşları akarken, "Annem. Acil yardım gerekiyor. Hemen." diye bağırıyor. Bana korku dolu gözlerle bakıyor. "Merdivenden düştü." ıplak ayaklarıyla yerden sıçrayarak kapıdan dışarı fırlıyor. "Gel." Villasına koşarken ayakları sıcak betona sertçe çarpıyor.

Tüm bu gürültüyü duyan Gregor da yıldırım hızıyla merdivenlerden atlar, telefonu elinde. "Hemen ambulans çağırıyorum."

Jade'in peşinden koşarken arkamdan koşuyor.

"Numara ne lan?" Gregor'un sesi endişeli.

"Google'da ara. Hemen," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Kıbrıs'ta 1, 9, 9." Cobra sanki sihirli bir şekilde ortaya çıkar.

"Gürültüyü duydum." Neden burada olduğunu açıklıyor, ama benim için herkesin yardıma ihtiyacı var.

Sprint yaparak Mari'ye ulaşmak için koşuyorum.

Onu alnındaki derin bir yara izinden akan kanın oluşturduğu bir kan gölünün içinde yatarken bulmaya hazır değilim. Kan, bembeyaz mermer zemine damlayarak ortalığı bir cinayet mahalline çeviriyor.

Mari, çömelip adını söylediğimde inliyor. " , merdivenlerden aşağı yuvarlanmış." Jade

Poppy'yi ne kadar çılgınca salladığının farkında değil gibi görünüyor, bu da beni endişelendiriyor.

Gregor kapıdan koşarak içeri girerken, Poppy'yi görmemesi gereken yerden uzaklaştırmasını söylüyorum. En son istediğim şey, küçük Pop-a-doodle'ımın bu kadar küçük yaşta büyükannesinin kanlar içinde yerde yatarken travma yaşaması.

Gregor, Poppy'yi Jade'in kollarından alır ve telefonunu Cobra'ya uzatır, acil durum personeli ile konuşması için.

"Hadi, güzelim. Sana oynayacağın oyuncaklar bulalım." Gregor, Jade ve Mari'nin Poppy için hazırladıkları geçici oyun odasına girer. "Sakin ol, Poppy," der sakın bir sesle, kapıyı kapatır ve Poppy'nin hıçkırıkları yavaş yavaş kesilir.

Jade, annesinin yanına diz çökerek, alnında derin endişe izleri belirir.

"Bacağım." Mari sersemlemiş bir halde inler, yavaşça elini uzatır, sonra elini başına götürür.

Derin bir kesik olan ve acilen dikiş atılması gereken yere dokunmadan önce elini tutar ve güven verici bir şekilde elini kendi elimle sararım.

Jade'e bakarım. "Hotshot, bana bak."

Gözleri annesi ile benim aramda gidip gelir, sonra tekrar annesine döner.

Boş elimle yüzünü avuçlayarak dikkatini çekiyorum. "Jade, beni dinle."

Zaten solgun yüzü daha da soluyor. "Acı çekiyor," diye fısıldıyor.

"Biliyorum. Ama beni dinle. Mutfığa gidip bana bolca havlu getirmen gerekiyor. Yapabilir misin?"

Jade, yüzü gözyaşlarıyla ıslak halde, başını hafifçe salladı.

"Harika." Gözlerimi mutfığa doğru çeviriyorum. "Hadi, Hotshot."

Bir anda Jade ayağa kalkar ve mutfakta koşturmaya başlar, malzemeleri kollarına alır.

Benim dikkatim Mari'ye odaklanmışken, arka planda Cobra'nın derin sesi telefonda adresimizi veriyor.

Mari'yi sakinleştirmek için yatıştırıcı sözler kullanarak, başparmağımla elinin sırtını okşuyorum, uyanık kalması için onu ikna ediyor ve ona günün ve tarihin ne olduğunu soruyorum.

Zamanını alarak, her seferinde doğru cevaplar veriyor, bunu iyiye işaret olarak alıyorum.

Cobra sonunda beklediğimiz sözleri söylüyor. "Ambulans yolda."

Jade havlularla geri döner ve ben Mari'nin yaralı kafasını havluyla nazikçe örterim, yaradan hala akan kanı durdurmak için hafifçe bastırırım.

Mari'ye bacağındaki ağrının nereden geldiğini sorduğumda, kalça bölgesini işaret ediyor.

Kahretsin.

"Onu buraya getirmemeliydim. Hepsi benim suçum," diye Jade tekrar ağlamaya başlar.

Onu sakinleştirmek için fırsat bulamadan Cobra onu yerden kaldırıp kollarıyla sarar.

"Sen getirmek istedin. Ve işte buradayız," diyor Cobra, olayı olduğu gibi anlatarak.

Ne oluyor lan?

"Jade," diyorum sert bir sesle, Mari için endişelenirken onu sakinleştirmek istiyorum. Ve Cobra'nın hayalarına yumruk atmak istiyorum.

Jade, Cobra'nın sıkı tutuşundan kurtulur ve kendini onun kollarından iterek uzaklaşır.

"Hiçbiri senin suçun değil," diyorum, o annesinin yanına yere otururken, diğer elini tutarak. "Bir kazaydı, Jade. Herhangi bir yere düşebilirdi."

Elinin tersiyle burnunu siler. "Ama başı dönüyordu, daha önce doktora götürmeliydim."

"Ve şimdi neden bu nöbetleri geçirdiğini öğreneceğiz. İyileşecek."

"Öyle mi?" diye sorar, burnunu çekerek.

"İyileşecek, Jade. Söz veriyorum." Mari'nin hafif bir kırığı olduğunu ve birkaç dikiş atılması gerektiğini, başka bir şeyi olmadığını umarak olumlu davranmaya çalışıyorum.

On dakika içinde ambulans gelir ve Mari'nin acilen hastaneye kaldırılması gerektiğini, kafasına röntgen çekilmesi ve dikiş atılması gerektiğini söylerler.

Jade, Mari'ye eşlik etmek için ambulansa biner ve onlar ayrılır ayrılmaz, ben de Jade'in cipine atlayıp peşlerinden giderim. Cobra'nın yolcu koltuğuna atlaması beni sinirlendirir, ama dilimi ısırırım. Ne de olsa o Jade'in patronudur ve onlarla bir hafta geçirdikten sonra, onların hiyerarşisini ve işleyişini çok iyi biliyorum; otoriteye saygı, disiplini sağlar.

Kimse Cobra'ya karşılık vermez. O, demir yumrukla hüküm süren birinci sınıf bir zorba. Güçlü konumuna nazik davranarak gelmedi.

Boş zamanlarında muhtemelen genç buzağları kurban ediyor, sonra onları kalplerini kahvaltı için yiyor. O bir kötü

orospu çocuğu ve erkekleri küçük düşürmekten zevk alıyor gibi görünüyor.

Onu sevmediğimi söylemiş miydim?

Cobra'dan hiç korkmadan, kızımın bana ihtiyacı olduğunu bilerek, sessizce ambulansı takip ederek Limassol'un ana şehrine, kendi acil servis bölümü olan özel hastaneye gittik.

Park edip hastaneye koştum ve Jade'in elini tuttum. O, sevgili annesinin röntgen için götürülmesini izliyordu.

Sırtım uyuşmuştu, saatlerdir bekleme odasında oturduk için koltuğumda kıpırdanıyordum. Elimi Jade'in bacağına koyup onu sakinleştirmek için sıktım.

"Sence ne kadar sürer?" Jade, bu gece Poppy'ye bakan Gregor ve Blake ile telefon görüşmesini bitirirken umutla sorar. Daha önceki olaylardan dolayı tedirgin olan ikili, onu ancak uyutabilmiştir. Şu anda o küçük pudingi kucaklayıp geceyi geçirmek için neler vermezdim. Dün o benim göğsümde uyurken ben de kanepede deli gibi uyudum ve birazcık sarıldık.

"Fazla sürmez." Mari'nin nasıl olduğunu öğrenmek için sabırsızlanarak derin bir nefes alıyorum. Jade'in annesine inanılmaz derecede bağlandım. Nazik, şefkatli bir kadın, her zaman benim iyiliğimi düşünüyor ve bana karşı çok dokunaklı davranıyor; benimle konuşurken hep koluma veya elime dokunuyor. Annemde alışık olmadığım bir şey. Annem, bana bulaşmasından korktuğu için bana dokunmayı asla düşünmez; birçok yönden eski kafalı ve sabit fikirli biridir.

Evet, umarım Mari iyidir, çünkü Jade'in annesini kendi annemden daha çok seviyorum.

Hastanede yoğun bir akşam olduğu için üç saatten fazla bekledik, bu yüzden Mari'nin röntgen sonuçlarını

Mari'nin röntgen sonuçlarını almak için daha uzun süre beklemek zorunda kaldık.

Doktorlar Mari'yi geldiğinde muayene ettiler ve alnındaki derin yarayı dikmek için dikiş atılması gerektiğini doğruladılar. Ayrıca baş dönmesi nedenini anlamak için daha ileri tetkikler yapacaklarını söyleyerek bizi rahatlattılar.

Jade esner, başını yana eğip omzuma yaslar ve ben parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçiririm, çünkü ona dokunmak, onu sarılmak, öpmek, sevişmek ya da hepsini aynı anda yapmak isterim.

"Susadım." Elimi sıkıyor.

Başının üstüne öpücük konduruyorum. "Koridorun sonunda kahve makinesi var. Sana bir şey getireyim." Ayağa kalkıp, kan dolaşımını hızlandırmak için sertleşmiş bacaklarımı esnetiyorum.

"Sen bir şey ister misin, Cobra?" İçimden onun aptal ismine alay ediyorum. Keşke gerçek ismini bilseydim.

"Bir kahve. Sade. Şekersiz." Siparişinde kararlı. "Lütfen?"

Sanki o bir çocukmuş gibi söylüyorum. Davranışları korkunç.

Bana ters ters bakıyor. Jade uzanıp elimi tekrar sıkıyor ve sanki "*şimdi değil*" der gibi başını hafifçe sallıyor. Ben de onun için bu konuyu kapatıyorum.

İçeceklerimizi almadan önce eğilip Jade'in dudaklarına bir öpücük konduruyorum
dudaklarından öpüyorum ve tahmin ettiğim gibi, Cobra tüm hareketlerimizi izliyor, karanlık fırtınalı gözleri bir gemiyi batıracak kadar vahşi.

O benim, pislik.

Ellerini çek.

Filtre kahve makinesinin yeniden doldurulması gerektiği için beklenenden uzun sürdü. Üç polistiren bardak tutuyorum.

Birbirinin üstünde dengede durarak, ellerimi yakmamaya dikkat ederek, dolambaçlı hastane koridorlarında ilerleyerek koltuklarımıza geri dönüyorum.

Son köşeyi döndüğümde, Cobra'nın Jade'in yüzünü ellerinin arasında tutarken, Jade'in çekilmeye çalıştığını gördüm.

Dünyam başıma yıkılır, beynim onun neden ona dokunduğunu ve Jade durmasını söylerken neden onu dinlemediğini anlamaya çalışır.

Çaresizce, Jade'in kararlı bir şekilde "Sana daha önce de söyledim, Cobra. Ben bizi öyle görmüyorum. Sen benim patronumsun" dediğini duydum. Üzgün bir sesle, Jade, Cobra'nın sıkıca tutan ellerini yüzünden çekmeye çalışıyor. "Çek ellerini benden." Jade, Cobra'nın bileklerini tutup geri çekiliyor.

"Jade, böyle yapma. Birlikte harika oluruz, biliyorsun." Öpücük vermek istercesine başını eğiyor, kolundaki yılan dövmesi onunla boğuşurken derisinin üzerinde hareket ediyor gibi görünüyor.

Kızgınlık hissediyorum.

Koridorda koşarken, kaynayan sıvının plastik kapaklardan dökülüp beni yakması umurumda bile olmadan, bağıriyorum: "Çek ellerini ondan. Hemen."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

OWEN

Anında geri adım atan Cobra'nın elleri Jade'in yüzünden düşer ve Jade çenesini ovuştururken onun yumruklarını açıp kapattığını izlerim.

"İyi misin?" diye soruyorum Jade'e, kanım damarlarımdan kasırga hızıyla akıyor. Kahve fincanlarını bekleme odasındaki masaya rastgele bırakıp, şimdi boş olan kalabalık odaya bakıyorum.

Saldırmak için bir fırsat gördü ve onu kaçırmadı.

Adi herif.

"İyiyim," diye fısıldadı, neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle.

Onun pozisyonunu veya rütbesini umursamadan yanından fırlayarak geçiyorum, çünkü burada, sivil sokakta bunların hiçbir önemi yok.

Ellerini teslim olarak kaldırıyor. "Özür dilerim. Jade'in niyetini yanlış anladım."

Jade, onun yapışkan ağzından çıkan kolay yalanı duyunca arkamda nefesini tuttu.

"Sen yalancı pislisin." Boğazını tutup onu duvara iterek orada tutuyorum.

Cobra nefes almaya çalışırken, onu daha sıkı tutarak onu engelliyorum.

"Bir daha kızıma dokunduğunu görürsem, seni geberteceğim." Dişlerini göstererek, nefret dolu sözleri yüzüne tükürüyorum. "Senin için üzülüyorum, rütbeni kadınları taciz etmek için kullanıp sonra da yalan söylüyorsun." Tükürüğüm yüzünde damlacıklar bırakıyor.

Bir volkan kadar öfkeliyim, içimdeki vahşi bir şey kendini serbest bırakmak için kükrüyor.

"Şimdi, bunu biliyor musun bilmiyorum ama amcam Hava Kuvvetleri Komutanı Patterson'ın *çok* yakın arkadaşıdır." Kraliyet Hava Kuvvetleri'nin en yüksek rütbeli ikinci subayının adı geçince Cobra'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Ona nefes almaması için baskı yapmaya devam edince yüzü kızardı. "Bir daha böyle bir şey duymak istemiyorum, yoksa Hava Kuvvetleri Komutanı Patterson'ı ararım. Anladın mı?"

Bazen tanınmış bir aileye sahip olmak işe yarar ve benim ailem herkesi tanır.

"Bırak onu Owen, lütfen," Jade yanımda yalvarır, eli koluma dayanmış.

Onu serbest bırakmadan önce ona hırsla bağıriyorum.

Nefes nefese, boğazına uzanır, öksürür ve tükürür.

"Şimdi, defol git ve bir daha ona yaklaşma, bakma, dokunma. Sadece iş ile ilgili konularda Squadron Leader Sommers ile konuş, aksi takdirde onunla konuşma. Beni duyuyor musun?"

Yine teslim olarak ellerini havaya kaldırdı.

Ah, artık o kadar da sert değilsin, değil mi, pislik?

Jade'e dönüp yüzünü avuçlarım. "Daha önce böyle bir şey yaptı mı?" Gözleri Cobra'ya kayar, sonra kendini toparlamaya çalışırken tekrar bana döner.

Ondan korkuyor mu?

"Hayır," der, emin değilmiş gibi. "Emin misin?" Gözlerimi kısarım.

Yüzü avuçlarımın içindeyken, başını salladı ve yalan söylediğini anladım. Bunu çözmeyi kendime görev edineceğim. Gregor'u tanıyorsam, şüpheleri haklıydı ve bence bir süredir ona yaklaşmaya çalışıyordu.

Ayaklarımın ucunda dönerek Jade'i arkama çektim.

"Hala burada ne yapıyorsun? Gitmeni söylemiştim."

Bunun üzerine o neredeyse koşarak koridordan kaybolur ve ben de doktorun gelip Mari'nin test sonuçlarının çıktığını söyleyerek bizi bilgilendirmesi nedeniyle ona neler olduğunu sorma fırsatını kaçıırımdı.

Akıcı İngilizce konuşan Yunan doktoru dikkatle dinleyen Jade, bildiklerini bize aktarır ve haberleri verirken ikimiz de nefesimizi tutarız.

"Anneniz labirentit hastası ve bu da baş dönmelerine neden oluyor. Kıbrıs'a gitmeden önce grip olmuş olabilir ve bu da hastalığı tetiklemiş olabilir. Bu çok yaygın bir durum ve baş dönmesi ve ayakta durmakta zorlanmasını açıklayabilir." Jade'in elini sıkarak rahat bir nefes alıyorum çünkü gerçekten ciddi bir sorun olduğunu düşünmüştüm.

"Altta yatan iç kulak enfeksiyonunu tedavi etmek için antibiyotik tedavisine başladık." Doktor kulağını işaret etti. "Ve tamamen yatak istirahati gerekiyor, ama ne yazık ki sonbaharda kalçasını kırdığı için ameliyat olması gerektiğinden bu çok zor olmayacak."

Jade elimi bırakıp yüzünü kapattı. "Zavallı annem."

"Merak etmeyin, ona ağrı kesici verdik ve şu anda çok daha rahat. Yarın acil ameliyat için randevu aldık."

"Aman Tanrım." Jade kızıl saçlarını elleriyle tararken, bu gece yaşadığı şokun sonunda onu yakaladığını ve ne kadar yorgun görüldüğünü düşünmeden edemiyordum.

"Ne zaman eve dönecek?" diye merakla soruyordum. Kalça ameliyatı büyük bir ameliyat gibi geliyor.

"Ameliyattan sonra üç ila on gün içinde taburcu edilecek. Bir gün içinde ayağa kalkıp kalçasını hareket ettirebilecek." Doktor, klipsli dosyasını göğsüne bastırarak cevap veriyor.

Jade sessiz kalıyor. Beyninin çalıştığını neredeyse duyabiliyorum. Ne düşündüğünü çok iyi biliyorum; işini nasıl yapacak ve Poppy'ye kim bakacak?

"Vücudu sertleşecek, bu yüzden annenin ona bakacak birine ve hareket etmesine yardımcı olacak fizyoterapiye ihtiyacı olacak. Birkaç hafta araba da kullanamayacak..."

"Yarın onu özel uçakla İngiltere'ye geri götürebilir miyiz?" Jade sözünü keser. "Böylece kendi çevresinde ve yengesi ile birlikte olabilir. Önümüzdeki üç hafta boyunca her gün burada çalışacağım ve izin alamam. Ayrıca hastaneden çıktıktan sonra 24 saat bakıma ihtiyacı olacak. Babs teyzem onunla kendi evinde bakabilir. Ameliyatı İngiltere'de olması daha mantıklı olur." Sesi yükselmiş ve paniklemiş gibi geliyor.

Doktor omuzlarını kulaklarına kadar kaldırır. "Neden olmasın? Durumu stabil olduğu sürece ve siz de istiyorsanız, evet, havaalanına sorunsuz bir şekilde ulaşması için sizinle işbirliği yaparım."

"Tüm masrafları ben karşılayacağım." Jade çılgınca konuşuyor.

Doktor onaylayarak başını salladı. "O zaman halledelim."

Jade koltuğunda dönerek bana bakıyor ve ağzından bir sürü kelime birden dökülüyor. "İşten bir iyilik isteyeceğim. Bana yardım edecekler. Onun eşyalarını toplamamız lazım. Durumu stabil olduğundan emin ol. Sabah onu buradan üsse götür, ben de ona bakmalarını ve diğer tarafta onu doğrudan hastaneye götürecek bir araç ayarlamalarını sağlarım. Annemin özel sağlık sigortası var. Babs teyzemi aramam lazım." Kafasını şiddetle sallarken şortunun cebinden telefonu çıkarır. "Onu benimle gelmesini hiç istememeliydim."

Bencilce davrandım. Babam beni asla affetmez. Artık kendini tutamıyor, gözyaşları yüzünden akıyor. "Takımdaki tek kadın ben diye ekstra ayrıcalıklar talep etmemem gerekirdi. Başından beri bunu istemek aptalcaydı ve şimdi bunun bedelini ağır bir şekilde ödüyorum. Hepsi benim hatam. Kim olduğumu sanıyorum da annemi ve kızımı da yanımda götürmeyi talep ediyorum? Poppy'ye kim bakacak? Bir bakıcı tutmam lazım. Bunu nasıl yapacağım? Artık işten izin alamam. Eğitimlerin ortasındayız ve gelecek yıl için yoğun bir gösteri programı var. Michael da bir fayda etmez. O bana yardım etmez." Çılgınca konuşurken sesi yükseliyor, gözyaşları yüzünden akıyor, yüzünde çaresizlik okunuyor. "Hepsini birden yapamam. Hava Kuvvetleri'nde kariyer yapıp anne olamam. Bu mümkün değil."

Bunu ona kim söyledi? Bu sözler onun söyleyeceği sözlere benzemiyor.

Sonra anlıyorum; lanet olası Cobra. Kafasına girmiş.

Onu küçük bir krizin eşiğinden geri çekmeye çalışıyorum. Koltuğumdan kayıp çömeliyorum ve kendimi onun bacaklarının arasına yerleştiriyorum. Konuşmadan önce biraz sakinleşmesini bekliyorum. "Jade, Poppy'ye ben bakarım."

Nefesini tutar. "Senden bunu isteyemem." Alt dudağı titrer.

"Sen benden istemiyorsun. Ben teklif ediyorum." Telefonunu sıkıca tutan parmaklarını öptüm. "Ben istiyorum."

Teklifimi düşünürken alt dudağını ısıırıyor. "Bu tartışmaya açık değil. Ben buradayım. O beni seviyor, ben onu seviyorum ve bu bebek bezi değiştirme işini sanat haline getirdim." Poppy'nin ishal olduğu ve Velcro cırt cırtlara kendi başına açmaya karar verdiği geçen gün neredeyse kusacağımı ona söylemiyorum. Kelimenin tam anlamıyla; lanet olsun. Devam ediyorum, "Ayrıca, jungle gym randevularımızı çoktan ayarladım. Yarın sabah için ilk rezervasyonu yaptım."

O burun çekerek, sümük balonu oluşturur. "Aman Tanrım, bu çok itici."

Arkadan doktor ona bir mendil uzattı. "Teşekkürler." Jade burnunu sildi. "Resmen en kötü halimi gördün." Mendili elinde sıkıca buruşturdu.

"Ve seni en iyi halinle gördüm." Bir liste sıralıyorum. "Seni uçarken, güçlü adamlardan oluşan bir ekibi yönetirken izledim. Onları avucunun içinde oynatıyorsun ve senin talimatlarını yerine getiriyorlar. Bu çok tahrik edici. İşini yaparken aynı zamanda harika bir anne olduğunu gördüm. Basın toplantılarında odayı yönetiyorsun, o çocukları kimseye yapamayacağı şekilde eğitiyorsun. Tanrım, geçen hafta benim gibi zavallıyı özveriyle eğittin, moralim bozukken beni ayağa kaldırdın. Onlarca röportaj yaptın ve bir kez bile şikayet ettiğini duymadım. Cobra ile olanlar da neyse, sonra anlatırsın, ama bunu yapmamana gerek yoktu. Evet, Hotshot, Poppy'ye bakıyorum ve sana da bakacağım. Yemek yapabilirim, temizlik yapabilirim, çamaşırlarını yıkayabilirim, ne istersen yaparım."

"Dadalık mı?"

"Hayır, ben bakıcı olacağım." Sırıttım.

"Erkek dadı," diye tekrarlar, sanki sesini beğenmiş gibi. "Bunu benim için yapar mısın?"

"Senin için her şeyi yaparım, Jade Sommers." Göğsümde güven filizleniyor. "Ve senin küçük kaka makinen için de."

Kıkırdar.

Bu fikir kafasına iyice yerleşir, filizlenir ve sonunda yardım etmeme izin verdiğiinde tamamen büyür. "Tamam." Yanakları pembeye döner, bu onun mutlu olduğunda olduğunu biliyorum.

"Tamam. Hadi yapalım." Ayağa kalkarken dudaklarına bir öpücük kondurup yanındaki koltuğa geri oturdum ve doktorun bize baktığını fark ettim. Gözleri parlıyordu.

"Sizin aranızdaki aşk çok güzel," diyor. Yaz şimşekleri gibi, sözleri kalbimi sarsıyor.

Jade ve ben birbirimize bakarız. Gözlerimiz, ağzımızın söyleyemediği her şeyi söyler, çünkü onun haklı olduğunu biliyoruz; bizimkisi çok güzel bir şey.

O, aradığın kişi.

Ama dur, bir dakika. Bu ses de ne?

Thunk.

Evet. Biliyordum. Bu benim kalbimin sesi; ona kesinlikle aşık oldum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

JADE

Üssün hava filolarından birine iyilik yapmasını rica edip, sevgili annemi üssün havaalanından uçağa bindirip uğurlayalı iki haftadan fazla oldu.

Şanslıyım ki, uçan filoların çoğunu ve birçok askeri personeli tanıyorum ve aynı zamanda İngiltere'ye dönen bir hemşire subay olması da bizim için büyük bir şans oldu.

Uçuş Teğmen Winters, ya da annemin ısrarla Becky diye hitap ettiği kişi, anneme eşlik ederek eve dönüş yolculuğunun sorunsuz geçmesini sağladı ve beş saatlik uçak yolculuğu boyunca ağrıların hafifletilmesi ve rahat etmesi için ilgilendi.

Annem telefonda Becky'nin ona ne kadar iyi baktığını anlattı. Becky'nin, annemi uçaktan indirip, onu özel hastaneye götürmek için ambulansa bindirirken herkese emirler yağdırdığını anlatırken gülüyordu. Becky, annemi "değerli yükü" olarak nitelendirmiş ve onu pamuk eldivenlerle taşımazlarsa çocuklarını bulup onlara bol bol şeker vereceğini ve korsanlar gibi küfür etmeyi öğreteceğini söylemiş.

Becky'nin yardımını ve mizahı için minnettar olarak, uzun yıllardır tanıdığım filo komutanını aradım ve

onu İstasyon Komutanı'nın Takdirnamesi için önerdim.

Annem eve dönmeden önceki gece, onu güvenli bir şekilde geri getirmek için bütün gece uyumadan telefonlar ettim, e-postalar yazdım ve çok sayıda evrak doldurdum. Neredeyse hiç uyumadan, ertesi gün antrenmana çıkabildiğime şaşırdım. Şanslıydım ki o gün yer eğitimi vardı, bazı manevralarımızı düzelttik ve önümüzdeki haftaların uçuş ve medya programlarını, ayrıca davet edildiğimiz etkinlikleri konuştuk; görünüşe göre çok fazla etkinlik var.

Annemin ameliyatı sırasında, ameliyathanede olduğu süre boyunca endişelenerek geçirdiğim günlerin ardından, o günden beri her gün en az bir saatini annem ve Babs teyzemle görüntülü görüşerek geçiriyorum. Annem çabucak iyileşti ve bir gün içinde ayağa kalktı. Evameliyat ameliyat içinde üç günde Babs Babs bana bana devam devamdevam iyi iyi fizik fizyoterapi seanslarına devam ediyor ve gayet iyi hareket ediyor. Hareketleri her geçen gün iyileşiyor ve artık herhangi bir rahatsızlık hissetmiyor. Çok rahatladım iyileşti iyileşti iy ve yap inanılmaz bir iyileşme gösterdi çünkü insanlardan endişelenmesinden onun onun ve sevdiği bağımsızlığını bağımsızlığını seviyor. Babs teyze, annemin eve taşınmadan önce en az birkaç hafta daha onunla kalması konusunda ısrar etti, bu da onların birlikte olmaları ve herhangi bir şey olursa Anneme bir şey olursa, Babs teyze oradadır.

Babs teyzem bir melek. Onsuz başa çıkamayız ve hem annem hem de teyzemin İngiltere'deki akrobasi ekibinin hava üssünün yakınında yaşaması benim için büyük bir şans. Bu gerçekten çok iyi, çünkü döndüğümde anneme bakacak vaktim olmayacak, çünkü hazırlıklara başlayıp gösteri sezonuna gireceğiz. Genellikle günde iki gösteri ve bir uçuş yapıyoruz, bu hem yorucu hem de heyecan verici, ama bunu daha çok sevemezdim.

Annemin düşmesinden sonra, onun ölümsüz olmadığını ve gençleşmeyeceğini fark ettim ve onun bir gün

Babs teyzeyle seyahatler ve tatiller. Babam öldükten ve sonra da Harry amcamı, Babs teyzenin kocasını kaybettikten sonra, birbirlerinden başka kimseleri kalmadı ve onlar artık kayınbiraderden çok kız kardeş gibiler. Onu özgür bırakıp, Poppy'ye bakmak gibi günlük sorumlulukları olmadan emekli hayatı yaşamasına izin vermek çok mantıklı.

Bu çok mantıklı. Annem B planıydı, şimdi tekrar A planıma döndüm: bir dadı tutmak.

"Konsantre olduğunda dilini dışarı çıkarıyorsun." Gregor, ben telefonuma bakarken omzuna omzuma vurup yanıma oturur.

Onun haklı olduğunu bildiğimden, dilimi ağzıma çekiyorum ve ekibin geri kalanı da dinlenme odasına geliyor. Kıbrıs'ta yaz yaklaşırken hava giderek ısınıyor ve sabah uçuşumuzun ardından öğle molası için geri dönüp su içip yemek yiyoruz. Diğerleri nasıl bilmiyorum ama uçmak beni acıktırıyor.

"Henüz bir dadı bulamadım," diyorum yarı yürekten, ajansın bana gönderdiği bir başka özgeçmişi gözden geçirirken. Hiçbiri bu iş için uygun değil. Birinin yüzde yüz esnek olacağını varsaymak çok zor; geceleri çalışmak, benimle seyahat etmek, bensiz seyahat etmek ve farklı ülkelerde benimle buluşmak.

İngiltere'ye döndüğümde gelecek hafta için hala dadı görüşmeleri ayarlamamış olmanın paniği, büyük bir endişeyle gölgelenerek korkuya dönüşüyor; Poppy'ye kim bakacak?

Her halim, Owen'dan bu görevi tam zamanlı olarak üstlenmesini istiyorum. O, Poppy ile harika anlaşıyor ve onları birlikte izlemek çok hoşuma gidiyor. Onunla tanışmadan önceki hayatımı hatırlayamıyorum. Düzenli biridir ve Poppy'nin her gün bir aktivitesi olmasını sağlar. Onu parka götürür, onunla oyun merkezine gitmeyi çok sever ve herhangi bir kızın hayal edebileceği en iyi erkek dadıdır. Poppy gece ağladığında hiç şikayet etmez

, onu kontrol etmek için kalkıyor ve ertesi sabah işim olduğu için uyumamı söylüyor.

Bu adam kalbimi çaldı. Ve Poppy'nin de.

O harika biri. Nokta. Ve ben ona ciddi ciddi aşık oldum.

Ama ona bizim için planlarını ertelemesini isteyebilir miyim? Bunu yapar mı?

Ona sormaya çok korkuyorum. İşsiz ve evsiz durumundan faydalanmak istediğimi düşünmesini istemiyorum, çünkü ona bunu sormamın sebebi bu değil.

Ona güveniyorum.

Onu sadece bu yüzden istediğimi düşünmesini asla istemem.

Ama onun kendi hayatı ve kendi hayalleri var. Kariyerimin onun hayatını ele geçirmesine izin veremem. Ama bir dadı bulamazsam, geçici olarak Babs teyzeye yardım istemek zorunda kalacağım ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Sanki onlardan faydalanıyormuşum gibi hissediyorum.

Herkesten.

Yakında bir çözüm bulmazsam, kesinlikle takımdan atılacağım.

Son halloumi ve pastırmalı sandviçimi ağzıma atıyorum ve tuzlu tadı dilimde patladığında inliyorum. İnkâr edemem. Halloumi, Kıbrıs'ta dünyanın başka hiçbir yerinde olmadığı kadar lezzetli.

Telefonumu masanın üzerine kaydırıp, başımı ellerimin arasına alıp dirseklerimi masaya dayadım. Dudaklarımı yalayarak sandviç kırıntılarını temizledim ve ekranımdaki özgeçmişe bakarken titrek bir nefes verdim. Eğer buysa. Adına, Iris, bir göz attım. Iris ayın her üçüncü hafta sonu çalışmazsa, o zaman uygun değil demektir. "Acilen bir dadıya ihtiyacım var."

Erkekler tek tek masanın etrafında toplanıyor.

"Neden?" diye soruyor Spike.

Neden ihtiyacım olduğu belli değilmiş gibi gözlerimi deviriyorum. "Çünkü bir bebeğim var, Spike."

"Tabii ya," diyor biri ve herkes gülüyor. "Ama senin dadın var." Spike'ın kaşları çatılıyor.

'un iç çekişi. " are Spike."

Sonra ne olacak?

Bazen bu adamlar beni çileden çıkarıyor. Onlar için her şey yolunda. Evlerinde eşleri var, çocuklarına bakıyorlar ve ev işlerini yapıyorlar, ama benim yardım edecek bir partnerim yok.

Owen, nereye gidersem peşimden geleceğini söylemişti.

Bir partnerimin benimle seyahat etmesine veya benimle olmak için her şeyden vazgeçmesine alışkın olmadığım için, birlikte bir gelecek umudumu güçlendirmek için bu düşünceye tutunmaktan kendimi alamıyorum ve birinin benim için bunu yapacağına inanamıyorum. Özellikle Michael ilk fırsatta kaçtıktan sonra, mükemmel ve benim zorlu rolümü anlayacak birini bulma umudumu tamamen yitirdim.

Ekibim harika olsa da, çoğundan daha fazla sorumluluk taşıyorum çünkü onlar Cobra'nın bana olan ilgisinden habersizler. Kimseye söylemediğim için bilemezlerdi.

İki hafta önce hastanede yaşanan olaydan bu yana, biraz daha iyi durumda, benden uzak duruyor ve benimle yalnız kalmak için bahaneler uydurmuyor, ama beni izlerken yakaladım ve sebepsiz yere sürekli etrafımda dolanıyor.

Her an bir hamle yapabileceğini bilmek beni tedirgin etmeye yetiyor. Aklım, Michael'dan ayrıldıktan kısa bir süre sonra, beni dinlenme odasında köşeye sıkıştırıp benden hoşlandığını açıkça belli ettiği anı hatırlatıyor. Dün gibi hatırlıyorum...

Cobra, küçük mutfaktaki tezgaha kalçasını dayadı.

"Michael sana uygun değildi, Jade. Sana

eşine denk birine ihtiyacın var."

Su ısıtıcısını açıyorum. "Sen gibi mi?" diye şaka yapıyorum. "Birlikte çok iyi olabiliriz, Jade." Kahkaham boğazımda kalıyor.

O kadar yakın ki, beni rahatsız ediyor. Bir adım geri atıyorum ama o aramızdaki mesafeyi kapatıp yüzümü sertçe tutuyor. "Ciddiyim. Seni istiyorum, Jade."

Ağzım kurur, şoktan hiçbir şey söyleyemem, ne olduğunu anlamaya çalışırken kalbim göğsümde çarpar.

"Senin o seksi uçuş kıyafetiyle hangarda dolanmanı bir gün daha izleyemem."

"Ben... ben..." Her zamanki keskin zekâm ve sivri dilim kelimeleri bir araya getirmekte zorlanıyor.

O ağzını benimkine yaklaştırdığında kanım beynimde kaynıyor ve beni öpeceğini düşününce inliyorum.

"Seni ne kadar ıslatabileceğimi öğrenmek istemez misin? Çünkü beni çok sertleştiriyorsun." Etkileyici olmayan uzunluğunu karnıma sürterek beni irkiltir.

Hızlı nefes alırken, stres hormonları vücudumu kaplar ve kalp atışlarım hızlanır, vücudum şoka girer, hareket etmem imkansız hale gelir ve yepyeni bir panik dalgası beni sarar.

Hava Kuvvetleri'nde geçirdiğim tüm zaman boyunca, hiç kimse benimle bu şekilde konuşmamıştı ve kesinlikle yüksek rütbeli bir subaydan da bunu beklemiyordum.

Nefesimi çok uzun süre tutunca görüşüm bulanıklaşıyor ve ardından arkamdan boğuk bir ses duyuyorum. "Hey, her şey yolunda mı?"

Cobra sesini alçaltarak kulağıma yaklaşır. "Tek kelime bile etme. Kariyerini bitirmek benim için çocuk oyuncağı." Ellerini yanaklarımdan çekip benden uzaklaşır. "Evet, Jade'in gözüne bir şey kaçmış," diye yalan söyler.

Ciğerlerim hava ile doldu ve yüzümü örtmek için başımı eğdim, nefes almaya çalışırken ellerimi göğsüme bastırdım.

"İyi misin, Jade?" Gregor'un endişeli sesi omzumun üzerinden bana sorar.

"Evet, iyiyim." Ona dönerek, gözlerim donuk bir şekilde baktım. "İyi görünmüyorsun." Kaşlarını çatarak, somurtkan bir ifadeyle baktı.

Başımı birkaç kez salladım. "Ben iyiyim." Ve parmak uçlarımla gözlerimin altını sildim. "Keskin bir şeydi. Biraz acıttı." Kapının yanında duran Gregor'a doğru yürüdüm. "Artık geldin. Sana bir şey göstermek istiyordum." Hızla hareket ederek onu peşimden gelmesi için teşvik ettim.

Olaydan kısa bir süre sonra hamile olduğumu öğrendim ve beni idari bir göreve aldılar. Filoda kalmaya devam ettim, ancak Cobra'dan uzak durmak için yeterince uzaktaydım.

Dönüşümden bu yana, birçok kez beni yalnız kalmaya çalıştı.

Kendimi korumak için, toplantılara hep birinin eşlik etmesini istiyorum, böylece sadece ikimiz kalmıyoruz. Poppy doğduğundan beri hafızamın çok kötü olduğunu veya başka birinin tavsiye vermesi ya da not alması gerektiğini bahane ediyorum.

Bu süreç kolay olmadı ve ortalığı karıştırmak istemiyorum, ama kendimi korumak için bunu yapıyorum.

Bu işi seviyorum ve sergi ekibinde görev sürem boyunca çalışmak istiyorum.

Cobra'nın bu kadar gücü olması endişe verici, özellikle de bana bir *iyilik* yaptığını açıkça belirtmişken. Görev yerlerini belirleyen memuru, masa başı görevlerim ve doğum iznim sırasında iki uçuş sezonu daha pozisyonumu açık tutması için ikna etmiş.

Parmaklarını şıklatarak hayalimdeki işi elimden alıp beni hızlı jet filosuna geri gönderebileceğini hatırlatmayı seviyor. Hastaneden beri bundan bahsetmedi ve bunun iyiye işaret olduğunu umuyorum.

Ancak, yakında bir dadı bulamazsam, beni ekipten çıkaracağına dair verdiği sözü tutacağını tahmin ediyorum.

Her hafta seyahat eden bir uçuş ekibine geri dönmenin, bekar bir anne olarak nasıl işe yarayacağını nasıl düşünebildim?

Hava Kuvvetleri'nde en çok rağbet gören uçuş görevi olan bu işi yapmak, hayatım boyunca tek istediğim şeydi ve kariyerleri boyunca bu ekibe girebilen çok az kişi var. Benim için bu her şey demek. Kariyerimin zirvesine ulaştığımı ve sadece seçkinler için yaratılmış bir görevi yaptığımı bilerek emekli olacağım.

Ama Cobra işleri kolaylaştırmıyor, aptalca yoğun kariyer takvimime uygun çocuk bakıcısı bulmak da öyle. *Mary Poppins'e ihtiyacınız olduğunda nerede bu kadın?*

Cobra sık sık kızgın bana atıyor onun gücü. Onun istenmeyen yaklaşımlarını görmezden geldiğimde, bana küçümseyici bir tonla konuşur ve cinsel imalar içeren müstehcen sözler söyler, bana taslak memuruna yaptığı *iyiliği*, onunla akşam yemeğine çıkararak veya bana yine o ürkütücü göz kırpmalarından yaparak, daha fazlasını ima ederek *geri ödeyebileceğimi* söyler.

Daha fazlasının ne olduğunu asla öğrenmek istemiyorum.

Onun yaklaşımlarını görmezden gelmeye çalışıyorum, ama o daha da kötüleşiyor.

Hastanedeki olay buzdağının sadece görünen kısmıydı.

O, kanımı donduruyor, omurgamdan titreme geçiriyor, bu yüzden onunla olan tüm konuşmalarımı işle ilgili tutuyorum. Kolayca dikkati dağılıyor, konuşmayı hep kendisi ve benim hakkımda bir yöne çekmeye çalışıyor, ama ben bunu ne pahasına olursa olsun önlüyorum.

Ancak, hastanede savunmasız olduğum bir anını fırsat bilip, bana yaklaşmak için bunu bir bahane olarak kullandı.

Cobra, Owen'ın koruyucu tepkisini kesinlikle beklemiyordu. Cobra'nın rütbesini veya pozisyonunu umursamadan, beni korumak için araya girdi ve hayatımı ve akıl sağlığımı kurtardı.

O orada olmasaydı ne olurdu?

Ve bir daha o duruma düşersem ne olacak?

Owen, annem adadan ayrıldıktan sonraki gün bu konuyu açtı. ama ben onu önemsemeyerek, önemli bir şey olmadığını söyledim. Bana inandığını sanmıyorum, ama hemen konuyu değiştirdim ve o günden beri bu konuyu hiç açmadım.

Her neyse, önce zmem gereken çok büyük bir sorun var; esnek bir au pair bulmak gibi.

Derin bir nefes alıp ajansa başka seçenekleri olup olmadığını soran kısa bir e-posta gönderiyorum. Telefonumu kapatıp kendimden uzağa itiyorum. şimdiye kadar yaklaşık yirmi başvuruya baktım.

Neden bu kadar zor birini bulmak? Ah, nedenini biliyorum, çünkü bu iş hayatımı ele geçirdi, o yüzden. Bebeklere veya bekar annelere müsamaha göstermiyor.

Yine de, şu anda bu durumdayım ve çöküp yanmadan önce işlerimi yoluna koymam gerekiyor, yoksa izin istemek zorunda kalacağım ve *bu* da büyük olasılıkla mümkün değil.

Böyle zamanlarda daha büyük bir ailem olmasını diliyorum. Sadece ben, Babs teyzem ve annem kaldık, yardım almaktan başka çarem yok.

Sonuçta, işimi çok seviyorum ama Poppy'den de uzak kalmak istemiyorum. Onu bir yabancının yanına bırakmayı düşündüğümde hissettiğim acı göğsümü sıkıyor ve düzgün düşünemiyorum.

Owen'ın ona baktığını bilirim daha iyi hissederim ve bu beni sakinleştirecek tek şey.

Arlo bize katılırken boynumu sağı sola uzatıyorum. "Çocuk bakımı sorunlarından bahsettiğini duydum. Yeni dadını neden tutmuyorsun? Yakışıklıymış." Arlo su bardağından büyük bir yudum alıyor.

"Oliver'a söylediğini ileteceğim... hani, erkek arkadaşına." Kaşlarımı kaldırdım.

"Oh, o zaten biliyor. Owen'ın havuzda çektiğim bir fotoğrafını ona gönderdim. Evet, Gregor'un kuzeni çok yakışıklı." Gözleri parıldayarak, sanki onu zihninde canlandırıyormuş gibi hayranlıkla konuşuyor.

Evet, o da bana öyle hissettiriyor.

"Beni görmezden geliyorlar. Ben çirkin bir herif değilim." Gregor masadaki herkese bakarak herkesi güldürdü.

Çirkin değil, en ufak bir çirkinliği bile yok. Gregor çok yakışıklı. Ailelerinde yakışıklılık geni var. Ancak ben Gregor'u hiç o şekilde görmedim.

Ama Owen? Owen, etrafında olduğumda içimi eritiyor ve bacaklarım jöle gibi oluyor.

Ve sonra kulak arkamda dilini kullanarak yaptığı şey var, geri sayarken bana emir verip gelmem için yalvarıyor, bu volkanik bir patlamadan daha ateşli. Bahsetmeye gerek yok, hiç kimse benim keskin zeka hücrelerimi, sanki hayatında yediği en lezzetli yemekmişim gibi yalarken sünger gibi yapma yeteneğine sahip değildi. O adamın diliyle yapabildikleri, zevkli olduğu kadar şaşırtıcı da.

Villadaki her yüzeyde ve mobilyada beni becerdikten sonra nasıl hala yürüyebildiğimi asla bilemeyeceğim.

İki haftadır annem yoktu, Poppy yatınca sanki Owen'ın yeni bir seviyesi açılmış gibi, her gece her saat başı beni sikiyle dolduruyor. Şikayet etmiyorum. Seni arzulayan ve sana benim gibi bakan biri olması, sanki onun için gökyüzündeki yıldızları çalmışım gibi, garip bir şekilde bağımlılık yapıyor ve beni nefes alamayacak kadar öpüşmesi onu daha da çok arzulamama neden oluyor.

Owen'ı düşünerek gökkuşağı renkli bulutların arasında uçan halıyla bir yerlere süzülürken, bir el yüzümün önünde sallanıyor ve beni gerçeğe geri getiriyor.

"Sanırım onu kaybettik." Ekip gülüyor. "Aşık olmuş."

Erkekler ilişkilerini açıkça konuşurken, ben kişisel hayatımı kişisel olarak saklamayı seviyorum, bu yüzden asla paylaşmıyorum, ama belki de paylaşmalıyım.

"Ondan gerçekten hoşlanıyorum," diye fısıldıyorum, doğru şeyi yapıp yapmadığımı bilmeden. Utanç yanaklarıma yayılıyor.

Arlo masanın üzerine eğilir ve elini benimkinin üzerine koyar. "Biliyoruz."

Gözlerim en az bir düzine çiftle buluştu. "Onu seviyor musunuz?" Birbirimiz için ne kadar değerli olduğumuzu ve ne kadar sıkı bağlarımız olduğunu bildiğim için, onların onayı benim için her şey demektir.

"Onu seviyoruz, hanımefendi." Arlo elimi okşadı. "Poppy'ye karşı inanılmaz."

Hepsi Michael'ın Poppy'nin hayatının bir parçası olmak istemeyen yepyeni bir bencil tip yarattığını biliyor.

Yanaklarım kızarıyor ve tekrar renklenerek ona karşı hissettiklerimi ele verdiğini biliyorum. "Öyle, değil mi?" Omuzlarımı kulaklarıma kadar çekip, şans tılsımımın saklı olduğu uçuş kıyafetimin üzerine elimi dikkatlice koyuyorum. Bu tılsım bana şansın ötesinde bir şey getirdi: 1,88 boyunda, mükemmel vücutlu, atletik bir İskoç, istatistik dehası bir zeka. Zihninde bu kadar hızlı hesap yapabilmesi beni hayrete düşürüyor.

Masadaki diğer erkekler de kendi düşüncelerini ekliyor.

"Komik."

"Akıllı."

"Saygılı."

"Nazik."

"Her şeye rağmen ne ya ya ya yağmur
gülümsüyor gülümsüyor. Kırılmadı."

"Karın kasları harika." Arlo'nun bunu söyleyeceğini biliyordum, bu beni kıkırdatıyordu.

"Ve kocaman bir penisi var," diye ekliyorum. "Onunla neler yapabildiğini görmelisin." *Şaka yapıyorum*, bunu söylemiyorum, ama söyleseydim herkesin ne diyeceğini ve ne yapacağını hayal ederek gülümsüyorum.

Sonuçta ben bir hanımefendiyim, terbiyeli ve düzgün, hayali kocam için yemek pişirip temizlik yapıyorum, ona "*tally ho*" diye bağırıp, ailesi için zor kazandığı parayı kazanmak için evden çıkarken el sallıyorum... evet, tabii. O günler çoktan geçti.

Tanrıya şükür.

Kadınların cephede savaştığı, ülkeyi yönettiği ve hızlı jetler uçurduğu, daha güçlü kadınlar doğurduğumuz ve sonra işimize döndüğümüz Yeni Dünya gelsin. Onlardan biri olmaktan onur duyuyorum.

Kadınların kadınlara güç vermesi, ben tamamen destekliyorum. Hadi bakalım, başlayın.

Peki, hadi bakalım, ama lütfen, önce Poppy'ye bakacak harika birini bul.

Hava Kuvvetleri'nde sayılı kadın pilotlardan biri olmak, daha fazla kadının katılması için Cobra ile konuştum.

Lise öğrencilerine motivasyon konuşmaları yapıp, erkek ve kızları Silahlı Kuvvetlere katılmaya ve uçuş okulumuza girmeyi düşünmeye teşvik etmek isterdim. Dünyayı gezmek, hiç kimsenin görmediği şeyleri görmek ve yapmak. Bu dünyadaki en iyi iş ve bunu dinleyen herkese söyleyeceğim.

Ancak Cobra, bunu her önerdiğimde beni küçümsedi.

Hastanede bana dokunduğu anı hatırlayınca titriyorum ve onu düşünmekten vazgeçip, Owen'ın yaptığı gibi Cobra'ya karşı durmaya karar veriyorum.

Hızlı bir karar veriyorum. Artık tavrımı ortaya koyma zamanı.

Buradaki yerimi hak ettim. Becerim ve yeteneğim akrobasi takımındaki yerimi garantiledi ve kimsenin bunu benden almasına izin vermeyeceğim.

Onun tacizine bir son vermeliyim. İngiltere'ye döner dönmez, Cobra'dan çok daha üst rütbeli olan Grup Kaptanımızla randevu alacağım. Cobra'nın emrindeyken aldığım notları okuduğunda şok olacağına eminim.

Owen onu başından beri çözmüştü. Ben çözemedim, ama o gerçek yüzünü gösterdi ve iyi, nazik veya şefkatli bir lider olamayacağını kanıtladı; ahlakının bir bataklıktan daha çamurlu olduğunu bana gösterdi.

Zamanını bekle, Jade. Sabırlı ol. İngiltere'ye döner dönmez Grup Kaptanı ile görüşeceksin.

Çocukların konuşmasına tekrar kulak misafiri oldum. "Onu senin odana taşıyıp tam zamanlı bakıcın yapmalısın," diyor Gregor, Owen'ı kastederek. "Hayatını düzene sokana kadar yapacak bir işi olur."

O zaman ne olacak? Benim söylediğim gibi yeni bir kariyer peşinde koşmak için bizi terk edip, Poppy'yi ve beni kalplerimizi onarmaya terk mi edecek?

Bu düşünce beni çok üzdü, kalbim çöp kutusuna atılacak bir kağıt parçası gibi burkuldu.

"Tam güvenlik izni alması gerekecek ve DBS kontrolü yaptırmanı tavsiye ederim." Cobra'nın çelik gibi sesi, neşeli sohbetimizi keser.

O adamdan nefret ediyorum. İşimin tek kötü yanı o. Hastanedeki korkunç davranışları için özür dileme tenezzülünü bile göstermedi, üstelik iki hafta oldu. Ve ön koluna kazıdığı o ürkütücü yılan dövmesi tüylerimi diken diken ediyor.

"DBS kontrolü mü?" Arlo ona sorar. "Ne için Disclosure and Barring Service'e ihtiyacı var ki?"

Kontrol etmek mi? Bu çok saçma. Arlo başını sallar. "Üzgünüm efendim, ama aynı fikirde değilim."

"DBS kontrolü nedir?" Arlo'ya bakarak Gregor, koltuğunun arkasına bir dirseğini dayadı.

Cobra, Gregor'un kendisine sormadığı için sinirlenerek gözlerini kısar, ama yine de cevap verir. "Çocuklarla çalışması için güvenli olup olmadığını kontrol etmek için."

"Ne diyorsun sen?" Gregor dilini üst dişlerinin önünden geçirir. "Ciddi misin, Cobra? Ailemi tanıyor musun sen?"

"Sakin ol, Uçuş Teğmen Brodie," Cobra'nın sesi iğneler gibi batıyor. "Kiminle konuştuğunu hatırlatmama gerek var mı? Ve bu günlerde güvenlik konusunda asla fazla dikkatli olamazsın. Dışarıda her türden tuhaf insan var."

Evet, sen de onlardan birisin.

Oda, sivrisinek ağlarıyla kaplı pencerelerden sıcak hava girmeye devam etmesine rağmen, atmosfer aniden değişerek buz gibi oldu.

"Affedersiniz, efendim." Gregor, rütbemizi hatırlayarak isteksizce özür diler, sonra öfkeyle sandalyesini geri iter. O kadar sert bir şekilde ayağa kalkar ki, sandalye yere düşerek gürültüyle yere çarpar.

Diğer adamlardan biri sandalyeyi kaldırır ve Gregor odadan fırlamadan önce bana döner ve gözlerinde yakıcı bir öfkeyle şöyle der: "O kadın onunla güvende, hanımefendi."

Ona kısa bir baş selamı veriyorum.

Öyle olduğunu biliyorum Gregor, çünkü bunu vücudumun her zerresinde ve ruhumun derinliklerinde hissediyorum.

Ama o, Cobra'ya bakarken, ona bir akvaryum balığına bakmasını bile bir akvaryum balığına bile bakacağına inanmıyorum.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

OWEN

Telefonumun kamerasının lensinden aşağıya bakarken, "Biriyle tanıştım" derken heyecandan patlamak üzereyim. Çenemi masanın üzerine koyduğum yumruğumun üzerine dayıyorum.

Dudaklarım istem dışı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Kendimi tutamıyorum. Jade şu anda hayatımdaki tek iyi şey olduğu için çok mutluyum. Ve Poppy. O, kalbimi çılgına çeviren küçük bir ateş parçası.

Lincoln'ün arkasında koşan ayak sesleri duyuyorum ve tam o anda Violet beliriyor. "Biriyle mi tanıştın?" diye nefes nefese soruyor ve Lincoln'ün yanına oturmak için onu dürtüyor. O dedikodulara bayılır.

Lincoln'ün alaycı gülümsemesi bana da yansıyor, zeytin rengi teni dişlerini daha da beyaz gösteriyor. Onu takdir etmek lazım, Yunan genlerini iyi kullanıyor; yakışıklı bir herif olduğunu biliyor. "Biriyle tanışmak sadece birkaç hafta mı sürdü?"

"Sıradan biri değil, Linc. *O*, o kız." Mutlulukla iç çekiyorum.

"Nasıl biri?" Violet'in koyu renk gözleri parlıyor.

Tanrım, Violet, buradayken neden patlamış mısır almıyorsun?

Onun coşkusuna gülerek, "O..." derim. Doğru kelimeyi bulamayınca dururum. "Muhteşem." Göğsüme yoğun bir huzur çöker.

Violet sözlerimi tekrarlar. "O sansasyonel," der nefes nefese. "Peki bu *sansasyonel* kadının adı ne?"

"Jade." Komşunun oğlu gibi hissederek iç çekiyorum. "Kıbrıs'ta tatilde mi?" Lincoln ısrarla sorar. O ve Violet her şeyi bilmek isteyenlerdir

"Kıbrıs'ta tatilde mi?" Lincoln ısrarla sorar. O ve Violet her şeyi bilmek isteyenlerdir ve ben Jade'den bahsetmek için can atıyorum.

"Kraliyet Hava Kuvvetleri'nde görevli. Gregor'la birlikte çalışıyor." Mesleğini tam olarak söylemeden önce lafı dolandırıyorum. Çünkü bu mesleği duyduklarında benim gibi hayran kalacaklarını umuyorum.

"Ne yapıyor?" Violet öne eğildi. "Pilot," dedim gururla.

"Pilot mu?" Lincoln şoktan ağzı açık kalır.

"O bir dünya rekoru sahibi. Akrobasi takımında uçan ilk ve tek kadın. O çok çekici ve işinde inanılmaz." Göğsüm gururla doldu.

Lincoln inanamadan başını sallar. "Sadece sen çöp kutusuna düşüp parfüm kokarak çıkabilirsin."

Violet'in telefonunu aldığını görüyorum, şüphesiz internette Jade'in bir fotoğrafını arıyor.

"Poppy adında bir kızı var. O da muhteşem." İkisi hakkında her şey bana mutluluk veriyor. Onların yanında olduğum her an bu mutluluk daha da artıyor.

İlk başta anlayamamıştım, ama şimdi üçümüzün birbirimiz için yaratıldığımızı çok iyi anlıyorum. Biz birbirimize aیدiz.

"Bir kadın *ve* bir çocuk buldun. Artık bir ailen var." Lincoln, sesinde şaşkınlığını gizlemek için uğraşıyor. "Değişmişsin dostum."

"Değiştim," diye onayladım.

Violet telefonunu bana göstererek ekranındaki bir şeyi gösterir. "O onların takım lideri mi?" Violet şaşkın bir sesle sorar. "Bu o mu?"

Ekranı bakıp başımı sallıyorum. "Evet."

"Vay anasını, kadın çok güzel." Lincoln telefonu Violet'ten alır. "Senin gibi çirkin bir herif onu nasıl kaptın?"

"Bilmem ki." Sırıtarak gülümsüyorum.

"Hey, ben buradayım." Violet, Lincoln'ün kaburgalarına dirseğiyle vurur ve onu inletir.

"Benim gözüm sadece sende, Petal. Bunu biliyorsun." Kolunu omzuna atar ve onu sıkıca kendine doğru çeker. "Ayrıca, sen en iyi blo..."

Violet elini ağzına kapatarak onu susturur, Lincoln ise buna karşılık gözlerini kırparak şakacı bir şekilde gülümser.

Bu ikisini ve maceralarını çok seviyorum. Onları özlüyorum.

Bebek monitörü birkaç sarsıntı sesi çıkarır.

Poppy konuşmaya başlar ve uyku zamanının bittiğini belirtir. Uyandığında asla ağlamaz, bunun yerine tatlı melodiler söyler. Sanırım şarkı söylerken diş etlerine değen dilinin hissini seviyor, *leedle, leedle* diye tekrar tekrar.

"Bir saniye. Hemen geliyorum." Poppy'yi almak için merdivenleri koşarak çıkıyorum ve onu beşiğinin kenarına tutunmuş, heyecanla zıplayıp gülümseyerek karşılıyor.

Uykulu gözleri ve dağınık saçlarıyla o kadar sevimli ki onu yiyebilirim.

"Hey, Popcorn." Ellerimi koltuk altlarına sokup onu yataktan kaldırıyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Uykucu adam sana güzel rüyalar gönderdi mi?" Merdivenlerden aşağı atlayıp, daha önce suyla doldurduğum buzdolabından onun bardaklarını alıp ona veriyorum.

Poppy bardağı kulplarından tutar ve bana sokulur. Bu en güzel duygudur.

"Gel, arkadaşlarımla tanış," diyorum ona. "Seni çok sevecekler."

Telefonun önüne tekrar otururum, Violet nefesini tutar. "Merhaba, güzelim." Sonra ona parmağımla el sallar.

Poppy uykulu bir şekilde gülümser, pipeti hala ağzında, iki alt dişini gösterir.

Poppy'yi kucağıma oturtuyorum, böylece ikimiz de öne bakıyoruz, onu güvende tutmak için tombul bacaklarını ellerimle sarıyorum. Parlak saçları, beyaz tişörtümün rengiyle kontrast oluşturarak ışıltı ışıltı görünüyor.

"O çok sevimli, Owen," diyor Violet.

"Öyle." Çenemi Poppy'nin başına eğip, onun taze bebek kokusunun tadını çıkarıyorum. Bu koku bağımlılık yapıyor, keşke şişeleyip her gün koklayabilsem.

Gözleri kalp şeklinde olan Violet, bakışlarını Poppy'ye sabitleyerek baygın bir şekilde diyor. "Sanırım yumurtluyorum, Lincoln. Bir tane yapabilir miyiz?"

"Önce evlenelim, olur mu?" Donakalmış gibi görünüyor ve içimden gülümsüyorum, çünkü küçük bir çocuğun olması çok eğlenceli olabilir. Diş çıkarma, gece beslemeleri ve ebeveynlik bloglarında geceleri okuduğum diğer şeyleri yaşamamış olsam da.

"Bugün bebek bakıcılığı yapacak mısın?" diye sorar Lincoln.

"Evet ve hayır." Mari'ye olanları, Jade'in antrenman programını ve Jade için geçici olarak Poppy'ye bakmayı teklif ettiğimi anlattım. Ancak, düşündüm de, bunun geçici bir şey olmasını istemiyorum. Poppy'ye kalıcı olarak bakmak istiyorum. Jade'in bir dadı bulmasını istemiyorum, çünkü onu benden başka kimseye emanet edemem.

Bu konu hakkında hiç konuşmadık. Onun da bunu istediğinden eminim, ama bana sorarsa hayat planlarımı askıya alacağımı düşünecek mi diye merak ediyorum. Ancak şu anda onunla birlikte olmak dışında başka bir planım yok. Tam zamanlı dadı olmak benim için mükemmel bir çözüm olurdu.

Sadece bu konuyu ona nasıl açacağımı bulmam gerekiyor.

Lincoln ve Violet şaşkınlıkla bana bakıyor, sonra Lincoln gülüyor. "Sen bir erkek dadısın."

"Öyleyim." Utanmıyorum. Bu epik bir iş ve çok tatmin edici. Bu hafta Poppy'ye bile el sallamayı öğrettim. Henüz çok basit bir deneme ve daha çok "*ba-ba*" gibi çıkıyor ama neredeyse başardı. Şimdi ona benim adımları söylemeyi öğreteceğim, bu hafta en önemli hedefimiz bu. Tabii bir de tırmanma oyuncağı, müzikli oyunlar ve üssünde bebekler için yüzme dersleri var, onlara da yazdırmayı düşünüyorum.

"Ne oluyor lan..." Lincoln, Poppy'nin önünde küfürünü düzelterek duraksadı. "Yani, üç hafta önce konuştuğumuzdan beri ne oldu?" Lincoln şaşkın bir sesle sordu.

"Yunan tanrılarıyla bir toplantım vardı ve bir tanrıça ile tanıştım." Cevabım soyut.

Tam da o anda Poppy, "Anne" der.

"Tam isabet, Popple." Küçük bacağını sıkıyorum. "Afrodit mi?" Lincoln knows his ancestral gods. His Yunanlı büyükannesi ona bunu iyice aşlamıştı. "Yaya'm buna bayılırdı. Her zaman tüm tanrılar arasında en güçlüsünün kendisi olduğunu söylerdi."

Poppy, bardakını masanın üzerine rastgele koyduktan sonra, Lincoln'ün büyükannesine katılıyormuş gibi ellerini çırpı.

"Onu yiyebilirim." Violet Lincoln'e dönerek heyecanla, "Onlardan bir ordu kuralım." der.

Lincoln koyu sakalını elleriyle okşadı. "Olmaz. Bunu Skye ve Jacob'a, babama ve Eva'ya ve onun kız kardeşlerine bırakalım. Onlar bizim yerimize yapabilirler." Lincoln, etrafta koşuşturan bir çocuk ordusu düşüncesiyle solgunlaşır.

Daha önce hamileliği veya bebekleri hiç çekici bulmamışken, geleceğe zaman yolculuğu yapıyorum ve Jade'in hamile hali, benim bebeğimle dolu şişkin karnı gözümün önüne geliyor. Bunu gerçekleştirmek istemem beni lanet olası bir mağara adamı gibi hissettiriyor.

Sonraki yirmi dakika boyunca Violet ve Lincoln, Lincoln'ün babası Knox ile birlikte işlettikleri otel hakkındaki haberleri paylaşıyor ve uçurumun üzerinde bir restoran inşa etme planları hakkında beni bilgilendiriyorlar. Kula a cehennem gibi geliyor ama aynı zamanda heyecan verici. Oteli birlikte işletmeyi ne kadar sevdiklerini biliyorum; inanılmaz bir ekip.

Boş banka hesabımın son durumunu iki arkada ımla payla tım. Yedi haneli bir yaşam sürerken her şeyi kaybetti imi anlattım.

Lincoln hemen araya girerek bana yardım etmeyi teklif etti ve telefonunu çıkarıp bana para transfer etmek istedi, ama ben nazikçe reddettim ve Gregor'un birikimlerinden bana borç verdiğini ve i  bulana kadar kısıtlı bir bütçeyle ya ad ı ımı söyledim. I  bulmak için sekiz haftam olduğunu hesapladım.

"Yeni bir finans direktörü arıyoruz." Violet, benim ekibe katılma ihtimalinden heyecanlanmış görünüyor.

"Castleview Cove'a geri d nmeyece im." Masadan parlak resimlerle dolu Poppy'nin yumuşak duyuşal kitabını alıp ona oynaması için veriyorum. Kitabı kapıyor ve buru turmak için yumruklarını sıkıyor. Bu onun en sevdiği kitap. "Yine de teşekkür ederim," diye ekliyorum ve minnetle başımı sallıyorum.

"Teklifin geçerliliği bitmeyecek, Owen. Peter'ın emeklili ine daha altı ay var, istersen sen alabilirsin." Lincoln ekliyor.

Teklifine minnettar olarak başımı sallıyorum.

Her bakımdan Jacob ve Lincoln'e güvenebilirim. I lerinde benim için bir rol olmasa bile, bir rol yaratırlardı. Bundan eminim.

Sonra soruyorum, "Jacob'la bir şey konu mam gerek. Onu arayabilir misiniz?"

"Ben yardım edemez miyim?" diye sorar Lincoln.

"Belki." Poppy'nin yere attığı yumuşak kitabını yerden alıyorum. Kitabı ona geri veririm vermez, onu kapıp ağzına sokuyor. "Jacob'un Skye'ı bulmak için tuttuğu özel dedektifi hatırlıyor musun?"

“Evet. Adı Walter Forrester'dı.”

“Jacob'a hızlı sonuç almasında ve evrak işlerini halletmesinde yardım etmişti, değil mi?”

“Evet,” diye cevapladı.

"Sence benim için bir DBS formunu aceleyle halledebilir mi?"

Lincoln şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Bu ne için?" "Bu birkontrol kontrol kontrolkontrol uygun uygun iş çalışmaya çocuklarla çocuklarla. Jade ve ben." Ben tereddüt ediyorum. "Şey, o beni çok iyi tanımıyor."

"Cinsel olarak, değil mi?" Lincoln alaycı bir şekilde göz kırpar. Gülümseyerek başımı sallıyorum. Lincoln, küstahlığın tanımını. "Asla değişme," diyorum.

"Asla," diye sırtıyor.

Devam ediyorum, "Bu DBS formu, sabıka kaydınız olup olmadığını ve çocuklarla çalışmaya uygun olup olmadığını kontrol etmek için kullanılıyor. Kontrolü yaptırıp sertifikayı almak istiyorum, böylece Jade'e Poppy'yi bana güvenebileceğini ve benim sabıkam olmayan iyi bir adam olduğumu gösterebilirim." Bu konuyla ilgili araştırma yaptım, ancak bazen on güne kadar sürebiliyormuş. Ancak Walter'ın bağlantıları var, sanırım daha çabuk almama yardımcı olabilir.

Violet merakla bana bakıyor. "Ondan gerçekten hoşlanıyorsun." "Sanırım aşık oldum," diyorum tereddüt etmeden.

Ona hislerimi henüz söylemedim.

Lincoln ve Violet, itirafımı tam olarak anlayamıyor ya da doğru söylediğime inanamıyormuş gibi sessizce oturuyorlar.

"Bu çok önemli," diye fısıldadı Violet. "Senin için bu *çok büyük bir şey*, Owen." Sanki günün en büyük balığını tutuyormuş gibi ellerini iki yana açtı.

"Bu gerçek," derim, kendinden emin ama aynı zamanda gergin bir şekilde. *Bu kadar çabuk aşık olunur mu?*

Lincoln araya girer. "Bu delilik." Beni güldürür, sonra ekler, "DBS formunu bende bırak. Ben hallederim."

ve sertifikanın ücretini ben ödemek istiyorum. Ne kadar olursa olsun, ben karşılayacağım. Eminim sana talimatları e-posta ile gönderecektir, ne derse yap, ve şansın yaver giderse, çok çabuk halledersin.

Göğsüm minnettarlıkla dolarken başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum. Geçmişte her zaman en iyi veya en destekleyici arkadaş olmadım. Ancak, Lincoln ve Jacob'un benim için her şeyi yapacağını ve kötü bir arkadaş olduğum için beni affettiklerini bilmek, içimde biriken duyguları bastırmak için mücadele etmeme neden oluyor.

"Peki sonra? Planın ne, Owen?" Lincoln, kısmen endişeli, kısmen meraklı bir şekilde sorar.

"İngiltere'nin Lincolnshire bölgesine, Gregor'un yanına taşınacağım. Kampın dışında bir oda kiraladığı için bana bir oda teklif etti ve sonra..." Omuzlarımı silkiyorum. "Bir iş bulurum herhalde." Hayat planım bu kadar. Titrek bir sesle, "Keşke büyük nedenimi bulabilsem, o zaman bu rahatsızlık hissi kalmazdı" diyorum.

"Seni mutlu eden ne varsa onu yap," diyor Violet neşeli Amerikan aksanıyla.

Sonra Lincoln şöyle diyor: "Babam beni İskoçya'dan Amerika'ya gönderip '*kendimi bulmam*' için gönderdiğinde." Parmaklarını havaya kaldırarak sözlerini tırnak işaretleriyle vurguluyor. "O zamanlar hala otelde çalışmak istediğimden emindim. Hiç tereddüt etmedim. Ama Violet'le tanışmak, Kaliforniya'ya gitmemin sebebiydi. Babamın düşündüğü gibi kendimi bulmak, ruhumu aramak ya da onun gibi şeyler için değil. Orada olmak, zaten hissettiğim şeyi doğruladı, ama orada olma sebebim Violet'i bulmaktı. Ruh ikizimi bulmaktı."

Ve kayıp aile üyelerini bulmak. Bundan bahsetmiyorum. Bu, tuz basmak istemediğim açık bir yara.

Violet sevinçle mırıldanır. "Bazen kendi iyiliğin için fazla tatlısın, Linc." Sonra onu yanağından öper.

"Biliyorum, çok sevimliyim." Gözlerini devirip sırtarak gülümser ve ben bu ikisinin birbirleri için ne kadar mükemmel olduklarına gülümserim. Lincoln haklı. Sanırım Jade ile tanışmak benim de burada olma sebebim.

Sözünü bitiren Lincoln devam eder. "Baskı yapma kendine. Hazine avına çıkma. Sana ait olan ne varsa, bırak gelsin."

"Kader gibi mi?" diye soruyorum, Afrodit Kayası'nın etrafında yüzdüğümüz gece Jade'in sözlerini kullanarak.

"Aynen öyle." Başını sallar. "Çok zorlarsan, yine buraya dönersin. Ne olacağını bekle ve doğanın işini yapmasına izin ver."

"Tamam." Çenemi kaldırıyorum, kendime daha çok güveniyorum ve hala boş boş dolaştığım için endişelenmiyorum. Gerçi... Kumaş kitabını salya ile kaplamış ve ellerine salya akıtan sevimli kıza bakıyorum... Poppy'ye bakmayı çok seviyorum. Onunla geçirdiğim her dakikanın tadını çıkarıyorum. Son birkaç hafta hiç boşa gitmedi. Anlamalı geçti ve bu dadılık işinde doğuştan yetenekliymişim gibi geliyor. Yine de Mari ile iki kez görüntülü görüşme yapıp Poppy'nin kıyafetinin uygun olup olmadığını ve sevdiği yiyecekleri kontrol etmek zorunda kaldım. Peynir ve jambon en sevdiği yiyecekler; tam benim gibi bir kız.

Telefonumdan başka bir arama geliyor ve tanımadığım numarayı görmek için öne eğilirken şüpheyle bakıyorum.

"Sanırım bankam arıyor. Seni sonra arayabilir miyim?" diye soruyorum Violet ve Lincoln'e, gelen aramayı cevaplamak için telefona uzanırken.

"Tabii, git sen, ben DBS formunu hallederim," Lincoln beni rahatlatıyor.

"Teşekkürler." Onlara el sallayıp telefonu kapatıyorum, sonra diğer aramayı kabul edip kulağıma dikkatlice yaklaştırarak bilinmeyen numarayı arıyorum: "Alo?"

"Hala hayatta olduğunu bilmek güzel, evlat." Babamın duygusuz sesi tüylerimi diken diken ediyor ve

ne yapacağımı bilemeden donup kalıyorum. Kapamalı mıyım, hatta kalmalı mıyım, konuşmalı mıyım?

Ne yapacağımı bilemiyorum.

Telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırıp Poppy'yi kucağımdan kaldırıyorum.

"Hala benimle konuşacak cesareti bulamadın mı?" Ses tonunda kendine özgü alaycı bir ton vardı ve kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

Poppy'yi, tuhaf robot desenli yuvarlak oyun matının üzerine dikkatlice oturtuyorum, sonra ne söyleyeceğimi düşünürken ellerimi saçlarımın arasında gezdirip, tüm boyumu dikleştiriyorum.

Hazırlıklı değildim ve nasıl cevap vereceğimi de bilmiyordum. Ekranımdaki hoparlör simgesine basıp ekrana baktım.

"Şimdiye kadar eve gelip paramı geri vermem için yalvarırsın sanmıştım, Owen. Beni şaşırttın ve neredeyse seninle gurur duyduğumu inkar edemem." *Neredeyse*. Beni gururlandırdığı tek an bu ve o da neredeyse.

Poppy'nin kumaş küplerini üst üste dizmesini izlerken onu dinliyorum.

Sonra şöyle diyor: "Annenin kalbini kırdın." "Onun kalbi yok ki." Bir kertenkele

sinek yakalayan bir kertenkele

"Demek konuşuyor."

"Eve gelmiyorum."

"İlginç." Onu siyah deri koltuğunda uzanmış, parmakları arasında puroyu çevirirken hayal ediyorum. Puroyu içtiğinde çıkan *cızırtıyı* duyunca şüphelerim doğrulanıyor; tam da tahmin ettiğim yerde, iş yerinde, masasında. Evde geçirdiği zamandan daha fazla zamanını orada geçiriyor.

Ama neden evine, kutup soğuğuna yepyeni bir anlam katan kadına gitmek isteyesin ki?

"Orada sonsuza kadar kalamayacağını biliyorsun." Sanki sohbetimizden sıkılmış gibi yavaşça konuşuyor.

"Tabii ki kalabilirim. Yeniden başlarım. Ben zekiyim, ama sen beni tanımaya hiç zaman ayırmadığın için bunu bilemezsin. Ayrıca inanılmaz derecede dirençliyim." Annemin sevgisi, ya da sevgisizliği, beni neredeyse delip geçemeyecek kadar kalın bir deriye sahip hale getirdi.

Ta ki Jade onu delene kadar.

"Bu doğru değil, evlat. Seni sandığından daha iyi tanıyorum. Geçen yıl, kasabadaki o ucuz barda birkaç gece daha içmeye devam etseydin, karaciğerini mahvedecektin."

Haklı, öyleydim, ama o bir batakhane değil. The Vault, kasabanın saygın üyeleri tarafından işletilen lüks bir gece kulübü. Babam kendini beğenmiş bir pislik.

Ve orada olmamın sebebi de oydu. Evleneceğimi öğrendiğim anda, ailem benim için birini seçti ve o andan itibaren her şey tepetaklak oldu. Sorunlarımı içerek çözmek çözüm değildi, ama kaçmak da değildi, öyle görünüyor.

"Teklif ettiğimiz birçok sözleşmeyi garantilemek için dışarıda yemek yiyip içki içerek çok fazla para harcadığını biliyorum."

Onun talimatıyla ve bu sayede o sözleşmeleri aldık. Hafızamı zorlayarak geçen yıl herhangi bir sözleşme kazanıp kazanmadığını hatırlamaya çalışıyorum ama aklıma bir şey gelmiyor. *Neden daha fazla iş için teklif vermiyor?*

Benim katılmadığım şeyleri sıralamaya devam ediyor. "Evangeline'e bir şans bile vermedin
Evangeline'e bir şans bile vermedin; başından beri kalbinde yoktu."

"Bu yalan." Başımı sallıyorum, onun dürüst olmayan tavrına karşı kalbim hızla atıyor. "Bunu sen de biliyorsun baba. İçkiyi bıraktım. Benden istediğin her şeyi yaptım. Denedim, Tanrım, onun için her şeyi denedim, ama yaptığım hiçbir şey yeterli olmadı ve onun benim için çok genç olduğunu da unutma. Senin aşk anlayışın çok eski ve açıkçası iğrenç."

O benim patlamama gülüyor, lanet olsun, gülüyor. "Onu etkilemek için yatımı ödünç istediğinde ya da onu operaya götürmek için kredi kartımı kullandığında şikayet etmedin."

"Gördün mü, ben denedim ve sen bana kartı verdin," diye azarladım. Gerçeği çarpıtmakta ustadır.

Nefes vererek, "Evet, sanırım öyle yaptım. Neyse, boş ver. Peki, bu küçük öfke nöbetin ne zaman geçecek ve geri döneceksin? Bana bir tarih verebilir misin?" der. Sanki aramızda hiçbir sorun yokmuş gibi, kayıtsızca konuyu değiştirir.

"Ciddi misin? Geri dönmüyorum."

Beni görmezden gelerek, daha fazla sözle üstüme gelir. "Demek küçük bir tatil yapmak istedin? Harika, kafandan at ve eve dönmek için bir tarih belirle."

Onun ses tonundan sinirlenen kalbim göğsüme çarpıyor, nabzım ses hızıyla atıyor, o kadar hızlı atıyor ki kulaklarımdan duyabiliyorum.

"Bu konuşmayı seninle yapmayacağım. Aynı şeyleri tekrar tekrar konuşamam. Bitti, ben gidiyorum." Beni göremese de, düz elimle havayı keser gibi bir hareket yapıyorum. Ailemden boşanabilseydim, boşanırdım. Böyle bir şey olmalı.

O, telefonun hoparlörünü titretircesine bağırır. "Şimdi beni iyi dinle, evlat, ve iyi dinle." Yavaş ve kararlı bir şekilde konuşmaya başlar. "Eve geleceksin. Başka seçenek yok. Sen, sevgiden daha çok sadakat ve onurun önemli olduğu bir ailede doğdun." Sonra telefonda o kadar yüksek sesle bağırıyor ki, telefonu kulağımdan almak zorunda kalıyorum. "O yüzden kafanı kışından çıkar ve biraz erkek ol. Hemen geri gel ve bu işi kurtar yoksa ben..."

İş i kurtarmak mı? Ne demek istiyor?

"Yoksa ne yaparsın?" diye soruyorum huysuzca. "Ve iş i kurtarmak derken ne demek istiyorsun? İş imiz çok sağlam." Hesapları titizlikle inceleyerek, her şeyi dikkatle inceliyorum.

Finans raporlarımız. Her türlü genel gideri, günlük masrafları, verimliliği artırmanın yollarını, makinelerimiz için doğru finansmanı sağlamanın yollarını ve tüm vergi ödeme tarihlerini biliyorum. Öyleyse üç hafta içinde ne oldu?

Yoksa ben bir şeyi mi kaçırıyorum?

"Orada " Duy duy bir yabancı bir telefonun telefonun diğer ucunda duyuyorum.

"Kim o lan?" diye bağırdım, paniklemeye başlamıştım.

"Biz göreceğiz yakında gör Owen." Dışarı nefes nefes nefes nefes nefese kalır, sonra yüksek

sesle güler.

Telefonu kapattım ve sanki avucumun derisini yakmış gibi telefonu kanepeye fırlattım.

Aramayı takip etmiş.

"Siktir!" diye beklenenden daha yüksek sesle bağıriyorum, sesim yalın mermer villada yankılanıyor.

Ellerimi belime koyup tavana bakarak uzun bir nefes verdim, sonra babama olan öfkem ve nefretim artınca tekrar bağırmaya başladım.

Başımı eğip etrafa bakındığımda Poppy'nin alt dudağının titrediğini gördüm.

Aman Tanrım, onu korkuttum, donakalmış gibi görünüyor.

Kendimi çok kötü hissederek ona koşar, çömelir ve her şeyin yolunda olduğunu söylemek için onu sakinleştirmeye çalışırım ama çok geçir, okşadığım alt dudağı titriyor, gözleri yaşlarla dolmuştur ve sanki gecikmiş bir tepki gibi, kendi doğum günü pastasının mumlarını üflediğim gibi ağlamaya başlar.

Onu kollarımın arasına alıp sıkıca sararak, onu rahatlatmak için sırtını okşuyorum, ama onu ileri geri sallama becerim hiçbir işe yaramıyor, çünkü küçük göğsü hıçkırıklarla inip kalkıyor.

Sanki sakin bir battaniyeyle örtülmüş gibi, arkadan sıcak bir çift kol bize katılır ve belime sarılır.

Jade.

Önüne dönerek bana bakar, sonra ikimizi de kucaklar. Onu diğer kolumun altına alıp başını omzuma yaslarım, Poppy ise diğer koluma yaslanır. Üçlü bir kucaklaşma olur; Poppy neredeyse anında sakinleşir, küçük hıçkırıkları diner.

"Onu üzdüm." Kendimi çok kötü hissediyorum. "Çok üzgünüm Jade, istememiştim. Asla yapmazdım..."

"Önemli değil," Jade beni teselli ediyor. "Yapmayacağını biliyorum. Hey, bebeğim." Jade, Poppy'nin kızarmış yanaklarından gözyaşlarını silerken, iki kez hızlıca nefes alır. "İyisin, değil mi? Sadece küçük bir olaydı. Bir şey olmadı." Jade'in sesi Poppy'yi anında sakinleştirir.

Ben de bunu okudum. Anneler bebekler için doğal sakinleştiriciler gibidir, bu bağlantı ve yakınlıkla ilgilidir. Her ne ise, gerçek büyücülük izlemek gibidir. Ancak, ben olmasaydım Poppy ağlamazdı. "Kendime kızgıyım. Onu ağlattığıma inanamıyorum." Kendimden nefret ediyorum.

"Stres yapma. Üzölmek için iyi bir nedenin vardı. Her şeyi duydum," Jade göğsüme yaslanarak itiraf etti.

"Her şeyi mi? Babamla olanları da mı?" Ağzım seğiriyor. O konuşmayı duymasını istemedim.

"Ve arkadaşlarınla," diye onayladı.

Ne kadar zamandır dinliyordu? "Öyle mi?" Sesimde bir şaşkınlık var, "Ne duydun?"

"Sen her zaman inandığım gibi harika bir adamsın, çünkü gereksiz olmasına rağmen DBS kontrolü yaptırmak istiyorsun." Göğsüme başını yaslayıp belimi sıkıyor. "Ona güveniyoruz, değil mi baba?" Aşağıya bakıyorum. Jade başını sallarken gözleri parlıyor ve Poppy'ye gülümsüyor.

"Ne zaman eve geldin?"

"Sen arkadaşlarınla kamera önüne oturduğunda. Poppy uyandığında ben buradaydım." Nazikçe sallama hareketimi durduruyorum. "Dinlemeden duramadım."

Sinsi dinleyici.

Konuşmamızı hatırlamaya çalışıyorum ve sonra birden anlıyorum.

Aman Tanrım...

"Demek beni seviyorsun?" O büyük, güzel mavi gözleriyle bana bakıyor.

YİRMİNCİ BÖLÜM

OWEN

"Eh, söylediğimi unut," diye kekeliyorum.

Daha önce kimseye sevdiğimi söylememiştim.

Jade ile birbirimize aşık olduğumuzdan ve birbirimizden hoşlandığımızdan bahsetmiştik, ama ya o benimle aynı noktada değilse? Ya beni sevmiyorsa? Tamamen sevmiyorsa... henüz sevmiyorsa?

Birine onu sevdiğimi söyleyip, onun da aynı şeyi söylememesi gibi bir aşağılanmaya katlanabileceğimi sanmıyorum.

Ama sanki seviyor gibi geliyor.

Onunla daha önce hiç kimseye yaşamadığım bir bağ kurduk ve onunla birlikte olmak farklı bir his.

Doğru

hissediyoruz.

Birlikte

mükemmeliz.

Gülüyoruz, şakacı bir şekilde tartışıyoruz ve hiç konuşmamıza gerek olmayan anlar yaşıyoruz, ama konuşmamıza gerek olmadığını biliyoruz çünkü birlikte mutluyuz. Her şey bizim için uyumlu.

"Neden söylediğini unutayım ki?" Gözleri eğlenerek büyür.

"Çünkü şimdi söylediğimde aptalca geliyor." Ayrıca, daha önce kimseye sevdiğimi söylemediğim için, bunu arkadaşlarımla konuşmalarını kulak misafiri olarak duymaktan çok daha romantik bir ortamda söylemeyi bekliyordum.

Belki arka planda çok anlamlı bir şey çalan beş kişilik bir yaylı dörtlüsü, başımızın üzerinde havai fişekler patlarken, etrafımız düzinelerce gül ile çevrili. Filmlerde öyle yapmıyorlar mı?

Sadece ben böyle güzel bir anı mahvedebilirdim. Yine.

"Kalbin daha hızlı atıyor." Dinlenmiş elinin parmaklarıyla göğsüme vuruyor.

"Çalmıyor."

"Çarpıyor ve bunu söylemek aptalca bir şey değil."

"Evet, öyle." Poppy'yi Jade'in kollarına bırakıp, alnımda ter damlaları belirirken uzaklaşıyorum. "Üç hafta oldu. Böyle düşünmem çok saçma. Değil mi?" Bu retorik bir soru. "Üç haftada aşık olunmaz, değil mi?" Jade'e bakıyorum, o da sanki beni eğlendiriyormuş gibi bana bakıyor. Cevap vermezse, volta atmaya başlıyorum. Beni çok tedirgin etti. "Yani, Skye ile on dört yıl çıktım ve onu sevdiğimden emin değilim. Çok uzun süren bir lise ilişkisiydi. Sonunda daha çok arkadaş gibiydik, bu tamamen benim hatamdı. Onu hiç içime almadım. Evde olan biteni ona anlatmadım." Kollarımı havada sallayarak, çılgın bir şişme küvet reklamcısı gibi, konuşmam yeni bir tempoya giriyor. "Sanırım hiç aşık olmadım. Tanrım, Skye ile çıkarken ona hediye almaya bile zaman ayırmadım. Jacob'a bıraktım. Romantik değilim. Evangeline için ayarladığım tekne gezisi ve tiyatro biletleri bile romantik değildi. Arkadaşlarım ve aileleri dışında, aşkın gerçekte neye benzediğini hiç görmedim; onlar birbirlerine deli gibi aşıklar. Ailem berbat durumda ve bunu söylemek çok kötü ve kalpsizce biliyorum, ama ailemden nefret ediyorum. İlişkileri zorlama, sahte. Çocukken onlar..."

Jade, hızla konuşan sözlerimi keser. "Panik yapıyorsun." "Ben değilim, panik yapan değilim." *Neden başım dönüyor?*

"Evet, sen dönüyorsun. Dur hareket etmeyi." O sıkı kararlı talimatında kararlı, bu yüzden dediğini yapıyorum.

Ellerim kalçalarımda, neredeyse nefes alamıyorum, ona bakamıyorum bile. *Neyim var benim?*

"Bana cevap ver," diyor Jade sakın bir sesle. "Çoğu zaman beni düşünüyor musun?"

"Evet." Sürekli.

"Uyanık olduğun her anı benimle geçirmek ister misin?"

Mümkünse daha da fazla. "Evet."

"Aynı şeylere gülüyor muyuz, aynı televizyon programlarını seviyor muyuz, gülümsemekten kendini alamıyor ve beni tanıdığın için daha iyi bir insan olduğunu hissediyor musun?" Poppy, Jade'in uçuş kıyafetinin yakasını oynuyor.

"Bunların hiçbirine itiraz edemem." Jade'e olan duygularımın yoğunluğu takıntı sınırında.

"Benimle seks yapmak, hayatında yaşadığın en iyi seks mi?" Bana anlamlı bir gülümseme atıyor.

"Şşş, bebeğin önünde olmaz." İşaret parmağımı dudaklarımın üzerine koyuyorum. "Ama evet," diye fısıldıyorum, sonra ona doğru yavaşça bir adım atıyorum, kendimi yeniden kendim gibi hissediyorum.

O devam ediyor, "Sana üzerimde asılı duran kara bulutun ne olduğunu söyle. Uzaklaştı mı?"

"Evet." Başımı sallıyorum. *Evet, senin yüzünden.* Babamın ortaya çıkacağı tehdidini kafamdan atıyorum, çünkü o kara bulutu tekrar ortaya çıkarabilir.

"Ve konuştuğumuzda, mesajlaştığımızda, öpüştüğümüzde, dokunduğumuzda, sanki o megavatlık ampulü çevirip filamentten daha parlak kıvılcımlar saçıyormuşuz gibi hissediyor musun?"

"Göğsümde bir patlama gibi." Artık ondan sadece iki adım uzaktayım.

Bana bakıyor. "Ve sanki biri gaza basmış ve her şey çok hızlı gidiyor, sanki sonsuza kadar birlikteymişiz gibi hissediyor musun?"

"Benim ne hissettiğimi nasıl bilebilirsin?" "Çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum, Owen."

"Öyle mi?" Göğsümde güven filizleniyor. Omuzlarımı geriye atıp başımı yana eğiyorum, sonra aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Sadece birkaç santim uzaktayız, ama yine de çok uzak. *O da aynı şeyi hissediyor.* Kalbim, sadece onun yanında hissettiğim o garip çarpıntıya tekrar başlıyor.

Elimi uzatıp avucumla yüzünü kavradım ve o başını salladı. "Evet, Owen. Sana aşık oldum. Her şey o kadar..."

"İnanılmaz." Dudaklarımın köşelerinde beliren Cheshire kedisi gülümsemesini engelleyemiyorum. Hayatımda ilk kez, şimdiye kadar hiç hissetmediğim derin bir mutluluk duyuyorum, şimdiye kadar pek anlam ifade etmeyen hayatımın tüm parçalarına bir anlam kazandırıyor. Dudaklarına yaklaşıyorum. "Sen beni daha cesur hissettiriyorsun." O, devasa bir bayrak tutarak bir uçurumdan atlayıp herkese ona aşık olduğumu söylemek istiyorum. Çünkü öyleyim. Ya da belki o bana o muhteşem jetini uçurmayı öğretir ve ben de bunu gökyüzüne dev harflerle yazarım.

"Eğer seni cesur hissettiriyorsam, adadan ayrılmadan önce seni uçurmam gerek," diye fısıldadı. O da gülümsemesini saklayamadı.

"Çok isterim."

"Kusarsın."

"Bir şey olmaz." Yalan söylüyorum, haklı olduğunu biliyorum. Muhtemelen midem alt üst olur. "Roller coaster'ları severim." Gerçekten severim, ama saatte 500 mil hızla havada birkaç tur atmak, hayır, teşekkürler.

"Aynı şey değil." O gülümser, dudakları benimkine değerek.

"Ama aynı şeyi hissediyoruz." Yumuşak dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Seni seviyorum, Hotshot."

"Ben de seni seviyorum, Owen." Bir anlığına bana bakar ve gözlerinde dans eden duyguları görebilirim, sonra beni bir yusufçuk kanadı kadar nazikçe öper.

Kollarımı ona ve hala Jade'in kollarında olan küçük Poppy'ye doluyorum ve onları sıkıca sarıyorum, sonra Jade'in burnunun ucuna, sonra yanağına öpücükler konduruyorum.

"İkinizi de seviyorum," diye Jade'in kulağına fısıldadım.

"Bu yüzden seni daha da çok seviyorum. Ona karşı davranışların kalbimi eritiyor," diye itiraf ediyor Jade. "Ona karşı çok şefkatli ve sabırlısın. Sen benim her zaman istediğim her şeysin."

Ve onlar benim için yaratılmış olduğunu bilmediğim her şey.

"Baba?" Poppy'nin küçük sesi cıvıldıyor.

Kucaklaşmamızdan ayrılıp Poppy'nin yanağına bir öpücük konduruyorum. "Henüz değil. Sabırlı ol, Poppadom. Daha birbirimize sevdiğimizi söyledik." Sonra Jade'e göz kırpyorum ve o da mutlu bir şekilde gülümsüyor.

"Onun için kaç tane takma adın var?"

Poppy'yi Jade'in kollarından çekip Jade'in parmaklarının arasına parmaklarımı geçiriyorum. "En az bir düzine daha var." Merdivenlerin altına kadar yürüyoruz. "Şimdi anne, git duş al ve güzel bir şeyler giy." Eğilip Jade'in kulağına fısıldıyorum. "Külotunu çıkarma." Dudaklarım kulağının arkasındaki o mutlu noktaya değdiğinde titriyor ve küçük bir inilti çıkarıyor. "Sakin ol." Onun çok sevdiği emir verici ses tonuyla konuşur ve elini sıkarım. "Bu akşam bize güzel bir akşam yemeği hazırlayacağım, sonra *Glow Babies*'i izleyeceğiz." Dikkatimi tekrar Poppy'ye veririm. "Çünkü Sunlight'ın huysuz Cloud King'den Flash'ı kurtaracağı en heyecanlı kısma gelmiştik."

Poppy heyecanla alkışlar. "Sen çok tuhafsın." Jade başını sallar.

"Ve zekisin. *Glow Babies* onu uykulu yapıyor." O programın animatörlerinin uyuşturucu kullandığından eminim, çok büyüleyici. "Ve bu gece için planlarım var." Sesimi alçaltıyorum ve Jade'in parladığını, saçlarının ateş ışığı gibi görüldüğünü yemin ederim.

"Öyle mi?" Gözleri şehvetli, açgözlü bir bakışla parlar.

"Evet. Anne ve Ba..." Kendimi düzeltiyorum. "Yani, anne ve Owen zamanı."

Dudaklarını yalar. "Sana sonra baba derim."

Sözleri beni inlettiriyor, sikim şortumun kumaşına sürtünüyor. "Poopinator'ı tutarken uygun değil."

"Üzgünüm" der. "Duşa gireceğim." Merdivenleri neşeyle tırmanır.

Ve benim kalbim de kendiliğinden atmaya başlar.

O beni seviyor.

'İN YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜMÜ

JADE

"O... O... O..." Owen klitorisimi okşamayı bıraktığında, akıl almaz bir orgazmın eşiğindeyim. Beni dördüncü kez böyle tahrik edip, nefes nefese ve arzuyla inlememe neden oluyor.

"Ben Owen, Hotshot. Adım O-wen. Adımı söyle." "Owen," diye yüksek sesle inleyerek, yatak çarşaflarını . "Lütfen boşalmama izin ver," diye yalvarıyorum.

"Hayır," diye neredeyse hırıldayarak cevap verdi ve bu, amımı kasılmaya başladı. Yatak odasında kontrolü ele almasını seviyorum. Artık havuz başında ilk kez eğlendiğimiz zamanki halinden tamamen farklı biri. Tanrılardan benim için daha iyi bir sevgili olmasını dilediğine ve bu dileğinin kabul edildiğine eminim.

Ama yemin ederim, tek ihtiyacı olan şey, yatak odasında içindeki canavarı serbest bırakmak için beni bulmaktır.

Kalçalarımı kavrayarak ikimizi de ters çevirdi. Sırtı şimdi benim bacaklarım onun iki yanında. Haftalarca güneşin altında kalmış, şimdi çok bronzlaşmış, kasları daha belirgin hale gelmiş.

"Şimdi yüzüme otur," diye emrediyor.

Gözlerimi kırpıyorum. Bunu daha önce hiç yapmadım. "Ne?"

"O güzel amcığı buraya getirmeni istiyorum." Yüzünü işaret ediyor. "Ve sen benim adımı haykırıncaya kadar yüzümü sikmeni istiyorum, Hotshot."

"Seni boğabilirim."

"Umarım boğarsın. Beni tadın ve kokunla boğ." Beni vücuduna doğru, göğsünün üzerinden ağzına doğru yönlendiriyor. İç uyluklarım yüzünün her iki yanını sararken, tamamen ona maruz kaldığımda sıcak nefesi klitorisimi okşuyor.

"Şimdi, Hotshot. O başlığa tutunmanı istiyorum." Islak merkezime bir parmağını soktu. Kalçalarım, boşalmak için bastırılan ihtiyacımı takip ederek yukarı doğru kalktı. "Henüz değil." Serbest eliyle çıplak kıkımı tokatlıyor, odada yüksek bir şapırtı sesi çıkıyor, sonra kalçamı tutup hareket etmemi engelliyor. "Yüzümü siktiğinde oturmanı istiyorum, çömelmene gerek yok." Parmağını çıkarıyor ve ben onun yokluğuna inliyorum.

İki eliyle kalçalarımı kavrayarak, kalçalarımı ağzına doğru çeker ve ben onun şeytani bir gülümsemeyle gözlerini kapatıp öne doğru eğilip klitorisimi ağzına almasını izlerim.

Ben tamamen yüzüne oturmuş, vücudum onun dokunuşuna muhtaçken, onun endişelenecek hiçbir şeyi yoktu. Kalçalarımı, içine giren parmaklarına tepki olarak döndürdüm ve o benim amımı ağzıyla kaplarken, ağzına sürtündüm.

Klitorisimi dilini kullanarak okşadıktan sonra ağzına alıp emdi, onunla oynadı, sonra da dilini hızlıca hareket ettirdi. Ve o klitorisimi ısırıp kalın parmağını içime soktuğunda Tanrı'ya yemin ederim ki.

Başımı geriye atarak yüzüne binip, klitorisimi yalarken ve başka bir parmağını sokup beni en iyi şekilde gererken rahatladım.

Başlığı bırakıp, vücudumdaki yakıcı arzunun neredeyse dayanılmaz hale gelmesiyle, yüzünü daha sert sikmek için saçlarını tutuyorum ve birkaç saniye sonra boşalıyorum.

Sertçe.

Gözlerimin önünde parlak yıldızlar belirirken onun adını haykırıyorum ve orgazmımla çenesini ıslatıyorum.

Uyluklarım titrerken, parmaklarını ıslak merkezimden yavaşça çıkarır, sonra sert dilini yerine koyar ve her damlayı yalar.

Elini havaya kaldırıp parmaklarını uzatır. "Tadına bak," diye mırıldanarak dudaklarıma dokunur ve açmamı söyler.

Onunla her ilk deneyimim her zaman erotik, ateşli ve çok kirli. Bunu seviyorum.

Onu seviyorum.

Az önce içimde olan iki parmağıyla dudaklarımı boyadıktan sonra onları ağızıma çekip dilimle etraflarında döndürdüm, derinlemesine emerek boşaldığım sıvıyı temizledim.

Bacaklarımdan tutup beni omuzlarından indirip vücuduna doğru kolaylıkla indiriyor. Yüz yüze geldiğimizde, ağızımı onun ağızına kapatıp sanki dünyanın sonuymuş ve bir daha asla birlikte olmayacakmışız gibi öpüyorum. Hala ıslak olan sert sakalları seks ve günah kokuyor.

Ellerini saçlarımdan arasına geçirip beni o kadar sert öpüyor ki, ağızımı morartıyormuş gibi hissediyorum, sakalları çenemde kızarıklıklar bırakıyor.

Bana hiçbir uyarıda bulunmadan, kalın penisini içime sokuyor, kalın penisinin beni açarken yarattığı yanmayı hissediyorum. Kendimi aşağı doğru iterek, beni tamamen doldururken uzun ve yumuşak bir inilti çıkarıyorum. Nefes almama izin vermeden, Owen kalçalarını piston gibi hareket ettirerek, beni aynı çaresiz ihtiyaçla karşıladığım acı verici bir güçle içime giriyor.

Bu anda yumuşak ya da hassas hiçbir şey yok. Yeni bir seviyede birleşirken, bu an şehvetli ve yoğun. Sanki bugün söylediğimiz sözler ikimizin içindeki bir şeyi açmış gibi. Ve bu çok lezzetli.

Lezzetli ve sert, yoğun ve sarhoş edici, ve daha fazlasını istiyorum.

"Sırılsıklam olmuşsun, Hotshot," diye homurdanıyor.

Vücudum başka bir boşalma için daha fazlasını istiyor. Vücuduma ve onun vücuduna istediklerini vermek için çaresizce kalçalarımı sert penisinin üzerinde daha hızlı yukarı aşağı hareket ettiriyorum.

Alt dudağını ısırıp ağzıma alıyorum ve o inleyerek, çılgın bir hayvan gibi bana girip çıkmak için topuklarını yatağa gömüyor.

"Siktir. Amin çok güzel," diye bağıyor, parmakları kalçalarımın o kadar derine gömüyor ki, parmak izleri morluklar bırakıyor. "Benim için tekrar boşal, Jade," diye emrediyor dişlerini sıkarak. "Aminin benim sikimi ne kadar sevdiğini göster bana." Gözleri geriye dönüyor.

"Beni çok ıslattın, Owen."

Boynunu yataktan kaldırıp hassas meme ucumu ağzına alıp emiyor, sonra ısıyor, meme ucumu büzüştürüyor ve amıma zevk kıvılcımları saçıyor. Yaklaşan orgazmım artıyor; hisler vücudumun her hücresine yayılıyor.

Aramızdaki fiziksel kimya o kadar ateşli ki orman yangını çıkarabiliriz. Yanıyorum.

Emip, sonra dilini meme ucuma değdiriyor ve bir orgazm daha beni sararken, o da aynı anda boşalıyor. İç duvarlarım, kalınlaşan penisini sıkıca sarıyor ve o patlayarak boşalırken, son sarsıntılar penisini titretip her damlasını içime pompalıyor.

Beni tembelce öperken, kalça hareketlerini yavaşlatır ve belimin ve kalçalarımın kıvrımlarını yavaşça okşar, parmak uçlarını vücudumda yukarı aşağı gezdirir, sanki her dokunuşu hafızasına kazıyormuş gibi.

Terle kaplı, nefes nefese ve doygun bedenlerimiz birbirine yapışmış durumda. Varlığımın her hücresi mutlulukla şarkı söylüyor.

Memnuniyetle iç çekiyorum.

"Seni seviyorum, Jade," diye fısıldıyor, boynumun ve omzumun derisine sevgi dolu öpücükler konduruyor, sonra tekrar geri dönüyor. "Seni

Seni çok seviyorum." Duygularını tekrarlıyor.

Gülümsemeden edemiyorum, bir kalp atışında vahşi ve hızlıdan yumuşak ve nazik bir havaya geçmemiz beni hayran bırakıyor.

Aramızdaki bağ o kadar güçlü ki, beni derinden sarsıyor.

İkimiz de sorunlarımızla yüzleşmek istemediğimiz için, birbirimizde kayboluyoruz.

Yarın tam zamanlı dadı sorunumu halledeceğiz ve babasıyla ilgili her ne olursa olsun bununla yüzleşeceğiz, ama o zamana kadar sadece ikimiz varız.

En azından güneş doğana kadar. "Ben de seni seviyorum, Owen."

'İN YİRMİ İKİNCİ BÖLÜMÜ

OWEN

İnce beyaz bir çarşafı sarılmış, Jade ve ben yatakta yüz yüze uzanmış, güneşin yeni günü selamlamasını bekliyoruz.

"Baban buraya gelirse ne olacak?" Gergin bir şekilde alt dudağını ısırıyor.

"Ne yapabilir ki? Gözlerimi bağlayıp beni uçağa atıp eve gönderir mi?" Olmaz. Artık özel aile jetimiz yok. Geçen yıl ansızın sattı.

"Onun neler yapabileceğini bilmiyorum." Bana o büyük, masum ceylan gözleriyle bakıyor.

O haklı, onu tanımıyor, ama ben tanıyorum ve her ne kadar pisliğin teki olsa da, o kadar cüretkar biri olduğunu sanmıyorum. İskoçya'da kendi ortamında rahat ve ülkeden neredeyse hiç çıkmıyor. Kendini sandığı gibi şehirli bir adamdan çok uzak.

"Kesinlikle. Beni takip etmiş olabilir, ama beş gün sonra buradan ayrılıyor ve İskoçya'ya dönmeye niyetim yok." Beni zorlayamaz.

"O zamana kadar çok şey toplamamız lazım." Jade, işin büyüklüğü karşısında inledi.

Mari'nin kazasından sonraki gün Poppy ve Jade'in yanına taşındım ve bu villada bir aile gibi yaşayarak, sanki küçük bir aileymişiz gibi eşyalar biriktirdik.

Jade'in işi onun için öncelikli ve ben onun hayatını kolaylaştırmak için her şeyi yapmak istiyorum. "Sen koreografini geliştirmeye odaklan. Bugün son prova mı?"

Başını sallarken mutluluktan parıldıyor. "Evet, ve Cuma günü Aile Günü var. Üssü ağırladıkları için teşekkür etmek ve baştan sona tüm sergiyi göstermek için." Heyecanla battaniyeyi ağzına kadar çekiyor.

"O zaman cumartesi günü eve dönüyoruz," diye planımızı teyit ediyorum.

Sonra İngiltere'nin soğuk havasına geri döneceğiz. Bu düşünceyle titriyorum.

Tek bir valiz ve pasaportumla, milyon yıl düşünsem İngiltere'ye taşınacağımı hiç düşünmemiştim.

Ama Jade'e bakıyorum ve ona ve sevimli küçük Pop-a-doodle'ıma bakıyorum ve onlar, bir iş bulup para kazanmak için içimdeki ateşi yakmaya yetiyor da artıyor bile. Bunun için ne gerekiyorsa yapacağım. Gerekirse finans sektöründe bile çalışırım. Zaten bakmaya başladım ve birçok seçenek var. İş bulmakta zorlanmayacağım.

"Koreografim mükemmel oldu." Diye iç çekiyor. "Gösterin nefes kesici." Ve mide kesici. onun yaptığı işi yapamazdı.

Poppy ve ben, onların antrenmanlarını izlemek için birkaç kez kayalıklara çıktık ve her seferinde farklı bir şey fark ettim. Şimdi renkli dumanla uçmayı da eklediler, bu da akrobasiye ekstra bir heyecan katıyor. Özellikle iki jet uçağının yaptığı dev aşk kalbi çok hoşuma gidiyor. Birbirlerinden sadece birkaç metre uzaklıkta, kırmızı dumanla gökyüzünde kalp şekli çizen iki uçağın hassasiyeti ve şekli, benim küçük beynimi hayrete düşürüyor. Nasıl yapıyorlar bilmiyorum. Riskli manevra her seferinde mükemmel bir şekilde gerçekleştiriliyor.

Onun burnunun ucuna hafifçe vuruyorum. "Sen harika olmaya odaklan, ben bugün tüm valizleri hazırlayayım. Uzun sürmez." Poppy'nin oyuncaklarının çoğunu uçağa hazırladım bile.

Jade jetiyle İngiltere'ye dönerken, Poppy ve ben Larnaka havaalanından Manchester'a uçuyoruz. Orada bizi karşılayacak bir şoför bizi kampa götürecek ve Jade ile buluşacağız. Check-in ve transferler olmadan, o bizden önce dönecek ama havaalanında bizi karşılayacak kadar erken gelemeyecek.

Daha önce hiç bebekle uçmadığım için ne yapacağımı bilmiyorum, o yüzden doğaçlama yapacağım. Yine de bebekleri eğlendirmek ve mutlu etmek için birkaç blog okudum. Poppy'nin uyku saatine denk gelecek şekilde uçuş rezervasyonu yaptık, umarım uyur. En sevdiği kumaş kitabı ve sallamayı ve saatlerce oynamayı sevdiği interaktif Hungry Caterpillar oyuncağını yanıma aldım, ayrıca telefonuma *Glow Babies'in* birkaç bölümünü indirdim.

Biraz endişeliyim, ama eminim her şey yoluna girecek.

Jade tırnağını ısırıyor. "Sana bir şey sorabilir miyim?" Sesi normalden biraz daha yüksek çıkıyor.

"En az 25 santim, Hotshot," diye cevap veriyorum, göğsünü kahkahalarla titretirken. Başparmağını ağzından çekiyorum. "Sor bakalım. Ne bilmek istiyorsun, Jade?" "Eğer... ne... soramam.

Unut gitsin." Sırt üstü dönüyor sırt üstü yatar ve tavana bakar.

Üstüne yuvarlandım, vücutlarımızı birbirine bastırdım ve kollarımı başının iki yanına dayadım.

"Konuş benimle."

Gözleri benimkilerle bir o yana bir bu yana gidip geliyor. "İş aramaya başladın mı?"

"Başladım."

"Finans alanında mı?"

"Evet."

"Yapmak istediğin bu mu?"

"Hayır."

Benden Poppy'ye tam zamanlı bakmamı istemenizi istedim, ama bir dadı aradığınızı biliyorum.

Devam ediyorum, "Ama kendi masraflarımı ve yemeğimi ödemem gerekiyor.

Gregor'un yanına taşınırsam, ev masraflarına katkıda bulunmak için paraya ihtiyacım olacak."

"Tamam. Ama tekliflere açık mısınız?"

Heyecanla gözlerimi genişletiyorum.

"Anlat." "Dadılık yapacak kimseyi bulamıyorum," diye patlıyor.

Ağzımı açıp kapattım, sonra şüpheyi ona baktım ve kaşlarımı çattım. "Bekle, ajansdan yirmiye yakın özgeçmiş aldığını ve döndüğümüzde kısa listeye kalanlarla görüşme yapacağını sanıyordum." Bu beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

O inler. "Hiçbiri uygun değil. Bazıları kalamıyor. Bazıları her hafta sonu izin istiyor, diğerleri her Perşembe izin istiyor. Perşembe günü ne oluyor ki?" Stresli bir sesle, sesi tizleşir. "Bir tanesi, her yıl bir ay seyahat etmeyi sevdiği için yılda elli günden fazla tatil istiyor. Benim bile yılda elli gün tatilim yok."

"Tamam." Sözlerimi uzatarak, onun bir an önce sadede gelmesini umuyorum. Ne istediğini çok iyi anladığımı düşünüyorum ve o kadar heyecanlıyım ki gülümsememi saklayamıyorum. "Neden daha önce söylemedin? Beş gün sonra eve dönüyoruz." Onun bana soracağını umarak alaycı bir şekilde soruyorum.

Poppy'ye bakmamı iste. Hadi, Hotshot.

Kaşlarını çatarak, alnında sinirden çizgiler beliriyor. "Çünkü hayatımda ilk kez kendimi kontrol edemiyorum. İşim, her zaman organize, odaklanmış ve sorumlu olmamı gerektiriyor. Binlerce saat Mach hızında uçtum. Ben bir liderim, hem de çok iyi bir lider. Motivasyonluyum ve başkalarını da motive ediyorum. Cephe görevlerini tamamladım, çadırlarda yaşadım altında altında altında altında altında çölünde, tamamladım

saldırı kursları, ardından on kilometre yürüdüm, sonra hemen ardından başka bir saldırı kursunu tamamladım ve bu sefer ciğerlerimden kusacak hale geldim. Subay eğitiminin ilk haftalarında geceleri sadece birkaç saat uyuyarak hayatta kaldım. Bütün bunları yaptım, ama yine de hayatımdaki en değerli şeyi koruyacak, güvenebileceğim birini bulmak imkansız bir görev gibi geliyor. Duraksıyor. “Yapamıyorum. Ve...” Hislerini itiraf ettiği için kendine kızgın görünüyor. “Onu tanımadığım birine bırakmaya korkuyorum ve daha da çok, birini bulamazsam muhtemelen takımdan atılacağım için dehşete kapılıyorum. Belki bu daha kolay olur, çılgın bir programım olmaz, ama o zaman hızlı jet filosuna geri dönmem gerekir ve altı ay boyunca bir yere görevlendirileceğimi biliyorum, bu da beni şu anki durumumun aynısına geri döndürür.” Gözleri benimkilerden tavana kayıyor ve paniklemiş zihninin kontrolü ele aldığını izliyorum. “Aman Tanrım, yardıma ihtiyacım var, hem de acilen.”

Ve içine üflemek için bir kağıt torba.

Kalbi bongo davulları gibi atıyor.

"Hey, hey. Nefes al, Hotshot," diyorum, onu sakinleştirmek için yatıştırıcı bir sesle. "Bunu yapamazlar ve yapmayacaklar. Sıkı iş kanunları var." Fazla düşünüyor, ama dadı sorununu çözmemiz gerekiyor.

Günler önce bana söylemesi gereken her şeyi anlatırken sesi umutsuz geliyor. “İşe döneli iki ay oldu ama şimdiden annelik ve iş arasında bocalamaya başladım. Haziran başından Eylül sonuna kadar yüzlerce gösteri yapmam gerekiyor. Üstelik yurt dışında ve İngiltere’de de henüz kesinleşmemiş gösteriler var. Bu saçma programıma uyabilecek birini bile bulamadım.” Gözünden bir damla yaş süzülüyor ve ben onu silerek ona acıyla bakıyorum. "Her şeyi hallettiğimi sanıyordum ama yanılmışım. Annemin kaza yapacağını hesaba katmamıştım. Artık çocuklu diğer kadın pilotların neden bu işe başvurmadığını anlıyorum.

akrobasi seçmelerine, çünkü hamile kalır kalmaz takımı hayal kırıklığına uğrattım ve şimdi de dadı bulamadığım için yine hayal kırıklığına uğratacağım. Poppy'yi de hayal kırıklığına uğrattıyorum. Bunu yapamam."

Gözlerini sıkıca kapattı. "Ben bir başarısızım." Yüzünü elleriyle kapattı, sonra ellerine gömdü. "Sana bakamıyorum, çok utanıyorum."

"Jade," diye onu teselli ediyorum. "Sen başarısız değilsin, aksine. Ama sürekli işini kaybetmekten bahsediyorsun. Yasal olarak, bana söylemediğin bir şey olmadığı sürece bu mümkün değil. Gerçekte neler oluyor, Hotshot?" Onun söylediğinden daha fazlası olduğunu hissediyorum.

Sonunda, yüzünü kapatan ellerinin arasına fısıldar, o kadar sessiz ki sözlerini duyamıyorum.

Korkuyor ya da bir şey saklıyor, *ya da her ikisi de.*

"Jade, bebeğim. Bana bak."

Ellerini yerinde tutarak, kıpırdamıyor.

"Lütfen." Şimdi beni endişelendiriyor. "Ne olduğunu söylemezsen sana yardım edemem."

Yavaşça parmaklarını açarak bakmaya çalışıyor. "Cobra." Sesi çok kısık.

Vücudum kaskatı kesildi, sesimin tonu düştü. "Cobra ne oldu?"

Ellerini yüzünden uzaklaştırıp alt dudağını ısırды. "Eğer bir dadı bulamazsam, Cobra beni takımdan atacak. Doğum izninden döndüğümünden beri bunu yapacağını söylüyor. O... o... o, beni rahatsız ediyor." Bir itirafta bulunacakmış gibi nefesini içine çekti, sonra konuştu. "Kimseye söylemedim ve bana sana bana başka bir şekilde yaklaşp yaklaşmadığını sorduğunda yalan söyledim, ama yaklaşıyor ve bir şey söyleyemedim çünkü gösteri ekibindeki görev süremizi kısaltıp beni filoma geri göndereceğini söyledi. Bu hayatımın fırsatı ve hayalimdeki iş. Gösteri ekibindeki görev sürem kısalmasını istemiyorum."

O orospu çocuğu. Biliyordum. Vücut ısım yükselirken kanım kaynamaya başlar.

"Her şeyi bilmek istiyorum. Hiçbir şeyi atlama Jade; senden tam dürüstlük istiyorum."

Ve sonra her şeyi anlatır. Bana dinlenme odasında yaşanan bir olayı anlatır, onun kendisine ıslık çaldığını, iyiliklerinin karşılığını istediğini söyler. Bir dizi saldırgan yorumları sıralar, cinsel hayatı hakkında sorular sorduğunu, saldırgan hareketler yaptığını, istenmeyen dokunmalar olduğunu, rütbesini kullanarak onu sadece cinsel tacizde bulunmakla kalmayıp, duygusal ve fiziksel olarak da taciz ettiğini söyler.

"Bu hemen şimdi sona erecek." Onu dudaklarından öpüyorum, üzerinden kalkıyorum ve onu yataktan kaldırıyorum. "Duşa gir. Gregor'u arıyorum."

"Hayır, yapma," diye bağılıyor ve elimdeki telefonu almaya çalışıyor.

"Yardı mı mı ister misin?" İstemeseydi bana söylemezdi ve içten içe bunu Gregor'dan saklamayacağımı biliyordu. Bu, harekete geçmemek için çok büyük bir olay.

"Evet, ama..."

"Ama hiçbir şey, Jade. Bunu başka kadınlara da yapmadığını nereden biliyorsun? Peki ya senden önce? Bu göreve atanmadan önce nerede çalışıyordu? Onu durdurmalıyız. Hemen. O ne yaptığını çok iyi biliyor. Gücünü seni taciz etmek için kötüye kullanıyor ve bunu bir iki kez değil, Poppy doğmadan önce ve sonra onlarca kez yaptı. Olayları bir günlüğe yazdığını söylemiştin, değil mi?"

Çıplak bir şekilde karşımda duran kızım başını sallayınca, normalde kendine güvenen kızımın tamamen kaybolmuş ve savunmasız görünmesi kalbimi sızlattı.

"Yukarıda." Gökyüzünü işaret ediyorum. "Kontrol sende. Beni bu kadar tahrik eden cesur lider sensin. Uçağına atlayıp gökyüzüne ne kadar havalı olduğunu yazmak istiyorum. Ama bazen, Hotshot, şu an olduğu gibi, kontrolü bırakıp başkalarının liderlik etmesine izin vermelisin. Gregor'un sana yardım etmesine izin ver, çünkü bu durmalı."

Senin için, daha önce bunu yaptığı diğerleri için ve senden sonra gelecek herkes için." Aramızdaki mesafeyi kapatıp kulak kepçesini öptüm. "Sen bunu istemedin. Bunu hak etmiyorsun ve bunun bir dakika daha devam etmesine izin vermeyeceğim."

Onu bedenimle çevreleyerek, sıcak bir kucaklamayla sarıyorum. "Bunu birlikte aşacağız, Jade. Tanığın olabilirim. Hastanede her şeyi gördüm. Sana inanacaklar."

"İnanacaklar." Bu bir soru değil. Artık daha kendinden emin geliyor.

"Gregor da dinlenme odasındaki olayı gördü, ayrıca sana ıslık çaldığını da gördü ve duydu," Cobra aleyhindeki kanıtlarını daha da pekiştiriyorum.

"Öyle."

"O zaman bir ekibin soruşturması için yeterli kanıtın var. Ve aradıklarını bulduklarında, çünkü bulacaklar." Onu sıkıca sarıyorum. "O zaman ve ancak o zaman idari işlem başlatacaklar. Ama senin emir komuta zincirini veya Hava Kuvvetleri'nin izlediği prosedürü takip etmeliyiz. Sıfır tolerans politikası uygulayacaklar. Uzun ve zorlu bir süreç olabilir, ama her adımında yanında olacağım. Hepimiz olacağız."

"Teşekkür ederim." Sesinde derin bir endişe var. "Bir yük olmak ya da dünyanın ilk kadın akrobasi pilotu unvanını kazandıktan sonra cinsel taciz suçlamasıyla gölgelenmek istemiyorum. Bu konuda kontrolüm yok."

"Bu bir suçlama değil, Jade. Bunlar gerçekler ve kapsamlı bir soruşturma ile gerçekler ortaya çıkacak."

"Ya işimi kaybedersem?" diye sordu, sesi acı dolu. "Yasaya göre bunu yapamazlar. Ancak Cobra, büyük olasılıkla muhtemelen kovulacak." Kucaklaşmamızdan uzaklaşıp, kararlı bir sesle diyorum, "Sen kurban Jade. O

fail. O korkunç kararlar verdi ve şimdi sonuçlarına katlanmak zorunda.”

"Tamam," diye fısıldadı, sonunda doğru şeyi yaptığımızı kabul ederek.

Cobra'dan önce harekete geçmek istediğim için Gregor'u aramak için sabırsızlanıyorum ve kollarımı ondan çekiyorum. "Önce önemli olan şey. Duş al." Yatak odasının kapısını işaret ediyorum. "İkinci olarak, sen duşta iken Gregor'u arayacağım. Ona her şeyi anlatacağım ve üçüncü olarak..." Onun dudaklarına öpücük konduruyorum. "Evet, senin dadın olacağım."

Şaşkın ve kafası karışmış bir ifadeyle gözleri büyür. "Bana bunu soracaktın, değil mi?"

"Evet, sayılır. Biliyor musun? Unut gitsin, sorun değil." Hiç yapmadığı bir teklifi geri almak istercesine, sanki yüzünden sinekleri kovar gibi elini havada salladı.

Gülümserim, yardım istemek zorunda kaldığında ne kadar rahatsız olduğunu görmek hoşuma gider. Neden bunun asla işe yaramayacağına dair saçma bahaneler sıralamasını dinlerim ve nefes nefese kaldığında konuşurum: "Harika bir fikir. Sen gece dışarıda olduğunda Poppy'yi Gregor'da bırakabilirim. Gündüzleri senin evinde ona bakabilirim."

"Yani benimle birlikte yaşamak istemez misin?" diye pat diye sordu, sonra eliyle ağzını kapattı.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatılır. "Evli olmadıkça partnerlerin birlikte yaşamasına izin verilmediğini sanıyordum?"

Eli ağzından düşer. "Evli değilsiniz, ama sizi dadı olarak işe alırsam benimle birlikte yaşayabilirsiniz. Bunun için gerekli evrakları doldururum ve kampın içine girip çıkabilmeniz için size geçiş izni alırım. Güvenlik kontrolünden geçmeniz gerekir." Tüm sorunlarımızın çözümü bir anda ortaya çıkar; onun dadıya ihtiyacı var, benim de işe. Herkes kazançlı çıkıyor.

Yarı gülerek, yarı nefes vererek, planın olgunlaşmasını bekledim. "Avantajlı bir dadı olacağım."

Yüzünü buruşturdu, tüm çilleri bir araya geldi. "Kulağa korkunç geliyor."

"Harika geliyor."

Sonra bana bir teklifte bulunur. "Sana para ödeyeceğim." "Yani şimdi ben jigolo mu oldum?" diye şaka yaparım.

Çenesini göğsüne indirir. "Aman Tanrım. Öyle demek istemedim."

Benden çok uzakta ve ben her zaman ona dokunmak istediğim için, onu kollarıma alıp yatağın üzerine düşürürüm, bu da onun çılgılık atmasına neden olur. Sıcak kahkahası tenime çarparak boğuk bir ses çıkarır.

Büyük elimle yüzünü tutarak dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Detayları konuşmayalım. Beni kampa götürmek için ne yapman gerekiyorsa yap, bu arada Gregor'la kalmam gerekirse de sorun değil. Şunu bil ki, Poppy'ye ben bakacağım. Poppy'ye ihtiyaç duyduğu bakımı sağlamak ve senin hayatının ve işinin sorunsuz devam etmesi için ne yapmam gerekirse, kaç gün kaç gece sürerse sürsün, bu işin adamıyım."

Kollarımda rahatlayarak, memnun bir şekilde içini çekiyor. "Bir dadım var."

"Ben şimdiye kadar var olmuş en iyi dadı olacağım."

Beni derin bir öpücükle öperken, "Zaten öylesin" diye mırıldanır.

Sonra her şey yoluna girer ve Jade işe hazırlanırken ben Gregor'u arar ve Cobra'yı anlatırım. Şüphelerini doğruladığımda hiç şaşırmaz. Sonra Jade'in şikayette bulunmak için ne yapması gerektiğini tam olarak söyler ve tüm ekiple birlikte onu destekleyeceğini söyleyerek beni rahatlatır.

Ama önce uyulması gereken uzun bir protokol listesi var gibi görünüyor.

Umalım da Jade'in sütyeninde taktığı şans taşı bize bol şans getirsin, çünkü görünüşe göre buna ihtiyacımız olacak.

Siktir, bu yıl başıma başka ne gelebilir ki?

GörünüŖe göre, olabilir.

'İN YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜMÜ

OWEN

Aile Günü'nden önceki gün. Hava Kuvvetleri Komutan Yardımcısı tarafından yapılan yoğun bir değerlendirmenin ardından, ekip halka açık gösteriler yapma izni aldı ve sezon boyunca uçabilecekleri onaylandı. Jade'in omuzlarından büyük bir yük kalktı ve öğleden sonrasını herkese izin verdi. Kutlamak için Jade'in kiraladığı cipte onu ve Poppy'yi Limassol'a götürdüm ve şu anda eskiden kasabanın kalesi olan kalıntıların çevresindeki küçük tavernalardan birinde öğle yemeği yiyoruz.

Yazın resmi olarak gelmesiyle birlikte sıcaklık birkaç derece daha arttı ve bir yanımla, İskoçya kadar serin olmasa da İngiltere'nin daha serin havasına dönmeyi dört gözle bekliyor. İskoçya'da, normalde olması gerektiği gibi bahar değil, kış gibi hissedeceğiz.

Yarın, binlerce ailenin yılın ilk akrobasi gösterisini izlemek için katılacağı sosyal etkinliğin ertesi günü ayrılmaya hazırız. Jade ve ekibi bunu sergilemek için sabırsızlanıyor.

Bavullarımızı topladık, adadan ayrılmaya hazırız ve sonunda düşündüğümde daha kolay oldu. Poppy ve Jade'in altı bavulu var,

benim ise bir valizim var. Poppy'nin kaç oyuncağı vardı ve bir kişiye kaç tane askeri üniforma gerekir ki? Anlaşılan çok fazla.

Jade'in Cobra'ya karşı resmi şikayette bulunmasının ardından, tahmin ettiğim gibi, soruşturma için yeterli kanıt olduğu için bir idari ekip hemen Kıbrıs'a gönderildi.

Gregor'un babası, amcam David de bazı bağlantılarını kullandı. Hava Kuvvetleri Komutanı Patterson ile olan yakın dostluğu çok işine yaradı ve dün öğleden sonra ekibi titizlikle sorgulayan özverili ekibin, bizzat kendisi tarafından seçildiğinden eminim.

Daha sonra öğrendiğime göre, gerçek adı Brian Smith olan Cobra'nın daha canlı bir takma adı varmış ve daha önce iki ayrı olayda soruşturulmuş, ancak kurbanlar fikirlerini değiştirip hakkındaki suçlamaları geri çekmiş.

Bu durumun, bu alçak herifin kendi şeytani manipölasyon yöntemleriyle sağlandığını düşünüyoruz, ancak bunu kesin olarak bilmenin bir yolu yok.

Röportajın ardından Cobra, soruşturma sonuçlanana kadar ekibinden uzaklaştırıldı ve İngiltere'ye geri gönderildi.

Jade, dün uzun bir gün süren röportajların ardından yorgun ve sessizdi. Bunun onun için ne kadar duygusal olarak yorucu olduğunu hayal bile edemiyorum.

Villaya döndüğünde onu serin bir banyo bekliyordu, masada doyurucu bir yemek vardı ve ev mum ışığı ve sakinleştirici müzikle doluydu. Erken yatmadan önce, ay ışığı çitalı pencerelerden içeri süzülürken, bütün gece birbirimizin kollarında uyuduk.

Yine çok geç saatlere kadar uyumadığımız bir geceydi. Farklı yemekleri sevdiğimizi keşfettik, öpüştük, en sevdiğimiz filmleri paylaştık, daha fazla öpüştük, çamurlu engelli parkurlarda fiziksel olarak kendimizi zorlamayı sevdiğimizi keş

çamurda engelli parkurları yapmaya olan ortak sevgimizi keşfettik, kendimizi fiziksel olarak zorlamak için İngiltere'ye döndüğümüzde bir takım olarak bir yarışmaya kaydolmaya söz verdik.

Çocukluk anılarımızı paylaşırken, Jade babasından ve onun kariyerine ne kadar destek olduğundan bahsederken duygusal bir an yaşadı.

Bu, kendi ailemin bana hiç destek olmadığını daha da açıkça ortaya koydu. Ailem, arkadaşlarımla hiç konuşmaz, okul dışı etkinliklerime hiç ilgi göstermezdi.

Gençken sporda çok yetenekliydim. Futbol, rugby, hatta BMX'te profesyonel olabilirdim. Beden eğitimi öğretmenim benim potansiyelimi gördü ve doğru antrenörlerle çalışmam için yardım etmek istedi. Profesyonel olma hayali kuruyordum, ama yapmak istediğim veya iyi olduğum her şeyde olduğu gibi, annem hayallerimi suya düşürdü ve bana tek amacımın babamın imparatorluğunu devam ettirmek olduğunu hatırlattı. Böylece, sporcu olma hayallerimi paylaşmayı bıraktım, onları bir daha asla ortaya çıkmayacak şekilde derinlere gömdüm ve sadece ailemi memnun etmek için akışına bıraktım, onların onayını kazanmayı umuyordum.

Ne yaparsam yapayım fark etmezdi. En iyim asla yeterli değildi.

Ve bir aydan fazla bir süredir onlardan uzak kaldığım için, artık hayatımı ve kariyerimi kontrol etmedikleri için rahatladım ve bu bana gelecekte gerçekten ne istediğimi düşünmek için zaman verdi. Çocukların tırmanma duvarları, engelli parkurlar, BMX pistleri, okçuluk, kano ve hatta bir gençlik kulübü veya sağlık merkezi ile zihinsel ve fiziksel güçlerini keşfetmelerine yardımcı olacak bir aktivite merkezi kurmak istediğimi fark ettim. Bu, benim de gençken çok sevdiğim bir şeydi.

Ağaçların gölgesinde yer alan sandalyede dik oturuyorum ve bir macera merkezinde çalışmak

ya da belki sonunda kendime ait bir tane açmak fikriyle canlanıyorum.

Tanrım, bu büyük bir hayal, ama belki akşamları yeniden eğitim alıp Poppy tam zamanlı okula başladığında bu işe geçebilirim.

Hızlanıyorsun. Yavaşla.

Ancak, beni heyecanlandıran ilk fikir bu, bu yüzden belki biraz daha düşünmem gerekir.

Şu anda odaklandığım şey, Poppy ve Jade'e bakmak ve bundan daha mutlu olamazdım, bu yüzden bunu yapıyorum ve gelecekte ne olacağına kadere bırakıyorum.

Jade tavernanın tuvaletine giderken, kafamda karışık düşüncelerle hayal kurarken, bebek arabasında derin uykuda olan Poppy'ye bakıyorum. Ağzı açık, başparmağı dışarıda.

Onun çok sevdiği yumuşak gri tavşan peluş oyuncağını göğsüne koyuyorum ve o hemen küçük kollarını oyuncağın etrafına dolayarak, başparmağını hızla emmeye devam ederken oyuncağa sokuluyor. Bu, benim olmayan bu küçük meleğe duyduğum sevgiden kalbimin göğsümde genişlediği en sevimli manzara

ama benim gibi hissediyorum.

Kendime, her zaman onun yanında olacağıma, hayatın önüne çıkardığı her şeyden onu koruyacağıma, ama hayatında verdiği kararlar ne olursa olsun her zaman onun arkasında olacağıma söz veriyorum.

Jade, Afrodit Kayası'nın etrafında yüzdüğümüz gece haklıydı. Aşk koşulsuzdur, bu yüzden ikisine de aşkımı özgürce veriyorum, çünkü onlara ne sunabileceğimden bağımsız olarak, onların da bana karşı aynı şeyi hissettiklerini biliyorum.

Koltuğuma yaslanıp dinlenirken, Jade kapıda belirir ve hızla koltuğuna doğru koşar. "Gitmeliyiz." Şaşkınlıkla gözleri fal taşı gibi açılmış, paniğe kapılmış gibi konuşuyor.

"Ne? Neden? Her şey yolunda mı?" Kırmızı alarm durumuna geçerek koltuğumda daha dik oturuyorum.

"Hayır. Kalk, gidelim." Omzunun üzerinden geriye bakarak çantasını masadan kaldırır.

"Ne oluyor..." Sorumu bitiremiyorum çünkü o anda annem ve babamın tavernanın kapısında durduğunu görüyorum.

Koltuğumu sakın bir şekilde geriye iterek, tüm boyumu ortaya çıkardım. "Ne dediler?" Güneş gözlüklerimi başımın üstüne iterek, hissettiğimden daha sakın konuşmaya çalıştım, ama onların varlığının beni sarsmış olduğunu görmelerine izin veremezdim.

"Oh, bilirsin, hayatından kaybolursam ne yapacağımı bilemeyeceğim kadar çok para teklif ettiler." Gözleri benden Poppy'ye, sonra da kendilerini benim anne ve babam olarak adlandıran, poker suratlı, zavallı ebeveynlerime kaydı. "Hakkımda her şeyi biliyorlar," diye fısıldadı korkmuş bir sesle ve gözlerini dışarıya doğru çevirdi.

Siktir et onları. Ona bunu yapamazlar.

"Poppy'yi al," dedim, gözlerimi kapıdan ayırmadan. Şortumun cebinden cipin anahtarlarını çıkardım ve ona uzattım. "Arabada buluşuruz."

"Owen." Sesi yalvarır gibi.

Yüzünü ellerimle kavrayıp yumuşak dudaklarına öpücük konduruyorum. "Seni seviyorum ve onlara boyun eğmeyeceğim. Onlara cehenneme gitmelerini söylemek için birkaç dakikaya ihtiyacım var, sonra arabada buluşuruz, tamam mı?"

"Söz mü?"

Kalbimin üzerine bir haç işareti yaptım. "Poppy'nin hayatı üzerine."

Cevabımdan memnun olarak başını salladı ve dediğimi yapmayı kabul etti.

"Sana ne kadar teklif ettiler?" Midemdeki gerginlik bir kasırğa gibi dönüyor, ama Jade'in benim için endişelenmesini engellemek için kolayca gülümsüyorum.

"Beş yüz bin."

Gözlerimi devirip onu tekrar öptüm. "Aptallar, ben en az iki milyon değerindeyim."

O burun kıvrırır ve omzuma sokulur. "Senin kalbinin benim için paha biçilemez bir değeri var, Owen. Senin kalbinden başka hiçbir şeyi kabul etmem."

"Senin zaten var, Hotshot," diye kulağına fısıldıyorum ve her hareketimizi izleyen annemle babama yan gözle bakıyorum.

Evet, iyice bakın, kalpsiz pislikler, çünkü aşk böyle bir şey.

"Ve sen de benim kalbimi aldın."

Jade parmak uçlarına yükselir, boy farkımızı kapatır ve dudaklarıma öpücük kondurur. "Uzun sürmesin." Onun onaylamayan bakışları iki röntgenciye kayarken gözlerini kısar.

Jade, çapraz askılı çantasının kayışını başının üzerinden geçirip Poppy'nin bebek arabasının tutacaklarını tutarken, araba anahtarları elinde şingirdadı. Gözlerim, hayatımdaki en inanılmaz iki insana sabitlenmiş halde, Jade'in kendinden emin adımlarla Arnavut kaldırımını sokağı geçip, farkında olmayan Poppy'yi kucağında taşıyarak kalenin köşesini dönmesini izledim.

Öfkemi bastırarak, bir daha asla görmek istemediğim iki insana doğru büyük adımlarla ilerliyorum.

"Parayı alacağını mı sandın?" İkisine de dik dik bakıyorum. "Onun hakkında ne öğrendiysen, Jade'in nasıl bir insan olduğunu anlamak için yeterince derinlemesine araştırmamışsın. Eğer ilgileniyorsan, o sadık, vefalı ve onurlu bir kadındır. Bazı insanları parayla satın alamazsın." Sesim sert ve kararlı.

Babam ellerini siyah pantolonunun ceplerine soktu. Aramızdaki mesafeyi kapatarak, yüzünde buz gibi boş bir bakışla bana yarı yolda geldi ve içini çekti. "Herkesin bir bedeli vardır."

Onun cüretkarlığına gülüyorum. "Onu benim kadar iyi tanıımıyorsun."

Annem onun yanında belirir. "Onun, kızının eğitimini kolaylıkla karşılayabilecek ve o parayla ikisinin de hayatını güvence altına alabilecek bekar bir anne olduğunu biliyoruz."

"Burada olmana şaşırdım. Gelmeden izin aldın mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Buraya gelirken birbirinizle konuştunuz mu? Yoksa ayrı ayrı mı geldiniz? tam olarak son zaman geçirdin herhangi zaman

birlikte? Daha önce birbirinizle tatile çıktınız mı? Yoksa bu ilk mi?" Sonunda içimi dökmek çok rahatlatıcı çünkü artık onların tepkisini umursamıyorum.

"Oğlum, kiminle konuştuğunu hatırlatabilir miyim? O senin annen ve ona saygılı davranacaksın."

Başımı geriye çekerek irkildim. "Oğlum mu?" *Tısladım* ve onaylamadığımı belirtmek için başımı salladım. "Bana oğlum deme. Beni bir kez bile kendi çıkarların için kullanabileceğin tek kullanımlık bir eşya gibi davranmadın. Ve kiminle konuştuğumu çok iyi biliyorum." Burun deliklerim tiksinti ile genişledi. "Doğduğum günden beri bana hakaretler yağdıran ve beni manipüle eden kadına konuşuyorum. Ona göre ben değersiz, çirkin, işe yaramaz biriyim."

Onun tepkisini bekliyorum, ama yüzü kıpırdamıyor, muhtemelen cildine enjekte edilen botoks ve dolgu maddeleri yüzünden. "Sen de öyle dememiş miydin?" Çenesini sıkarak, alnından görünmez bir sarı saç telini itiyormuş gibi yapıyor. "Aynen düşündüğüm gibi," diyorum, bariz olanı söylüyorum. "Babam yanıdayken iki kelime bile etmezsin. Ama o yokken her zaman söyleyecek çok şeyin olur, beş yaşındayken bana sevimsiz olduğumu söyledin. Bu çocuk istismarının en ağır biçimlerinden biridir, biliyor musun? Gerçi sen bunu çok iyi bilirsin, *baba*." Ona bakıyorum. "İstedliğini elde etmek için manipülasyon sanatında ustasın."

Geri adım atarak, alaycı bir kahkaha boğazımdan çıkar. "Sen İkiniz birbirinize layıksınız. Sen görmezden geldin. Onun her gün yaptığı hakaretlere ve incitici sözlerine. Kızgın gözlerimle babama bakıyorum. Sen ise benim eğitimimi, hayatımı ve kariyerimi kontrol etmek için her şeyi yaptın. Büyürken sığınacak kimsem yoktu, yardım isteyebileceğim kimse yoktu. Bir kez bile beni sevdiğini söylemedin, nasıl olduğumu sormadın. Suçiçeği olduğum zamanı hatırlıyor musun? Zona kapırmak istemediğin için haftalarca yanıma yaklaşmadın." Öfkem ağzımdan dökülüyor. "

Camilla, onu sevmediğini için. Ve nadiren bizimle konuştuğunda, kıskançlık yapar, ona karşı komplo kurduğumuzu ya da başka aptalca şeyler söylediğini iddia ederdi. Biz çocuktuk." Sesim bir çığlığa dönüşür, yıkık kalenin sarı kumtaşı duvarlarından yankılanır ve birkaç seyircinin telefonlarıyla karşılaşmamızı kaydettiğini fark ederim.

Ailem kalabalığı çektiğimiz için bize çok kızacak.

Terle kaplı alnımı silerim. "Kendinizden utanmalısınız çünkü berbat ebeveynlersiniz."

"Kes şunu," diye bağırır babam, yüzü beyaz gömleğine karşı kızarır.

Saçlarımı ellerimle tararım, onlara ne kadar kızgın olduğumu gösterdim diye kendime kızarım. Söylemem gerekenleri çoktan söyledim. Bitti. "Bir daha geri gelmeyeceğim ve ikinizi de bir daha görmek istemiyorum.

Bitiriyorum. "Siz ikiniz mutsuzsunuz ve paranın mutluluğu satın alamayacağının kanıtısınız, çünkü mutluluk buradan gelir." Kalbimi işaret ediyorum. "Jade ile tanıştığımndan beri hissettiğim sevgiyi ve mutluluğu asla yaşayamayacağınız için size acıyorum. O satın alınabilecek bir mal değil." Babamın onu hayatımdan satın almaya çalışmasının saçmalığına burun kıvırıyorum. "O güçlü, yetenekli, azimli bir kadın ve ona evim, param ya da arabam olmasa da beni seviyor." Kollarımı havaya açarım. "Beni olduğum gibi seviyor." Kan bağı olan bu iki insanın benimle hiçbir şeyini sevmediğini ya da hayatlarında sadece rehin verilecek bir eşya olduğumu düşünmek içimi parçalıyor.

Omuzlarımı geriye doğru itiyorum; uzaklaşmak için dönerken vücudum güvenle geriliyor. Beş adım atmışım ki, "Biz iflas ettik, Owen" diye bir ses duyuyorum. Babamın sesi beni durduruyor ve arkamdan sesleniyor.

"Lanet olsun," diye küfrediyorum ve spor ayakkabılarımın topukları üzerinde dönüp babama bakıyorum. "Açıkla."

Bir yansıma gibi, tıpkı babama benziyorum. Ancak, onun uyanamama yeteneğini miras almadığım için minnettarım ve sonunda

dünyayı yeni bir perspektiften görememe yeteneğini miras almadığım için minnettarım. Neredeyse ona acıyorum. Benim de istediğinden emin olmadığım bir hayata mahkum.

Cevap verirken çok öfkeli görünüyor. "Kötü yatırımlar yaptım," diyor ve kalabalığa sırtını dönüyor.

"Nasıl?"

"Gideon ve Richard, onlar..." Kendini durdurur. "Bir yıldan fazla bir süre önce, bana bir hedge fonuna yatırım yapmamı tavsiye ettiler ve işler ters gitti. Onlar da yatırım yaptı." Kendine kızmış gibi çenesini sıkarak, sesini alçak tutar.

Bu, babamın görmezden gelmemi söylediği Sanderson Shipping'den işletmeye aktarılan parayı açıklıyor.

Yaklaşık on iki ay önce, Richard'ın şirketi Sanderson Shipping'den iş hesabına çok büyük bir miktar para yatırıldı. Yüzlerce veya binlerce dolardan bahsetmiyorum. Milyonlardan bahsediyorum.

Şüphelenerek babama bu konuyu sorduğumda, Richard'ın yeni bir iş girişimi için ona borç verdiğini söyledi. Vergi amaçları için kesin bir açıklama yapması gerektiğini söylediğimde bile, *tam* amacını açıklamadı ve bunu yatırım olarak kaydetmemi söyledi. Ayrıca, neden iş tasarruf hesabına erişimimi kestiğini de açıklamadı.

Babam bana her şeyin uygun olduğunu söyledi, ama içimden bir ses aksini söylüyordu ve ben her bahsettiğimde beni susturuyordu.

Ancak artık bu benim sorunum değil.

"Gideon? Ve Richard?" Kız kardeşimin kocası ve kayınpederi, Lucifer'in vücut bulmuş hali. "Onlara nasıl güvenebildin?" Anlamıyorum. "Hedge fonlarının ne kadar riskli olduğunu söylemiştim. Yatırım yapma demiştim." Ekliyorum: "Matbaacılık işimiz iyi gidiyordu. Rakamlarım mükemmeldi. Vergi beyannamelerimiz, her şey, hepsi yasal ve dürüsttü. Ve defterlerimde bir kuruş bile eksik yok." Her şeyi üç kez kontrol ederim.

Defterler. "Bu yüzden mi iş hesabına erişimimi kısıtladın? Bütün bunları benden saklamak için mi?" Orada milyonlarca dolar vardı.

Neye bulaşmış bu adam?

Babam, kız kardeşimi bir köpek gibi o adamın oğluna evlendirirken, Sanderson Shipping'in ne tür bir aile olduğunu bilmiyordu sanırım. Kızım o zengin pislik Gideon Sanderson ile evlenmek zorunda kaldığında, babam ellerini ovuşturuyordu. Eminim hamile kalmak da, Sandersonların yozlaşmış dünyasının bir parçası olmak da onun planladığı şeyler değildi. Ama şimdi onlara mahkum. Ve babam da bundan en iyi şekilde yararlanıyor gibi görünüyor. Gideon'un babası Richard, ofisinden hiç çıkmazdı.

Ancak Richard sonunda gerçek yüzünü göstermiş ve babamı yozlaşmış dünyasına çekmiş gibi görünüyor.

Babam sessiz kalıyor ve bana cevap vermeyi reddediyor, ama ben ona sorular yağdırmaya devam ediyorum. "Peki ya diğer yatırımların?"

Babam boynunun arkasını tutarak tedirgin bir şekilde bakıyor. "Bizi kurtarmak için kripto borsasında ve hisse senedi piyasasında milyarlarca dolarlık işlem yaptım. Kendimi biraz kaptırdım."

Yutkunuyorum. "Hepsini kaybettin mi?" Soruyorum, ama cevabını duymak istemiyorum.

Sessizliği, itirafından daha çok şey anlatıyor.

"Aman Tanrım. Seni aptal, aptal adam," diye bağıriyorum, onun deliliğine öfkelenerek.

"Richard bana hedge fonunun kesin bir yatırım olduğunu ve yatırımımın üç katına çıkacağını söyledi. Kripto para konusu talihsiz bir zamanlamaydı. Bankham Main'in çöküşü piyasada bir çöküşe neden oldu. Kaybeden tek kişi ben değildim," diye itiraz ediyor, utangaç bir ifadeyle. "Hisse senetlerine yatırım yaparak da bazı aptalca kararlar verdim."

Biraz mı? Bence hepsi aptalcaydı.

"Piyasayı manipüle etmeye çalıştın. Ne olacağını sandın? Bu dolandırıcılık. Hedge fonları ve kripto para gibi öngörülemez bir şeye yatırım yapmak yerine, gayrimenkul yatırımı ya da bir spor takımı satın almayı düşünmedin mi?" Ona öfkelenmiş bir halde, ona hakaret etmekten kendimi alamıyorum. "Sen bir aptalsın." Her şeye sahip, bir şatosu, başarılı bir işi var. Başka neye ihtiyacı vardı ki? Sonra birden aklıma geliyor. "Açgözlülük," dişlerimin arasından homurdandım. "Hiçbiri sana yetmedi. Ne elde edeceğini sanıyordun?" O anda oradan çıkabildiğim için çok rahatlardım.

"Geçen hafta Gideon ve Richard'dan borç para almak zorunda kaldım. Çalışanların maaşlarını ödemek, işi ayakta tutmak ve biriken diğer borçları ödemek için." Sanki ben bir şey söylememiş gibi devam ediyor. "Ama bir risk alıp, parayı ikiye ya da üçe katlayabilir miyim diye yatırdım."

Dudaklarımdan bir tıslama çıktı. "Dalga geçiyorsun herhalde."

Kumar bağımlısı. Artık benim için çok açık ve acilen yardıma ihtiyacı var.

"Ve hepsini kaybettim." Bir bomba daha patlatıyor.

Ellerimi saçlarımdan arasına alıp bir aşağı bir yukarı yürüyerek, nasıl cevap vereceğime karar verirken nefes alıp veriyorum. "Yani, tüm paranızı ve Richard'ın parasını kaybetmenin yanı sıra, matbaa çalışanlarına maaşlarını ödeyemediğiniz gibi, Evangeline'in babasının şirketiyle birleşme de gerçekleşmedi, değil mi?"

"O artık umurumda olmayan bir iş anlaşması."

"Neden?"

"Artık önemi yok." Gözleri, duvarlarla çevrili restoranların içinde dolaşıyor, annem onu hiç görmediğim kadar yakınında duruyor.

"Ne demek şimdi önemi yok?"

"Evangeline'in babasının bana borcu, başımızdaki belaya kıyasla hiçbir şey."

"Biz mi? Lanet olası *bir biz* yok. Sana ne borcu var?"
Evangeline açıkça ödemenin bir parçasıydı.

"Önemli değil."

Siktir et onu, muhtemelen bilmesem daha iyi, düğünden önce anlaşma bozulmadığına da sevindim. Babalarımızın bize yaptıklarını ne kadar nefret etsem de, babamın aptalca kararları yüzünden başka bir işin batmasını asla istemezdim.

"Senin para sorunların benimle alakası yok. Defterlerimizi yeni yıkanmış çarşafklar kadar temiz tuttum. Umarım herkes bunu biliyordur. Sen batırdın." Onu işaret ediyorum. "Ben değil." Yürümekten vazgeçip ona bakıyorum. Ter lekeleri kağıt mendil üzerine mürekkep gibi sızarken ona gerçekten bakıyorum.

Oh, lanet olsun, sevgili babam beni suçladı. "Beni günah keçisi yaptın, değil mi?"

Yüzümü çevirip alaycı bir şekilde güldüm.

"Richard ve Gideon'a borcumu ödememin imkanı yok." Sinirli bir şekilde anneme bakıp fısıldayarak şöyle diyor: "Eğer paramızın kalmadığını öğrenirlerse, sahip olduğumuz tek şeyi, matbaayı alıp, nakliye şirketiyle oradan kim bilir ne tür yasadışı ticaret yapacaklar. Onlar kahve ve araba ticareti yapmıyorlar, Owen."

Gazetelerde Sanderson Shipping aleyhindeki davalarla ilgili birçok makale okudum. Onların şüpheli işleri hakkında o kadar çok söylenti var ki, bunların doğru olduğuna inanıyorum.

Başımı yana eğiyorum. "Sen de onlar gibisin. Açgözlü, manipülatif ve yozlaşmış."

Sinirden çılgına dönmüş bir şekilde ellerini havaya kaldırarak patlama gibi bir hareket yapar. "Onun işimize elini sürmesine izin veremem, Owen," dişlerini sıkarak söyler. "Elimizde kalan tek şey bu, ama ona borcumuzu ödemek için yetmez. Geri dönüp, evimizi kaybetmeden işi nasıl tasfiye edeceğimi ve onlara nasıl ödeme yapabileceğimi bulmama yardım etmelisin."

evimizi kaybetmeden işi nasıl tasfiye edeceğimi ve onlara nasıl ödeyebileceğimi bulmana ihtiyacım var."

"Hayatta olmaz. Ben bunu yapmayacağım. Bu senin pisliğın," diye bağıyorum. Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, içime garip bir sakinlik çöküyor. Artık bunun bir parçası olmadığım için rahatlamış hissediyorum, ama sonra fark ediyorum. "Sen beni hiç umursamıyorsun, değil mi? Buraya sadece benim yardımımı istemeye geldin, böylece senin zavallı kışını kurtarabilirim ve onu tasarımcı çantalarında tutabilirsin." Bu konuşma boyunca yüzünde en ufak bir duygu belirtisi bile göstermeyen, tahta gibi sert annemi işaret ediyorum. "Ve o da sadece çaresiz olduğu için seninle birlikte burada."

Yani, her renkten en son model çantaya sahip olmazsa, elitist arkadaşları onun hakkında ne der?

Babamın gözlerinin etrafındaki deride keskin kırışıklıklar var. Yorgun görünüyor, ama cesaret duvarının arkasına saklanıyor. Biliyorum, çünkü ben de o acınası düğünden ve bu aileden kaçmadan önce öyle yapıyordum.

Ses tonu alçak ve kararlıydı. "Bu gece bizimle uçağa binip eve döneceksin, Owen."

Kendimi tutamayıp kahkahalar patladı. "Gerçeklikten o kadar kopmuşsun ki, gerçekten komik." Karnımı tutarak kahkahalarımı bastırdım. "Kendini soktuğun bu beladan kendin kurtul. Ben senin günah keçin ya da kurtarıcın olmayacağım." Bütün bu olayların tek iyi yanı, babamın yıl sonu hesaplarını onaylamış olmasıydı. Daha yüksek maaş ve temettü almamayı tercih ettiğim için, sadece isimde yöneticiydim, hissedar değildim. Tanrıya şükür, yoksa benim adımla kendisiyle birlikte çamurda sürüklerdi ve muhtemelen hapishaneye girerdik, tıpkı onun gibi.

Anneme son bir kez bakıyorum. Mavi gözleri şiddetli acı ve meydan okuma ile karışık bir ifadeyle parlıyor. "Seni tanımak güzeldi demek isterdim, ama değil. Her şeyin

Her şeyde bol şans, benden çaldığın parayı Richard'a olan borcunu ödemek için kullanabilirsin," diye son bir laf atıp arkasını dön.

"Onu ödemek için yetmez." Babamın yüksek sesi, ben ayrılırken bana doğru yaklaşıp bağılıyor, ama peşimden koşarak geliyor.

Yeterli değil mi? Beş milyondan fazla mı istiyor? Ona ne kadar borcu var?

Ve yine de Jade'e sahip olmadığı yarım milyon doları teklif ediyordu.

Ne yalancı.

"Bu işi kurtaracaksın." Babamın sesi çaresizce yardımımı istiyor.

"Yapmayacağım." Ondan uzaklaşmaya devam ediyorum, ama o beni yakalayıp kolumu sertçe tutuyor.

Elini pazı kaslarımdan çekip, dişlerimin arasından nefes vererek, "Çek ellerini üzerimden!" diye bağırdım. Sert ve öfkeli sözlerimle, ona karşı dik durarak, gücümü toplayıp, onun sert bakışlarına sert bakışlarla, geniş göğsüne geniş göğsümle karşılık verdim. "İşi bırak. O zehirli, ölümcül bir zehir. Soyumuzu yok etti ve sadece senin hayatını değil, onun hayatını da mahvetti." Kafamı annemin yönüne çevirdim. "Onunla tanışmadan önce kim olduğunu hatırlıyor musun? Yoksa benim gibi boktan bir çocukluk mu geçirdin? Ha? Seni kalpsiz, omurgasız bir pisliğe çeviren o muydu, yoksa zaten öyle miydin?"

Gözlerinin arkasında tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şey parladı. "Bir süre sonra alışırıyorsun," diye cevapladı, sesi sanki tüm havası çıkmış gibi değişmişti.

Belki bir zamanlar sevme yeteneği vardı, ama bir şekilde yolunu kaybetti. Sonra Jade'in sevgi dolu annesi Mari'nin bana söylediği sözleri hatırladım. *Oyunu oynamayın, değiştirin.* "Artık senin oyunlarını oynamayacağım. Artık bu benim hayatım ve içinde seni ya da *onu* istemiyorum. İşini siktir et

ve sen de siktir git." Onu göğsünden iterek kendimden uzaklaştırdım.

Bir saniye anneme baktım ve her zamanki taş gibi yüzünün yanaklarından gözyaşlarını sildiğini gördüm.

Kahretsin, durum çok kötü olmalı.

"Benden ikinci bir şans almayacaksın, oğlum," diye hırladı.

"Umurumda değil."

Kızlarımla geçirdiğim güzel öğleden sonramı mahvetmelerine izin verdiğim için deli gibi öfkelenerek uzaklaşıyorum. Onun kin dolu sesi, uzaktan sadece bir gürültüye dönüşene kadar peşimden geliyor.

Ve ne olduğunu anlamadan, ayaklarım koşmaya başlıyor.

Geçmişimden uzaklaşıp geleceğime doğru. Jade'e.

Poppy'ye.

Hayatımın anlamını veren tek insanlara.

'İN YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜMÜ

JADE

Yarın sabah yola çıkıyoruz.

Olaylı bir ay oldu.

Ve daha da olaylı bir hafta.

Korkunç bir hafta değildi, ama keyifli bir hafta da değildi.

Owen ile aramız iyi, hayır, harika, ama onun ailesinin gelmesi, Cobra fiyaskosu ve bugün erken saatlerde sergimizin prömiyerini yapma baskısı yüzünden yorgunluktan bitkinim ve bir ay uyuyabilirim gibi hissediyorum.

Takım bugün harika bir iş çıkardı ve iniş yaptığımızda yüzüm o kadar geniş gülümsedi ki, sevinçten yüzüm ikiye ayrılacak sandım ve şans taşı olan gelincik taşını öpüverdim. Bunun tek bir anlamı olabilir: yılın geri kalanı da başarılı geçecek.

Memnuniyet kemiklerime işledi ve mutlulukla içimden bir nefes aldım.

Beline beyaz bir havlu sarılmış Owen yatak odasına girerken, güneşte açılmış uzun saçlarını havluyla kurularken onu izledim.

"Saçını öyle kurutursan zarar verirsin ve kıvrılır."

O rahatça gülümsüyor. "Oh evet, nasıl kurutmalıyım?" " ve sıkma , sürme , ya da kırılır biter." Uzun saçlarını seviyorum.

"Yine kısa kestirmeyi düşünüyordum." Nemli omuz uzunluğundaki saçlarını parmaklarıyla taradı. "Sadece, bilirsin, *adı anılmaması gereken kişi* yüzünden uzattım." Tüyleri diken diken olan vücudu titredi ve yüzünü buruşturarak beni güldürdü.

Evangelina'den gerçekten hoşlanmıyor. Ve o bir kızdı, kadın değil. Yirmi bir yaşında evlenmek için çok gençti.

Başımın arkasını yastığa sürterek onaylamadığımı belirtmek için başımı salladım. "Kesme. Uzun halini seviyorum."

"Başka ne seversin?" Küçük havluyu çamaşır sepetine atar, belinden havluyu çıkarır, yana doğru tutar ve teatral bir hareketle yere atar. Gözlerim otomatik olarak bacaklarının arasında sallanan kalın, ağır aletine kayar. *Vay canına, ne şanslı bir kıyım.*

Sözler boğazımda düğümlenir.

O, küstahça göz kırptı. "Not aldım, onu da seviyorsun." Yatağa tırmandı, çevik bir puma gibi bana doğru sürünerek yaklaşırken, bana tehditkar bir şekilde sırttı.

"Bunu çok seviyorum." Alt dudağımı ısırıp, sakallı yüzünü ellerimle okşuyorum. "Sana ömür boyu bakabilirim." Poppy'yi doğurduktan sonra evliliği hayatımdan çıkarmıştım, ama Owen hayatıma kendi benzersiz Prens Charming'i gibi girdiğinden beri, hayatımın geri kalanını onunla geçirebileceğimi görebiliyorum.

Ciddi bir ifadeyle, gözleri parıldayarak ve sevgiyle dolu bir şekilde, "Seni sevdiğim gibi kimseyi sevmedim, Jade" der. Öne eğilir ve alnımı öper, sonra burnumun boyunca öpücükler yağdırır ve sonunda dudakları benim dudaklarıma değdirir. "Sana sunacak hiçbir şeyim yok. Henüz. Ama olacak. Seni ve Poppy'yi geçindirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum öpücükler arasında, o ince çarşafı aramızdan çekerek.

Aramızdaki kaynayan ateş kızıl bir sıcaklığa dönüşüyor.

Dudaklarımı ısıyor. "İstiyorum ve finans sektöründe çalışmak istemediğime karar verdim. Yeniden eğitim alıp açık hava etkinlikleri eğitmeni olmak istiyorum."

İstemememe rağmen öpüşmemizden çekiliyorum. "Gerçekten mi?" Bacaklarımı beline doluyorum ve ayak bileklerimi arkasında birbirine kenetliyorum.

Başını salladı. "Evet. Son birkaç gündür araştırıyorum. Fitness'ı ve senin de sevdiğin çamurlu engelli parkurları yapmayı çok seviyorum. Sporcu ve sağlıklı biriyim, kaya tırmanışı, sörf, kano, kayak, hepsini seviyorum. Spor konusunda doğuştan yetenekliyim. İyi bir liderim, sabırlı ve dirençliyim, koçluk sertifikası da almak istiyorum. Zihinsel ve fiziksel olarak her iki yönden de çalışacağım. Hatta gençlik lideri bile olabilirim." Beni şaşırtıyor. "Olimpiyat sporcusu olmaktan çok uzağım, ama BMX, dağ bisikleti ve kaykayda çok iyiyim ve çocuklar için akrobasi dersleri vermek isterim, ah, bir de paddleboard, belki sörf de." Sohbeti hayat ve heyecan dolu.

"Bunu gerçekten düşünmüşsün," diyorum, geleceğini ciddiye aldığı için gururla ona gülümsüyorum.

"Dünyanın en iyi açık hava etkinlikleri eğitmeni olurum."

"Bir sonraki Bear Grylls."

"Böyle havalı bir lakap bulmam lazım." Gülüyor.

"Sahne ismine gerek yok. Seni olduğun gibi seviyorum."

Elini çeneme koyarken kaşları çatıldı. "Sen milyonda birisin, Hotshot. Eskiden olduğum adam olmasam da beni olduğum gibi kabul ettiğin için teşekkür ederim. Sana dünyayı verebilirdim."

Tabii babası her şeyi kaybetmemiş ya da ondan çalmamış olsaydı.

Ama onun parası ve statüsü benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Ona sadece kalbini istediğimi söylerken ciddiye aldım.

Başımı yukarı kaldırıp dudaklarına tekrar öpmek için uzanıyorum, ama dudaklarım onun dudaklarına değdiği anda duruyorum. "Şu anda karşımda duran bu adamı seviyorum. Eski seni istemiyorum. Bu halini istiyorum. Onu seviyorum."

"Owen, iki nokta sıfır." Gülümsemesi yüzünü neredeyse ikiye ayırıyor. "O zaman senin gibi binlerce robot yapabiliriz.

Dünyadaki her kadının bir Owen Brodie'ye ihtiyacı var." Bacaklarımı ona daha sıkı sararım.

"Jade Sommers olmadan düzgün çalışmazlar. Her birinin parlak bir kadının sevgisine ihtiyacı var."

Beni güldüren bu sözlere, onun altında kıvrılarak kalçalarımı ona doğru itiyorum.

"Sen beni daha iyi bir erkek olmak istememi sağlıyorsun." Ben am dudaklarımı onun sikine sürtünce inledi.

"Zaten öylesin." Penisinin başı klitorisime değince nefesimi tutuyorum.

"Daha önce değildim."

"Hepsi geçmişte kaldı, Owen. Artık ileriye bakma zamanı." Dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, sikinin benim merkezimde sertleştiğini hissediyorum. Onunla sevişmek için çaresizim.

"Ama önce senin yanında olmak istiyorum. Poppy okula başlayana kadar en iyi sevgili, eş, aşçı, temizlikçi, bakıcı ve dadı olacağım." Dilini ağzıma soktu.

Çıplak ten çıplak tenin üzerine bastırıyor; hep böyle olmalıyız.

"Dadısı değil, üvey babası." Bana olan bağlılığı karşısında, düşüncelerimi söylemeden edemedim. Sıcak öpücükler arasında sırrımı açığa çıkardım. Bir an panikledim, ama endişelenmeme gerek yoktu çünkü ağzından çıkan sonraki sözler beni sakinleştirdi.

"Bu bir evlilik teklifi ise, seninle evlenirim Jade Sommers."

Dudaklarına gülümsedim. "Evlenir misin?"

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Hayatımı düzene sokmam için bana bir şans ver, sonra seni karım yapacağım."

Şüphelerim neredeyse anında başlıyor. "Sergi ekibindeki görevim bittiğinde, benimle birlikte kalıcı görev yerime taşınman gerekecek ve bazen beni bir anda başka bir yere transfer edebilirler. Hayatım onların elinde. Kararları onlar veriyor." Bu, Hava Kuvvetleri'nde kalan zamanımı yeniden düşünmemin bir başka nedeni. Owen'ın hayatında yaptığı gibi, ben de kendi kararlarımı vermek istiyorum.

Owen bana sürtünerek dikkatimi endişelerimden uzaklaştırıyor. "Umurumda değil." Yüzünü boynuma gömüyor, kulak mememi öpüp ısıtıyor.

Boynum onun dokunuşuna doğru eğiliyor.

"Senin olduğun her yere gideceğim," diye fısıldadı kulağıma, ıslak sıcaklığımın içine sikini sokarken, zevkten inlememe neden oldu. "Ve ne zaman görev için uzaklara gidersen, ben evde seni bekliyor olacağım. Her zaman bekliyor olacağım."

Penisini ileri geri kaydırarak beni tembelce sikiyor, devasa elinin avuç içi sıcak tenimi okşuyor, dış uyluklarımdan baldırlarıma doğru iniyor, parmaklarını baldırlarımın etrafına dolayarak beni dizlerimi bükmeye ikna ediyor, uyluklarımı vücuduma, baldırlarımın iç kısmını omzuna doğru iterek daha derine girebilmesini sağlıyor.

Sevişirken birlikte, yavaşça, rüya gibi sallanıyoruz.

Çelik rengi gözleri ruhumu delip geçti. "Sana olan hislerim asla değişmeyecek, Jade." İtirafı içimde bir ıslaklık hissi uyandırdı ve heyecanımla onun penisini kapladı. "Sen benim için her zaman çok ıslaksın, Hotshot."

Bana girerken vücudundaki her kas parıldıyordu. En kaliteli opal taşından oyulmuş bir sanat eseri gibiydi

; kaya gibi sert, renklerle dolu ve kelimelerle tarif edilemeyecek kadar güzel.

Kalçaları hızlanıyor, tavandaki vantilatörün serin havası, *Sahra* kumlarından *daha sıcak olan* tenime çarparak meme uçlarımı sertleştirirken, bana girip çıkıyor.

"Gel bana, Jade." Kalın penis başı benim benim tatlı noktamı, itişleri hızlandığında taşakları kıcıma çarpıyor.

Parmağını ağzına alıp ıslatıp, dizimi yerinde tutmamı söyleyip, elini vücutlarımızın arasına soktuğunda hazırlıklı değildim. Parmak ucu kık deliğimi buldu ve orada nazik dairesel hareketlerle ovuşturdu, bana daha önce hiç hissetmediğim bir zevk verdi.

Fitili ateşleyerek parmağını hafifçe içeri soktu. Basıncın bana verdiği zevk ve bunun içimdeki kalın penisinin verdiği hissi nasıl arttırdığına şaşırdım.

Bana sertçe girerken, "Kendine dokun" dediğinde nefesim kesildi.

Elimi vücutlarımızın arasına kaydırıyorum, parmak uçlarım klitorisimi buluyor ve sert vücudu yumuşak vücudumla birleşirken mavi fitili ateşliyoruz.

Dizlerini yatakta genişleterek geriye doğru çekilir. Başını bir yandan diğer yana sallarken, saçları dalgalar halinde yüzüne düşer ve kapüşonlu gözleri gösteriyi izler. Parmağını nazikçe arka girişime doğru iter, ben çaresizce arzuyla dolana kadar içeri dışarı hareket ettirir.

"Gel, benimle gel," diye bağırır. Ve ben onun için gelirim.

Sertçe.

Bilinmeyene doğru hızla yükselir.

Yıldırım gibi vurur bana, yoğun bir sıcaklık içimi yakar, iç duvarlarımdan amıma, omurgama, uyluklarıma ve arka girişime yayılır.

Vücudumu kontrol edemedim, gözlerim geriye doğru yuvarlanır ve onun adını haykırıyorum.

Onu sıkıca kavrayarak, içime boşalırken onu sağarken, o sarsılır ve ben seğiririm, vücutlarımız birbiriyle mükemmel bir uyum içinde, yorgunluk ve zevkten gevşeriz.

Kalbim göğsümde mutlu bir arı gibi vızıldıyordu. Bu bizdik.

O benim.

Babasının taleplerine boyun eğmedi. Beni seçti.

Ve Poppy. Biz.

Onun seçimlerinin sonuçları ne olacak?

Sanırım bekleyip göreceğiz. Her ne olursa olsun, ben onun için buradayım, tıpkı onun benim için olduğu gibi.

'İN YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜMÜ

OWEN - ALTI HAFTA SONRA

Düşündüm de, babama haddini bildirmek iyi bir karar olmuş. Kararımdan vazgeçmedim.

Doğru şeyi yaptım.

Buubiliyorum.

İki hafta önce, Jacob gece yarısı beni arayarak matbaada yangın çıktığını haber verdi. Tüm işletme kelimenin tam anlamıyla alevlere teslim olmuştu.

Beş hektara yayılan yangın, Castlevew Cove'un gördüğü en büyük yangındı.

Bütün gece oturup her haber bültenini izledim, her makaleyi okudum ve hepsinde babamın zor durumda olan yayıncılık işinden bahsediliyordu.

Birkaç gün sonra, daha derin araştırma yapan bir gazeteci, babamın kaybettiği milyarları ortaya çıkardı. Her şey siyah beyaz ortadaydı. Bu da Gideon ve Richard'ın da bunu bildiği anlamına geliyor.

Tek emin olamadığım şey, yangının nasıl çıktığı. Ancak, baskı için kullandığımız bazı makinelerin ne kadar ısındığını bildiğimden, yangının kağıt yangını olduğunu varsayabilirim.

Aklımdan birkaç kez geçen düşünceyi bir kenara attım; babam sorunlarını çözmek için gerçekten kundaklama yaparmıydı?

0 kadar çaresiz miydi?

İki hafta geçti ve hala egosu yüksek babama, dedem ve büyük dedemin sıfırdan kurmak için uğraştıkları aile şirketini kaybettiği için kızgınım. Ailenin itibarı her şeydi, ama 400 mil uzakta, tek yapabildiğim Brodie mirasının nasıl yerle bir olduğunu izlemek ve okumak oldu.

Bir yanımda büyük bir rahatlama hissediyordum. Diğer yanımda ise babamın büyük bir başarı ve inanılmaz bir miras bırakacak bir iş kurma fırsatını yakalayıp sonra hepsini kaybetmiş olmasına üzüldüm.

Aylarca konuşmadığımız için nefret ediyordum, telefonu açıp kız kardeşimle konuşmayı reddediyordum. Sanırım içimde bir parçam da yakın olmadığımız için üzüldüm. Yakın olsaydık, ailenin mali durumunu ve ruh halini bilirdim, ama hiçbir şeyden haberim yok.

Her halükarda, bu durum annemi ve babamı sınırlarına kadar zorluyor olmalı ve annemi tanıyorsam, ya dünyasının başına gelenler yüzünden ruhsal bir çöküntü yaşıyor ya da her şey yolundaymış gibi davranarak aşılmaz demir maskesini takıyor.

Ailemle ilgili düşünceleri kafamdan atıp akşam yemeğini hazırlamaya geri dönüyordum.

Jade'in yoğun gösteri programı, Poppy'nin haftalık rutini, ev işleri ve kampta gençlik kulübünde başladığım yeni gönüllü işim (*çocuklarla çalışmak için güvenlik* kontrolünden geçmem çok işime yaradı) arasında, Kıbrıs'tan döndüğümüz gün uçağın tekerlekleri piste değdiğinden beri bir gün bile izin yapamadım ve hayatımın en hızlı geçen altı haftası oldu.

Çok şey oldu. Jade'in askeri ailesinin evine kolayca yerleştirdim ve burası tam Jade'e göre. Renkli boyalı, shabby chic tarzında mobilyalarla döşenmiş, zarif bir ev. Hiçbir mobilya birbirinin aynısı değil. Her odanın bir teması var ve odalar yumuşak, ilginç İskandinav tarzı kumaşlarla ve püsküllü yastıklarla, düzinelerce yastıkla dolu. Kadınlar ve yastıklar arasında ne var böyle? Sonuçta sadece bir yastık ama kullanmama izin vermiyorlar. Jade, bunların *sadece dekorasyon* amaçlı olduğunu ve yastıkların kadınlar için erkeklerin elektrikli aletleri gibi olduğunu söyledi. Buna karşı çıkamam. Döndüğümüzden beri, onun son derece gıcırdayan yatağını tamir etmek için komşulardan birkaç alet ödünç almak zorunda kaldım.

O, benim gelmeden önce gıcırta sorununun hiç olmadığını söyledi. Ancak, o yatakta seks yaptığımız sayı göz önüne alındığında, sanki kırılacakmış gibi ses çıkarıyordu. Çözümüm: Onu tamir edeceğim, elektrikli aletleri getirin, çünkü vücudum onu açıklayamayacağım bir şekilde arzuluyor ve o yatak bizim için çok önemli. O yatakta gece yarısı sırlarımızı paylaşıyoruz, o yatakta o benim en karanlık anılarımı aydınlatıyor ve bana beni sevdiğini söylüyor.

Orası bizim sığınağımız.

Birbirimizle kalıcı olarak yaşamak doğal bir şeydi. Birbirimizin aynadaki yansıması gibi, ikimiz de düzenli ve tertemiziz. Sanırım onun düzenli olması, disiplin ve temizliğin çok önemli olduğu orduda görev yapmış olmasından geliyor. Benim için ise bunun sebebi annemin ısrarıydı; odalarımızın dışında oyuncaklarla oynamamıza asla izin verilmezdi ve bunun sebebi, personelin oyuncaklara takılıp düşmemesi için alınan bir güvenlik önlemi değildi. Hayır, bu bizi kontrol etmek, eğlencemizi engellemek ve odalarımıza hapsetmek için bir araçtı. Ayrıca oyun zamanı bittikten sonra odamızı toplamadığımızda bizi eleştirmek için de bir yoldu. Tanrı korusun, yerde bir oyuncak asker bile olsa, "*Bunu beni üzmem için mi yaptın? Sen sadece...*" diye bir hakaret yağmuru başlardı.

Aptal mı? Ya da en çok sevdiği sözcük, doğduğundan beri bana sadece kalp acısı verdin.

Jade'i Poppy ile görmek, taze bir nefes almak gibi taş kalpli annemin tam tersi. Jade eğlence dolu, dağınık oyunları teşvik ediyor, aptalca davranmaktan veya kostüm giymekten korkmuyor ve bir gecelik geziden döner dönmez, Poppy'yi kollarına alıp onu ne kadar özlediğini ve sevdiğini söylüyor.

Bu çok iç açıcı ve hayata olan inancımı pekiştiriyor. Çocukluğumun böyle olmasını dilerdim.

Annem beni bir süreliğine mahvetmiş olabilir, ama onun davranışlarının norm haline gelmesine izin vermeyeceğim. Çünkü öyle değil.

Gregor'un kampın bir mil uzağında yaşaması bir avantaj. Onu ziyaret edip, neredeyse her gün sohbet ederek, hiç olmadığımız kadar yakınlaştık.

Artık küçük bir ailem var ve daha mutlu olamazdım.

Poppy'ye bakmak bana çok doğal geliyor.

Her gün kampın çevresinde koşarken, o bebek arabasında bana sohbet ediyor. Öğle uykusu sırasında onu spor salonuna götürüyorum ve market alışverişine gittiğimizde market listesini tutmaktan çok hoşlanıyor.

Poppy'nin ilk doğum gününü Michael olmadan kutladık, çünkü görünüşe göre *gelememişti*. Döndüğümüzden beri, gelmemek için akla gelebilecek her türlü inanılmaz mazereti uydurdu. Yani, kim annesinin muhabbet kuşunun öldüğü ve onu teselli edemediği için gelemeyeceğini söyler ki? Gerçi annemi tanıyorsam, benim ölümünden çok, sevgili corgi köpeği Felix'in ölümüne daha çok ağlardı.

Jade'in telefonuna bahaneler geldiğinde gözlerindeki acıyı görebiliyorum.

Onun hakkında haklıydı; o Poppy'yi hak etmiyor.

Ona bunun onun kaybı olduğunu sürekli hatırlatıyorum. Tüm güzel şeyleri kaçırıyor. Kızımın söylemeye çalıştığı yeni kelimelerden yeni yiyecekleri keşfetmeye kadar. Hatta yürümeye bile başladı.

Emeklemek ona yetmedi ve tıpkı annesi gibi, her dönüm noktasını bir şampiyon gibi aşıyor.

Jade, Poppy'yi *diğer çocuklarla kaynaşması* için haftada birkaç saat kreşe yazdırdı, ama sabahları üç saatlik dersleri sırasında onun için endişeleniyorum, tıpkı Jade ve onun tehlikeli işi için endişelendiğim gibi.

Bir dublörük numarası ters giderse ona ne olabileceğini düşünmek beni çok korkutuyor.

Bu tür şeyler olur. Gregor bana bunun iki kez olduğunu söyledi. Biri ölümcül.

Ve cesur kızımı seviyor olsam da, o da beni aynı derecede korkutuyor.

Ona bir şey olursa dünyam başıma yıkılır. Kısa sürede kalbimde yerini aldı ve onun buradan ayrılmasını asla istemiyorum.

Ruh ikizimi, ikiz alevimi kaybetme düşüncesi. Onsuz yaşayamam.

Onu hayatımdan daha çok seviyorum; gece dışarıda kalırsa kapıda onu bekliyorum. İşten eve geldiğinde, onu gördüğümde başım dönüyor ve karnımda mutluluk kabarcıkları oluşuyor.

Bunların hepsi benim için yeni ve her anın tadını çıkarıyorum.

Jade'e olan hislerimin, bana güvenlik ve bir çatı sağlamasıyla hiçbir ilgisi yok, çünkü onunla olmak için gerekirse çadırdaki bile mutlu bir şekilde uyurdum. O, bir zamanlar ruhsuz olan hayatıma neşe, umut ve heyecan getiriyor.

Bana hiç bilmediğim bir dünyayı tanıttı. Askeri üssün sınırları içinde yaşamak, herkesin birbirine yardım ettiği ve birbirini kolladığı bir köyde yaşamak gibi.

Bu yetenekli insanlar ve ailelerinin bir bütün haline gelmek için nasıl bir araya geldikleri, hayatımı değiştirdi ve aklımı başımdan aldı.

Castlevew Cove'u ne kadar özlediğimi inkar edemem, bunu hiç beklemiyordum. Plajları, sörf yapmayı, kayalıklar boyunca koşmayı, golf sahalarını ve en çok da arkadaşlarımı özlüyorum. O çocuklar ve o kasaba, hayatımın sonsuza kadar saklayacağım bir parçası olacak. Bir yanımda daha yakın olmayı diliyor, diğer yanımda ise Jade'in uçuş programı bu kadar yoğun olmasaydı, çoktan memleketimi ziyaret etmiş olurduk diye düşünüyor.

Onlar da çok meşgul olduklarını ve bu yüzden bizi ziyaret edemediklerini söylüyorlar. Tatil sezonu, Lincoln ve Violet için otelde en yoğun dönemdir.

Ancak, gelecek hafta beş saatlik bir yolculukla İskoçya'ya gidiyoruz ve sonunda Jade ve Poppy'yi arkadaşlarıma tanıştırmak için çok heyecanlıyım.

Yoğun bir hafta sonu planladığımız için çok eğlenceli olacak. Lincoln ve Violet'in, Lincoln'ün aile malikanesinin arazisi içinde bulunan evlerinde kalacağız.

Bu mantıklıydı. Lincoln'ün üvey kardeşlerinin bazıları ondan yirmi yaş daha küçüktü, bu yüzden etrafında küçük çocuklar olmasına alışkındı. Poppy, Lincoln'ün üvey kardeşleri ve onların evcil hayvanlarıyla çok eğlenecekti. En azından hafta sonu boyunca Poppy'yi eğlendireceklerdi ve arkadaşları, peşinden koşacak hayvanlar ya da bir iki bakıcıdan mahrum kalmayacaktı. Violet'in Poppy'yi kucaklamak için can attığını biliyorum.

Knox ve eşi Eva'yı görmek de güzel olacak. Ne de olsa, çocukluğumda Lincoln'ün ailesinin evinde saatler geçirirdim çünkü hep "evde olmaktansa burada olmak istiyorum" hissi içindeydim. Çok nazik ve cömert bir adamdı. Knox benim için kendi babamdan daha çok babaydı ve annemin eleştirel ve zehirli dilini çok iyi bilirdi. Ayrıca, ailemin *ev olarak* seçtiği o havasız eski kalenin olumsuzluğu

kötü bir enerji yayıyordu. Taştan duvarların çatlaklarında biriken nemden sızıyordu.

Ziyaret etmek için bir başka heyecan verici neden daha var. Skye ve Jacob dört hafta önce kızları Aurora'yı dünyaya getirdiler ve onları hala göremediğim için çok üzülüyorum. Hala Castlevew Cove'da yaşıyor olsaydım, kapılarına ilk varan ben olurum. Jacob küçük prensesine deli gibi aşık ve şimdiden bir tane daha istiyor. Umarım Skye büyük bir aileye hazırdır; bunun her zaman istediği şey olduğunu biliyorum ve en iyi iki arkadaşımın bir aile kurup sonsuza kadar mutlu olmaları beni çok mutlu ediyor. İki de bunu hak ediyor.

Arkadaşlarımın benim için ne kadar önemli olduğunu bilen Jade, onlarla tanışacağı için hem heyecanlı hem de gergin. Ziyaretimizi onayladığımızda, "*Ya beni sevmezlerse?*" diyerek aptalca bir şey söylediği için neredeyse gözlerimi devirecektim.

Jade ile tanışan herkes onu sever. Sevmemek imkansız. En parlak yıldızları bile gölgede bırakır ve bir odaya girdiğinde herkesin dikkatini çeker. Alçakgönüllü, büyüleyici, odaklanmış ve çok zekidir. Analitik zekası beni çok çekiyor. Endişelenecek hiçbir şeyi yok. Hepsi ona bayılacak. Biliyorum.

Onun hakkında kötü bir şey söyleyen biriyle henüz tanışmadım. Cobra artık onun hakkında aynı görüşte olmayabilir.

Hava Kuvvetleri Özel Soruşturma Ekibi'nin Cobra'nın davranışlarını incelemesinin ardından, Cobra görevinden alındı ve Hava Kuvvetleri genelinde değerlerin iyileştirilmesi için çeşitli eğitimler başlatıldı. Jade bu değişikliklerin gerçekleşmesine yardımcı oldu ve onun cesaretle konuşmasından dolayı onunla gurur duyuyorum.

O zamandan beri Jade için her şey yolunda gidiyor. Daha neşeli ve artık takımdaki pozisyonunun tehlikede olduğunu düşünmüyor, ancak akrobasi takımındaki görevi bittiğinde Hava Kuvvetleri'nden ayrılmayı düşündüğünü birkaç kez dile getirdi.

Jade, aktif hizmetten ayrılmak, uçuş eğitmeni olmak veya ticari pilot olmak için yeniden eğitim almak istiyor.

Ne yapacağı umurunda değil, burnuyla flüt çalmayı öğrense bile umurunda değil; önemli olan onun mutlu olması ve birlikte olabilmemiz.

Mutluluk ve gelecekteki kariyer planlarımdan bahsetmişken, Toplumda Gençlik Mentorluğu alanında çevrimiçi bir sertifika programına başladım. Şu ana kadar çok seviyorum ve çok şey öğreniyorum. Babamın beni kaydettirdiği matematik mesleğinden radikal bir değişiklik. Çok ferahlatıcı ve artık ne yapmak istediğimi kesin olarak biliyorum.

Kampta gençlik lideri bana kursları göstermeye yardımcı oldu. benim ihtiyacım ihtiyacım gerek olmak bir dış mekan aktiviteleri eğitmeni çocuklar çocuklar, danışmanlık bana bana gençlere gençlere mentorluk sertifikası almamı tavsiye ettiler. Ben de öyle yapıyorum. Gregor bana bunun için borç verdi ve geri ödeyeceğime söz verdim.

Maddi durumum düzelir düzelmez her kuruşunu geri ödeyeceğim. Jade yeni kariyer planlarımı son derece destekliyor, kurs ve yeniden eğitim masraflarımı karşılamayı teklif etti ama ben kendi yolumla yapmak istiyorum. Son istediğim şey, kimsenin benim onun parası için peşinde olduğumu düşünmesidir. Jade zengin değil, ama maaşı da fena değil. Maaşına "*tehlike parası*" demelerinin bir nedeni var, daha çok

Tehlikeli kısmı. İşinin ne kadar riskli olduğunun çok iyi farkındayım.

Bana güvende olduğunu ve masa başı bir işte çalışmak yerine, kaza geçirme olasılığının daha yüksek olduğunu bilmeden yıllarca zorlu bir eğitimden geçerek hızlı jet pilotu olmadığını söylüyor. Birkaç kez gözlerinin arkasında bir şeyin parladığını gördüm, ama henüz ne olduğunu tam olarak anlayamadım. Sanırım, ona bir şey olursa Poppy'ye kim bakacak bilmediğinden kaynaklanıyor.

Michael olamaz.

Onunla ilgili olarak yasal olarak hiçbir hakkım yok. Sonuçta o onun babası, bu yüzden umarım bu yola *hiç* girmeyiz. *Asla.*

,
penceresinden
Jade'in kaza geçirdiği düşüncesi ile vücudumu ani bir soğukluk kapladı.

Eğer evren dinliyorsa, ki umarım dinliyordur, *ona benim için göz kulak ol.*

Lütfen.

"Düşüncelere dalmışsın." Jade'in sesi bilincime sızıyor.

Mutfak bıçağını bırakıp sebzeleri doğramayı bırakarak, hayatıma tam bir kasırga gibi girip beni yanlara savuran gizemli kadını karşılamak için döndüm.

"Selam, yakışıklı." Kollarımı onun etrafına dolayarak, onu sıkıca sararım, elimi başının arkasına koyarak onu yakınımda tutarım. "Bugün seni özledim."

"Öğle yemeğinde beni gördün." O da gülerek beni sıkıca sarar. O da beni özlemiş. Bunu biliyorum. Bugün gibi öğle yemeğinde burada olduğu günler en sevdiğim günlerdir.

Havaalanından sadece yarım mil uzaklıkta bir subay lojmanında yaşamanın avantajı, dışarıda olmadığı zaman öğle yemeği için eve gelebilmesi.

"Seni dört saat görmemek çok uzun." Selam vermek için öpüşürken dudaklarım dudaklarına değiyor.

Dudaklarıma gülümserken dişlerini öpüyorum, o da kıkırdıyor. "Beni özlemene ne sebep oldu?"

"Her şeyi. Giydin bu seksi uçuş kıyafetini özledim." Poposunu sıkıyorum. "Ve seni çok düzgün ve terbiyeli gösteren bu küçük saç topuzu, ama yatakta ne kadar çılgın olduğunu biliyorum." Saçındaki tokaları çıkarıp, ipeksi saçlarını serbest bırakıyorum, omuzlarına ateşten bir şelale gibi dökülüyorlar.

Geri çekilip onu izlerken, onun büyük mavi gözleri bana bakıyor. "Çok güzelsin." O, nefesimi kesebilecek bir güce sahip.

Övgülerimin onu nasıl etkilediğini bildiğimden, yanakları kızararak kızıl bir renk alır.

"Sen de çok güzelsin," diye fısıldayarak cevap veriyor, ben de buna inanamayıp biraz geriliyorum. Çocukluğumdan beri değersiz bir pislik olduğumu duyduğum için, Jade'in övgülerine alışmak hala benim için zor.

"Bunu daha önce de konuştuk, Hotshot. Bu ilişkinin çıtasını yükselten sensin. Ben sadece dadıyım," diye alay ediyorum, bunu söylememden ne kadar nefret ettiğini bilerek.

O şakacı bir şekilde yanıma dokunuyor ve ben gıdıklanmaktan irkiliyorum. "Sana söyledim Bay Brodie, sen dadıdan daha fazlasısın."

"Biliyorum." Parmaklarımla bir liste yapıyorum. "Ben aşçıyım, temizlikçiyim, kişisel alışverişçiyim, bebek bezi değiştiriyorum, oh, ve ev arkadaşayım." Sonuncusu bizim sırrımız.

Resmi belgelere ve görev kartıma göre, ben Jade'in erkek arkadaşı değil, evinde yaşayan dadıyım. Askeri bir aile mahallesinde evlilik dışı birlikte yaşamak kurallara aykırı, ki bu kuralları eski moda ve gerçekçi bulmuyorum, çünkü günümüzde çoğu çift evlenmeden önce birlikte yaşıyor.

Ayrıca, sahte bekarlık durumumun, dışarıda dolaşırken yan bakışlara, gülümsemelere ve flörtlere maruz kalmamın nedeni olduğunu da düşünüyorum. Sanki tüm anneler azgın gibi.

Jade, bunun muhtemelen kocalarının görevde olması ve *benim kampın en yakışıklı erkeği* olmamdan kaynaklandığını söylüyor. Yalnızlığın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Hiç hoş değil. Herkesin birine ihtiyacı vardır. Benimki ise kızıl saçlı, ateşli bir kadın ve altı ay boyunca bensiz başka bir yere atanacağını düşünmek bile dayanılmaz. İşkence gibi geliyor.

"Sen bu kampın sokaklarında dolaşan en iyi canlı sevgilisin." Beni tekrar gıdıklamaya çalışır, ama ben bileklerini tutup yanlarına bastırırım. "Ama şşş, kimseye söyleme." Sesi telaşlıdır. "Çok güçlüsün."

Kollarını yanlarına sabit tutuyorum. "Ve hızlı," diyorum. "Benim jetim kadar hızlı değilsin." Kendini kurtarmak için kıvranıyor.

kendini kurtarmaya çalışıyor.

"Yanlış." Dizlerimi bükerek onu hazırlıksız yakaladım ve omzuma attım. "Ben daha hızlıyım."

Ben merdivenleri zıplarken kıcımlı tokatlayarak çığlık attı. "Ne yapıyorsun?"

"Beni gıdıklamaya çalıştığın için cezalandırıyorum."

"Poppy nerede?" Onun poposuna şaplak attığımda yine çığlık attı.

"Annen öğleden sonra Babs teyzeyle birlikte geldi ve bu gece bize bakabilir mi diye sordu." Mari, Poppy'nin gece kalmasını çok istiyordu. *Normal* hayatına dönmek için can atıyordu. "Babs teyze de kalacak. Annen bir şey yapamayacak ya da gece uyanırsa diye," diye Jade'i sakinleştiriyorum.

Merdivenlerin tepesine vardığımızda Jade nefes nefese kalır ve ben koridordan geçip yatak odamıza doğru yürürüm. *Yatak odamız*. Ne heyecan verici.

"Yani bu gece ev bize mi kaldı?" Ses tonu heyecanla titriyordu.

Onu nazıkçe yatağa yatırıp yatağın ucunda ayakta kalıyorum. "Seni becereceğim, sonra da besleyeceğim." Tişörtümü başımdan çıkarıp bir kenara atıyorum. "Sonra da biraz daha becereceğim. Nasıl sence?" Karın kaslarımı gözleriyle yiyen kız, alt dudağını ısırtıyor ve ben vücudunda yukarı doğru sürünürken kıvranıyor.

"Ya da spor salonuna gidebiliriz," diyor, bütün gece baş başa kalacağımızı bildiği halde.

Kalçalarını kavrayarak onu kendime doğru çekip, sertleşmiş penisimi ona sürtüyorum. "Senin için daha iyi bir egzersiz planladım."

Kız gibi kahkahası, gözleri parıldayan metalimi gördüğünde bir nefes kesilmeye dönüştü. "Bu ne?"

Boynumdaki zincirden sarkan altın köpek künyelerine baktım.

"Yeni kolyem."

Küçük yazıları okumak için gözlerini kısarak, gözleri cam gibi parladı. "Üzerinde benim adım yazılı köpek künyesi mi aldın?"

"Ve benimki. Her birinden bir tane."

Daha yakından inceleyerek sorar, "Tarih ne anlama geliyor?"

"Tanıştığımız gün," diye cevaplıyorum.

Parmaklarıyla ucuz altın kimlik etiketlerini okşarken onu izledim. İnternette bir mücevher mağazasından alabileceğim tek şey buydu. Param olduğunda gerçek altınla değiştireceğim, ama şimdilik altın kaplama idare eder.

"Bu koordinatlar mı?" diye sordu.

"Evet."

"Nereye?"

"Kıbrıs. Tanıştığımız yer. Diğer taraflarına bak."

İki altın etiketi ters çevirip, neredeyse inanamıyormuş gibi başını sallar. "Arkasına gelincik damgası vurmuşsun."

"İkiniz de benim için çok değerlisiniz ve artık ikiniz de kalbimin yakınındasınız. Fiziksel olarak burada olmasanız bile. Buradasınız." Sallanan etiketleri alıp çıplak göğsüme çekerek, ayağa kalktığımda durmaları gereken yere yerleştiriyorum.

Sessizlik aramızda uzanırken, bakışları etiketler ve benim aramda gidip geliyor.

Kahretsın, batırdım mı? Fazla mı abarttım?

"Owen, bunlar çok güzel. Çok özel." Gözleri yaşlarla doldu. "Tanıştığımız günden beri, sen benim

Kalbim ve kafam allak bulluk. Her şey çok hızlı oldu, ama seninle geçirdiğim her günün her dakikasını seviyorum. Sensiz ne yapardım bilmiyorum. Kalbim senin. Seni çok seviyorum, Owen. Hayal edebileceğinden çok daha fazla. Yanakları pembeye dönüyor. "Senden uzak kaldığımda çok üzülüyorum. Daha önce hiç işe gitmek istememiştim." Bir an duruyor. "Sen gelene kadar. Hayatımı değiştirdin."

"Sana, başıma gelen en güzel şey olduğunu hiç söyledim mi?" Başparmağımın ucuyla şakağını okşayarak, tuzlu gözyaşlarını siliyorum.

"Sen başıma gelen en güzel şeysin." Daha önce defalarca söylediği sözleri tekrarlar. Her geçen gün ona daha çok aşık oluyorum ve bu kadınla evleneceğimi biliyorum. Beni zihnim, bedenim, ruhum ve kalbim tamamen ona ait.

Her şey onun.

Bacaklarını kalçalarımın dolayarak beni bacaklarının arasına çekiyor. "Seviş benimle." Dudakları dudaklarıma değiyor ve dilini ağzımın içine kaydırırken, başka hiçbir yerde olmak istemediğimi anlıyorum.

Onunla birlikte cennetteyim.

Oysa daha önce
cehennemdeydim.

Ve oraya asla geri dönmek
istemiyorum. Ancak şeytan
çağırdığında.

Cevap vermek zorundasın.

Ve buna hazırlıklı değildim.

'İN YİRMİ ALTINCI BÖLÜMÜ

JADE

Owen'ı uyurken izlemek en sevdiğim şeylerden biridir. Çok huzurlu görünüyor, alnındaki olağan kırışıklıklar sanki dünyada hiçbir endişesi yokmuş gibi düzelmiş.

Bunun doğru olmadığını biliyorum. Geçmişî hâlâ onu endişelendiriyor.

Bana söylememiş olsa da, bunun onu rahatsız ettiğini biliyorum.

Haftalardır, babasının işleriyle ilgili haberleri takip etmek için sosyal medyayı kaydırırken onu izliyorum. Polis soruşturmayla ilgili yeni bilgiler açıkladığında, yüzündeki somurtkanlık Grand Canyon'dan daha derinleşti. Babasının mali işlerini yönetme şeklini onaylamadığını biliyorum. Ama bazen evini özlüyor mu diye merak ediyorum.

Eğer özlüyorsa, umarım bana söyleyecek kadar nezaket gösterir.

Owen duygularını açıkça gösterir ve bana her şeyi anlatır, beni sevdiğini ve bizimle olan yeni hayatını sevdiğini söylediğinde ona gerçekten inanıyorum, ama yine de bir parçası, aile olarak gördüğü arkadaşlarını özlediğinden korkuyorum.

Tanıdık olanları.

Kariyerimin çoğunu seyahat ederek geçirdim, evim Hava Kuvvetleri'nin beni gönderdiği yerdir. Ancak Owen için, o sadece

Castleview Cove'da yaşamıştır. Burası onun bir parçası ve eminim ki bir parçası da burayı özölüyordur.

Bana burada mutlu olduğunu, günlük rutinimizden ve programımdan memnun olduğunu söylüyor. Beni ayaklarımdan kesen, beni ve kızımı koşulsuzca seven bu özel adamı bulduğum için hiç bu kadar desteklenmiş ve minnettar hissetmemiştim.

İşten eve geldiğimde her zaman benim için orada, Poppy için orada, beni içimden parçalayan en iyi orgazmları yaşatmak için orada.

O güzel bir adam, güzel bir kalbi var, cömert ve nazik. Ben ona söylediğimde hala inanmasa da. Annesi ona verdiği zarar çok derin, o kabul etmese de.

Bana inanmasını istiyorum. Benim gördüğümü görmesini istiyorum. Arkadaşlarının gördüklerini.

Annesi yanılıyor.

O değersiz bir pislik değil ve birkaç hafta önce Kıbrıs'taki o tavernada annesini gördüğümde, bana tek kelime etmeden onun annesi olduğunu anladım.

Onu ele veren İskoç aksanı değildi. Hayır, onu ele veren poker suratlı ve kışına çubuk sokmuş gibi bakışındı, sanki ısırgan otunu pipetle emmiş gibi.

Ama onlar Owen'ı benim tanıdığım gibi tanımıyorlar.

O nazik, sabırlı, kibar ve bana sadece ilişki bloglarında okuduğum türden bir ilgi gösteriyor. Michael ile çıkarken, interneti destekleyici olmayan partnerler hakkında tavsiye aramak için taradığım bloglar gibi. Çünkü, kabul etmek istemememe rağmen, ilişkimizin başından beri sorunlu olduğunu biliyordum.

Başarımı kıskanıyordu ve akrobasi takımına girdiğimde beni bir kez bile tebrik etmedi. Başlangıçta medyanın ilgisini sevse de, sonra onların bana olduğu kadar ona ilgi duymadığını fark etti ve tüm ilgiyi benden çaldığım ve onu aptal gibi gösterdiğim için beni suçladı, seçilme nedenimin sadece çeşitlilik hedeflerini gerçekleştirmek için kutucukları işaretlemeleleri olduğunu söyledi.

Ne yalancı.

Ve tam bir pislik.

Seçilememesinin nedeni, dünyanın en seçkin gösteri ekibinde akrobasi pilotu olmanın getireceği unvan ve statüye fazla önem verip, asıl işine odaklanamamasıydı. Egosu ön plana çıktı.

Peki ben neden seçildim? Çünkü her testi başarıyla geçtim.

Owen ile mutluluğu bulduğumdan beri ona karşı hissettiğim öfke ve kin içimde kaynıyor. Avukatlarımızla yaptığımız ziyaret anlaşmasını yerine getirmediği ve acınası bahaneler uydurduğu için ona hayal kırıklığı duyuyorum, ancak bir yanım artık hiç umursamıyor, çünkü Poppy hiçbir şeyi kaçırmıyor, en ufak bir şey bile.

Poppy, bir kızın isteyebileceği en iyi büyükanneye, en iyi büyük teyzeye, anneye ve tabii ki en iyi dadı-üvey babaya sahiptir.

Yanımda uzanmış, gülümsüyorum, perdelerin arasından sızan sabah güneşinin ışığında parıldayan yumuşak saçlarını parmaklarımla okşuyorum.

Owen'ın eskiden ait olduğu dünyaya geri dönmek isteyebileceğinden endişelenerek içimden bir iç çekiyorum.

Annesinin, Evangeline'in ebeveynleri olan *Muircroft*'lara ayak uydurmak için verdiği ünlü şampanya partilerini benimle paylaşmıştı.

O çevrelerde bulunmadığım için çok minnettarım. Hepsi köpekbalığı gibi geliyorlar.

Kariyerimde en üstte olsam da, Owen'ın önceki hayatıyla tam bir zıtlık içindeyim.

İşim, ünlülerin partilerine ve ödül törenlerine davetler almak gibi göz alıcı görünebilir, ama davetlere katılma konusunda seçiciyim. Evde kalmayı tercih ederim.

Poppy ve Owen ile birlikte kanepede oturup bir fincan çay eşliğinde *Glow Babies* izlemek.

Ama şimdi, bu hayatın Owen için yeterli olup olmadığını Owen için yeterli olup olmadığını ya da alıştığı lüks yaşamı zlp zlemediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Ne iş yaparsam yapayım, sonuçta ben, tek başına, küçük bir çocuğu olan, ordudan kiraladığım bir evde yaşayan, çalışan bir anneyim. Evet, birikimim var. Evet, iyi bir emekli maaşım olacak, ama ona sunabileceğim başka ne var ki?

Owen hayatımı planladığımı düşünüyor, ama gerçekte öyle değil ve akrobasi takımındaki görevim bittiğinde kariyerimde ne yapacağıma hala karar veremedim. Poppy ve Owen'dan altı ay uzak kalmak beni giderek daha çok korkutuyor. Poppy'den uzak kalmak her zaman imkansız gibi gelmişti. Owen'dan uzak kalma düşüncesi her geçen gün daha da dayanılmaz hale geliyor.

Benim Owen'ım.

Onu seviyorum ve onu geride bırakmak istemiyorum. Gösterileri seviyorum ama ailemden uzak kalmaktan nefret ediyorum; onlar benim her şeyim.

Parmağımanın ucuyla Owen'ın burnunun uzunluğunu takip ettim, sonra geniş dudaklarının üzerinde gezdirdim, yumuşak dokunuşum cildini gıdıklarken ağzı seğirdi.

Bu muhteşem adamın, Castlevew Cove'daki tanıdık hayatı yerine beni, bilinmeyen birini seçmesine hayranım.

Ama sonra kafamda bir torba bilye gibi dönüp duran bir soru var. *Owen geri dönmek istiyor* mu? Mutlu olduğunu söylüyor ama hayatının büyük bir kısmı o kasabada geçti.

Sadece zaman gösterecek, sanırım.

Gözlerimi kapatıp geniş göğsüne sokuluyorum, o da kolunu belime dolayarak beni kendine çekiyor, başım çenesinin altına giriyor.

Cennet.

İsteyerek değil, çünkü kalkma vaktim yaklaşmış, dün geceki yatak odası maceralarının yorgunluğuyla birkaç dakika uyuyakalmışım. Owen'ın yüksek sesli telefonu sessizliği bozunca, ikimiz de davetsiz gürültüyle birden uyanıyoruz.

İnleyerek sırt üstü döner ve komodinin üzerinde gürültüyle çalan telefonuna uzanır.

Telefonu alıp kimin aradığını görmek için başının üstüne kaldırır, gözlerini ovuşturur ve kız kardeşinin adını mırıldanır, "Camilla?"

Telefonumdan saati kontrol ediyorum. Sabahın yediye geliyor. Bu saatte ne için arıyor acaba?

Sabahın bu saatinde gelen telefonların haberi hayra gelmez.

"Cevap vermelisin," diye fısıldıyorum, o ise aydınlık ekrana bakmaya devam ediyor ve alt dudağını ısıırıyor.

Cevapla düğmesine basıp hoparlör simgesine dokunarak sesini bana duyurur.

"Camilla?" diye sorar, endişeli bir sesle.

"Owen, eve gel." Kız kardeşinin İskoç aksanlı sesi, zayıf ama kendinden emin bir şekilde hoparlörden geliyor.

İnler. "Şu anda bunu yapmayacağım." Uykulu gözlerine parmak uçlarını bastırarak yüksek sesle esner. "Onların tarafında olacağını biliyordum."

"Anlamıyorsun Owen. Seni bu yüzden aramadım." Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Annemle babam dün gece kaza geçirdiler."

Anında uyanır, yorganı çekip bacaklarını sallayarak yataktan iner ve ayağa kalkar. "Ne oldu?" diye sorar, parmaklarını düşüncesizce saçlarında gezdirir.

Dik oturuyorum, kalbim göğsümde çarpıyor.

"Bir araba kazası geçirdiler, Owen," diye cevaplıyor.

"Ama onlar asla birlikte olmazlar." Öfkelenip kafası karışan Owen saçlarının ucunu çekiştiriyor.

"Biliyorum. Ama birlikteydiler." O da gerçekleri söylüyor, sanki kendisi de inanamıyormuş gibi.

Owen, devam etmeden önce ona ihtiyacı olan alanı bırakıyor. "Gece yarısı sarhoş bir sürücü onlara çarptı. Arabaları yoldan çıkıp uçuşuma düştü."

Böyle acımasız bir kazanın dehşetinden midem bulanır, ağzımı elimle kapatarak nefesimi tutarım.

"Gideon, dün akşam babasıyla yemeğe çıktıklarını söyledi. O yol çok tehlikeli, orada hiç ışık yok." Daha fazla ayrıntı verirken sesi alçalır.

"Kahretsin," diye fısıldadı.

"Onlar öldü, Owen." Camilla en kötü korkumu doğruladı. "Kurtulamamışlar."

Tahtadan yapılmış gibi sert bir şekilde, sırtını yatağın kenarına bırakır.

Yorganı geri atıp ona doğru sürünerek yaklaşıyorum. Arkadan Owen'ın beline kollarımı doluyorum ve başımı omuzlarının arasına yaslıyorum. "Yanımdayım," diye fısıldıyorum, onu sevgi ve rahatlatmak için ona sarılırken beni duymasını umarak.

"Eve gel." Camilla bir an duraksar. "Lütfen." Omzunun üzerinden yukarıya bakıyorum.

Ne söyleyeceğini bilemeyen Owen, telefonuna bakmaya devam ederken sessiz kalır.

Camilla'nın sesi sessizliği ve Owen'ın düşüncelerini keser. "Cenaze törenini düzenlemek için yardımına ihtiyacım var." Sesi çok soğukkanlıdır, hiçbir duygu göstermez. Owen, ailede kalbi olan tek kişi gibi görünür.

"Ben de seninle gelirim," diyorum otoriter bir sesle, ona cevap vermesini işaret ederek.

Owen başını sallayarak kabul eder. "Öğleden sonra orada olacağım," diye kekeler.

"Arabayla gideriz," diye onu rahatlatırım.

"Ben... Ben İngiltere'deyim Camilla. Geleceğim ama oraya varmamız birkaç saat sürer."

Telefonda hafif bir rahatlama iç çekişi duyulur. "Teşekkürler, Owen. Evde görüşürüz."

Owen gerginleşir.

Camilla, orada buluşma nedenini açıklamaya çalışır: "Babam senin arabana dokunmadı, eşyalarını da toplamadım. Lincoln ve Jacob'a seni eve dönmeye ikna etmek için yalan söyledi." Derin bir nefes alır. "Jade ve Poppy ile birlikte kendi evinde kalabilirsin." Ekler: "Ben de senin kadar ailemizin evinden nefret ediyorum ve seni bir daha orada kalmaya zorlamayacağım."

Bizi nasıl öğrendi?

"Teşekkürler." Owen derin bir nefes alır.

"Lincoln'e rastladım. Senin mutluluğu bulduğunu söyledi," diye sorulmamış soruyu cevapladı. "Doğru şeyi yaptın, Owen. Evangeline ile evlenmek asla yürümezdi. Gideon ve ben..." Bir an sessizlik oldu. "Onunla hiç evlenmemeliydim. Anlamadığım nedenlerden dolayı annem çok acımasızdı, Owen, ama babam ise içten içe ölmüştü. Kendini savunduğun için seninle gurur duyuyorum."

Owen'ın eli, kalbinin üzerinde duran elime uzanır ve sıkıca tutar.

"Bunun bir anlamı olmayabilir, ama senin adına mutluyum." Camilla samimi geliyor.

Owen onu göremese de başını sallar, omuzları rahatlamış gibi çöküverir. "Bunu takdir ediyorum."

"Birkaç saat sonra görüşürüz." Birdenbire tekrar resmi bir ses tonuna büründü. "Hoşça kal, Owen. Lütfen dikkatli sür," diye bitirdi.

Hat kesilir ve Owen yine derin bir nefes alır.

"Senin için buradayım." Önüne geçip bacaklarını onun bacaklarının üzerine atıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum.

O da beni kucaklayarak, sanki hayat şamandırasıymışım gibi tuttu. "Eve gitmeliyim."

"Ben de seninle geliyorum." Geriye yaslanıp yüzünü bana bakması için tutuyorum. "Bunu tek başına yapmana izin vermeyeceğim." Ve onun benden uzaklaşmasına izin vermeyeceğim. "Bunu birlikte yapacağız."

"Poppy?"

"Annem gelir. Babs teyze de gelir, ona bakabilirler."

"İş ne olacak?" Onun özverisi sınır tanımıyor. "İki hafta boyunca vitrinimiz yok; tatil günlerimi kullanıp izin alırım." ve izin alacağım." Patron benim ve bu acil bir durum. Bana ihtiyacı var.

"Teşekkür ederim." Boynumu öper ve burnunu boynuma gömer. "Lincoln ve Jacob'ı aramam gerek." Dudakları tenime değiyor. "Ve Gregor. Önce onu aramam gerek, sonra da Flora teyzem. Kahretsin, Camilla'ya David amca ve Flora teyzemin haberini alıp almadığını sormayı unuttum." Harekete geçiyor.

"Sen duşa girerken ben toparlanıp birkaç telefon görüşmesi yapayım, tamam mı? Sonra sen onları ararsın." Bu haberi vermek için zihninin açık olması gerekiyor. Duş almak her zaman kendimi daha iyi hissetmemi sağlar, bu yüzden onun da iyi gelmesi için içimden dua ettim. "Gregor muhtemelen cenazeye gelmek isteyecektir. Kendi arabasıyla peşimize takılabilir."

O da başını sallar, göğsü hüznle doludur. Bunu hissedebiliyorum.

"İyi misin?" Tabii ki iyi değil, ama bu durumda sorabileceğim tek şey bu. Babam öldüğünde ne kadar üzüldüğümü hatırlıyorum. Kalbim paramparça olmuştu. Kafam karışmıştı, her şey imkansız geliyordu.

"Hissettiğim şey..."

"Uyuşmuş," diye onun yerine cümlesini tamamladım.

"Sanki tüm dünyam alt üst olmuş gibi."

"O hissi bilirim. Saatler ve günler geçtikçe yavaş yavaş kabullenmeye başlayacaksın," dedim. *Sonra acı onu on tonluk bir kamyon gibi vuracak.*

"*Onlara* karşı hiçbir şey hissetmiyorum," diye itiraf ediyor. "Bu yanlış mı?" Sorusu neredeyse bir fısıltı gibi. "Onlar beni hiç umursamadılar," diyor ve ekliyor, "Neden gece geç saatlere kadar dışarıda olduklarını anlamıyorum."

Parmağımı onun başının arkasındaki saçlarında gezdiriyorum. "Belki baban Richard'a borcunu nasıl ödeyeceğini konuşmaya çalışıyordu."

"Olabilir."

"Nedenini asla bilemeyebiliriz," diyorum ona dürüstçe. Kucaklaşmamızdan çıkıp, üzgün gözlerine bakıyorum. "Belki Kıbrıs'ta ona söylediklerin onu etkilemiştir." Bir an bekliyorum. "Kaybın için üzgünüm." Bu sözler yetersiz geliyor.

"Onlar öldü." Sesi neredeyse inanamıyor gibiydi.

"Yalnız değilsin. Ben varım, Poppy, annem, arkadaşların, Gregor ve Camilla da iyi görünüyor."

Başını sallar. "Hiç yakın olmadık ve aylardır ilk kez konuşuyoruz. Lincoln ve Jacob, o küçükken ona prenses derlerdi." Bu anı hatırlayarak hafifçe burnunu çeker. "Onların yanında hep çok savunmacı davranırdı." Elini kaldırıp burnunun köprüsünü sıkıştırır. "Ama bazen, ben daha çocukken, kötü bir rüya gördüğümde, beni kendi yatağında yatırırdı."

Ona nazıkçe gülümsedim. "İnsanlar değişir ve onunla barışmak için önünde koca bir hayatın var. Her şey bitmiş değil."

"O iyi bir insan. Öyle olduğunu biliyorum ve benim olabileceğim kadar istemediği bir evliliğin içinde sıkışıp kalmış. Belki de engel olmalıydım, ama ben daha çocuktum."

"Ne yapabilirdin ki?"

Kaşlarını çattı. "Kaçmasına yardım edebilirdim, dedemle ya da Flora teyzemle konuşabilirdim. Belki. Bilmiyorum." Endişeyle, kekeleyerek nefes alıp başını salladı.

Gülümsüyorum. "Owen Brodie, çözüm bulucu." Analitik zekasını övüyorum; her zaman sorunları çözmeye çalışıyor. Faturalarımı daha ucuz olanlara çevirmekten, arabanın bakım planını ve yemek menülerini düzenlemeye kadar, listeler yapmayı ve takvimlerimizi senkronize etmeyi seviyor.

"Bir seferde tek bir şeye odaklanmalısın. Sadece bir tane. Hepsi bu. Ve doğru zaman geldiğinde Camilla ile konuş. Ama önce kız kardeşine gitmeliyiz, Owen."

senin gelmeni bekliyor. Ve Flora teyze. O senin annesinin kız kardeşi sonuçta."

Ağzının kenarlarında hafif bir gülümseme belirdi. "Sen olmasan ne yapardım?"

"Gregor'la birlikte yaşayacaksın, yatak odasının duvarlarından onun ve son sevgilisinin inlemelerini dinlemek zorunda kalacaksın." Onun en karanlık anına ışık tutmak için gösterdiğim çabalar, onun kahkahayla güldüğünde işe yaradı. Gerçi Gregor'un son sevgilisinin Blake adında bir halkla ilişkiler müdürü olduğunu düşünüyorum. Henüz teyit edemedim, ama son zamanlarda flört ettikleri ve bizim yokluğumuzda takım yemeklerine katılmadıkları herkes tarafından fark edildi. Bir kez ya da iki kez değıl, birçok kez.

"Seni onlardan kurtardım."

"Teşekkür ederim." ıplak omzuma öpücük kondurup, sarı kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

"Senin için orada olacağım." Desteğimi pekiştiriyorum. "Senin yanında olacağım ve bu durumu atlatmana yardım edeceğim. Bunu birlikte başaracağız. Birlikte, ikili olarak."

"Üçlü," diyor kendinden emin bir şekilde, Poppy'yi de ekleyerek. Tekrar ediyorum, "Üçlü."

Bir süre birbirimize sarılarak öylece durduk, sonra o konuştu.

"Ailem."

Biz tam olarak öyleyiz ve kimsenin bizi ayırmasına izin vermeyeceğim. bizi ayırmasına izin vermeyeceğim.

Asla.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

OWEN

Bu sabah hayatımın sıradan bir günü.

Bu sabah, hayatımın sıradan bir günü.

Belki Castlevew Cove'a vardığımda gerçeklik yüzüme çarpar, belki de çarpmaz. Göreceğiz.

"Sanırım her şey hazır." Koridorda duran valizlere bakıyorum. Biri benim, biri Jade'in, biri de Poppy'nin.

"Beş dakikede gelirim," diye bağıyor Jade, yukarıdaki yatak odasından, çıkmak için hazırlanırken.

Bir valizi alıp inleyerek bağıyorum, "Tanrım, sadece on günlüğüne gidiyorsun. Ne kadar kıyafet aldın?"

"Çok fazla seçenek olması hoşuma gidiyor." Sinirlenerek, hatırlaması gereken şeylerin listesini gözden geçirirken kendi kendine konuştuğunu duyuyorum.

Bana karşı dürüst olsaydı, bunun nedeni ilk kez arkadaşlarımla tanışacak olması ve iyi bir izlenim bırakmak istemesi olurdu.

Ağır valizle uğraşırken ön kapıyı açtım ve kapıyı çalmak üzere olan bir adamı görünce irkildim.

"Tanrım, beni korkuttun." Elimi göğsüme atıyorum.

Kaşlarını çatarak bana bakar ve onu hemen tanırım.

"Michael, değil mi?" Ona elimi uzatarak selam verirken, burada ne işi olduğunu merak ediyorum.

Şaşkın bir şekilde, "Evet. Seni tanıyor muyum?" diye cevap verdi. Elimi sıkarak, merakla bana baktı.

"Hayır, ama seni tanıyorum." Omuzlarımı geriye çekip, elini sıkıca sıkarak, elini sonunda elimden çekince dik duruyorum.

"Ah, Jade sana benim fotoğraflarımı gösterdi mi yoksa benden bahsetti mi?" Kendine güveni artan adamın gülümsemesi genişledi.

"Tam olarak değil," diye kuru bir şekilde mırıldandım.

"Anladım." Başını yana eğerek sorar, "Affedersin, adını duyamadım."

Jade arkamdan cevap vermek için ortaya çıkar. "Bu Owen. Burada ne yapıyorsun?" Sabah koşuşturmacasından nefes nefese kalmış gibidir.

"Filo bugün üssü ziyaret ediyor."

Jade eğlenmemiş gibi, "Ve önceden arayıp uğrayacağınızı söylemeyi düşünmediniz mi?" diye alaycı bir şekilde sorar.

Ben araya girdim. "Ve Poppy burada değil."

Alnı düşünce kırışır. "Pardon, siz tam olarak kimsiniz?"

"Ben dadıyım." Dudaklarım gülümsemeyle kıvrılır. O dehşetle itiraz eder: "Dadıyım mı?"

Jade iç çeker ve ben onu iterek geçerim. "Affedersiniz, arabayı yüklemem lazım. Bugün İskoçya'ya gidiyoruz."

Michael beni takip eder, arabayı açıp bagajı açarken beni dikkatle izler.

Jade'e dönüp şaşkın bir ifadeyle sorar, "Dadı olarak bir erkek mi çalıştırıyorsunuz?"

"Evet, Michael. Modern dünyaya hoş geldin."

Onun dar görüşlülüğüne gülmekten kendimi zor tutuyorum.
Lanet olası kuş beyinli.

Şaşkın bir şekilde, sesi şimdi daha yüksek. "Peki ya annen? Onun bakacağını sanıyordum?"

"*Onun* bir adı var, adı Poppy." Jade kollarını önünde kavuşturup kapı pervazına yaslandı. Ben de bu fırsatı değerlendirip aralıktan geri çekilip koridorda duran diğer iki valizi aldım. "Annem kaza geçirdi, ben de bir dadı tuttum. Merak edersen, şimdi çok daha iyi."

İlgilendiğini sanmıyorum.

Sırtarak, valizlerle onların yanından geçiyorum. "Ben dadıyım," diyorum neşeyle, onu daha da sinirlendirerek.

"Ne yapıyorsun Jade? Onunla ilgilenmesi için uygun birini bulmamı isteyebilirdin."

Onun cevabını küçümserken kahkahası yüksek sesle çıkıyor. Haklı, adamın sözleri saçma geliyor. "Poppy'ye ya da ona nasıl baktığıma hiç ilgi göstermedin. Doğduğu günden beri çocuk bakımı için yardım isteyip istemediğini sormadın, bir kuruş bile nafaka ödemedin. Benim başarısız olmamı bekliyordun. Başarısız olacağımı umuyordun. Şimdi bana bak." Kollarını genişçe açıyor. "Her şeyi ben yapıyorum ve Poppy ile ben, o adam sayesinde çok mutluyuz." Omzuma bakıp bana işaret ettiğinde ona göz kırpmıyorum. "O bu iş için en uygun adam ve bize çok iyi bakıyor. Senin aksine, o sorumluluk aldı."

"Güvenlik kontrolünden geçti ve çocuklarla çalışmak için sertifikası var mı?"

Gözlerimi devirdim. "Hayır, evime bir yabancıyı davet ettim. Her gece güvenlik çitini atlayarak içeri giriyor ve kimse onun burada olduğunu bilmiyor. Tanrı aşkına Michael, biraz akıllı ol. Tabii ki öyle." dediğinde gülümsedim.

Bagaj artık doldu, boş olduğumun anlaşılmasından korktuğum için bagajı kapatmıyorum.

Bunun nasıl sonuçlanacağını tam olarak görmek istiyorum.

Jade, kendinden emin bir şekilde devam ederken sonsuz bir sürpriz kaynağı. "Şimdi, ne istiyorsun? Çünkü Poppy'yi görmeye geldiysen, o annemde. Dün gece orada yatıya kaldı."

"Aslında bugün seni işte yakalayacağımı umuyordum." Cevabı utangaç.

"Yani Poppy'yi görmeye niyetin yoktu, öyle mi?" Sessizliği ona cevabı veriyor.

Adi herif ve sorumsuz baba.

"O zaman beni neden görmek istedin?" Gözleri sert ve karanlık, ona dik dik bakıyor.

Sinirli bir şekilde boynunun arkasını çeker. "Nevada'da, Las Vegas yakınlarında bir ABD filosuna atandım. Üç yıllığına."

Kaşları alnına kadar yükselir. "Peki bu bizi nasıl etkiliyor?" "Sadece etrafta olmayacağımı bilmeni istedim."

Onun cüretkarlığına gülebilirdim. Kendimi belli etmek için bagajı sertçe kapatıp, onun yanından geçerek eve girerken omzuna sertçe çarptım. Jade'in arkasında durup tepkisini bekledim.

Ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Kızgın. Öfkeli.

Onu suçlamıyorum.

Onun haberine yanıt verirken sesi sakindi. "O doğduğundan beri buraya hiç gelmedin. Nerede olduğun bizim hayatımızda hiçbir fark yaratmıyor."

Yaklaşıyorum, sırtı artık göğsüme yaslanmış durumda. Elimi belinden aşağı kaydırıp kalçasına koyuyorum.

Gözlerini kısarak, Michael bu hareketi kaçırmaz, başparmağımla onun siyah dar kot pantolonunun kemerine takarken elimi takip eder.

"Oh, ben de erkek arkadaşım," diye onaylıyorum. "Ve sertifikalıyım. Sertifikalı erkek oyuncağı."

Jade burnunu çeker.

Sonunda aklımdan geçenleri söyleyebiliyorum. "Aylardır, yokluğunun her geçen gün daha da arttığını izledim. Las Vegas'a taşınmak Poppy'nin hayatını etkilemeyecek. Ama orada olmak etkileyebilir. Çocuklar istikrara ihtiyaç duyar ve senin ona bunu veremeyeceğini biliyorum. Ama ben verebilirim." Michael gergin bir şekilde ayaklarını yerinden oynatıyor.

Jade'i kendime doğru çekiyorum ve dudaklarımı boynuna yaklaştırıp, atan nabzına yumuşak bir öpücük kondurduğumda o mırıldanıyor. Başımı kaldırıp Michael'ın onun kime ait olduğunu tam olarak anladığından emin oluyorum.

Bana.

O, her anı izliyor, yutkunarak, ben boynunu tekrar öptüğümde ve o gözlerini kapattığında, yaladığımda ve sonra narin tenini ısırdığımda neredeyse mırıldanır gibi.

Omzunun üzerinden. Ona göz kırparak şeytani bir gülümseme atıyorum.

O çok güzel, değil mi? Kaybettiğine bak.

"Şimdi izninizle." Jade'in arkasında dik durarak, ağrıyan sert penisini gizlemek için. "Güzel kızımızı almamız gerekiyor, çünkü İskoçya'ya gidiyoruz." Ailemin öldüğünü ve bu yüzden geri döndüğümüzü söylemiyorum, çünkü bu beni acınası biri gibi gösterir. "Yapacak çok işimiz var. Ama uğradığınız için teşekkürler. Las Vegas'ta iyi eğlenceler." Umarım hayatını kumarda kaybeder ve Sin City'de bir tavşan deliğine düşer.

O gitmeden önce son bir darbe vuruyorum. "Söylesene. Muhabbet kuşu bahanesi? Yalan, değil mi?"

Yüzü çilekten daha kırmızıya döner.

Onaylayarak başımı salladım. "Akıllı bir adam için gerçekten salaksın. Belki de bu yüzden akrobasi takımına giremedin. Oh, son bir soru." Cevap vermesine fırsat vermedim. "Poppy ile hiçbir şey istemediğine göre, evlendiğimizde ebeveynlik haklarından vazgeçmeyi sorun etmezsin herhalde?"

Jade nefesini tutarak gerildi. Ona daha önce hiç bahsetmemiştim ama bunun istediğim şey olduğunu biliyordum.

Michael cevap vermez ve bunun şoktan mı yoksa ona kolay bir çıkış yolu sunduğumdan mı olduğunu anlayamıyorum.

Adi herif.

"Sanırım bu da sorunun cevabı." Jade'i kendime çekerek, ona ne kadar sıkı bir çift olduğumuzu gösteririm. O ise dokunuşumla sıvı altın gibi erir. "Şimdi çekil, Michael." Jade'i döndürürüm, vücutlarımız çarpışır ve dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırarak onu tutkuyla öperim. Kapıyı kapatmadan önce gözlerimi açarım ve onun bize baktığını görürüm.

Nabızı boynunda atıyor. Kıçını tutup sıkıyorum.

"Sana ihtiyacım var," diye nefes nefese Jade, kot pantolonumun kemerini çekiyor.

Ona kötü bir gülümseme atıp kapıyı yüzüne çarparak kapatıyorum.

"Bu çok seksi oldu." Fermuarımı indirip, boxerimden sikimi serbest bırakır. "Bize aşkını ilan edişin. Benimle evlenip onu evlat edinmek mi istiyorsun?"

Çaresizce birbirimizin kıyafetlerini yırtarak, hepimiz hızlı hareket eden eller ve çarpışan dişlerimiz.

"Evet." O, yumuşak elini zonklayan penisimin etrafına sararken, ben zar zor en küçük kelimeleri bile söyleyebiliyorum.

Kot pantolonum ayak bileklerimde toplanmış halde, onu salondaki konsol masasına kaldırıp külotunu yana çekiyorum.

"Sen her zaman benim olacaksın." İnleyerek, ağlayan, kalın uzunluğundaki ıslak girişine, kot pantolonunu sarkıtarak

bir ayağından sarkıyor.

"Her zaman," diye bağılıyor, ben kendimi onun içine sertçe sokarken.

. BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

OWEN

En az yüz kişinin elini sıktım. Hiç tanımadığım insanları kucakladım.

Hepsi de yüzümde hüzünlü bir ifadeyle.

Beklendiği gibi; yüzüm asık, ağzım aşağı doğru. Üzgün.

Sadece cenazelerde görebileceğiniz kederli, yaslı bir ifade.

Brodie malikanesinin geniş ön odasında, birbirine yakın durup sohbet eden insanlara bakarken ben de böyle görünüyorum.

Kederim mi? O,

yüzüme boyanmış.

Çünkü hissizim.

Aile evini veya kız kardeşimi gördüğümde bir şeyler hissedebileceğimi düşünmüştüm. Bir tetikleyici. Ama hiçbir şey yok.

İnkar, öfke ve pişmanlık arasında sıkışıp

kaldım. Suçluluk.

Suçluluk duygum o kadar büyük ki, elle tutulur hale geldi ve her geçen gün büyüyor.

Üzerimde asılı duran devasa bir kara bulut gibi, 'yi 'ye, 'yi 'ye, 'yi 'ye, herhangi bir 'ye

an. Fırtına geliyor. Hissedebiliyorum.

Castleview Cove'a döndüğümde beri, sadece Brodie cenazesi olarak tanımlayabileceğim bir cenaze töreni planlamaya odaklandım; bir kral ve kraliçesine yakışır bir cenaze töreni.

Henry ve Elizabeth Brodie.

Asla unutulmayacaklar. Ölümleri ve cenazeleri yıllarca konuşulacak.

Küçük, özel bir tören önerdim, ama bugün burada olan bu değildi. Camilla, kayınpederinin cenaze masraflarını karşıladığını ve onlara layık bir veda töreni düzenlememizi istediğini söyledi. Bu sayede, cenaze masrafları, Castleview Matbaası'nın iflası veya ailemin mirası hakkında konuşmak zorunda kalmayacaktık, çünkü cenaze için para sorun değildi.

Kasabanın en büyük kilisesinde, siyah arabalardan oluşan bir konvoy ve kendi çiçekçimizi açacak kadar çok çiçekle, en kaliteli meşe ve altın tabutların üzerine yatırılmış olarak, Camilla ve ben duygularımızı bir kenara bırakıp, buradaki insanların gözünde sahip oldukları statüye yakışır bir veda töreni düzenlendiğini gördük.

Her dakika bir yalan gibi geldi.

Dün, bir zamanlar İskoçya'nın en iyi ve en büyük matbaasının küllerinin önünde duruyordum. İşin yükünün asla bana kalmayacağını bilmek içimi rahatlattı. Sorumlu olacağım personel, imzalamam gereken evraklar, banka hesapları veya vergi beyannameleri yoktu. Bu iş sıkıcıydı ve beni hiç çekmemişti.

O anda her şey yerine oturdu. Birisi kafamdaki ampulü yaktı. Babam Gideon ile *onun milyarder babası* Richard'ın her karşılaşmasının anıları beynimi doldurdu. Konuşmaların parçaları zihnimde canlı bir şekilde canlandı.

Gideon ve Camilla evlendiğinde ben daha küçüktüm, ama onların buluşmalarını ve telefon görüşmelerini dinlediğimi hatırlıyorum.

. Babamın anneme, Richard'ın milyarlarca poundluk lüks konut projesi için yeni arazi satın almasına nasıl yardım ettiğini anlattığını hatırlıyorum. Faiz oranları hiç görülmemiş bir şekilde yükseldiğinde, konut piyasasının çökmesine neden olan ve babamın tüm parasını kaybetmesine yol açan, evi yerinden oynatan şiddetli tartışmalarını hatırlıyorum. Annem, babama bu kayıplar için asla affetmedi.

O zamanlar, birkaç milyar burada orada onun için denizde bir damla bile olmazdı. Kaybını telafi etmek için giderek daha fazla risk almaya başladığını ve bunun da sonunda onun sonunu getirdiğini varsayabilirim. Richard'ın o zamanlar bile kulağına şüpheli anlaşmalar ve finansman fırsatları fısıldadığından eminim.

Gideon ve babasına neden güvendiğini asla bilemeyeceğim. Richard emlak uzmanı değil; ithalat ve ihracat alanında çalışıyor ve ben bu şirkette çalışmaya başladıktan kısa bir süre sonra babam benden hedge fonları araştırmamı istedi. Sonra hisse senetleri ve hisseler, ardından bitcoin ve son olarak kripto paralar geldi. Her seferinde ona kripto paralar gibi, sonuçları rulette siyah tura oynamak gibi riskli şeylere para yatırmak yerine, daha az riskli şeylere yatırım yapmasını tavsiye ettim.

Aileme olan duygularımı bir kenara bırakırsak, bugün ailem için doğru olanı yaptım. Kız kardeşim ve onun korkunç kocasının yanında durdum.

Döndüğümünden beri onu dikkatle izliyorum, ama hiçbir şey belli etmiyor ve ailem hakkında sadece iyi şeyler söylüyor. Bu beni çok şaşırtıyor, özellikle de babam onun ve babasına önemli miktarda borcu olduğunu söylediği için. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

DBS kontrolümü hızlandırmak için tuttuğum özel dedektif Walter Forrester çok yetenekli bir adam ve bir mucize olmasını diliyorum çünkü Walter'a, babamın hizmetleri için benden çaldığı güven fonumu bulması için yüklü bir miktar ödeme yapacağıma söz verdim.

Aksi takdirde, başım büyük belaya girecek ve Lincoln veya Jacob'dan para istemek zorunda kalacağım.

Şimdiye kadar kimseden para istemedim, ama ihtiyacım olduğunda yardım istemekten utanmıyorum. Ve herkese borcumu son kuruşuna kadar ödeyeceğim, bunun için yirmi işte çalışmam gerekse bile. Sorumluluklarımdan kaçmayacağım.

Döndüğümde beri meşgul olduğum için minnettarım. Camilla ile cenaze törenini organize etmek, Jade'in annesi ve teyzesine bakmak ve tabii ki Jade ve Poppy'den günlük payımı almadan yaşayamamakla meşgulüm. Kızlarım.

Bu dört kadın, son on iki gündür aklımı başımda tuttu. Ancak Jade'in bir gün sonra işe dönmek için ayrılması gerektiğini çok iyi biliyorum.

Walter, birkaç gün içinde güven fonumun nerede olduğu hakkında her türlü bilgiyi bana vereceğini söyledi, ancak daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Jade'in her ne olursa olsun burada olmasını ve evimi toplamama yardım etmesini umuyordum, ama şu anda bu pek olası görünmüyor. O benimleyken, dünyayı fethedebileceğimi hissediyorum. Ancak o gittiğinde, onun desteği olmadan ne yapacağımdan emin değilim.

Tam da tahmin ettiğim gibi, arkadaşlarım Jade ve Poppy'ye bayıldılar. Jade, sanki her zaman bizim arkadaş grubumuzun bir parçasıymış gibi hemen aralarına katıldı.

Planım, eşyalarımı mümkün olduğunca çabuk toplayıp, büyük eşyaları Skye ve Jacob'ın şatosundaki su geçirmez olduğunu söyledikleri ek binaya depolamak.

Neden birisi kale satın almak ister, hiç anlamıyorum.

Gideon ve babasının, şu anda içinde bulunduğum yere gözlerini dikmiş olduklarından eminim. Ailemin ev dediği, daha çok kaleye benzeyen yere.

Camilla'ya olan hislerim ne olursa olsun, o daha iyisini hak ediyor. Camilla'nın ne kadar zayıf, neredeyse kırılğan ve yüzünün solgun olduğu, onu otuz yedi yaşından daha yaşlı gösterdiğini kimse fark etmedi.

endişe çizgileri derinleşmiş, üzüntüyü haykırıyor ve parlak sarı saçları sararmış, omuzlarına sarkmış. Onu böyle hatırlamıyorum ve bu durumdan hiç hoşlanmıyorum. Hiç hoşlanmıyorum.

Gideon'un gözetiminde çürüyor, o ise gelişip büyüyor. Sefil görünüyor.

Oğlu, yani benim pek tanımadığım yeğenim Sean da öyle. O da annesinin yanından hiç ayrılmıyor ve bence annesini babası ve dedesinden korunmak için bir kalkan olarak kullanıyor.

Gideon'un diğer kadınlara saygısızca baktığını gördüm. Skye, onunla birlikteyken bana bunu söyledi, ama flört etmekten başka bir niyetim yoktu ve şimdi bunun bile saygısızca olduğunu biliyorum.

Ama Gideon'un catering personelinden birinin telefon numarasını ceketinin cebine koyduğunu gördüğümde, o numaraları aramaya niyetli olduğunu anladım.

Camilla da bunu fark etmedi değil. Kayınpederinin cenazesinde bir kadından diğerine asılırken, gözleri etek giyen herkesi takip ederken onun tepkisini izledim.

Tasarımcı tarafından dikilmiş takım elbisesi mükemmel olabilir, ama o mükemmel değil.

O da babası gibi pis bir alçak. Babamı kendi dünyalarına sürükledikleri için bedelini ödemeliler.

Sağımda, Jade çay fincanını masanın üzerine koyarken, ince porselenlerin birbirine çarpmasıyla çıkan ses, öfkeyle dolu düşüncelerimden beni koparır.

Cenaze töreninde sadece birkaç düzine kişi kaldığı için yavaş yavaş rahatlamaya başlıyorum. Takım elbisem, sabah giydiğimde olduğu gibi artık beni boğmuyor.

"Nasılsın?" Jade elini elime soktu.

Ona bakıp hafifçe gülümsüyorum. "Yürüyelim." Elini sıkıyorum.

Arkadaşlarımın ve iş arkadaşlarımın yanından geçerken başımı sallayarak selam veriyorum ve Jade'i çocukluğumun geçtiği evin geniş mutfağından geçerek bahçeye çıkarıyorum.

"Bu ev sonsuza kadar uzanıyor," diye hayranlıkla nefes nefese kalarak, kemerli taş ve ahşap kapıdan çıkıp çimlere adım atıyor.

Arkamızdaki devasa kaleye bakarak, ikimiz de binanın büyüklüğünü hayranlıkla izledik.

On iki yatak odalı, on altıncı yüzyıldan kalma bu devasa evin dört kişilik bir aile için tamamen gereksiz olduğunu hep düşünmüştümdür. Ama babamın başka seçeneği yoktu. İşin varisi olmasının yanı sıra, Brodie Malikanesi'nin de varisi olmuştu; lanet olası bir kale.

Sonuçta, kalesi olmayan bir kral neye benzer ki?

"Beğendin mi?" Hayatım boyunca nefret ettiğim bu canavara gözlerimi kısarak baktım.

"Farklı..."

"Lanet olasıca iğrenç." Beklenmedik patlamamla onu güldürdüm.

"Beğenmedin mi?"

"Bu evden nefret ediyorum. Burası bir hapisaneydi ve bu duvarlar annemin alaycı sesini ve yankılarını barındırıyor."

"Sevmedin mi?" diye soruyor, bu zaman tüneline bir gece geçirmektense gözlerime iğne batırmayı tercih edeceğimi biliyor.

Jade saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koyarken başımı sallıyorum. Cenaze için kestirmeliydim ama siktir et, ben buyum.

"Bizim için seçtiğin sahil evini çok beğendim." Dışarıda oturmuş, tatil evi olarak almayı hayal ettiğim güzel evi hayranlıkla seyrediyorduk. Öyle kalacak; bir hayal.

"Mükemmeldi." Onu yokluyorum. "Buraya taşınmayı düşünür müsün?"

"Castlevue Cove'a aşık oldum. İnsanlar, plajlar, taze hava, güzel. resim gibi

rüya gibi. Okullar iyi, evler muhteşem. Bir saat uzaklıkta havaalanı var. Ticari pilot olmak için eğitim alıp orada iş bulabilirim."

Araştırmasını yapmış, bu olumlu bir işaret gibi görünüyor. "Ticari pilot olursan, hileleri ve hızı özler misin?"

"Hayır, aslında. Evet, eğlenceli ama ticari pilot olmak da beni mutlu ederdi ya da sihirli bir değnek olsaydı, daha fazla insana uçmayı öğrenme fırsatı sunmak için bir uçuş okulu kurardım. Her gün Castlevue Cove'un panoramik manzarası üzerinde uçmayı hayal edebiliyor musun? Muhteşem olurdu." Onun heyecanı, bu hayali onun için gerçekleştirebilmeyi dilememe neden oluyor.

"Yani gelecekte Castlevue Cove'a taşınmak bir seçenek olabilir mi?"

"Kesinlikle bir seçenek."

"Ama bu ev gibi bir yere taşınmayız." Kafamı evin yönüne doğru çeviriyorum.

"Geleneksel evleri severim, ama bu çok eski. Belki daha az..." Ailemin evine yan gözle baktı. "Taş, demir ve duvar halısı."

"Her şeyden az. Çok fazla." Sahilde bizim için istediğim ev bizim için mükemmeldi. Tekrar tek başıma oradan geçtim ve her şeyin farklı olmasını diledim. Beyaz çitler ve panjurlar, rengarenk yabani çiçekler ve orman yeşili ön kapı.

Yanımdaki binaya bakıp kaşlarımı çattım. "Sence büyük büyük büyük dedemin penisi küçük olduğu için mi burayı satın aldı?"

Jade kahkahayı patlatır. "Bunu miras almadığın için sevindim."

Kollarımı ona doladım ve göğüslerimizi birbirine yaslayarak kuşların cıvıltılarını ve yaz arılarının vızıltılarını dinledik.

Annemin doğru yaptığı tek şey bahçeydi. Saatlerce burada vakit geçirir, uğur böcekleri için sığınaklar yaratırdı.

ve kirpi, gece geç saatlere kadar bahçeye gelen sincaplar ve tilkiler için yiyecekler bırakırdı. Görünüşe göre, çocuklarından daha çok hayvanları seviyordu.

Onun arkı söylediğini veya gülümsediğini duyduğum tek yer burasıydı. Renklerle dolu bahçelere gözlerimi gezdirdim ve aklıma bir düşünce geldi. Yüzlerce gln gizli yolları süslediği bu bahçede, belki de gller onun en sevdiği ieklerdi ve tabutuna koymak için zambakları değil, glleri istemeliydi. Bu mantıklı olurdu; güzel görünüyorlar ama keskin dikenleriyle silahlanmışlar. Kulağa mantıklı geliyor.

Düşüncelerimi dile getirdim. "Biriyle yıllarca yaşamış ve onun hakkında hiçbir şey bilmemek ne garip bir şey."

"Annen mi, baban mı?" "İkisi de, sanırım."

"Belki de seni bir nedenden dolayı uzak tuttular."

Ya da belki de öyle yetiştirildikleri için başka türlüsünü bilmiyorlardı. Her halükarda, bugün iki yabancıyı toprağa verdim.

Son gecelerini birlikte, borçlarını ödemek için bir yol bulmaya çalışarak geçirmiş olabilecek yabancılar. Görünüşe göre şeytanın kendisiyle akşam yemeğine çıkmışlar.

Merakım yavaş yavaş içime sızıyor, zehirli sarmaşık gibi damarlarımdan akıyor, beni zehirli bir mezara hapsedmek üzere. O akşam, yemek masasında annem, babam ve Richard Sanderson arasında ne konuşuldu?

Çünkü Richard ve Gideon ikisi de *ok nazik* davrandılar ve bu beni rahatsız ediyor.

"Kalbin çok hızlı atıyor." Jade bana bakıyor. "İyi misin?"

Bana günde en az on kez nasıl olduğumu soruyor ve her seferinde aynı cevabı veriyorum. "İyiyim Jade." Aslında nasıl hissettiğimden pek emin değilim.

Belki de olaylara daha iyi bakabilmek için biraz mesafeye ihtiyacım var. Her şey yatışana kadar kızlarımla birlikte kalıp, sonra nasıl hissettiğime bakacağım.

Evimi topladıktan sonra, mutlu olduğum yeni hayatıma geri dönebilirim. Çünkü Castlevue Cove'u seviyorum, ama Jade burada değil ve o neredeyse ben de oradayım.

Jade, "Arkadaşların bugün harika davrandılar. Hepsini çok seviyorum" dediğinde beni gülümsetiyor.

"Ve onlar da seni seviyor." Burnunun ucuna öpücük konduruyorum. "Söylemiştim."

Nadiren gördüğüm kızsı bir tavırla burnunu kırııştırıyor ve çok sevimli görünüyor.

"Bu seksi elbisenle seni seviyorum." Poposunu sıkıca kavradım.

Benden uzaklaşır, bana kızgın gibi görünür ve kollarını kendine sarar. "Cenazedeyiz, Owen Brodie. Saygısızlık yapma," diye azarlar, öğretmen gibi konuşur. Etrafına bakar. "Ya biri seni anne babanın cenazesinde beni okşarken görseydi?" Parmaklarını bana doğru sallayarak beni güldürür.

Ellerimi kaldırıp onun gözlemine teslim oluyorum. "Tamam, tamam, anladım. Saygılı olacağım." Gözlerimi deviriyorum. "Yani, çalıların arasında oynaşamayız, öyle mi?"

Yüksek sesle nefesini vererek, işaret ettiğim çalıya bakar. "Lütfen bana bunu yaptığını söyleme."

Kalbimin üzerine bir haç işareti yapıyorum. "Asla." "Yalan söylüyorsun."

Öyle değilim, ama benim öyle olduğunu düşünerek üzülmesine gülüyorum ve ona göz kırpıyorum.

"Sen çok alaycısın." Benim doğruyu söylediğimi anlayınca kollarıyla boynuma sarılır.

"İşte bu yüzden beni seviyorsun."

"Seviyorum." Yumuşak dudaklarıyla beni öper.

Bu anın sonsuza kadar sürmesini diliyorum, Jade'in öpücükleri ve mutluluğuyla dolu balonumun içinde.

Mutluluk.

Birisi temizliyor boğazını boğazını uyarıyor
bizi onların onların

Bu, korktuğum ve kaçınmaya çalıştığım an.

Bu, korktuğum ve kaçınmaya çalıştığım an.

Stanley. Evangeline'in

babası.

"Owen." Başını selamlayarak onayladı. "Konuşabilir miyiz?"

Belirsizlik beni kaplar ve dikkatimi tekrar Jade'e çeviririm.

"Git," der, gözlerini Stanley'den ayırmadan. "Havayı
temizle." Kollarımdan çıkar. "Ben burada olacağım." Eli elimden
kayar. "Her zaman senin için burada olacağım."

. BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

JADE

Tüm cenaze konukları gittikten sonra, sadece Evangeline ve annesi kaldı. Hâlâ Owen ve Stanley'nin koridorun sonundaki ofisten çıkmasını bekliyorlardı. Camilla'nın bahçe partileri, hayır işleri ve bu yıl davet edildikleri tüm büyük balolar hakkında anlamsız sohbetlerini dinledim.

Keşke Owen geri gelse.

O ve Stanley ne hakkında konuşuyorlar?

Evangeline'in annesi Joyce, Camilla ile kibarca sohbet ederken, Evangeline ise odanın diğer ucundan bana bakarak son yirmi dakikadır zehirli bakışlar atıyordu.

Sadece aynı havayı soluduğum için benden nefret ettiğini anlıyorum. Sonuçta, Owen'ın hoşlanmadığı kollarından *kaçarken* kollarının *içine koştugu* kadın benim.

Owen'ın Evangeline'in çocuk olduğunu söylerken ne demek istediği açık. Evlenmek için çok genç. Görünüşünden, ilgi odağı olma ihtiyacına kadar, şu anda attığı tehditkar bakışlar sadece onun olgunlaşmamışlığını ortaya koyuyor.

Rahatsız edici siyah rugan topuklu ayakkabılarımı çıkarırken ona kocaman bir gülümseme attım.

Sakin ol küçük kız, büyük kızlarla oynamayın.

"Affedersiniz." Camilla ve Joyce'un konuşmasını keserek, onlara doğru hafifçe başımı salladım. "Erkekleri kontrol edip, ne olduğunu bir bakayım." Umarım bir dakika önce kaybolan Gideon ya da babasına rastlamam. O ikisi iğrenç tipler ve "ürpertici" kelimesine yepyeni bir anlam kazandırıyorlar.

Evangeline beni incelemeye devam ediyor, onaylamayan bakışlarını aşağıya indirip sonra ayağa kalktığımda vücuduma yöneltiyor. Başımı dik tutarak odadan çıkıyorum.

"Teşekkürler, Jade." Camilla bana kısa bir baş selamı verdi.

Planladığımdan daha hızlı bir şekilde çizim odasından çıkıp, siyah çoraplı ayaklarımla dar taş koridorda ilerlerken, duvarları süsleyen devasa duvar halılarını ve yağlı boya tabloları incelerim.

Duvara asılı doldurulmuş yaban geyiği kafasına bir saniye fazla bakınca, omurgamdan soğuk bir ürperti geçer ve Owen'a daha çabuk ulaşmak umuduyla birkaç adım koşarım.

Omuzlarımı silkiyorum ve ellerimle oynuyorum. Kolayca korkmayan biri olmama rağmen, burası beni tedirgin ediyor.

Bu karanlık gotik şatonun aksine, Owen memleketi Castlevue Cove'un ne kadar güzel ve misafirperver bir yer olduğunu çok iyi gizlemiş. Tarih, kahve dükkanları ve plajlarla dolu bu yer, emeklilikte yaşamak isteyeceğim bir yer. Annem de aynı şeyi söylemişti. Buraya geldiğimizden beri, Poppy ve Babs teyzeyle saatlerce plajlarda vakit geçirmiş, kasabanın Arnavut kaldırımli sokaklarını ve antik kalıntıları keşfetmiş. Bu arada ben de Camilla'yla birlikte Owen'a cenaze törenini organize etmekte yardım ettim.

Lincoln ve Violet'in evinde ve Jacob ve Skye'nin evinde de akşam yemeği yedik. Skye'nin Owen'ın eski sevgilisi olması, lise aşkları olması nedeniyle biraz garip olur diye düşünmüştüm

Owen'ın eski sevgilisi, lise aşkı olduğu için garip olur diye düşünmüştüm, ama hiç de öyle olmadı.

O kızlarla ve *onlara aşık olan* erkeklerle, düşündüğümde daha çabuk bağlandım ve Owen'ın arkadaşlarını neden sevdiğini ve onların da onu neden bu kadar sevdiğini anlayabiliyorum.

Onlar onunla dalga geçtiler, Jacob ve Skye'nin kızını kucağına aldığı anda şakalar yaptılar, bir aile kurarsak bebeğimizin saç renginin ne olacağı konusunda onu takıldılar. Onun sarı saçları ile benim kızıl saçlarımın karışımı, karar oybirliğiyle verildi: çilek sarısı.

Kariyer odaklı bir insan olarak, bir çocuk sahibi olmayı hiç düşünmemiştim, iki çocuk sahibi olmayı ise hiç düşünmemiştim. Ama yeni arkadaşlarım etrafımızda şakalaşırken o benim gözlerime baktığında, ne düşündüğünü anlayabiliyordum; bir çocuk yapalım.

O anda yumurtalıklarım patladı ve o devasa, kaslı, bronz tenli, uzun saçlı, kollarında o minik mutluluk yumağını tutarken çok çekici görünen adamımla her şeyi yapmaya razı olurdum. Hiç konuşmadık ama bunun istediğim şey olduğunu biliyorum ve onun da istediğini anlayabiliyorum.

Onunla her şeyi istiyorum.

Sonsuza kadar uzanan dar koridorda yürürken, kendimi bu yerde yaşarken hayal edemiyordum. Nemli ve iç karartıcı bir yerdi.

Owen'ın büyürken neden saatlerce evden uzak kalıp arkadaşlarıyla daha fazla zaman geçirdiğini anlayabiliyorum.

Çocukluğumda annem ve babamla birkaç farklı askeri kampa taşınmak ve ardından Hava Kuvvetlerine katılmak arasında, benim köklerim ya da çocukluğumdan beri görüştüğüm çok fazla arkadaşım yok. Owen'ın olduğu gibi değil.

Filo arkadaşlarım benim arkadaşlarım, ordum ailem ve bana yardım etmek için her şeyi yapacaklarını biliyorum.

Bunu Cobra'da ve uçarken bana liderlik etmem için bana güvendidiklerinde kanıtladılar.

Koridorun sonundaki ofise neredeyse vardığımda, parmak uçlarında ilerledim ve Owen ile Stanley'nin zayıf sesleri kulağıma ulaştı.

Yaklaşırken, kapıyı açmak üzereyken Stanley'nin sonraki sözleri beni durdurdu. "Onlar tehlikeli adamlar. Çok dikkatli olmalısın. Baban Sanderson Shipping'e bulaşarak aptallık etti. Onlar iyi insanlar değil, Owen."

"Gideon ve Richard'ın uğraşılmayacak adamlar olduğunu biliyorum, Stanley. Yıllardır onlar hakkında yazılanları okudum ve babamı defalarca uyardım. Döndüğümünden beri bana borçtan veya paradan hiç bahsetmediler. Camilla da öyle." Owen şaşkın bir sesle sorar. "Babamın onlara hala borcu olduğunu nereden biliyorsun? Ne kadar borcu vardı, biliyor musun?"

"On milyonlarca dolar olduğu söyleniyor," diye cevapladı Stanley. Ağzımı elimle kapatarak nefesimi bastırdım.

O sesini alçaltıyor. "Tutamayacağı sözler vermiş."

"Babam milyarlar kaybetti. Onlara milyonlar borçlu olması bunun yanında önemsiz," Owen, kapının aralığından onları izlerken kuru bir şekilde yorumladı.

Masada, Owen'ın karşısındaki koltukta oturan Stanley, benim korktuğum şeyi söylemeye devam eder. "Ama o borcu nasıl ödeyeceksin ve neyle?"

"O benim borcum değil. Yangın sigortası bunu karşılar, değil mi?" Owen sinirli bir şekilde gömleğinin düğmelerini açıp siyah kravatını gevşetir.

"Bundan emin misin?"

Owen çılgınca konuşur: "Borç onlarla birlikte ölmüyor mu?"

Stanley alaycı bir şekilde güldü. "Sen normal insanlarla uğraşmıyorsun. Bunlar Sandersonlar." Bir süre durakladı.

"Sandersonlar istediklerini alırlar. Mafya olmayabilirler, ama mafyaya en yakın şeyler onlardır."

Owen sakalını kaşıyarak tedirgin görünürken, Stanley ekler: "Babanın mali durumunu herkesten iyi bilirsin. Neyin peşinde olduğunu mutlaka biliyordun."

Owen'ın kaşları daha da çatıldı. "Babamın yatırımları, banka hesabı veya ne iş yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. İşletmede çalışmama rağmen, kişisel yatırımlarını benimle hiç paylaşmadı ve bana sadece finans departmanını yönetmem için ve işletmenin baskı bölümünde çalışmam için finans direktörü unvanı verildi. Onun başka ne işler çevirdiğine dair hiçbir fikrim yoktu. İş unvanım, oğluna karşı doğru şeyi yapıyormuş gibi görünmesini sağlıyordu. Hepsi göstermelikti. Aile şirketinde çalışıyor olsam da, bazen onun için bir iki sözleşme kazanan, abartılmış bir muhasebeciden başka bir şey değildim. Ben babam gibi değilim. Yalancı ya da kumarbaz değilim."

"Ama sen bir korkaksın," diye öfkeyle bağırdı Stanley. "Kızımı düğün gününde terk ettin."

Owen başını sallayarak aynı fikirde olmadığını belirtir. "Ben o evliliği hiç istemedim, o da istemedi, bunu ikimiz de biliyoruz. Bırak da Adam Blumenthal ile evlensin, nişanlıyken arkamdan onunla yatıyordu."

Stanley bu habere yüzünü buruşturur. "Peki sen kiminle yatıyordun? kimle yatıyordun?"

"Ona sadıktım."

"Neden buna inanmakta zorlanıyorum?" Stanley alaycı bir şekilde sorar. "İstedicine inan."

"Bugün yanına getirdiğin kadını daha önce sikmediğine gerçekten inanmamı mı bekliyorsun? Biraz fazla uygun değil mi sence?"

Boğaya kırmızı bez, Owen'ın burun delikleri genişledi. "Senin şımarık küçük prensesinin aksine, o kadın onun yüz katı değerinde ve onu kızından ayrıldıktan *sonra* tanıştım. Bunu bir daha söylemeyeceğim, o yüzden dikkatlice dinle. Evangeline'e sadık kaldım ve

onu memnun etmek için elimden geleni yaptım, ama buz kraliçelerinin kalbi yok gibi görünüyor."

Stanley, Owen kendini savunurken ellerini kaldırır. "Tamam, tamam. Sana inanıyorum."

Nefesimi tutarak, güçlü görünümlü adamımı izler ve bir sonraki sözlerini beklerim.

Düşünerek öne doğru eğildi.

Dirseklerini masaya dayayarak parmaklarını birbirine geçirip soluna doğru bakarak derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor. "Geçmişî tekrar tekrar gündeme getiremeyiz. Ailelerimiz arasında olanlar oldu. Ama meraktan soruyorum. Amerikan yayıncılık pazarına girmemize yardımcı olacak bazı isimler, babamı ikna etmek için hazırladığın süslü pazarlama planı ve tabii ki anlaşmaya dahil edilen sevimli Evangeline karşılığında, sana tam olarak başka ne teklif etti? Çünkü benim gördüğüm kadarıyla, babamla olan tüm bu sorunlar başlamadan önce, bizim paraya ihtiyacımız yoktu. Ama senin ve işinin vardı. Senin işin bizimkinden çok daha küçüktü, ya da hala öyle. Owen ona şüpheyile bakar. "Baskı işimiz yanıp kül olduğunda, tüm Noel'lerin birden geldiğini düşünmüş olmalısın? O trajediden çok iş aldın mı?"

Owen'ın kendine güveniyle, yangından beri benimle tartıştığı yangından beri benimle tartıştığı tüm soruları sorduğunda, neredeyse havaya yumruk atıyordum.

"Baban, oğlu için bir eşe ihtiyaç duyuyordu." Stanley, siyah kravatının ucuyla oynarken gergin bir şekilde kendini haklı çıkarmaya çalıştı.

"Babam atalarının gölgesinde yaşıyor. Ama aynı şeyi yaparsan, her zaman aynı şeyi elde edersin ve o, oğlu için bir eşe ihtiyacı olduğunu *düşündü*. İhtiyacı yoktu. Yalan söylüyorsun, Stanley."

Stanley cevap vermez, o da onu iter. "Peki neydi?" Owen boğazını temizler. " 'deki iş kültürleri uyumlu değildi. baskı pazarı için

Gazete ve dergi satışları düşüşte ve birleşmemizle birlikte iş kayıpları kaçınılmazdı. Peki, şirketini onun şirketiyle birleştirip kızını ucuz bir müzayedeci gibi satmanı sağlamak için sana tam olarak ne teklif etti? Hak etmelisin. Bağımsız yazar dünyasına girerek yeni fırsatlar yaratmak konusunda harika fikirlerin vardı, ama bunu tek başına da yapabiliirdin. Peki teklif neydi, Stanley?

Owen, babasının siyah deri koltuğuna yaslanıp parmak uçlarıyla kolun kenarını vururken gözlerini ondan ayırmıyor. Aralarında elastik bir bant gibi uzanan sessizlikte nefesimi tutuyorum.

“Babanıza borsada nasıl bahis oynanacağını öğreten bendim.”

"Tanrım. Borsanın yükseldiğinde bunun tersi bir etki yaratacağını ve her şeyi kaybedeceğini bilmiyor musun? Böyle yaparak kar elde edemezsin."

"Risklerin farkındaydım ama baban dinlemedi. Bir bağımlı gibi davranıyordu, bir sonraki büyük kazanç için çaresizdi. Ama kar ettiğinde açgözlülük yaptı ve yeniden yatırdı. Ne kadar çok kaybederse, o kadar çok bahis yapıyordu, parasını geri kazanmak için çaresizdi."

"Bu ne zaman başladı?"

"Bir yıldan fazla oldu."

"Ve?"

“Her şeyi kaybetti.” “Ne kadar?”

"Gerçekten bilmiyorum." Stanley dişlerini sıkarak itiraf ediyor, "Ama kötü kararları için beni suçladı. Gideon ve Richard'la birlikte evime geldi. Ailemi tehdit ettiler. İnsanları ortadan kaybedebilecekleri yöntemleri olduğunu söylediler. Karım, kızım, oğlum, annem, kendi kanımdan canım, Owen. Anlaşma yapmak zorunda kaldım."

Kahretsin. Kan kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. *Bu delilik.*

Gece geç saatlerde yaptığımız sohbetlerden birinde Owen, Camilla'nın kocasının mal ithalatçısı ve ihracatçısı olduğunu söyledi. Ayrıca bunun moda ve meyve ticareti olmadığını da ima etti. Sormadım ama bunun çok şüpheli bir iş olduğunu ve bu insanlarla iş yapmak istemeyeceğinizi tahmin edebiliyorum.

Kötü yatırımlar yapmanın yanı sıra, Owen'ın babası da kendini kötü iş adamlarıyla çevirmiş gibi görünüyor; her konuda kötü bir karar vericiydi.

Owen ona dik dik baktı. "Yani, ona borcunu ödemesi için işini ve kızını teklif ettin?"

"Onlara teklif etmedim. İstedğini aldı."

"Başka ne?"

"Yatımı."

Owen bir kaşını kaldırır. "Ah, neden ona sattığını merak etmiştim."

"Ben satmadım. O aldı."

"Tabii." Owen'ın gözleri kısılır. "O lanet şeyi geri alabilirsin, istemiyorum." Owen'ın dedektiflik çalışmasından gurur duyuyorum. Şüpheleri başından beri haklıymış. Evangeline ile evlenmesinin arkasında çok daha fazlası varmış.

"Bak, dürüst olacağım. Seninle konuşmam gerekiyordu. Ailemin güvende olduğuna dair güvenceye ihtiyacım var. İş anlaşması gerçekleşmedi. Evangeline ile evlenmedin. Yat dışında, bana yüklediği borcu geri ödemedim." Stanley'nin sesi korku dolu bir şekilde titriyor.

Owen'ın güzel yüzü karardı ve ciddileşti. "Bana kalırsa, borcun kapandı."

"Teşekkür ederim." Stanley'nin omuzları çöküyor.

Çünkü borç yoktu. Henry Brodie kendi dünyasını havaya uçurdu ve milyarlarını kendi başına kaybetti.

Kendi kendime gülümserim, Owen'ın ne kadar harika bir adam olduğu için gururla titrerim ve onu yetiştiren adamdan ne kadar farklı olduğunu fark ediyor mu acaba diye merak ederim.

Gözleri yumuşayan Owen, “Hakkımda yanılıyorsun Stanley. Ben korkak değilim, yalancı da değilim. Ailem en iyi ihtimalle birbirlerine tahammül ediyorlardı” diye ekler. Owen ayağa kalkar ve ceketinin düğmelerini yavaşça ilikler. “Onlar gibi yalanlarla yaşayamazdım. Sevgisiz bir evlilikte sıkışıp kalmışlardı ve onları bir arada tutan tek şey açgözlülük, para ve güçtü. İstersen bana korkak de, ama kaçmak, onların benim üzerimdeki kontrolünü sona erdirmek için cesur davrandığımı biliyorum.” Owen masanın arkasından çıkar. “Aslında bana teşekkür etmelisin. Hepimizi kurtardım. Sen işini elinde tutun. Ben bugün yanımda duran o muhteşem kadınla evlenebileceğim, çünkü bunu ben seçtim ve kızın da benim gibi onu mutsuz etmeyecek başka biriyle mutlu bir hayat sürecektir.” Ellerini ceplerine sokar. “Ve bonus olarak yatını da geri alacaksın. Evrakları bulup, mülkiyetini iade eden bir mektup yazıp sana göndereceğim.” Sesi alaycı bir tona büründü. “Şimdi, kalpsiz bir piç gibi konuşmak istemem ama lütfen bir daha benimle konuşma ve bu evden defol git.”

Stanley sandalyesinden kalkar. “Teşekkür ederim.” Stanley'nin yüzü artık daha yumuşak, rahatlamış görünüyor. “Lütfen dikkatli ol, Owen. Gideon ve babası onlar...”

“Benim için endişelenme. Ben iyiyim.” Meydan okurcasına çenesini kaldırır.

Anlayışla başını sallayan Stanley, ayrılmak için döner.

Kapıdan hızla uzaklaşıp, sağlam çelikten yapılmış büyük bir ortaçağ şövalye heykelinin arkasına dikkatlice kayarım. Arkadan heykelin üstüne bakınca yüzümü buruştururum. Heykel çirkin ve gösterişli. Owen'ın şirin kapı evine kıyasla, bu heykel eski moda ve anne babasının ortaçağ tarzına yakışıyor.

Stanley geçerken nefesimi tutarak, ortadan kaybolması için ona zaman veriyorum.

O anda yüksek bir ses duyarım. “Orospu çocuğu.” Owen'ın sesi ofisten yankılanır ve ben birkaç dakika daha beklerim

sonra saklandığım yerden çıkıp ona doğru gittim.

Kurşunlu pencerelerden dışarıya bakan, şatodaki heykellerden biri gibi duran, onun çelik gibi varlığını hissediyorum, onu daha fazla incinmekten koruyan koruyucu zırhını.

Güçlü adamım çok şey yaşadı, sadece son iki hafta ya da ayda değil, yıllardır.

Hayattaki görevim onu korumak. Şu anda hissettiğini bildiğim acıyı onun hissetmesini asla istemiyorum.

"Merhaba," diye fısıldıyorum.

Ellerini takım elbisesinin ceplerine sokmuşken, parmaklarımı aralıklarından sokup kollarımı beline doladım ve aramızdaki atmosferin yerleşmesine izin verdim.

Owen'ı hiç gündelik kıyafetler dışında görmemiştim, bugün muhtemelen benim tüm gardırobumdan daha pahalı olan tasarımcı takım elbisesiyle olağanüstü yakışıklı görünüyor.

Onun önceki hayatı hakkında hiçbir şey bilmediğim için, son on iki gün içinde bambaşka bir dünyayla tanıştım. Bu dünyada, banka hesabında ne kadar paran olduğu, kullandığın araba, giydiğin ayakkabıların markası ve sahip olduğun evlerin portföyü, kim olduğunu belirliyor. Bugün cenazede bunu bir kez daha gördüm.

Bugün cenazeye katılan güçlü erkek ve kadınlara baktığımda, hiçbirinin benim hayatımı yaşayamayacağını fark ettim.

Çölün ortasında, yüzlerce kişiyle birlikte askeri ranzalarda çadırda yaşamak, aylarca aileni göremeyeceğini bilmek ya da retro tarzda takılmış ısıtma borularının o kadar eski olduğu için dış duvarlardan aşağıya sızdığı ve tamir için birinin gelmesinin on dört gün sürdüğü bir ev kiralamak, belli bir tür insan gerektirir.

Ama Owen'ın parçası olduğu bu hayata, ben uyum sağlayabileceğimi sanmıyorum. ; ; ; ; ; ; ; ; ; hatta

daha acımasız...
birbirlerine karşı.
Neden gittiğini
anlayabiliyorum.

Ama Stanley'nin uyarıcı sözlerinden sonra, onun için korkuyorum, çünkü burada başka neler ortaya çıkaracak?

"Her şey yolunda mı?" Yanağımı ceketinin kumaşına yasladım.

"Evet," diye yalan söylüyor ve derin bir nefes alıyor. Benden uzaklaştığını hissediyorum ve bir an için onu geri çekemezsem kalbimin paramparça olacağından korkuyorum.

"Bütün varlığımla seni seviyorum, Owen." Bana güvenmesini ve bir dakika önce konuşulan her şeyi bana anlatmasını istiyorum, ama bunu kendisinden duymam lazım. Onu zorlamak istemiyorum.

Bana dönerek yüzünü bana çevirdi, yüzü yumuşadı ve gözleri ısındı, kocaman, nazik elleriyle yüzümü avuçladı. Her zamanki mavi gözleri ışıkla parıldarken, şimdi hüznle doluydu. "Eve gitmek istiyorum. Birlikte geçireceğimiz son bir gecemiz kaldı." Sözleri kalbimi binlerce ok gibi deldi.

"Castlevew'da," diye karşılık veriyorum. "Sonsuza kadar zamanımız var." Birbirimize söz verdik.

Yavaşça başını sallar, dalgın görünüyor, sonra eğilip dudaklarıma öpücük kondurur. Dudaklarımız birleştiğinde, kelebek kanatlarının hafifçe çırpınması gibi, bana verdiği en nazik öpücük bu ve bu, sinirlerimi bir dereceye kadar yatıştırır.

Ayrılırken ciddi bir ifadeyle, "Hadi eve gidelim. Poppy bütün gün annen ve Babs teyzenle birlikteydi," diyor.

Keşke onun kafasının içine girip düşüncelerini okuyabilsem ve Stanley ile ne konuştuğunu bana söylemediği için onu azarlayabilsem. Bunun yerine, "Uzun bir gün oldu" diye cevap veriyorum.

"Ve mümkünse, bu lanet evi daha da çok nefret ediyorum." Babasının ofisine bakınırken, gözleri şöminenin üzerindeki babasının resmine takılır. "Onu lanet olsun, nefret ediyorum." Yüzü sertleşir ve ciddi bir ifade alır, bu

benim tanıdığım, sevdiğim ve ondan beklediğim sonsuz neşeli kişiliğinden çok farklı.

"Gidelim," diyorum. Buradan ne kadar çabuk çıkarsak o kadar iyi. Bu ev beni tedirgin ediyor. Burası evim gibi değil, hapishane gibi.

Ofisten çıkarken Owen, babasının resmine son bir kez bakmak için dönüyor.

Taş gibi gözler, sert bakışlar, duygusuz.

Kötü şöhretli Henry Brodie.

Evet, ben de ondan nefret ediyorum.

OTUZUNCU BÖLÜM

OWEN

Asla durmak
istemiyorum. Onunla
değil.
Benim Jade'im.

Gün ağarırken, ıslak amına girerken kalçalarını kendime doğru çekiyorum. Kendimi ona kaptırma ihtiyacım hiç azalmıyor. Uyanık olduğum her anı onun içinde, tatlı kokusuyla çevrili, bana şimdi olduğu gibi beni sevdiğini söylerken dinleyerek geçirmek istiyorum.

Kulağıma doğru nefes nefese "Seni seviyorum" diyor.

Artık kendimi tutamıyorum, kalçalarını avuçlarım ve daha hızlı hareket ediyorum, parmakları saçlarımın arkasına kıvrılırken vücutlarımız birbirine çarpıyor.

Bana sevmeyi ve seilmeyi öğretti.

Bu, binalar, mülkler ve insanları pazarlık aracı olarak kullanmakla ilgili değil, ihtiyacınız olduğunda bir fincan kahve getirmek, zor bir günün sonunda sarılmak için yanınızda olmak, birlikte akşam yemeği hazırlamak, gülmek ve en önemlisi mutlu olmakla ilgili.

Onunla birlikteyken mutluyum ve her şey yolunda hissediyorum.

Mükemmel.

Yumuşak elleri sırtımın derisini okşuyor, tırnakları omuzlarıma batarken daha hızlı olmam için beni teşvik ediyor. Tüylerim diken diken oluyor. Dokunuşunu her yerde, ruhumun derinliklerinde hissediyorum. Kalbim deli gibi çarpıyor, bayılacakmışım gibi hissediyorum.

Jade'in nefesleri, kulağının arkasındaki tatlı noktayı öptüğümde ve terle kaplı tenine sıcak nefesimi üflediğimde daha da hızlanır, onu titretir. Diğer yatak odalarının evin diğer tarafında, alt katta olması iyi bir şey, yoksa Mari ve Babs Teyze bizi duyardı.

Vücuduna yavaşça girip çıkarken, kalçalarını kaldırıp eğiyorum ve daha derine giriyorum, penisim G noktasına kayıyor, ona ihtiyacı olanı veriyorum, onu parçaladığını bildiğim şeyi veriyorum.

Gözlerine bakarak, nefesimiz arzuyla hızlanırken daha hızlı hareket ediyorum. Aramızda en ufak bir boşluk yok, ince bir ter tabakasıyla kaplı sıcak tenlerimiz mükemmel bir uyum içinde birbirine kayıyor.

Sözlere gerek yok, bir araya geliyoruz.

Tırnakları derime iz bırakacak kadar derine batıyor, vücutlarımız birbirinden ayrılırken.

Ben içini doldururken o titriyor. "Jade," diye mırıldanıyorum omzuna.

Kollarımda gevşeyen vücudu, yoğun boşalmamızın ardından gevşiyor.

"Sen benim her şeyimsin." Gerçekten öyle.

Gerçek şu ki, o bugün bensiz gidiyor, ben ise evimin tüm eşyalarını topluyorum. Ve o lanet yataın evraklarını bulmam, sonra da Camilla ile malikanenin geri kalanının ne olacağı hakkında konuşmam gerekiyor.

İstemiyorum. Hiçbirini.

Benim istediğim şey, altımda omzumun derisini öpen bu kadın. Yirmi dört saat boyunca düşündüğüm kadın. Saçlarının kokusunu, sesini, her bir çiliğini ve hepsinin bir araya gelişini seviyorum.

Güneşin tenine dokunduğu anlarda birlikte olmak. Bana patronluk taslaması. Tehlikeli işi bile beni tahrik ediyor. Bana bir amaç verdi, bir zamanlar anlamsız olan hayatıma bir anlam kattı. Bana uğruna çalışacak, mücadele edecek ve her gün için kalkacak bir neden verdi. Hayatıma, kollarımda tuttuğum andan itibaren ruhuma dokunan Poppy adında küçük bir kız çocuğu şeklinde neşe getirdi.

İkisini de çok seviyorum. Artık geri dönüş yok, asla.

Kalbimi çaldılar ve geri istemiyorum; sonsuza kadar saklamalarını istiyorum.

Kendime bunun sadece birkaç gün olduğunu ve sonra eve, onların yanına döneceğimi hatırlatmam gerekiyor.

Önümdeki günün büyüklüğü midemi bulandırıyor, kız kardeşimle konuşmak zorunda olduğum düşüncesi boğazıma kadar kusmuk geliyor. Onunla sadece son bir veda etmek ve mülkle ne isterse yapabileceğini söylemek için buluşacağım. Ona yüz yüze veda etmem gerektiğini düşündüm.

Ama günün en kötü kısmı Jade ve Poppy'nin gitmesi.

Onun gideceği düşüncesine katlanamıyorum. Gecenin sonunda ve sabah uyandığımda kollarımda olmayacağını bilmek beni mahvediyor.

Vücudumdaki kaslar geriliyor, baldır kaslarım spazm yapıyor ve acı verici bir şekilde kasılınca inliyorum. Beceriksizce ve isteksizce Jade'den kayıp yataktan çıkıyorum, gerinmek ve ovmak için uzanıyorum. Kahretsin, çok acıyor.

Sırtına dikkat et. Stanley'nin dün söylediği sözleri tekrar tekrar kafamda canlandırarak, dün gece neredeyse hiç uyumadım ve bedenim ve zihnim yorgun, kendimi boş hissediyorum.

Penisim sallanarak zıplıyorum. "Kramp girdi" diyorum dişlerimi sıkarak, Jade gülüyor.

"Dün döktüğün gözyaşlarından kaybettiğin tuz yüzünden." Jade'in sözleri beni derinden vurur.

"Ağlamam garip mi?" Krampım hafifleyince, yatağa geri atlayıp onu kendime çekiyorum.

Elini göğsüme koyarak cevabını düşünür. "Bence hepimiz kederle farklı şekillerde başa çıkarız. Bazıları ağlar, bazıları sinirlenir, bazıları ise diğerlerinden daha çabuk unuttur. Bunun bir kuralı yok."

Uzun bacağını kalçalarımın üzerine kaydırıp üstüme çıkıyor ve bacaklarını vücudumun iki yanına yerleştiriyor. "Herkes uyanmadan önce birlikte duş almak ister misin?"

"Kesinlikle. İçinden spermimin akıp gittiğini hissedebiliyorum." Elimi bacaklarının arasına kaydırıp parmaklarımla tekrar içine soktum. Gözlerini kapatıp kalçalarını salladı ve elimin üzerinde inleyerek nefesini bıraktı. Onu bütün gün izleyebilirdim. Büyüleyiciydi.

Islak amından parmaklarımı çıkardığımda homurdanıyor, sonra ağzını açmasını söylüyorum. Başka talimata gerek kalmadan dilini parmaklarımın etrafında dolandırıyor, parmaklarımdan karışmış azgınlığımızı yalıyor.

Otururum ve ellerimi belinin iki yanına koyarım. "Bir bebek yapalım."

Yarı sertleşmiş penisime sürtünmeyi anında bırakır, gözleri fal taşı gibi açılır. "Ne?"

"Hadi yapalım. Evlen benimle, Jade?"

Bir an donup kalır, yüzü okunamaz hale gelir, sonra aniden kocaman bir gülümsemeyle parlar. "Kıbrıs'taki Afrodite Kayalığı'nda evlenebilir miyiz?"

"Evet demek istediğini anladım," diye soruyorum, yüzümdeki geniş gülümsemeyi saklayamadan belini sıkıyorum.

Heyecanla başını salladı, "Evet, tabii ki evet." "*My*

Big Fat Greek Wedding gibi mi?"

"Sadece daha küçük."

Kollarımızı birbirimizin boynuna doluyor ve sıkıca sarılıyoruz. "Seni karım yapmak için sabırsızlanıyorum." Boynuna başımı yaslayıp, kucaklaşmamızın sıkılığını, kalplerimizin

birbirlerine karşı tek vücut olarak atıyor. "Küçük bir düğün fikri hoşuma gitti." Ona katılıyorum ve boynundaki atan nabzını öpüyorum. "Ama masrafları ben karşılamak istiyorum. Finans danışmanlığı yapacağım. Esnek çalışma saatleri var, evden, geceleri, Poppy kreşteyken ve sen yokken yapabilirim. Gregor ve Lincoln'e borcumu ödemem gerektiği için biraz beklemen gerekebilir, ama maaşı çok iyi, gerçekten çok iyi ve insanlara bütçe, emeklilik planları ve tasarrufları konusunda karar vermelerine yardımcı oluyorum."

"Sıkıcı gibi." Endişeli görünüyor. "Ve artık yapmak istediğin şey bu değil."

"Benim istediğim şey seninle evlenmek. Evleneceğim ve tüm masrafları ben karşılayacağım." Onu kendime çekiyorum, alnı alnıma değiyor. "Sen benim istediğim tek şeysin, Jade."

"Ve sen benim tek istediğim şeysin." O çok ciddi ve tüm masrafları karşılamayı teklif ettiğimde içinden bir şeyler düşündüğünü duyabiliyorum, sonra da çılgılık atarak beni şaşırtıyor. "Evleniyoruz!"

Dudakları benim dudaklarımı ıslak, dağınık bir öpücükle kaplıyor. Romantik bir öpücük değil ama ne kadar heyecanlı olduğunu gösteriyor.

"Sana bir şeyim var. Kıpırdama." derken, dişlerimiz ve dudaklarımız birbirine yapışmış, başımız dönüyor. Bir elimle kalçasına sıkıca tutunuyorum, sonra uzanıp komodinin üst çekmecesini açıp aradığım şeyi buluyorum.

Onu bulduğumda tekrar otururum ve koyu yeşil kadife kutuyu parmaklarımla açarım, avucumun içinde ortaya çıkarırım ve onu nefesini keser.

O, ona bakıyor. "Bunu planladın mı?"

"Evet. Aslında, bu sabah sen gitmeden önce seni sahile götürmeyi planlamıştım. Kumsalda romantik bir yürüyüş yapacaktık."

"Bunu daha çok beğendim. Bu mükemmel. Bu *biziz*." Gülümser, benden kutuya, sonra tekrar bana bakar.

Noel hediyesi almış bir çocuk gibi, içinde ne olduğunu görmek istediğini biliyorum.

Nefesini tutarak, istiridye kabuğunun içinde saklı bir inciye ortaya çıkarmak gibi kutunun kapağını açtım. Ama içindeki şey çok daha güzel ve çok daha değerliydi.

Aramızda heyecan dolaşıyor, kemiklerimizin derinliklerinde umut dans ediyor ve kalplerimizde aşk var. O, gizli hazineyi ona gösterdiğimde derin bir nefes verip sevinçle gülümsüyor. "Çok güzel."

"Bu, büyük büyük büyük teyzem Helena'nın yüzüğüydü. O ve amcam Thomas birbirlerini çok seviyorlardı." Jade ile evlenmeyi planladığımı ama yüzüğüm olmadığını söylediğimde, teyzem Flora bana bunu anlattı. Büyük büyük büyük teyzem Helena'nın varlığından bile haberdar değildim, ama artık biliyorum. Annemin, *rahmetli*, ailesinin tek kalpsiz kadını olduğunu biliyordum. Onu bu kadar soğuk yapan şeyin ne olduğunu asla bilemeyeceğim, ama Flora teyzem evindeki kasaya koşup bu yüzüğü heyecanlı bir şekilde ve romantik hikayeler anlatarak geri geldiğinde, bunun Jade için mükemmel olduğunu anladım.

"Yeşil," diyor, bariz olanı söylüyor.

"Zümrüt kesim, zümrüt tek taş." Ve hayatımda gördüğüm en büyük şey. Üç karatlık Kolombiya mücevherini hayatta alamazdım.

"Aile yadigarı mı?" diye sordu, sesi sessiz, neredeyse inanamıyormuş gibi.

"Evet, ailenin iyi tarafından." Düğünümüzde Gregor, teyzem ve amcamın olmasını istiyorum. Annem yokken, emir veremeyecekleri için, geleceklerini biliyorum.

"Beğendin mi?" diye soruyorum.

"Çok büyük." Gözlerini ondan ayıramıyor.

"Teşekkürler." Penisime bakıp tekrar ona bakıyorum.

Kıkırdar ve elinin tersiyle omzuma şakacı bir şekilde vurur.

"Denemek ister misin? Biraz ayar yapılması gerekebilir."

Dudaklarını dudaklarının içine çekip başını sallar.

On yıllardır saklandığı yerden dikkatlice yüzüğü çıkararak Jade elini uzatır ve ben yüzüğü onun parmağına takarım.

"Mükemmel oldu." Elini öne doğru uzatıp, parlak altın yüzüğü ve yeşil taşı ışığa tutarak elini ileri geri salladı. "Çok güzel."

"Sigortalatmamız lazım."

Yeni nişanlandığı elini göğsüne çekiyor. "Çok değerli mi?" diye soruyor, gözleri endişeyle dolu.

"Biraz." Yeni Audi Q8'inden daha değerli olduğunu söylemedim.

Bana kirpiklerini kırıştırarak, çıplak göğsüne elini koyup parmaklarını oynatıyor. "Nasıl görünüyor?"

"Çok güzel." Ama ben yüzüğe bakmıyorum, ona bakıyorum.

"Evleniyoruz." Mutlulukla iç çekiyor. "Öyle, Hotshot."

Yüzümün iki yanını tutarak beni derin bir öpücükle öptü, sonra dudaklarıma fısıldadı. "Sen, herhangi bir küçük kızın isteyebileceği en iyi üvey baba olacaksın."

"Sanırım şimdiden başardım. Sanırım bir kız daha istiyorum."

Kıkırdar. "Yaptın bile. Ve aman Tanrım, daha nişanlandık. Bebeklerden bahsetme."

Henüz değil, ama kendimi toparlar toparlamaz denemeye başlamak istiyorum.

Bir anda geri çekilir, alnında hüznün çizgileri belirir ve gözleri yaşarır. "Bugün gitmek istemiyorum."

"Ben geri ev ev ile sen ve küçük küçük kaka makinemizi bir haftadan kısa bir sürede."

"Söz mü?"

"Söz veriyorum." Göğsümde bir ağrı hissederek gergin bir şekilde titriyorum. Ben de onun gitmesini istemiyorum.

Dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurup kucağımdan kalkarak yataktan atladı ve yatak odasında zıplayarak, çıplak uyumayı tercih ettiği için hiç giymediği büyük pijamalarını giymeye başladı. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Anneme ve Babs teyzeye söylemeye gidiyorum."

Saate bakıyorum. "Saat sabahın altı."

Kapıyı açar. "Umurumda değil, evleniyorum." Arkasında kahkahalar bırakarak, koridorda zıplayarak ve heyecanla merdivenlerden koşarak aşağı inerken onu izlerim.

Sevinç ve hüznün birbirine karışıyor. Evet dedi. Ama bugün gidiyor.

Yorganı çeneme kadar çekip derin bir nefes alıyorum. Beni ayakta tutan tek şey, bu gece yatağıma girdiğimde, yorganın hala onun kokusunu alacağım.

Poppy'nin emniyet kemeri tanıdık bir *klik* sesi çıkararak güvenli bir şekilde kilitlendiğini bildirir, ama yine de kontrol etmek için hızlıca çekerim.

Poppy'yi gıdıklayıp onu sevdiğimi söyledikten sonra yanağına bir öpücük daha konduruyorum, yüzü buruşuyor ve sakallarımın yumuşacık tenini gıdıklamasıyla tekrar kıkırdıyor. Son bir saat içinde ona verdiğim yüzüncü öpücük bu.

Son bagajları kamyonete yüklerken, Mari ve yeni evlatlık teyzem Babs'a el sallayarak veda ediyorum. Onlar da benim yokluğumda kızlarıma göz kulak olacaklarını söyleyerek beni rahatlatıyorlar.

Lincoln ve Jacob yardım etmeyi teklif ettiler ve daha fazla elin yardımıyla eşyalarımı daha çabuk toplayıp kızlarıma daha erken kavuşabileceğimi umuyorum.

Arabaya son bir kez bakıp, Jade'in koyu yeşil metalik Audi Q8'inin bagajını kapattım.

Jade saatine tekrar baktı. Sabah boyunca, onun ayrılışını isteksizce organize ederken, gergin bir şekilde bunu yapıyordu. "Şimdi çıkmazsak, akşam trafiğine kalacağız." Elindeki araba anahtarını oynatıyor.

Keşke kalabilseydin.

Alnında endişe çizgileri belirir, gözlerinin arasında derin bir V oluşur. "Sadece birkaç gün mü?"

Onu kollarıma alıp en içten şekilde sarılırım. "Sonra geri gelip seni sinirlendireceğim."

"Seni seviyorum." Boynuma öpücük konduruyor. Sesi o kadar kısık ki İskoç rüzgârında kayboluyor.

"Seni yakınında, uzakta ve her zaman seviyorum." Dünyanın neresinde olursa olsun, onu her zaman hissediyorum. O gerçek bir sihir gibi.

Demir gibi sıkı tutuşuyla, polo gömleğimin kumaşını boynumun dibinde sıkı bir yumruk haline getiriyor. "Gideon ve babası Owen'a dikkat et, Owen," diye fısıldıyor. "Onlara güvenmiyorum."

"Biliyorum. Ben de güvenmiyorum."

"Dün gece Stanley'nin sana söylediklerini duydum," diye itiraf ediyor.

"Nasıl?" Kucaklaşmamızdan biraz geri çekildim.

"Seni aramaya geldim ve ofisin dışında dinledim." Alt dudağını ısıırıyor.

"Askeri casusluk yapmalısın, jet pilotu değil." Sesim endişe ve mizah karışımı. "Ama lütfen benim için endişelenme."

Onun küçük kıkırdaması göğsünü benimkine değdirerek titretiyor ve aramızda oluşan gerginliği biraz hafifletiyor

; ikimiz de bugün ayrılmak istemiyoruz.

"Onları görmeyi düşünmüyorum." Onlar, odaya girdiklerinde, çıktıklarında rahat bir nefes aldığın türden adamlar. "Camilla'yı eve çağırmaya gidiyorum." Kalın ağaçların arasından kumtaşı kaleye bakıyorum. "Vasiyet ve miras hakkında onunla konuşmam gerek." *Sigorta şirketinin yaptırdığı yangın soruşturma raporunda yeni gelişmeler olabilir,* diye düşünüyorum.

Jade , bana daha önce , hesabına benim hesabım, *maaşımı* ödediği hesaba, benzin, yemek ve ihtiyacım olan her şey için. Israrı üzerine, dışarıda olduğumuzda Poppy için ihtiyacım olan her şeyi karşılamak için her hafta hesabımdan para transfer ediyor. Ayrıca, çok sevdiği için her gün kullandığım tasarımcı parfümünün parasını da memnuniyetle ödeyeceğini söyledi.

Para durumum değişmek üzere. Jade'in bana bakmasını sağlamak için para vermesi çok nazik bir davranış olsa da, Poppy'ye bakmak için para almak bana doğru gelmiyor. Ücretsiz yapmayı teklif ettiğimde Jade ve ben bir anlaşmaya vardık. Acil durumlar veya market alışverişleri için her hafta bana küçük bir miktar para transfer etmeyi kabul etti. Ama bakılan bir adam olmak hoşuma gitmiyor, bu yüzden finans danışmanı olarak çalışmaya başladım. Lincoln ve Jacob, babamın vefatını düşününce bunun biraz ironik olduğunu düşündüler ve hepimiz güldük, ama bu benim için, bizim için, ailemiz için yapmak istediğim bir şey.

Jade derin bir nefes aldı, nefesi kesik kesik çıkıyordu. "Gitmek istemiyorum."

Jade onları uyandırıp haberi verdiğinde annesi ve Babs, Jade ve benim için mutluluktan parıldıyorlardı.

Hâlâ onun benim karım olmayı kabul ettiğine inanamıyorum.
Vay canına, nişanlım var.

Daha önce arkadaşlarımla grup görüşmesi yaptığımızda, haberimizi duyunca telefonun diğer ucunda alkışladılar, ıslık çaldılar ve bağırdılar, Kıbrıs'ta evlendiğimizde bize katılmaya söz verdiler.

"Artık beni her yere yanında götürebilirsin." Elini tutup nişan yüzüğünü öptüm.

"Nasıl unutabilirim? Çok büyük." O gülüyor.

"Sürekli söylüyorsun."

Bana gözlerini devirdi. "Sen çok tahmin edilebilirsin."

Ona son bir öpücük verip, şakacıktan poposuna bir şaplak attım. "Hadi, gitmen gerek. Beş dakika sonra Gregor ile buluşacaksın." Konvoy halinde gidiyorlardı ve bu, onlardan ayrı kalacağım için duyduğum endişeleri giderdi, onun ona göz kulak olacağını biliyordum. Onun burada olması bana büyük destek oldu. O adamın arkamda olduğunu ve yokluğumda kızlarıma göz kulak olacağını biliyorum.

Elini elimden çekmeden önce, avucuma yumuşak bir şey koydu.

"Jade?" Birbirimize bakarken ne olduğunu görmüyorum, ama elimde ağırlığını hissediyorum.

"Artık sen de benim bir parçama sahipsin." Parmaklarımı açıp bakıyorum.

Bu onun uğurlu gelincik taşı.

Bana ondan daha çok ihtiyacım olduğunu düşünmüş olmalı.

"Ama sen uçmak için buna ihtiyacın var." Onun uçuş ritüelinin bir parçası olarak buna ne kadar güvendiğini bildiğim için panikleyerek geri vermeye çalışıyorum.

"Sen eve geldiğinde alırım." Göz kırpar, sonra elimi tutup beni arabanın yanına çeker.

Eve.

Sürücü koltuğuna atlayarak camı indiriyor ve başını dışarı çıkarıp bana *tekrar* öpücük gönderiyor.

Asla ayrılmak istemiyoruz.

"Seni seviyorum, Owen."

"Dikkatli sür."

"Her zaman."

"Ve dikkatli

uç."

"Her zaman," diye tekrarlar.

Sonra hayatımdaki diğer üç harika kadınla birlikte yola çıkar ve ben sadece onun siyah ferforje kapılardan çıkıp yola girip köşeyi dönüp gözden kaybolmasını izleyebilirim, bugün onlarla birlikte dönmeyi dileyerek.

"Görüşürüz," diye fısıldarım, onun uğurlu tılsımını sıkıca yumruğumda sıkarak.

Cep telefonum cebimde titreyerek beni dalgınlığımdan çıkarır ve kim arıyor diye bakmak için çıkardığımda gülümser ve cevap veririm.

"Seni şimdiden özledim." Jade hoparlörü açarak telefona bağırıyor ve beni güldürüyor.

"Ben de."

"Seni seviyoruz," diye tekrar bağırıyor ve sonra Mari ve Babs da katılıyor, "Biz de seni seviyoruz."

Ve hepimiz kahkahalara boğuluruz.

Tanrım, bu kadınları ne kadar seviyorum.

Kulaklığım başka bir arama geldiğini bildirir.

Kimin aradığını görmek için telefonu kulağımdan uzaklaştırırım.

Camilla.

Çözülmesi gereken bir başka aile sorunu daha, şüphesiz.

Camilla ile bir saat geçirebilirim, her şeyi yapabilirim. Ve farkına bile varmadan kızlarımın yanına döneceğim.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

OWEN

Gümüş rengi Aston Martin Vantage'ımın direksiyonuna geçip, Castlevew Cove'un kayalıkları boyunca bir tur attım. Aracım haftalardır kullanılmadığı için kafamdaki örümcek ağlarını temizlemek istedim.

Camilla, babamın arabayı satmadığını söylediğinde ilk başta ona inanmadım, ama eve vardığımda araba beni bekliyordu. Arabayı malikanenin arkasındaki kullanılmayan ahırda sakladığını düşündüm, ama Camilla'ya sormadım çünkü küçük konuşmalar bizim *tarzımız* değildir.

Aramızda herhangi bir çatışma ya da düşmanlık yok, sadece o Gideon ile evlendiğinde birbirimizle iletişimi kestik.

Dik kayalıkların kenarındaki virajlı yolda ilerlerken, zihnim
düşünceler düşüncelere nasıl nasıl
yol kardeş kardeşlik ilişkimizi nasıl
sürdüreceğimiz; şu anda bunu kimse bilemez. Çevredeki küçük
seyir noktalarından birinde durdum ve aşağıya bakarken,
yüksekliğin büyüklüğü karşısında midem bulandı. Annem ve
babamın arabaları
düzensiz kaya yüzeyine çarptığı anın dehşeti gözümün önüne geldi.

Ölümlerinin gerçekliği birdenbire beni o kadar sert vurdu ki, sanki yüzüme bir tokat atılmış gibi hissettim ve suçluluk duygusu boğazımı sıkan bir ilmek gibi beni acımasızca sardı. Nefesim kesildi ve göğsüm patlayacak gibi hissettim çünkü acımasız ebeveynlikleri ne olursa olsun, kimse onların öldüğü gibi ölmeyi hak etmiyordu.

Sonuçta onlar da insandı. Etten ve kemikten.

Benim ailem.

Artık yoklar.

O yüksek kayalıklarda, geçmişte takılmamaya kararlı bir şekilde arabama atladım.

Olanları değiştiremem.

Ve onlar beni geri çağırırsa bile, geri dönse bile, bir mucize bile işi kurtaramazdı ya da onların batmasını engelleyemezdi.

Kasabanın dışındaki virajlı yollardan malikaneye doğru geri dönerken, spor arabamı eskisi kadar sevmediğimi fark ettim.

Arka koltuktan, minik kızıl saçlı on iki aylık bir bebeğin üflediği ahududu kokusu ya da anlaşılmaz sözler gelmiyordu, çünkü arka koltuk yoktu.

Evi ne kadar çabuk toparlayıp eski hayatımı geride bırakırsam o kadar iyi.

Devasa ve açıkçası kaba ejderha heykelleriyle süslenmiş çocukluk evimin önüne geldiğimde, kemiklerime işleyen bir hüznün çöküyor.

Bu ev korkunç.

Camilla, iş ve mirasla ilgili bazı ayrıntıları görüşmek istediğini söyledi. Açıkçası, bana göre konuşacak bir şey yok çünkü her şeyi alabilir. Ancak Sanderson'ların yakınında onunla karşılaşmak istemediğim için burada buluşmayı kabul ettim.

Bu benim için daha çok barışı korumak için bir girişim.

Evin içine girip, antreden çıkıp, Camilla'nın buluşmak istediği babamın ofisine doğru koridorda yavaşça yürüyorum. Kendi kendime mırıldanarak, bu lanet olası yere bir daha adımımı atmayacağımı düşünerek neredeyse mutluyum.

Odaya girdiğimde, babamın masasının arkasında oturan Richard'ı ve onun yanında, babasının iyi bir askeri gibi duran şeytani oğlu Gideon'u görünce mırıldanmam birden kesildi.

Tereddütle eşiği geçip ejderhanın inine giriyorum.

"Owen." Richard, odanın içine doğru ilerlerken bana kısa bir selam verdi. O anda, şöminenin karşısındaki kahverengi deri Chesterfield kanepede Camilla'nın poker gibi dik oturduğunu fark ettim.

Gözlerinin altında biriken yorgunluk, arkadaşlarımın da dikkatinden kaçmaz ve Jade bile ne kadar kırılgan göründüğünü söyler. Onun çöküşü beni korkutur, ama masanın arkasındaki bu iki kötü adamdan kaçacak kadar değil, çünkü şu anda neden burada olduklarını anlamıyorum.

Sonra anlıyorum; o onlara yardım ediyor. Onun niyetinin iyi olabileceğini düşünmekle aptallık ettim.

"Richard. Gideon." Onları selamladım, sonra Camilla'ya doğru kısa bir selam verdim.

Bu sabah veda ettiğim dost canlısı, neşeli, her zaman şakacı kadınların aksine, bu insanlar aileden çok yabancılar gibiydiler.

"Otur lütfen." Gideon masanın karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor.

"Burası benim evim ve ikinizin de bana nerede oturacağımı söylemenize gerek yok." Gideon'u görmezden gelerek Richard'a bakıyorum. "Ve sen benim yerimde oturuyorsun. Nerede oturacağını *sana* söylemesi gereken *benim*, tersi değil." Vücudum titriyor, omuzlarımı geriye atıyorum

kendime güvenen sözlerimin hissettiğimden daha cesur gelmesini umarak. "Ben ayakta duracağım."

Gideon, işaret parmağını alt dudağına sürter. "Babanın hiç olmadığı kadar cesursun."

"Ben ona hiç benzemiyorum," diyorum alaycı bir şekilde.

"Bu gerçekten çok yazık, çünkü dördümüz birlikte çok güçlü olabilirdik." Sesi kendinden emin, sanki bu gerçekten mümkünmüş gibi, ama ben gerçeği biliyorum. Onlarla asla güçlerini birleştirmeyeceğim.

"Ben hırsız değilim, zalim ya da yozlaşmış da değilim. Kumar oynamam, lütfen beni onunla aynı damgayla damgalama." Gözlerim Richard'ın üzerinde sabit.

Richard'ın sinsi kahkahası şeytani bir ses çıkararak, "Demek sevgili babacığının hayranı değilsin, ha?" der.

"Siktir git Richard. Ne istiyorsunuz?"

Gideon öne çıkar ve masanın üzerinden bir yığın evrakı iterek, "Oku" der. Tek kelimelik cevabı beni öfkeliendirir ve onu kanlar içinde kalana kadar yüzüne yumruk attığımı hayal ederim. Bu adamdan nefret ediyorum. Kız kardeşimin özgüvenine ne yaptığını gördüm. Sinirleri bozulmuş durumda.

Sıkıntımı göstermek için derin bir nefes alıyorum, ama aslında altıma işiyorum.

Kağıtları alıp sabırsızca göz gezdiriyorum. Son sayfaya geldiğimde kelimeler bulanıklaşıyor. "Reddedildi mi?"

"Orada göreceğin şey, Owen, klasik bir sigorta dolandırıcılığı vakası. Baban, sigortadan para almak için kasten matbaayı ateşe verdi. Talebi reddedildi."

Babamın bu kadar alçalacağına inanamadan, ayakta duramadan, arkamdaki koltuğa çöküp rapora bakıyorum. "Çaresizdi," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Ve bir adam, Richard'a borcunu ödemek için suç işlerine bulaşmış.

Başımı kaldırdığımda Richard ilgisiz görünüyor. " 'dan çevrelerindeki bölgelerden yüzlerce insan onun yüzünden

Onun yüzünden. Personeli toplantıya çağırdım ve Camilla'dan bu zavallı insanlara şirketin iflas ettiğini haber vermesini istedim," diyor rahat bir tavırla.

Sanırım artık tüm kasaba babamın kundakçılık ve dolandırıcılık yaptığını öğrenecek.

Bu, minnettar olduğum tek şey; yıllarca birlikte çalıştığım insanların yüzlerindeki hayal kırıklığını görmek için o toplantıda değildim.

Richard devam eder. "O rapor geldiğinde, baban yeniden inşa edemeyeceğini, borçlarını ödeyemeyeceğini ve yaptıklarını geri alamayacağını biliyordu, Owen." Bomba gibi sözleri söylemeden önce bir süre durur. "Bu yüzden intihar etti."

Gideon araya girip pimi çeker. "Annenle birlikte." Sanki sözleri ve onların hayatları hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi tırnaklarını inceler.

"Ne?" İstedimden daha yüksek sesle bağıryorum ve gözleri cam gibi olan Camilla'ya bakıyorum. "Olamaz," diye haykırıyorum. "Camilla, bunun doğru olmadığını söyle."

Kafasını sallar ve gözyaşları serbestçe akarak yanaklarından süzülür.

Bu doğru.

Bakışlarımı masanın arkasındaki iki canavara çeviriyorum. Koyu saçlar, koyu gözler, koyu takım elbiseler, koyu ruhlar, her şey koyu. "Ölüm soruşturma makamı bunun bir kaza olduğunu söyledi," diye karşılık veriyorum.

"Bunun için bana teşekkür etmelisin," Richard göz kırpar. "Ölüm belgelerinde kaza sonucu ölüm yazıyordu. Kanıtlar aksini gösterdi."

"Pardon, neden değiştirdin?" Kafam karışmış ve ne olup bittiğini anlayamıyorum. Richard insanlara iyilik yapmaz. Ölüm nedenlerini gizlemenin bir nedeni olmalı.

"İntihar olarak değerlendirilseydi, hayat sigortasından para alamazdın." Richard masanın üzerine eğildi.

İşte nedeni bu.

Kafam karışıyor. "Ama hayat sigortasını talep etmek için evrakları *ben* vermedim." Sonra birden anlıyorum. Evrakların çoktan verilmiş olduğunu fark ederek nefes veriyorum.

"En yaşlı mirasçı ve lehdar olarak Camilla verdi." Gideon'un sinsi gülümsemesi beni sinirlendirmeye başlıyor.

Hayır, o yapmadı. Onlar yaptı ve eminim milyonlarca dolar değerindeydi ve Camilla da hepsini aldı.

Açgözlülük benim damarlarımdan akıyor, onun gibi değil. O da tıpkı onlar gibi.

Gideon ekliyor, "Her şey onaylandı ve şu anda ona gönderiliyor."

Sigorta raporunu masanın üzerine fırlatıyorum. "Hepsi bu mu? Bütün bu dramın sebebi bu mu? İşletmeden ödeme yapılmadığını, ama hayat sigortasını aldığınızı söylemek için mi? Harika. Hepiniz adına çok sevindim. Tatil rezervasyonu yapın. Cehenneme bile gitseniz umurumda değil, çünkü bilmiyorsanız söyleyeyim, parayla ilgilenmiyorum." Öfkeyle ayağa kalkıp gitmek için hazırlanıyorum.

Richard'ın sesi beni durdurur. "Bana hayat sigortasının ödediğinden daha fazla borcu vardı."

Hızla geri dönerim. "Bu benim sorunum değil."

"İşte burada yanılıyorsun, evlat. İşletme sigortası olmadığı için ve o şirketin yöneticisi olarak sorumluluk sana düşüyor."

"Ben sadece isimde müdürdüm." Dişlerimi gıcırdatarak, cildim cehennemden daha sıcak.

"Ah, sadece isimde olsa bile, o şirketin tek kalan yöneticisi sensin ve aynı zamanda finans müdürüydün. Ne kadar da uygun, değil mi?" Soru sormadan sorduğu bu sözleri o kadar rahat ve soğukkanlıydı ki, beni sinirlendirdi. "O borç şimdi sana düştü."

"Ciddi olamazsın?"

"Kesinlikle." Elini kravatına götürerek düzeltir ve arkalarına yaslanır. "İşte olacaklar. Camilla hayat sigortalarının mirasçısı olurken,

bu lanet olası çirkin ev senin adına kaldı." Parmağını havada çevirir.

"Sen alabilirsin. Tapusunu sana devredeceğim." İstemiyorum. Son değerlemesi sekiz milyondur ve onları hayatımdan çıkarmak için seve seve hepsini veririm.

"Aferin oğlum." Gz kırpar.

"Hepsi bu mu?" diye umutla soruyorum.

Başını yana eğdiğinde, boynundaki basit ama tehditkar bir çatırtı bana bunun hepsi olmadığını söylüyor. "On milyonun eksik."

"Ben mi?" Göğsümü işaret ettim. "On milyon eksik *mi*?"

Parmağını defalarca şıklattı. "Sen akıllı bir adamsın. Devam et, Owen. Babanın borcu ödenmedi, bu ev ve hayat sigortası borcun bir kısmını karşılıyor, ama dediğim gibi, on milyonun eksik."

"Ama benim param yok," diye kekeliyorum. Jade'den biriktirdiğim paradan başka, hesabımda dokuz yüz pound var. "Arabamı alabilirsin." Elimde kalan tek şey o, ama onu satıp Gregor ve Lincoln'e borcumu ödeyip geri kalanını düğünümüz için biriktirmeyi planlıyordum. Jade'e bu sabah heyecanla bahsettiği Kıbrıs'taki düğünü yapmaya kararlıyım.

Richard sıkılmış bir şekilde i çekiyor. "Araban çok eski ve on yıl önce babanın ödediği paranın sadece bir kısmına değer. İlgilenmiyorum."

Şoktan ağzım açık kalır. Ciddi mi?

Değeri kırk bin dolar, ama ona göre bu, benden talep ettiği on milyonun yanında devede kulak bile olmaz.

Parmaklarını tahta masaya vuruyor. "Büyükbabanın sana bıraktığı güven fonu ne oldu?"

"Babam hesabımı boşalttı. Ne yaptığını bilmiyorum ama artık param yok."

"O zaman kafanı alıştırsan iyi olur, değil mi? Başka ne gibi hesapları vardı?"

"Bilmiyorum," diye bağıyorum, sesim taş gibi soğuk duvarlardan yankılanıyor.

Bana şüpheyile bakar. "Finans müdürü olarak ona tüm vergi kaçakları ve hilelerini göstermiş olmalısın?"

"Beni dinlemiyorsunuz. Ben sadece isim olarak müdürdüm. Sadece iki hesaba erişim iznim vardı. Biri iş tasarrufları içindi ve o da benim erişimimi kesti, diğeri ise günlük giriş çıkış işlemleri içindi. Her ikisi de, tahminimce şirketin tasfiyesi nedeniyle dondurulmuştur." Sesimin tonu değişiyor.

"Biz sadece günlük giriş çıkışları biliyoruz. Banka tasarruf hesabını bulamadı."

"Çünkü yok," diye bağıyorum ona tekrar. "Kıbrıs'ta bana söyledi..."

Gideon sözünü keser, "Seni Kıbrıs'ta mı ziyaret etti?" "Evet."

Richard bir kaşını kaldırdı. "İlginç."

"Bunda *ilginç* olan hiçbir şey yok." Kanım damarlarımdan sıcak iğneler gibi akıyor. "Her şeyi kaybetmeden işi nasıl tasfiye edeceğini bulmak için bana yardım etmem için yalvardı. Her şeyi mahvettiğini itiraf etti. Hisse senetleri ve hedge fonlarıyla kumar oynayarak milyarlarca dolar kaybettiğini söyledi. Aklına ne gelirse, hepsini yaptı. Ama hepsi gitti. Hepsi. Eğer sana borcu olan parayı arıyorsan yanlış yere geldin çünkü bende yok. Üzerimdeki kıyafetler, senin de dediğin gibi senin için hiçbir değeri olmayan bir araba, birkaç kitap, bir sörf tahtası, bir bisiklet ve hepsi bu." Nefes nefeseyim ama bildiğim her şeyi anlatmaya devam ediyorum. "Aylar önce iş tasarruf hesabımın yönetici erişimini kaldırdı ve parayı başka bir yere aktardı. Nereye aktardığını bilmiyorum ama emin olabilirsiniz ki geriye hiçbir şey kalmadı. Her şeyi kripto paraya yatırdı. Her kuruşunu kaybetti. Sizin paranızı da dahil. Çalışanların maaşlarını ödemek için sizden ödünç aldığı parayı bile kumar oynayarak kaybetti.

Daha fazla hisse senedi ve kim bilir başka neler. Hepsi gitti."

Maraton koşmuş gibi hissediyorum, göğsüm nefes nefese.

Camilla hıçkırarak ağlarken, ikisi de bana boş boş bakıyor.

Bunun olduğuna inanamıyorum.

"On milyon. On günün var." Richard masadan kalkıp sandalyesinden ayağa kalktı.

Onun talebine gülüyorum. "On gün değil, on yıl ya da on yıl yapmalısın, çünkü o parayı bulmamın imkânı yok. Yine de iyi şanslar."

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim," diyor Richard, elini düz bir şekilde uzatarak.

Gideon, kahverengi bir zarfı Richard'ın avucuna koyar ve sanki bir akşam yemeğinde kanepeler servis eden bir garson gibi bana uzatır.

Korku beni sararken, ileri atılıp onu kapıyorum, yırtıp açıyorum ve içinde saklı olan her şeyi çıkarıyorum.

Odanın diğer ucunda Camilla'nın hıçkırıkları daha da yükseliyor, sanki sonra ne olacağını biliyormuş gibi.

Beynimin elimdeki fotoğrafların ne olduğunu ve onun ne demek istediğini anlaması birkaç dakika sürer. Ancak o zaman boğazımdan tek bir kelime çıkar. "Hayır." Boğazımda top mermisi büyüklüğünde bir yumru oluşurken başımı hızla sallarım.

"Lütfen aileme bunu yapma Richard," diye ağlayarak Camilla göğsünü kalbine bastırır.

Konuşmadan Camilla'dan Richard'a, sonra Gideon'a ve tekrar fotoğraflara bakıyorum.

"On milyon, Owen. On gün. O iki güzel kızıl saçlı kıza bir şey olmasını istemezsin, değil mi?" Jade ve Poppy'nin fotoğraflarını karıştırıyorum. Bazıları benimle birlikte. Onun evinin bahçesinde oynuyoruz. Mutfakta öpüşürken çekilmiş fotoğraflar. Birlikte market alışverişi yapıyoruz. Poppy kreşinde. Bir Jade oturuyor

kokpitinde oturuyor xml-ph-0007@deepl.internal xml-ph-0008@deepl.internal ve hatta bir tanesi, ekibiyle birlikte yurtdışında bir restoranda çekilmiş gibi görünüyor.

"Nasıl?" diye soruyorum dehşet içinde, onun yüksek güvenli bir askeri üsse nasıl girdiğini anlayamıyorum.

"Ben çok yetenekli bir adamım, Owen. Her yerde gözüm ve kulağım var," diyor Richard kararlı bir şekilde. Masasının arkasından çıkıp bana doğru yavaşça yürüyor. "Paramı bul. On günün var, yoksa *yok olursun*." Parmaklarını havaya açıyor. "Gitti." Sanki lanet Joker'in ta kendisiymiş gibi gözlerini genişleterek, kötücül bir gülümsemeyle. "Senin *seksi* kız arkadaşına bir şey olursa, bu büyük bir trajedi olur."

Onun için kullandığım takma adı nereden biliyor?

Burnunun kenarına dokundu. "Cenazede her şeyi gördüm ve duydum. Ve dediğim gibi, her yerde gözüm ve kulağım var." Siyah takım elbisesinin düğmelerini ilikledi. "Hava Kuvvetleri'nin ilk kadın akrobasi pilotu olarak, böyle bir yeteneğin boşa gitmesi çok yazık olur." Gözlerinin köşelerini teatral bir şekilde siler. "Uçtuğu o güzelim kırmızı uçakta bir kaza yapması çok yazık olur."

"Senden nefret ediyorum," diye bağıriyorum, tükürüklerim her yere sıçırıyor.

"Sıraya gir. Ne yapman gerektiğini biliyorsun." Etrafına bakınır, kravatını silkeler ve Gideon'a doğru başını sallar. "Gitme zamanı."

Sonra Gideon ve kız kardeşimle birlikte ayrılır. Kız kardeşim ne kadar üzgün olsa da isteyerek ayağa kalkar ve onlarla birlikte kapıya doğru yürür.

"Ben senin kardeşinim, Camilla. Neden onlara bana bunu yapmalarına izin verdin?" Yürümekten vazgeçer ama arkasını dönmez ve sessiz kalır.

"Seni asla affetmeyeceğim," diye tıslarım.

Sesi artık çok zayıf, artık birlikte büyüdüğüm o sert kız değil. "Kendimi asla affetmeyeceğim,"

diye fısıldıyor, başını sallayarak, hala ağlayarak, sonra gidiyor.

Sonra sadece ben kalırım.

Artık benim olmayan bir şatoda duruyorum. İstediğimden değil, ama en azından babamın benden aldığı emanet parayı geri vermek için satabilirdim.

Resmi olarak. Yine hiçbir şeyim yok.

Nabzım o kadar hızlı atıyor ki kulaklarımda çarpıntısını duyabiliyorum.

Bütün varlığımla nefret ettiğim adam öldü, ama yine de beni mahvediyor.

Ve şu anda, kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Eğer o parayı bulamazsam ya da bulamazsam, Richard onlara ne yapacak? Onlara bir şey olursa içimden öleceğim.

Buna izin veremem. Veremem.

Ve eğer parayı bulamazsam, bu beni öldürür ama Jade ve Poppy'yi korumak için onlardan uzak duracağım.

Bu, kızlarımı bir daha asla göremeyeceğim anlamına gelir. Kendimi öldürürüm, ama yaparım. Onlar için.

Richard, en çok sevdiğim insanların hayatını tehdit etti. Beni koşulsuz seven tek iki insan. Onları korumak için elimden gelen her şeyi yapmalıyım, ama şu anda hem güçsüz hem de parasızım.

Karnımdaki endişe düğümü sıkılaşıyor ve midemi bulandırıyor.

Midem en yüksek hızda çalışan bir çamaşır makinesi gibi dönüyor.

Çöp kutusuna koşarak eğilip, bu sabah yediğim kahvaltıyı kusuyorum.

Eğilmiş, ellerim uyluklarımda üzerinde, derin bir nefes alıp dik dururken, terle kaplı ellerimi pantolonumun ceplerine silerek. Küçük yumruyu hissettiğimde, elimi içine sokup Jade'in uğurlu gelincik taşını çıkarıyorum.

Parmaklarımda arasından taş çıkardım ve ona baktım. Jade haklıydı. Şansa ihtiyacım vardı.

On milyon poundluk şans.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

OWEN - BEŞ GÜN SONRA

"Ne halt ediyorsun?" Jacob, babamın ev ofisine girerken nefes nefese sorar.

"Aranıyor." Yere çapraz bacaklı oturmuş, başımı kaldırmadan, güven fonumun ya da babamın bir yere saklamış olabileceği paranın izini bulmak için bir kağıt parçasını daha tararken cevap veriyorum.

"Aradığın şey her neyse, önemli olmalı," diyor Jacob. "Burası çok dağınık."

Çenemi yukarı kaldırıp odayı taradım. Her yüzeyde evraklar dağılmıştı. Son beş gün boyunca, salondaki şövalye heykelinin arkasında bulduğum gizli bir bölmede bulunan dosya dolabını da dahil olmak üzere evi alt üst ettim. Dolabı ofise taşıdım, sonra bir levyeyle çekmeceleri açtım.

"Anahtarını bulamadım." Artık tamamen kullanılamaz hale gelen uzun, boş dolabı işaret ediyorum.

"Yani zorla açtın mı?" Lincoln alaycı bir şekilde soruyor. "Ve sanırım onun anahtarını da bulamadın." Artık üstü olmayan ahşap masayı işaret ediyor.

"Testereyle kestim," diye dürüstçe cevap verdim. "Levy'e işe yaramadı."

Jacob ve Lincoln, boş paket servis kutuları ve pizza kutularının arşiv kutuları ve klasörlerle karıştığı manzarayı hayretle izliyorlar.

"Son beş gündür burada mıydın?" Lincoln bana deliymişim gibi bakıyor. Haksız da değil, günlerdir uyumadan kahveyle ayakta duruyorum. Kendimi çılgın gibi hissediyorum.

"Evet." Parmak uçlarımı gözlerime bastırıyorum. "Daha fazla kafeine ihtiyacım var."

"Uyumalısın. Berbat görünüyorsun." Jacob odaya tekrar bakıyor. "Ve burası bok gibi kokuyor."

"O ben. Günlerdir duş almadım. Jade gittiğinden beri buradayım." Gözlerim yorgunluktan yanıyor, ama ihtiyacım olan şeyi bulana kadar dinlenmeyeceğim.

Onları ondan kurtarmak için o parayı bulmam gerekiyor.

Lincoln'ün sesi şaşkınlıkla yükselir. "Aradığın şey önemli bir şey mi?"

Başımı hafifçe sallayarak onaylıyorum, hafif hareketle başım zonkluyor.

"Sadece eşyaları kutularken yardıma ihtiyacın olmadığını düşünmüştük, ama bu sabah Jacob'ın deposuna eşyalarını götürmek için aramadın ve telefonun da direkt sesli mesaja geçti, bu yüzden endişelenmeye başladık," diye açıklıyor Lincoln.

Yerde telefonumu ararken telaşla dolaşıyorum. "Kahretsin, dün gece Jade'i aramadım." Telefonumu şarj edip onu aramam lazım. Söz verdiğim gibi aramayı unuttuğum için kendime kızıyorum. Poppy'ye iyi geceler dilemeyi de unuttum.

"Biraz dikkatim dağınıktı." Telefonumu bulduğumda endişeyle omuzlarım çöküyor. Fişi göstererek telefonu Jacob'a uzatıyorum ve sessizce şarj etmesini istiyorum.

Jade'i asla unutmam. Ona karşı böyle davranmam.

Bu para avı beni deliye çeviriyor, kızlarımı unuttum ve bu arama görevine harcadığım hayatımın kayıp saatleri için elimde hiçbir şey yok.

Bu görev imkansız.

Walter, tuttuğum özel dedektif, bir sonuç alamadı. Güven fonumun nerede olduğu hakkında hiçbir bilgiye sahip değildi ve bu nedenle sözünü tutamadığı için ücretini almayı reddetti. Babamın milyarları ile birlikte uçuruma düştü.

Acı gerçek şu ki, bulacak hiçbir şey yok. Rüzgarda bir duman bulutu gibi, babamın sahip olduğu her kuruş kayboldu.

"Buraya arabayla geldik ve ön tarafta senin arabayı gördük. Bu evden nefret ediyorsun." Jacob'un sözlerinin arasında bir anlam aradım. Çocukluğumun çoğunu kaçarak geçirdiğim bu binada ne yaptığımı bilmek istiyordu.

"Aramaya devam etmeliyim." Başımı eğip dosyaları taramaya devam ettim.

"Aradığın önemli *şeyi* bulmana yardım edebilir miyiz?" Lincoln merakla sordu.

"Evet. Şunları görüyor musunuz?" Yerdeki iki yüksek dosya yığınının işaret ettim. Henüz bakmamıştım. "Her biri bir yığın alsın."

İkisi de bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Ne bulmamız gerekiyor?"

"Para," derim ve aramaya devam ederim.

Odanın her yerinden ölümcül bir sessizlik yayılıyor ve iki arkadaşımın bana baktığını hissedebiliyorum. Kafamı kaldırmadan açıklamaya devam ediyorum. "Babam Richard ve Gideon Sanderson'a çok borcu vardı. Beş gün önce ortaya çıktı ve borcun artık bana kaldığını söyledi."

"Ne?!" Lincoln nefesini tutarak sorar.

Başımı eğerek konuşmaya devam ediyorum. "Bu evi ve onların hayat sigortalarını aldı. Ama borcu kapatmaya yetmedi.

On milyon daha istiyor. Onu bulmam için on gün verdi." Durumun vahameti bir kez daha kafama dank edince, sıkı sıkı kapattığım çenem daha da sıkılaşır. "Beş günüm kaldı."

"Bunu yapamaz." Jacob hemen araya girer.

"Evet, yaptı," diye cevap veriyorum, öfkem o kadar güçlü ki cehennem ateşleri gibi içimi yakıyor. O kadar kızgınım ki, Hulk'a dönüşecekmişim gibi hissediyorum. "Eğer o parayı bulamazsam, o zaman..." Sözlerim yarıda kalıyor, onlara gerçek durumu anlatamıyorum.

Jacob devam etmem için beni zorlar. "Sonra?"

Başımı kaldırıp onlara bakıyorum, midemdeki düğüm sıkılaşıyor. "Jade ve Poppy'nin hayatlarına kastederek tehdit etti. Özellikle Jade'in."

İtirafıma şaşkınlıktan yorum yapamayan ikisi de hemen birer yığın alır ve benimle yere oturur. "Aramızda her şeyi anlat," diye ısrar eder Lincoln.

Anlatmam bittiğinde ikisi de sessiz kalır. Uzun bir sessizlikten sonra Jacob sonunda, "Keşke sana yardım edebilseydim, ama her şeyimi kaleye yatırdım ve tadilat masrafları bütçemizin üç katını aştı." der. Oturduğumuz kalenin aksine, Jacob ve Skye'ın evi aydınlık, havadar ve sevgi doludur.

Omzuna minnettarlıkla hafifçe vuruyorum. "Teşekkürler dostum, ama bu senin sorunun değil."

Kimsenin benim borcumu ödemesini beklemiyorum. Burada bahsettiğimiz yüzlerce ya da binlerce dolar değil, *milyonlarca dolar*. Babamı bunun için asla affetmeyeceğim ve Gideon'un sözlerini hala sindiremiyorum. *O kendini ve anneni öldürdü.*

Buna inanmıyorum.

"Benim de hiçbir şeyim yok," diye ekledi Lincoln. "Restoranın genişletme çalışmaları devam ederken, yöneticiler olarak hepimiz para çekmekten ve hisse ödemelerinden vazgeçmeye karar verdik. Zaten bütçeyi aştık. Sadece temellerin maliyeti bile midemi bulandırıyor."

Ruh halim birdenbire neşelenir. Hayatımda bu iki inanılmaz ve onurlu adamın olması için duyduğum minnettarlık beni umutla doldurur. Sonuçta insanlık var. "Teşekkür ederim." Boğazımda duygularım düğümlenir ve "Bir yolunu bulacağım" derken sesim çatlar. Her saatin geçmesiyle, kaybettiğim bir savaşta mücadele ettiğimi bildiğim için tüm umutlarım sarsılsa da.

"Jade'e bir şey olmasına izin veremem," diye fısıldıyorum. "O, başıma gelen en güzel şey." Yutkunuyorum ve yanaklarımdan süzölmek üzere olan gözyaşlarını geri tutuyorum.

Çaresizliğimi anlayan Jacob kontrolü ele alıyor. "Önce duşu girmen lazım. Batakılık gibi kokuyorsun. Lincoln ortalığı toplar ve yemek siparişi verir, sen birkaç saat uyurken ben aramaya devam ederim. Günlerdir uyumamak sağlıklı değil, zihnin keskin olmalı."

"Uyumayacağım," diye azarladım.

"Evet, öylesin. Alarmı kurarım," diye karşılık verir. "Berbat görünüyorsun."

Süslü yer aynasında kendime bir bakıyorum. Kan çanağı gözler, altında derin gölgeler, kuru cilt, yağlı saçlar. Gerçekten bitkin görünüyorum.

İsteksizce, eve gidip kendime çeki düzen verip, telefonum şarj olunca Jade'i aramak ve ofisteki kanepede uyumak için kabul ediyorum.

Ama öyle olmaz.

Duşumu alır almaz, ağrıyan vücudumu dinlendirmek için yatağıma uzanıyorum. Bulanık gözlerimi kapatıyorum, sanki iğneler batıyormuş gibi hissediyorum. Yorgunluk dalgaları beni yutuyor. Karanlık beni sarıyor ve aşağı çekiyor. Jade'in tatlı kokusu ve bu çarşafaların altında geçirdiğimiz anılarla çevrili, derin, boş ve cansız bir uykuya dalarken hatırladığım son şey bu.

Owen - 2 Gün Sonra

Babamın ofisine telaşla koşarak giriyorum ve Lincoln'  kanepede baygın, Jacob'ı ise yerde, klasörler, dosyalar, ata lar, rapor sayfaları, doğum belgeleri, şato tapuları, aklınıza ne gelirse, hepsi etrafında, derin uykuda buluyorum. Tek eksik olan şey, benim gerçekten ihtiya ım olan şey.

Para.

Ya da güven fonumun tam olarak nerede olduğunu veya yurtdışında benim adıma açılmış mucizevi bir banka hesabının yerini belirten sağlam bir kağıt parçası.

Tek ihtiya ım olan bu. On milyon sterlinlik bir sorunun anahtarını açacak tek bir bilgi.

Umudum azalırken, kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

 ılgınca, kahve masasından telefonumu alıp Jade'i aramak için tarihi bir göz attım.

İki gün kaybetmişim.

İki gündür uyuyordum, sadece bir kez tuvalete gitmek ve bir bardak su almak için uyanmışım, bu kadar uzun uyuduğumu fark etmemiştim. Ellerimi sa larımdın arasına soktum.

"Siktir!" diye bağırıyorum, Jacob ve Lincoln'  uyandırmak istemeden. Uykudan uyanan iki boz ayı gibi, gerinip uyanıyorlar ve sanki nerede olduklarını hatırlamıyormuş gibi etrafa bakınıyorlar.

Onlara kısa bir *  naydın* der ve Jade'i aramak için telefonu kulağıma tutuyorum.

"Neden beni almaya gelmediniz?" diye öfkeyle soruyorum. O parayı bulmam gerektiğini biliyorlar. Kabul etmeliyim ki haklıydılar. Uykuya ihtiya ım vardı ve bugün kafam biraz daha açık ama iki gün kaybettim. Uykunun büyüklüğünü fark edince içimde korku doluyor. Ve Jade neden cevap vermiyor?

"Sen dünyadan kopmuştun. Dinlenmen gerekiyordu. Biz ise seni aramaya devam ettik. Senin arkanda biz vardık." Lincoln esniyor ve aletine dokunuyor. "Sikim tuttu." Beceriksizce ayağa kalkıyor ve ofisten çıkıyor.

Cevaplanmayan aramayı kapatıp aile takvimimizi kontrol ediyorum. Birkaç dokunuşla nerede olduğunu öğreniyorum. Devasa taş şöminenin üstündeki pirinç saatte saati kontrol ediyorum.

Öğle vakti. Bu, yarın Galler'deki hava gösterisi için mühendisiyle birlikte jetini hazırlayacağı anlamına geliyor. Kalkış hazırlığı yaparken veya gösteri günü telefonlara asla cevap vermez, konsantre olması ve *havaya girmesi* için zamana ihtiyacı olduğunu söyler.

Jacob ayağa kalkar ve sırtını gererek, rahatsız sert zeminde uyuduktan sonra vücudunu esnetir. "Dün ve önceki gün Jade ile konuştuk," der sakın bir şekilde esnerken.

"O iyi mi?" Panik oluyorum. "Umarım ona bundan bahsetmemişsindir." Ofisin zeminini hala kaplayan kaosu işaret ederek aceleyle konuşuyorum. Olan biteni bilmesini istemiyorum.

Jacob sağa sola eğilerek sırtını tekrar çatlattı. "Tabii ki hayır. O ve Poppy gayet iyiler. Gregor'a mesaj attım, senin için ona göz kulak olmasını rica ettim ve senin için ona göz kulak olduğumuzu söyledim. Anlaşılan bugün takımdan önce tek başına Galler'e uçuyor. Planlanandan bir gün önce gidip yeri keşfetmek istediğini ve yarınki gösteriden önce İstasyon Komutanı ve eşiyle akşam yemeği yiyeceğini söyledi."

İşine tamamen kendini adanmış biri, bu çok mantıklı. Sık sık yaptığı bir şey.

"Onunla konuştuğunda ne söyledin?"

"Cenazeyle çok meşgul olduğunu ve sonra vasiyet ve mirasla ilgili bir sorun çıktığını söyledik.

Camilla ile bu konuyu hallederken mide rahatsızlığı geçirdiğini ve son birkaç gündür yatak döşek yatmakta olduğunu söyledik."

"Yalanına inandı mı?" diye soruyorum Jacob'a, şüpheli sesim yarım ton yükselmiş.

"Sanırım yuttu. Eğer bunu kastediyorsan, bize soru sormadı. Sadece kendini daha iyi hissedince onu aramanı istedi."

Son birkaç gündür onunla konuşmadığım için arabama atlayıp ona gitme isteği çok güçlü. Manyetik bir güçle vücudum onu çekiyor. Onun gülümsemesini görmek, kahkahasını duymak istiyorum. Onu özledim. Ve Poppy'yi de.

Nefes aldığım hava gibi, onlara ihtiyacım var.

Jade'in Jacob'ın yalanına inanacağına pek inanmıyorum, çünkü o bir yalan dedektifi. İnsanları o kadar hızlı okuyabiliyor ki, beni korkutuyor. İnsanların ses tonundaki değişiklikleri veya yalan söylerken tekrarladıkları kelimeleri veya cümleleri fark edebildiğini bildiğim için, ona asla sürpriz bir doğum günü partisi düzenleyemeyeceğim. Vücut dilini okumakta da ustadır ve içimde küçük bir kriz yaşadığımı anlar, örneğin babamın isteği üzerine Castlevue Cove'a dönmeme karar verdiğimde kendimle savaştığımda olduğu gibi. Bana iyi olup olmadığımı sorduğunda, yalan söylediğimi anında anlar ve duygularımı anlatmamı sağlar.

O benim terapim gibi, her zaman kendimi daha iyi hissettiriyor. Ona hiçbir şey olmasına izin veremem.

Jacob, Lincoln geri dönerken boğazını temizledi. "Dün Richard'dan bir mesaj aldın, içinde saat tik tak sesi vardı." Bir an durakladı, yüzü ciddileşti. "Jade ve Poppy'nin fotoğrafı da vardı. Saat ve yer bilgisi de yazıyordu." Boğazını temizledi. "Dün sabah, kampın içinde."

"Orospu çocuğu," diye tısladım ve hemen onun tehditkar mesajını kontrol ettim.

Tabii ki, işte orada. Onun fotoğrafını açtığımda midem ekşiyor. Poppy'yi kollarında tutmuş, evinin önünde rüzgarda saçları uçuşurken muhteşem bir gülümsemeyle poz veriyor. Elimi tişörtümün üzerine koydum, altında isimlerinin yazılı olduğu künyelerim vardı.

Kızlarım.

Onlara hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim. Bugünkü aramaya nereden başlayacağımı görmek için odaya bakındım.

"Richard sana bunu yaptığı için alçak herif. Ama bir şey bulmuş olabiliriz." Kendinden emin bir şekilde Lincoln geniş bir gülümsemeyle sırtıttı.

İçimde bir umut ışığı parladı. "Ne?"

"Fazla bir şey değil, ama bir şey." Jacob da buldukları şeyden memnun görünüyor. Şöminenin üstünden siyah bir dosya kutusu alıyor ve bana uzatıyor.

Ellerim titreyerek kutuyu alıp kapağını açtım. Kutunun içi krem rengi kartpostal boyutunda kağıtlarla doluydu. "Premium tahviller." Bir tanesini merakla elime alıp, sanki kaderimin bir cilvesiymiş gibi baktım.

"Binlerce tane var lan." Lincoln arkasını dönüp beş kutu daha dosya aldı.

"Hepsi dolu mu?" diye umutla soruyorum. Bu, dedemin yapacağı türden bir yatırım. O akıllı bir adamdı ve babamın aksine akıllıca yatırım kararları verirdi. Premium tahvil satın almak, onun için uzun vadeli bir plan olurdu.

"Evet. Hepsini bodrumdaki başka bir dosya dolabında, büyükbabanın eşyaları arasında bulduk. Orası beni ürpertiyor." Lincoln titriyor. "Ayrıca büyükbabanla bilinmeyen bir sevgilisi arasında aşk mektupları da bulduk." Sözlerini bir göz kırpma ile tamamlıyor.

Büyükbabam bana her zaman iyi davranırdı, ama biraz gizemli biriydi. "Bilmek istemiyorum, orası bodrum değil, zindan gibi bir yer," diye mırıldanıyorum.

"Annenin mücevher ve saat koleksiyonundaki eşyaların listelendiği sertifikalar ve sigorta poliçeleri var, ama

hiç mücevher ya da saat koleksiyonu bulamadık."

"Sence babam hepsini sattı mı?" diye sorarak şüphelerimi dile getiriyorum.

"Belki." Lincoln bana üzgün bir bakış attı. "Ama bugün yapmamız gereken iş bu. Hepsini tek tek incelemeliyiz."

"Ama premium tahviller loto gibi." Bir milisaniye için umutlandım, ama şimdi ayaklarımın altından halı çekilmiş gibi hissediyorum. Loto kazanan birini ne zaman duydunuz ki? Yakınımda kazanan kimseyi tanımıyorum.

"Büyükbabam ben küçükken bana birkaç tane almıştı. Hala duruyorlar ama hiç kazanmadım." Lincoln kuponlara bakıyor.

Jacob araya girer, "Her birinin bir kodu var, değil mi? Kazanan kodu bulursan, hükümet sana ödeme yapmak zorunda... vergisiz mi? Bu, para sorunlarının çözümü olabilir, Owen."

Umutla dolu kutuya bakıyorum. "Hadi başlayalım," diyorum, arkadaşlarımı güldürüyorum ve Richard ile Gideon buraya geldiğinden beri ilk kez, kahkahalarımız odayı doldururken mutluluğun ne olduğunu hatırlıyorum.

Sonra birden aklıma gelir. "Tanrım, ne kadar bencilim. Skye ne olacak?" Jacob'a sorarım. "Eve, ailenin yanına git. Yeni bir bebeğin var." Sonra Lincoln'ü işaret ederim. "Senin de her dakika, her saniye sikini mahvetmeye kararlı, zorlu bir kız arkadaşın var."

Lincoln başını geriye atarak tekrar güldü. "O hayatta kalır, ayrıca Aurora'nın gece beslenmesine yardım etmek için Skye'nin yanında kalıyor. O kendi ortamında."

Jacob bana bakar ve nazikçe gülümseyerek başını hızla sallar. "Öyle. Hepimiz farklı şekillerde birbirimize bakıyoruz. Jade ya da Violet onunla konuşursa diye, sana iyi olmadığını söyledim." O üç kadının ne kadar iyi anlaştığını ve tanıştıkları günden beri muhtemelen her gün konuştuklarını bildiği için yüzü kızarır. "Parayı ne kadar çabuk bulursak

bulursak, Skye'ye o kadar çabuk donebilirim. Kelebeklerimi ve küçük prensesimi zlyorum."

"Siktir, sizler irensiniz,"

"Evet, evet, neyse, *Hotshot*." Jacob da benim kadınının yanında yapış yapış olduğumu söyleyerek benimle alay ediyor.

"Oh, *benim kk Poppadom'umu* da unutmayalım." Lincoln yüksek sesle taklit yapar.

Kızarak onu azarladım. "Violet'e *Sweet Petal* gibi saçma bir isim takıp onunla dalga geçmeye hakkın yok."

"Onu 'penis yok edici' de dediğimi bilmeni isterim," diyor.

Jacob gülerek, "Lanet olsun, bize ne oldu böyle? O kadınlar bizi avuçlarının içine aldılar."

Sessizce birbirimize bakar ve glmseriz.

"Sizi kardeş gibi seviyorum. Bunu biliyorsunuz, değil mi?" Daha önce hiç söylemediğim bu sözleri arkadaşlarıma söylerken.

İkisi de başlarını sallayarak onaylar.

"İkiniz olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum." Son birkaç günü kastetmediğimi biliyorlar. Çocukluğumuzdan beri benim her şeyim oldular.

Duygularını asla dışa vuran biri olmayan Jacob, başını eğip ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. Tank gibi yapılı, dövmelerle kaplı, kısa saçlı ve kaslı olsa da, içten içe çok yufka yürekli biriydi. Boğazını temizledi. "Biz de aynı şekilde hissediyoruz."

Buna karşılık Lincoln, geniş omuzlu, Yunanlı, gülümseyen, kaslı bir ayıcık gibidir, herkese karşı çok açık davranır ve herkesi kendine hayran bırakabilir. "Hadi lan, gelin buraya." Kollarını açarak bize doğru yaklaşır ve içinde durduğumuz görünmez geni kapatır. Lincoln önce benim başımı, sonra Jacobs'un başını tutar ve Yunan bykannemizin bize yaptığı gibi ikimizin alnına da birer öpücük kondurur. "şimdi biraz para bulalım." Bizi bırakıp geri çekilir ve ellerini ovuşturur.

"Ya yeterince para toplayamazsak ya da burada hiçbir şey yoksa?" Hâlâ elimde tuttuğum dosya kutusunu kaldırdım.

"Teyzenden isteyemez misin?" diye sorar Lincoln.

Başımı sallıyorum. "Flora teyzeme bundan bahsedemem. Babamın kız kardeşini öldürdüğünü öğrenirse yıkılır. Tabii eğer öldürdüyse. Ve onlara hiç para kalmadığını söylemeye utanıyorum. Onlar onun bu kadar kötü durumda olduğunu bilmiyorlardı."

"Ama şimdi kaybedecek neyin var ki?" Lincoln, sanki düşüncemi değiştirmem için beni cesaretlendirircesine yumuşak bir sesle sorar.

Omuz silkiyorum. "Sanırım hiçbir şey, ama bir ömür boyu görünüşü kurtarmak ve ailenin itibarını korumak için uğraşmışsan, bunu yıkmak zor... ailen için olsa bile. Sanırım haklısın. Onlara söylemeliyim ama para istemeyeceğim. Bu benim sorunum ve ben çözmeliyim."

"Onlar babamı nefret ediyorlardı" diyorum onlara. Ve onlar benim ailem gibi değiller. Küçük girişimcilere yatırım yapıyorlar. Milyonlarca paraları olamaz. Paradan çok mülk ve hisse senedi varlıkları var. Risk almayı seven insanlar değillerdi, ama küçük iş yatırımlarında başarılı oldular ve hayatlarını mütevazı bir şekilde sürdürdüler. Babamın aksine.

"Ama seni seviyorlar."

"Onlara sormayacağım." Kararlıyım. "Onların olmayacağını biliyorum." Boynumu çeviriyorum, kaslarım gerginleşiyor. Yenilmiş gibi, içimden bir iç çekiyorum. "Ya ona zarar verirse?" Düşünmeye bile tahammül edemiyorum.

"Blöf yapıyor olabilir," diyor Jacob, buna inanıyormuş gibi davranmaya çalışarak.

"Onun nakliye konteynırlarından bulunan kadınlara ne olduğunu duydun, değil mi?" Onun neler yapabileceğini biliyorum. "Bütün haberlerde vardı."

"Hepsi öldü," diye fısıldadı Lincoln. "O hiçbir şey bilmediğini söyledi ve paçayı kurtardı."

Dikkatimiz elimdeki kutu dosyasına geri dönüyor. "O parayı bulalım," diyoruz hep birlikte.

Jade

Her şey tuhaf geliyor. Owen
tuhaf davranıyor. Ruh hali
tuhaf.

Garip hissediyorum.

Bir an her dakika beni arıyor ve mesaj atıyor, bir an sonra
sanki tamamen aklından çıkmışım gibi günlerce haber
almıyorum.

Houdini numarasını yapmadan önce, telefonda bana çok tuhaf
sorular sordu. Bana şüpheli birinin takip edip etmediğini veya
evin dışında gizlenen biri olup olmadığını sorduğunda ona
güldüm. Ama beni en çok korkutan soru, kalbimin tam ortasına
saplanan soruydu: "*Dışarıya bakıp gizlenen biri var mı
diye kontrol eder misin?*"

Omuz silktim ve ona, ayrıldığımdan beri çok fazla gerilim filmi izlediğini
söyledim

ama onun sessizliği bana çok farklı bir şey anlatıyordu ve
kendimi geceleri daha erken perdeleri kapatıp, onun dediği
gibi etrafta kimse *gizlenip gizlenmediğini* kontrol etmek
için ara sıra perdelerin arkasından bakarken buldum.

Ertesi gece, izin olmadan kimsenin girip çıkamayacağı bir
askeri üs içinde yaşadığımı bilerek, kendime aptalca davranmayı
bırakmam gerektiğini söyleyerek bu saçma davranışa son
verdim.

Dediğim gibi, o da ben de garip davranıyorduk.

Sonra Lincoln beni arayıp Owen'ın mide rahatsızlığı
olduğunu söyledi, ama ona inanmıyorum çünkü birkaç gün süren
ev taşıma işi birkaç güne sığmadı ve onun İskoçya'dan
İngiltere'ye taşınmak konusunda şüpheleri olup olmadığını
merak ediyorum.

Bu çok büyük bir karar; hayatında büyük bir değişiklik.

Bana istediği şeyin bu olduğunu söyledi ama artık o kadar emin değilim.

Eğer evlenmek istemiyorsa, bana karşı dürüst davranıp fikrini değiştirdiğini söylemesini umuyorum.

Lincoln, Owen'ın mülkle ilgili bazı sorunlar nedeniyle daha uzun kalması gerektiğini ve sonra mide gribi olduğunu söylediğinde, neden bilmiyorum ama ona inanmadım; inanmamak için bir nedenim yok, ama bir şeyler dönüyor.

Bunu hissedebiliyorum.

Ve onu çok özliyorum. Poppy de öyle.

Annem ve Babs teyzem, Poppy yokken ona çok iyi baktılar, ama o yanımda olduğunda her şey daha güzel oluyor. Güneş daha parlak, gökyüzünde daha az bulut var ve o bizimle olduğunda yağmur bile daha az ıslak geliyor.

Keşke bir an önce eve gelse.

İşyerindeki tuvalette ellerimi yıkıyorum. İşimi bitirince, parmağımdan güzel nişan yüzüğümü çıkarıyorum, uçuş kıyafetimin fermuarını indiriyorum ve parmaklarımı tişörtümün altına sokup sütyenimin kupasına takarak yüzüğü içine atıyorum, böylece o da kalbimin yanında oluyor.

Owen geri gelmediğinden, her yere yanımda taşıdığım uğurlu taşım yok ve yüzüğüm, sahip olduğum en yakın uğur gibi geliyor. Kilometrelerce uzakta, bizi birbirimize bağlayan en yakın şey bu.

Fermuarımı çekip, saçlarımı hızlıca düşük bir at kuyruğu şeklinde topluyorum, kulaklarımın arkasına birkaç küçük saç telini sıkıştırıp nefes veriyorum.

Uçmaktan korkmuyorum; ama onu kaybetme korkusu kemiklerime işledi ve Castlevew Cove'dan ayrıldığımdan beri onun duygusal ve fiziksel olarak benden uzaklaştığını bilmek beni korkutuyor.

"Öyle düşünme." Aynadaki kendime bakıp, yansımama da iyi bir nutuk atıyorum. "O seni seviyor."

Tuvaletin kapısının menteşeleri gürültüyle gıcırıyor. Blake kafasını aralıktan uzatıyor. "Hazır mısın?" diye gülümsüyor.

"Ben doğuştan hazırdım."

Blake'in peşinden dışarı çıkıyorum ve o hava koşulları hakkında bir düzine farklı şey anlatıyor — güneş parlıyor, güzel bir öğleden sonra — ve sonra İstasyon Komutanı ile akşam yemeği ve yarın gösteri için onunla buluşma hakkında bir şeyler söylüyor. Gülerek ona yavaşlamasını söylüyorum. O, beyninin benimkinden daha hızlı çalışan tek kadın.

"Git hazırlan." Blake eliyle beni uğurlar ve hayatta kalma ekipmanlarımı ve kırmızı gösteri tulumumu giyer giymez, kırmızı jet uçağımın kokpitinde, yarınki gösteriye hazırlanmak için bulutların üzerinde tek başıma Galler'e doğru uçuyorum.

İstasyon Komutanı ve eşiyle bu akşamki yemeği sabırsızlıkla bekliyorum. Uzun zamandır güzel bir elbise giymemiştim. Owen burada olsaydı, beni oraya arabayla götürür ve tanıştırdı. Onu müstakbel kocam olarak tanıtmak isterdim.

Bir yanım hala bana evlenme teklif ettiği için şokta, diğer yanım ise son birkaç gündür benimle konuşmadığı için ona kızgın.

Kendi kendime gülümseyerek, uçağın iner inmez ona hafif bir tehdit içeren bir mesaj atmaya karar verdim; eğer beni hemen aramazsa bir ay boyunca seks yok.

Altın rengi güneşin örtüsü altında, Galler'in canlı yeşil dağ zirvelerinin manzarasını seyrederek Owen'ın eve dönmesini hayal ederken, jetim şiddetli bir şekilde sallanmaya başladı. Ardından titremeye başladı ve hızla irtifa kaybetti, bin fit aşağıya düştü. Uçağı dengelemek için kontrol koluna sıkıca tutunarak, yakıt göstergesi yanıp sönmeye başlayıp yakıtım kalmadığını uyanan alarm çalmaya başladığında uçağı dengede tutmayı başardım.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Sonra, bin fit daha alçaldığımda alçak irtifa uyarısı çalmaya başlıyor ve roller coaster'dan daha hızlı düşerken midem ağzıma geliyor.

Bir milisaniye tereddüt ettim.

Böyle bir duruma hazırlık için yıllarca eğitim almış ve simülatörlerde saatler geçirmiş biri olarak, motorun alev alması nedeniyle irtifa kaybettiğimi biliyorum, ancak bunu gerçek bir acil durumda yapmak zorunda kaldığım ilk kez oluyor. "Mayday, Mayday, Mayday, Red 1."

Hava trafik kontrolörü hemen yanıt verdi: "Mayday, Red 1 anlaşıldı, mümkün olduğunca ayrıntıları gönderin."

Kafam karışık ama sakinliğimi koruyarak uçuş referans kontrol listesini motor arızası sayfasına açtım ve prosedürü gözden geçirirken aynı anda hava trafik kontrolüne cevap verdim: "Mayday Red 1, Hawk T1, motor alev aldı, yakıt kalmadı, irtifa kaybediyoruz, üç bin fit, uçakta bir kişi var."

Her şey çok hızlı oluyor; motor tekliyor, sonra duruyor ve kendimi eğitimde defalarca söylediğim ama gerçek bir acil durumda asla söylemek istemediğim sözleri söylerken buluyorum. "Helikopter çağırın. Snowdon Dağı üzerinde fırlatma yapacağım. Fırlat, fırlat, fırlat."

Fırlatma kolunu çektiğimde, birkaç şey aynı anda olur. Başımın üstündeki kokpit kanopisine yerleştirilmiş patlayıcı minyatür kordon patlar. Koltuğumun altındaki patlayıcı kartuş ateşlenir, sonra patlar ve kemiklerim vücudumda sallanıyormuş gibi hissederim. Kanopi patlar ve beni saatte 600 mil hızla havaya fırlatır, sanki aya gönderilen bir roket gibi. Kafamı bir şeye çarpmadan önce bir anlık panik duvarıyla çarpıştım ve her şey karardı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OWEN - 1 GÜN SONRA

Güneş bir gün daha batmaya başlarken, dün sabahtan beri çevrimiçi ödül kontrol aracını kullanarak altı binden fazla tahvil biletinin seri numarasını kontrol ettik.

Umudunu yitiren Jacob, kontrol etmem için son bileti bana uzattı. Numaraları girdim, dizüstü bilgisayarın klavyesinde enter tuşuna bastım ve bekledim.

"Şansımız yok." Derin bir nefes alıyorum.

"Ne kadarımız var?" Lincoln, son hesaplamayı yapan Jacob'a sorar.

"Üç buçuk milyon," diye cevaplar.

Derin bir nefes alıyorum. Yeterli değil. "İki günümüz kaldı," diyorum, yüzlerce reddedilmiş bilete bakarak.

Daha fazla zamana ihtiyacımız var.

Dün gece geç saatlerde Jade'i tekrar aramayı denedim, ama uyuyor olmalı. Gösteriden önceki gece, makul bir saatte yatmayı sever. Günlerdir konuşmadığımız için gösterinin olduğu günlerde telefon yasağını kaldırır umuduyla, bugün de bütün gün onu aramayı denedim, telefonu açması için dua ettim, ama hala ona ulaşamadım.

Onunla konuşmam gerek. Yakında haber almazsam anne s i n i arayacağım.

Sesini duymam lazım.

Ona bir mesaj attım.

BANA

Lütfen beni ara. Seni özledim, Hotshot. xoxo

Hiçbir şey.

Neden cevap vermiyor? Bir şeyler ters gidiyor gibi hissediyorum.

"Ya ona bir şey yaptıysa ve bu yüzden ona ulaşamıyorsam?" Sırtımdan şiddetli bir titreme geçer.

Bu olamaz. Boğuluyorum.

Richard'ın sözünü tutması an meselesi ve benim daha fazla zamana ve paraya ihtiyacım var. İkisi de bende yok.

Korku beni tüketiyor, göğsümde iğneli arı kovanı gibi vızıldayarak patlamak üzereymiş gibi hissettiriyor.

Durumumun yarattığı stres beni öldürmek üzere, gergin kaslarımdan gerginlik akıyor.

"Aptalca şeyler düşünme." Jacob kazanan biletleri düzgün bir yığın halinde istifliyor.

"Bu tam bir saçmalık." Yığılmış dosyaları tekmeliyorum ve havaya uçuruyorum. Öfke vücudumu sarar. Öfkemi kontrol edemeyerek sehpayı ters çeviriyorum ve pahalı içkilerle dolu cam dolabı parçalıyorum. "Ben bunların hiçbirini istemedim," diye öfkeyle haykırıyorum.

Onu kurtaramam.

"Owen." Lincoln beni sakinleştirmek için adımı söylüyor. Sanırım öfkeli halim onu korkutuyor.

Yan sehpayı kapıp büyük boy aynaya fırlatıyorum, aynayı paramparça ediyorum. "O benim hayatımı mahvetti

Hayatımı mahvetti." Boynumun altındaki saçlarımı tutarak sinirle çekiyorum. "Senden nefret ediyorum," diye bağıriyorum şöminenin üzerindeki babamın resmine ve aldığım sandalyeyi ona fırlatarak tuvali yırtıyorum.

Boğazımın arkası yanacak kadar yüksek sesle bağıriyorum. "Özgür olmak istedim. Tek istediğim buydu." Dizlerimin üzerine çöküyorum. "Ben bunların hiçbirini istemedim. Bu benim suçum değil." Kafamı sallayıp taş zemine yumruk atıyorum, parmak eklemlerim açılıyor. "Neden? Neden bana bunu yaptı?" Yüzümden gözyaşları akarken, arkadaşlarımdan yardım istiyorum. Ama yanlış yere bakıyorum. Onlar benim için ellerinden geleni yaptılar. Kaybettik.

Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Güzel Jade'imi kurtaramam.

Ona bir şey olursa lanet olasica ölürüm. O ve

Poppy olmadan ben bir hiçim.

Onlarsız yaşayamam.

Elimden kot pantolonuma akan kanı silerken korku beni boğuyor. Jacob kanepenin arkasından sweatshirt'ü uzatıyor ve kanamayı durdurmak için parmaklarımın etrafına sarıyor. "Dikiş atılması gerek," diyor fısıldayarak.

"Umurumda değil." Duygusal olarak çökmüş ve yenilmiş bir halde, harap olmuş odaya son bir kez bakıyorum ve babamın resmine kısa bir bakış atıyorum.

"Richard'a parayı getiremeyeceğimi söylemeliyim." Sesim alçak ve cansız çıkıyor.

Hareket ederken, parlak bir şey dikkatimi çeker.

Merakla, daha iyi görmek için gözlerimi kısarak tabloya doğru ilerlerim ve sandalyeyle yaptığım yırtığı incelerim.

"Bu da ne lan?" diye merakla soruyorum, gümüş rengi bir parça yırtık yerden parıldıyor.

Acıdan zonklayan elimi tabloya uzatıp, kanlı parmağımı tuvalin içine sokup aşağı doğru sürükleyerek yırtık daha da genişletiyorum. Tabloyu parçalarken çıkardığı

sesini dinlerken, tablonun arkasını ortaya çıkarırım.

"Tanrım," diyor Lincoln.

Gözümün önünde saklı olan gizli kasaya bakıyorum. "Bana bir lehim lambası bul."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OWEN - 1 GÜN SONRA

Richard Sanderson'ın ofisinde duruyorum; Şeytan'ın dölü ve birinci sınıf bir pislik.

Ellerim cebimde, yeni dikilmiş yaralarım zonkluyor ve parmağımla Jade'in uğurlu gelincik taşını sinirli bir şekilde ovuyorum.

"Bulabildiğim tek şey bu." Masasının arkasında oturan şeytana ve yanında duran iri yarı korumasına gergin bir şekilde bakıyorum.

Bu yetmez. O da yetmediğini biliyor.

"Bir buçuk milyon eksik." Etkilenmemiş, ağzı aşağı doğru kıvrılmış, biriktirdiğim yüksek değerli tahvil senetleri ve nakit paraya bakıyor.

Kasanın şifresini bilmediğimiz için, gece yarısı ve çilingir de bulamadığımızdan, ben ve iki sadık arkadaşım, tablonun arkasındaki dökme demir kasayı lehim lambasıyla ısıttık. Saatlerce uğraştıktan sonra, nihayet kasayı açmayı başardık ve biraz ikna ve levye yardımıyla, kapı ölü bir ağırlık gibi yere düştü.

Şaşkınlık içinde, sessizce dururken, düşmemek için birbirimize tutunduk ve beş milyon dolarlık

milyon dolarlık banknotlar ortaya çıktı.

Babamın intihar ettiğine artık inanmıyordum, annem ve babam için yeni kimlikler içeren iki yeni pasaport buldum.

Babam sorunlarından ve işlerini kaybeden çalışanlarının tepkisinden kaçıyordu. Bazıları yıllardır bizimle çalışmıştı; benim gibi onlar da hiçbir şeyleri kalmamıştı.

Cenazede, kilisenin ön sırasında otururken, cenazeye katılanların bakışlarının enseme yaktığını hissettim. Keşke onlara tazminat ödeyebilseydim ve yıllarca verdikleri sadakat için onları ödüllendirebilseydim. Onlara verecek hiçbir şeyim yoktu. Hayat kurtarmak için gerekli olmasaydı, önümdeki masada duran parayı hepsine bölüştürürdüm.

Refah içindeki Brodie malikanesinin altın çağı, artık onun, babamın lekesiyle kaplı bir geçmişte kaldı.

Evin satılmasının yeterli olmayacağını bilen babam, Richard'a olan borcunu ödemek için sigortadan herhangi bir ödeme almamış ve sadece benim güven fonum, yeni pasaportlar ve İsviçre'ye uçak biletleri varken, kaçmayı planladığı açıktı. Richard ve onun kötü şöhretinden ödü kopan babam, onun işleri ve neler yapabileceği konusunda ilk elden bilgi sahibiydi; babam hayatı için kaçıyordu.

Ailem, başkalarının onlar hakkında ne düşündüğünü çok önemserdi. Kasaba halkının ve iş adamlarının tepkisi, öfkeli çalışanların kapılı şatosuna gelip onu linç ederek kasabadan kovması durumunda, babamın egosunu yerle bir ederdi.

Sahtekarlık suçlamaları ortaya çıkmadan önce kaçıyordu.

Babamın birçok özelliği olduğunu biliyorum, ama asla bir katil değildi.

O kasada bulunan pasaportlar ve uçak biletleri Richard'ın yalan söylediğini kanıtlıyor.

Camilla'nın da bunu bildiğinden eminim.

Hastaneden çıktıktan sonra saatlerce uyumadan duş aldım, sonra gün ağardığında Jade'i tehlikeden korumak için çaresizce, sanki arabamın lastikleri yanıyormuş gibi, Richard Sanderson'ın kapısı kapalı evinin önüne çekip onu görmek istedim.

Dua ettiğim mucize gerçekleşmedi ve bir gün kalmışken, sonunda ona elimden gelen her şeyi yaptığımı itiraf etmem gerektiğini biliyorum.

"Evi darmadağın ettim. Sana ailemin evini ve kendi evimi verdim. Hayat sigortalarını aldın. Sana verecek başka hiçbir şeyim yok." Bizi her şeyimizden mahrum bıraktı.

Ona istediği şeyi vermek için ne kadar çaba harcadığımı anlatırken beni dinlediğini umuyorum.

Tüm gücümü toplayarak ona yeni bir teklifte bulunuyorum. "Kalan borcunu ödemek için senin için çalışacağım." Bunu yapmak zorunda olmam beni öldürüyor ama başka çarem yok.

"Benim için çalışmak mı *istiyorsun*?"

"Hayır." Dürüst olmaktan başka çarem yok. "Ama babamın borcunu ödemenin başka yolu yok. İşinde yaratıcı bir şekilde nasıl para *kaybedebileceğini* gösterebilirim." Kurbanlık koyun gibi, kendimi kesime sunuyorum. Ben böyle biri değilim. Finans sektöründe çalışmaya başladığımdan beri kurallara uydum ve işimde dürüst ve namuslu davrandım. Kendimden ve beni bu kadar alçaltan ondan nefret ediyorum. "Sana bir buçuk milyon tasarruf ettiğimde ya da yatırımlarla bu kadar para kazandığımda beni bırakacaksın." Sözlerim ağzımda acı bir tat bırakıyor. "Ve kızlarıma asla dokunmayacağına dair garanti vermen gerekiyor. Jade ve Poppy'nin güvende olduğunu bilmem gerekiyor."

Bu, aklıma gelen tek çözüm. Bu, borcumu ödeyene kadar borcumu ödeyene kadar Castlevue Cove'da kalmam gerekeceği anlamına geliyor.

Çünkü Richard'ın kaçmayacağıma güveneceğini sanmıyorum. Her ne kadar hızlı bir şekilde geri ödeyebileceğime emin olsam da. Bir buçuk milyon Richard için cep harçlığıdır. Muhtemelen bir günde faizinden kazanıyordur. Her ne olursa olsun, kanıtlaması gereken bir şey var; kimse onu kazıklayamaz. Eğer biri bunu yaparsa, sonuçlarına katlanır ve bir adamın borcunu ödemediği kaçmasına izin verirse, zayıf görünür ve bunu kabul edemez.

Teklifimi düşünürken, Richard ofis koltuğuna yaslanarak işaret parmağını alt dudağında ileri geri sürter.

Kabul etmezse... Boğazıma kusmuk geliyor.
Düşünmek bile istemiyorum.

Siyah pantolonumun cebinden telefonum yüksek sesle çalıyor. Richard'a ne kadar ciddi olduğumu göstermek için, müzakereye uygun giyinmenin en iyisi olacağını düşündüm ve tam takım elbise giydim. Beklendiği gibi, sabahın yedisinde o da tam iş kıyafetinde. Yemin ederim, üç parçalı takım elbiseyle uyuyor olmalı.

Cep telefonumu cebimden çıkarırken, ekranda Jade'in teyzesi Babs'ın adını görünce şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum, sonra saati tekrar kontrol ediyorum; yedi çeyrek.

Neden bu saatte arıyor?

İnsanları ortadan kaybedebilecek son derece tehlikeli bir adamla karşı karşıya olduğumu bildiğimden, telefonu açmak için izin istiyorum. Az konuşan adam başını sallar ve ben pencereye doğru yürürken kabul düğmesine basarım.

"Babs?"

Hiçbir uyarı veya nezaket göstermeden, Jade'in mesleğini ve Richard'ın onun hayatına yönelik tehdidini öğrendiğimden beri korktuğum sözleri söylüyor: "Jade kayıp."

Güneşin doğuşuyla birlikte sıcak turuncu ışığın içinde dururken, kanım donar ve tek duyabildiğim onun kesik kesik sözleridir: *kaza, uçak kazası, fırlatma, Galler dağları, büyük arama, onu bulamıyoruz, kurtarma...*

Dün öğleden sonra kaybolan operasyon, resmi olarak kayıp olduğu kesinleşene kadar size haber veremedik...

Vücudumun her bir hücresi yoğun duygularla gerilirken, her şey bulanıklaşıyor, midem kıvrılıyor ve bükülüyor, nefes almaya çalışıyorum.

"Yoldayım." Şakaklarımdan keskin bir ağrı geçerken sesim zar zor duyuluyor.

"Olduğun yerde kal, Owen. Hava Kuvvetleri, haberin basına sızması için ellerinden geleni yapıyor. Haberin duyulmadan önce onu bulabilmeyi umuyorlar." Duyulmak istemiyormuş gibi sesini alçaltıyor. "Gizlilik yemini ettim ama İngiliz Savunma Bakanlığı'ndan her şey yolundaymış gibi davranmamız emredildi. Jade'in evraklarında Mari acil durumlarda aranacak kişi ve en yakın akrabası olarak belirtilmiş ve Hava Kuvvetleri'nin gözünde sen sadece dadısın. Jade, yaşam koşullarınız nedeniyle nişanlandığınızı komuta zincirine henüz bildirmemişti. Bildiğin gibi, çok katı kuralları var, Owen."

"Dalga mı geçiyorsun?" İnanamadan elimi yüzümden aşağıya doğru sürükledim. "Gelmem gerek, Babs."

"Bizi yanımıza yaklaştırmıyorlar. Bu sabah Jade'in evine bir irtibat subayı geldi." diye fısıldadı. "Beni dinle Owen. Bize, Poppy ile birlikte bu evde, üssün güvenli bölgesinde kalmamız emredildi. Bizim gibi, senin de yapabileceğin hiçbir şey yok. Elimizden bir şey gelmez. Bu sabah helikopterle aramaya devam edecekler. Dağlar çok tehlikeli. Aramayı genişletirken bizden sabırlı olmamızı söylediler. Daha fazla bilgi alana kadar olduğun yerde kal." Tuhaf bir sessizlik çöküyor.

Bana ihtiyaçları yok.

Askeriye için, onun için hiçbir anlamım yok. Ya da Poppy için. Oysa aslında onlar için her şeyim.

*Orada olabilmem için tek gereken lanet olası bir alyans.
Ama benim hiçbir hakkım yok.*

Kalbim kan ağlıyor gibi. Alnımı önümdeki soğuk camın üzerine dayayıp soruyorum: "Mari nasıl?" Onun kalbi kırılacağını çok iyi biliyorum.

Güzel, yetenekli ve hayat dolu kadınıımız kayboldu. Gitti.

"Zar zor ayakta duruyor." Dürüstlüğüne minnettarım.

"Poppy?"

"Hiçbir şeyden

haberi yok."

"Orada olmalıyım, Babs." Onu görmem, ona sarılmam ve korumam lazım. "Hemen gitmek istiyorum!" Sesimden yükselen paniği gizleyemiyorum.

Jade'i korumalıyım.

Yapamadım.

Onları hayal kırıklığına uğrattım.

"Mantıklı düşünmüyorsun, Owen. Bize kadar uzun yolda konsantre olman imkansız, ya kaza yaparsan? Sana ihtiyacımız var, Owen, ve buraya telaş içinde, normalden daha üzgün bir halde gelirse... Sen sadece dadısın, Owen..." Derin bir nefes aldı. "...Sen aileden değilsin. Bu korkunç, biliyorum."

Ben aileden değilim.

Onun haklı olduğunu bildiğim halde, ona hak vererek cevap veremiyorum, kendimi çaresiz hissetmekten nefret ediyorum. Ve yalnız.

"Gregor ve ekip biliyor mu?" Vücudumu saran stres nedeniyle boğazım ağrıyordu.

"Bugünkü gösteri iptal edildi. Hepsi endişeden perişan durumda." Sesi titriyor. "Gregor seni aramadı çünkü, şey, benim aksine, onlar işe girerken Resmi Gizlilik Anlaşması imzalamışlar, Owen. Ama ben imzalamadım. Arayıp sana haber vermem gerekiyordu."

Elimle ağzımı kapattım. Bu olamaz. "Aman Tanrım, Babs. Onsuz yaşayamam." Şokun etkisiyle ağzımdan çıkan kelimeleri zorla çıkardım, bacaklarımın üstünde duramıyordum.

"Onu ne kadar sevdiğini biliyoruz. Sakin ol, bir şey öğrenir öğrenmez seni ararım, Owen." Sesi zar zor duyuluyor.

Robot gibi ona hak veriyorum, Poppy'ye öpücüklerimi iletmesini istiyorum, hoşça kal diyorum ve telefonu kapatıyorum.

Ve dünyam paramparça oldu.

Onun yüzünden.

Öfkeyle bulanmış, ayaklarımın ucunda dönüp hayatımı mahveden adama hırıldayarak bağıriyorum. Masadaki adamı öldürme isteği damarlarımdan akıyor. "Ne yaptın?" diye bağıriyorum.

Bana kaşlarını çatarak, kafasını karıştırmış bir şekilde salladı. Onu takdir etmek lazım. Harika bir aktör.

"Hala bir günüm kalmıştı." Odanın diğer ucuna uçuyorum, ama koruması öne atılıyor ve nefret ettiğim adamın yüzünü parçalamamı engelliyor.

Richard sırtarak, "Neden bahsettiğini bilmiyorum, Owen," diye cevap verdi.

Ona ulaşmak için kendimi kaslı vücuduna doğru iterek, kuduz bir köpek gibi, bana on gün içinde parayı bulmamı ve onu bu işin dışına çıkarmamı vaat eden adamı öldürmek için kendimi ona atıyorum.

Ve başaramadım.

Beni babamın yaptığı bir şey için cezalandırıyor.

Ve şimdi o kayıp.

"Nerede o?"

"Yardım etmek isterdim, ama gerçekten bilmiyorum." Richard masasından yavaşça uzaklaşır, sonra kendinden emin bir şekilde kollarını göğsünde kavuşturur.

Öfkeyle, onun savunmasını aşmaya çalışıyorum. Ona sertçe omuz atıyorum ama o bir dağ gibi sağlam ve

sertçe itip, tırmalayıp yumrukladığımda bile yerinden kıpırdamıyor. Tüm gücümle kendimi ona atıyorum. Üstümde bir ayağı daha var ve ev kadar geniş, hiç şansım yok.

"Seni piç, başaramayacağımı biliyordun," diye öfkeyle tükürüyorum.

Yenilmiş bir halde, gardiyanların göğsünden kendimi itiyorum ve ona nefret dolu sözler savuruyorum.

Richard sinsi bir gülümsemeyle, "Haydi ama, Owen, burası oyun parkı değil. Küfür yok," der. Düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturur. "Yalan söyleyemem. Beni şaşırttın. Çok az adam kapıma gelir. Cesursun, bunu kabul ediyorum."

Çılgınca volta atarak, nabzım hızla atıyor, kalbim çarpıyor, vücudum yanıyor, kravatımı gevşetip üst düğmeyi açıyorum. Yanıyorum.

"Nerede o?" diye tekrar soruyorum.

Ellerini zorla kaldırır. "Söz veriyorum. Benim suçum değil."

"Siktir et." Dönüp gitmek için ayrılıyorum. Ona ne yaptı?

"Ve senin için çalışacağım teklifimi unutabilirsin. Anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getirmedi."

O kolayca cevaplar, "Ama paranın geri kalanını bulmak için bir gün daha vardı, Owen. Kızına dokunmadım."

"Sen bir yalancısın," diye bağırarak kapıyı açtım.

Onun sözleri, onun evinden olabildiğince hızlı bir şekilde kaçarken merdivenlerden aşağıya kadar peşimden geliyor. "Eğer teklifini geri alırsan, Owen. Bana hala bir buçuk milyon borcun var," sesi arkamda yankılanıyor.

"Siktir git." Mermer koridordan koşarak geçiyorum.

"Owen." Hafif bir kadın sesi adımları çağırdığında irkildim.

Yerimde durup, Sanderson ailesinin tüm üyelerinin birlikte yaşadığı evin geniş girişini arar gibi bakıyorum.

Camilla.

Kenarda duran Camilla, bir kağıt kadar solgun ve son gördüğümünden daha da küçük görünüyor. Bornozu vücuduna sıkıca sarılmış, boru kadar ince vücudunu ortaya çıkarıyor.

"O anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getirmedi," diye bağıriyorum, sesim titriyor. Sesim çanak şeklindeki odada yankılanıyor. "Ve babamın intihar ettiği konusunda yalan söylediğini biliyorsun." Hızla ona yaklaşıyorum, yüzüne yaklaşıyorum. "Kaçmayı planladığını biliyor muydun?" Dişlerimi sıkarak fısıldıyorum. "Babam mı?"

Yüzü çöküyor ve sessizce başını sallıyor.

Haklıymışım.

Omzumun üzerinden üst kattaki balkona bakıyorum. Richard ve Gideon, ellerini ceplerine sokmuş, geniş bir şekilde durmuş, bizim konuşmamızı izliyorlar.

Kulağına yaklaşıp sesimi alçaltıyorum. "Bize her şeyimizi aldılar. Oğlunu al ve kaç. Sen ve Sean güvende değilsiniz. Jade'in nerede olduğunu biliyor musun?"

"Bilmiyorum," diye hıçkırarak başını salladı.

"Hain," diye dişlerimin arasından tısladım. "Sen de onlar gibisin." Onlara güvenebileceğime inandığım için kendime öfkelenerek yukarıya doğru bakarak, kırık, yıkılmış bir halde ayrıldım, sevdiğim kadının

Onsuz hiçbir şeyin anlamı yok.

Onsuz hiçbir şeyin anlamı yok. Çok geç kaldım.

Onu kurtaramadım.

Onu güvende tutmak için ondan uzak durmalıydım.

Herkesten uzak durmalıydım.

Annem haklıydı. Ben değersiz bir pisliğim. Hayatımda iyi şeyleri ya da mutluluğu hak etmiyorum.

Dokunduğum her şey bok oluyor.

Onu ve Poppy'yi hak etmiyorum.

Evden koşarak çıkıp nefes alamadan, kendinden nefret ve kalp kırıklığının uçurumuna düşüyorum.

Havuzun dibine ulaşamadığın zamanki his gibi. Boğuluyorum ve nasıl yüzmeye devam edeceğimi bilmiyorum, bu yüzden yapabildiğim tek şeyi yapıyorum. Herkesin benden beklediğı şeyi.

Sorunlarımın çözümünü şişenin dibinde buluyorum ve kendimi unutmak için içiyorum.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

OWEN - 1 GÜN SONRA

Aniden uyanıyorum, sadece Kuzey Kutbu'nda dayanabileceğinizi hayal edebileceğim bir sıcaklıktaki buz gibi suyla sıırıslıklam olmuşum.

"Ne oluyor lan?" Suyun dışında kalmış balık gibi nefes nefese kalıyorum ve suyla kaplı yüzümü siliyorum.

"Kalk." Tanımadığım bir adamın sesi hareket etmemi emrediyor.

Konuşanın kim olduğunu anlamaya çalışarak birkaç kez gözlerimi kırpıyorum. Karşımda siyah bir siluet duruyor.

Kahretsin, öldüm mü? Beni almaya gelen azrail mi?

Başım zonkluyor, ağzım zımpara kağıdı kadar kuru, İnledim.

"Kalk dedim." Ölüm beni bacağıma tekmeledi.

Bu ölüm olamaz, yoksa bunu hissetmezdim, değil mi? Öldüğünde bir şey hissedilir mi?

Çünkü göğsümdeki boşluk hissi ve yaralı parmak eklemlerim aksini söylüyor. Kesinlikle hayattayım ve hala kaçamadığım cehennemdeyim.

Her şey acıyor. O gitmiş.

Görüşümü uzun, bulanık silüete odaklamak için çaresizce gözlerimi kısıyorum, sonra bulanık gözlerim nihayet artık benim olmayan evin oturma odasında duran adamın kim olduğunu anladığında gevşiyorum.

"Knox?" Lincoln'ün babasının neden burada olduğunu anlamadan soruyorum. "Kendine gel ve mutfakta buluşalım." otoriter bir şekilde söyler ve oturma odasından çıkar.

"Kahretsin." Kanepeden kalkmaya çalışıyorum ve sendeliyorum. Midem bulanıyor. Sırılsıklam olduğum için titriyorum ama kendimi hasta ve ateşli hissediyorum. Yerde duran boş siyah kovada da o sıvı vardı herhalde.

Telefonumu sehpadan alıp mesajlarıma bakıyorum.

Hala haber yok.

Kayıp. Öldüğü
sanılıyor.

Dün gece şişenin dibinde boğmaya çalıştığım duygularımı kontrol etmek için var gücümle mücadele ediyorum. Gözyaşlarına boğulmak üzereyim, ayaklarım titriyor ve tozla dolu gibi hissettiğim başımı ovuşturuyorum.

Son bir günümü içkiyle kendimi tedavi ederek, kalp acımı boğarak geçirdikten sonra, hiçbir miktarda viski onun hayaleti yok edemeyeceğini anlıyorum.

Her rüyamda, her anımda o var. Acım artık kemiklerime işleyen bir umutsuzluğa dönüştü.

Hayatımın bir anlamı yok ve geleceğim yok.

Poppy'nin annesini öldürdüm ve Jade'in sevgisini hak etmedim. Her şeyi mahvettim.

Sonunda mutfığa sendeleyerek girdiğimde, Knox'u baştan aşağı siyah giyinmiş, soyadına yakışır bir şekilde buldum. Ayakları ayak bileklerinden çapraz, kolları göğsünde kavuşturulmuş, mutfak tezgahına rahatça yaslanmış, her haliyle başarılı bir iş adamı gibi görünüyordu.

Uyuşmuş hissederek, onun burada olmamasını dileyerek, utangaç bir şekilde "Merhaba" dedim.

O ise hiç çekinmeden, doğrudan damarına basıyordu. "Demek yeni hayat planın bu, kendini içerek öldürmek mi?"

"Öyle görünüyor," diye mırıldanıyorum, mutfak dolaplarını karıştırarak su doldurmak için temiz bir bardak arıyorum.

Lavaboya dönük duruyorum ama bir bardak dolusu içkiyi içip mideme çarptığında, başımın arkasında onun yakıcı bakışlarını hissedebiliyorum ve sonra hepsini kusuyorum.

Günlerdir hiçbir şey yemediğim için midem tekrar tekrar kramp giriyor.

Boş boş çalışıyorum. Midem, son zamanlardaki yaşam seçimlerime karşı çıkarak ağrıyor ve inliyor.

Knox kafama bir mutfak havlusu fırlatıyor ve ben onu ağzımı ve burnumu temizlemek için kullanıyorum.

Tereddütle ayağa kalkıp karnımı tutuyorum. "Buraya bana değersiz bir orospu çocuğu olduğumu söylemeye mi geldin? Eğer öyleyse, sıraya gir." Kendimi bu kadar zavallı ve kırık hissetmekten nefret ediyorum.

"Rol yapmayı bırak, Owen."

Ah, bu acıttı. "Bu lanet olası gerçek."

Knox parmağını bana doğru sallayarak, "Dilini tut, evlat. Hâlâ sarhoş, kederli, kalbi kırık ve her şeyi kaybetmiş olabilirsin." dedi. Tavana işaret ederek, başımın üstündeki çatıyı gösterdi. "Ama bu, benimle birlikteyken kim olduğunu unutabileceğin anlamına gelmez, o yüzden kendini topla ve dinle." Derin bir nefes alır. "Lincoln ve Jacob bana her şeyi anlattı. Richard'la anlaşıp onun için çalışmayı kabul ettiğini de." Onaylamadığını gösteren bir şekilde başını sallar.

Hayatımın her yönünden o kadar utanıyorum ki yüzüm kızarıyor.

"Jade için çok üzgünüm Owen, ama onu bulacaklar." Ona bakıyorum, söylediği tek kelimeye bile inanmıyorum.

"Sonunda basın açıklaması yaptılar ve helikopterlerle arama yapıyorlar, haberler ulusal kanallarda. Sadece birkaç saat meselesi. Kendime güveniyorum."

"Bunu Richard yaptı," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Eğer yaptığını öğrenirsem, bedelini ödeyecek, Owen." Güçlü bir adam, sözünün eri, ona inanıyorum.

"Ona hala ne kadar borcun var?" diye sordu.

"Bir buçuk milyon." Şimdi başka bir nedenden dolayı midem bulanıyor.

"Telefonunun kilidini aç ve bana ver." Ses tonu emredici. Dün sabahтан beri giydiğim takım elbisenin cebinden telefonu çıkarıyorum.

Kaşlarını çatarak, aradığı şeyi bulmak için dokunmatik ekranda geziniyor. Kulaklıkta bir telefonun çaldığını duyuyorum. Sonra hoparlör simgesine dokunuyor ve aramanın bağlanmasını bekliyor.

Kimi arıyor?

"Ah, Owen, sesini duymak ne güzel." Richard'ın yapışkan sesi telefondan damlıyor.

Konuşmak için ağzımı açtım ama Knox parmağını kaldırarak sessiz olmamı işaret etti.

"Owen değil, Knox Black."

Richard konuşmadan önce bir duraklama oldu. "Ah, Knox, sesini duymak ne güzel. Güzel karın ve giderek büyüyen çocukların nasıl?"

"Defol git, Dick. Sohbet etmeye gelmedim. Banka hesap bilgilerini gönder." Knox'un kendine güvenine ve kullandığı takma isme gülmekten kendimi zor tutuyorum.

"Neden?" Sesi yükselir, sanki gerçekten şaşırmış gibi.

"Henry'nin borcunu ödemek için. Owen'ın ödemesi gerekmez. Onun borcu değil. Sen bir zorbasın. Şimdi lanet olası bilgileri ver de ödeyeyim."

Olamaz, babamın borcunu benim için ödemesine izin veremez. Ben buna değmem.

Elimi kaldırıp durmasını söyledim ama yardım etmesine izin vermediğimi görmezden geldi.

"Ya yapmazsam?" Richard, Knox'u sanki alay edercesine oynuyor. "O borcu sen ödemek zorunda değilsin."

"O çocuk benim oğlum gibidir. Ve sana kiminle konuştuğunu hatırlatmama gerek var mı? Sanderson Shipping'i kurman için parayı sana benim babam verdi. O yüzden bu tiyatroyu kes. Owen'a banka bilgilerini mesajla, bir saat içinde ödeme yapılır. Ve ödenen toplam borcun belirtildiği bir teyit mektubu istiyorum. O senin için çalışmayacak ve bir daha ailemin başka bir üyesine tacizde bulunduğunu duyarsam, sen "*boo*" demeden polisleri senin nakliye limanına gönderirim. Şimdi, Jade'e ne yaptıysan, ya onu serbest bırak ya da polislere nerede olduğunu söyle. Hemen. Lanet olsun. Seninle iş yapmak güzeldi." Richard cevap veremedi Knox telefonu kapatır.

hangover mixing with a combination of minnettarlık ve hayranlık, düşmemek için ahşap tezgahlı adaya tutunuyorum. "Bunu benim için neden yaptın?"

Knox, açıklamak zorunda değilmiş gibi içini çekerek, "Owen, tüm hayatın boyunca mücadele ettiğini gördüm. Her şeye yeniden başlamak için kaçtığın için seninle gurur duydum. Sen her zaman iyi bir adam oldun. İyi niyetli, hayran olduğum bir adam. Sadece bunu kendinde göremedin. Yeni hayallerin olduğunu duydum ve seni çok seviyorum, kimsenin bunu senden almasına izin veremem. Seni ayaklarından yere yapıştıracak birini bulmayı hak ediyorsun. Cenazede Jade ile seni izledim ve ikinizi birlikte gördüğümde, onun senin için mükemmel olduğunu anladım. Peki ya küçük Poppy? Ben Archie ve Hamish'in babası değilim, ama sahilde Poppy ile nasıl olduğunu gördüm. O senin kalbini çaldı, değil mi? Tıpkı o çocukların bana yaptığı gibi. Sen harika bir üvey babasın. Harika bir eşsin. Ve mutluluğu hak ediyorsun. O yüzden ayıl, kendini topla, işlerini yoluna koy, sonra gidip kızını al. O telefon gelecek. Onlar onu bulacaklar. Bulacaklarını biliyorum.

"Neredeyse iki gündür kayıp," diyorum, sesim yenilmiş.

"O zaman dizlerinin üzerine çök ve Yunan tanrısı Elpis'e, umudun tanrısına dua et." Bana nazikçe gülümsüyor. "Elimizde kalan tek şey bu. Umut."

Nefesimi içime çekiyorum.

"Eşyalarını topla. Otelden adamlarımı çağırıp bir nakliye kamyonu getireceğim, mobilyalarını Jacob'a götürecekler. Mobilyaların çok güzel. Richard'ın hepsini almasına izin verme, Owen. Ve evde başka bir şey varsa..." Ağaçların arasından ailemin evini işaret ediyor. "Önümüzdeki birkaç gün içinde bana mesaj at ve haber ver."

"Hiçbir şey istemiyorum. Babamın parasını ararken evin çoğunu dağıttık zaten."

Göğsünden alçak bir kahkaha yükseldi. "Lincoln bana sizin ne yaptığınızı anlattı, ama sanırım bu Richard ve Gideon'un maymunlarına yapacak bir iş çıkarır. Duyduğuma göre, temizlikte uzmanlarmış." Başını salladı. Gözleri endişeyle kenara kaydı. "Keşke daha önce söyleseydin. Güven fonunu elinde tutmanı ve on milyonu senin için ödeyeceğimi garanti ederdim."

"Bu benim sorumluluğumdur."

"Kendine öyle söylemeye devam et, evlat, ama değildi. Artık ailen yok, artık sen benim sorumluluğumsun, Owen. Beni gece gündüz, ne olursa olsun ara. Bana uzanır ve beni kollarının arasına alır, kendi babamdan hiç görmediğim devasa bedeniyle ve sıcaklığıyla sarar.

O, "Sen ailemden birisin, Owen. Bana ihtiyacın olduğunda, yanında olacağım. Her zaman." dediğinde, kendimi zor tutuyorum. Sırtımı iki kez vurup, beni kucaklamadan iterek, pazılarımı tutuyor. "Duş al, eşyalarını topla, eve çık ve saklamak istediğin her şeyin fotoğrafını çek. Sertifikalar ve önemli olan her şey."

Tüm fotoğrafları atabilirim.

Sanki aklımı okumuş gibi Knox, "Fotoğrafların olmazsa yeni ailen senin mirasını veya ailenin neye benzediğini nasıl bilecek? Bu önemli. Onları bir kutuya koy, ama pişmanlıklarla yaşama." Bana anlamlı bir göz kırıyor. "Richard'ın banka bilgilerini de bana gönder. Lincoln, yeni işine başlama tarihini ertelemen gerektiğini söyledi, ama senin zorlanmanı istemem."

"Her kuruşunu geri ödeyeceğim," diye söz verdim.

O nazikçe gülümsüyor. "Sen babanın on katı bir adamsın, Owen. Onun yanlışları, hak ettiğin hayattan seni alıkoymasın."

Onsuz ilerleyemem.

Telefonumdan bir mesaj geldiğini belirten sesli uyarı geliyor.

"Bu Dick'ten olmalı," diyor Knox, beni güldürmek istiyor ama nasıl yapacağımı bilemiyorum çünkü acı ve umutsuzluktan başka bir şey hissetmiyorum.

Knox ayrıntıları not alır. "Artık seni rahatsız etmeyecek. Söz veriyorum." Knox'un Richard'ı uzak tutacak bilgilere sahip olduğunu düşünerek, ona daha da hayranlık duymaya başlarım.

Kendime not: Knox gibi ol. O harika bir adam.

Onu ön kapıya kadar geçirip tekrar teşekkür ettim ve tam siyah Maclaren P1 spor arabasına atlamak üzereyken, telefonuma başka bir mesaj geldi ve gözlerim yuvalarından fırladı.

Knox çenesini sıkarak titretir. "Şeytan'a seni rahat bırakmasını söyle."

O değil. Mari'den gelen beş kelimelik bir mesaj ve bu her şeyi değiştiriyor.

"Onu buldular. Hayatta." Yüksek sesle okudum.

Ayakta duramayan ben, şokun etkisiyle göğsümü tutuyorum. Omuzlarım duvara çarpıyor ve Knox bana doğru koşarken duvardan aşağı kayıyorum.

Knox'un babamın borcunu temizlemeyi kabul ettiği anda onu bulmaları çok büyük bir tesadüftü.

Richard onu ortadan kaldırmıştı. Ama şimdi geri döndü.

Bunun bedelini ödeyecek.

Knox telefonu kulağına dayamış. "Hunter, özel jetine ihtiyacımız var."

Kısa sürede duş alıp Knox'un kayınbiraderinin özel uçağıyla en yakın havaalanına uçtuk, ardından Jade'in şans taşı olan gelincik taşını sıkıca avucumda tutarak doğrudan Galler'deki hastaneye götürüldük.

Vardığımda ne bulacağım hakkında hiçbir fikrim yok, ama önemli değil,

O hayatta.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

JADE

Aylarca uyuduğum en iyi uykudan, sürekli bir bip sesi ile uyanıyorum.

O kadar iyi uyudum ki, dün gece yattığımı bile hatırlamıyorum, ön kapıyı kilitledim mi hatırlamıyorum.

Kilitledim mi?

Henüz tam uyanmamışım, etrafımı saran yapay antiseptik kokusunu anlayamıyorum.

Dün temizlik yaptım mı?

Kafam bulanık. Hatırlamıyorum.

Neden hatırlayamıyorum?

Çapa gibi ağırlaşan göz kapaklarımı açmaya çalışıyorum ama zorlanıyorum.

Tekrar denemek için onları açtığımda, floresan ışık o kadar parlak ki gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

"Yine uyanıyor." Tiz bir ses duyuyorum.

"Jade, bebeğim." O sesi anında tanıdım.

Owen.

"Tatlım."

Annem.

Hareket etmeye çalışırken inlerim, sırtımda keskin bir ağrı hissedince dururum.

Neler oluyor? Neredeyim?

Sonra kendimi karanlık bir denizin içinde buluyorum.

Yeni doğmuş bir kelebek gibi göz kapaklarımı çırpıyorum, uçup tamamen açılmalarını umuyorum.

Çok yorgunum ve vücudum ölü ağırlık gibi.

"Bu sefer uyanık kalacak mı?" diye bir kadın sesi duyuyorum.

Cevap verip kimin uyandığını sormak istiyorum ama başım çok ağrıyor.

Zihnim Owen'ın sert ses tonuna odaklanıyor. "Vücudunun dinlenmeye ihtiyacı var. Çok yorgun."

Gözlerimi tekrar açmaya çalışana kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ve sonunda açtığımda, bir tarafımda Owen, diğer tarafımda annemle karşılaştım. Aşağıya baktığımda, bir hastane yatağında olduğumu fark ettim.

Buraya nasıl geldim?

"Merhaba, tatlım." Annemin gözleri yaşlı, alnında derin endişe çizgileri var.

Gözlerimi kırıştıtararak odaya bakıyorum ve içimi garip bir panik duygusu kaplıyor.

"Bir şey hatırlıyor musun?" diye sordu annem yumuşak bir sesle. "Hayır." Boğazım kurumuş, öksürdüm. Öksürüğüm, taktığım oksijen maskesi tarafından boğuldu.

tıkıyor.

Maskeyi çıkarmak için uzanıyorum ama Owen benim için yapıyor. "Hey, Hotshot." Gülümsüyor ama maskeyi dikkatlice başımdan kaldırırken yüzündeki endişeyi görebiliyorum.

"Ne oldu?" Tekrar öksürdüm. Sırtım ve omuzlarımdaki her yerden gelen ağrı, rahatsızlıktan inlememe neden oluyordu.

"Owen her şeyi anlatır," diyor annem eğilip yanağıma öpücük kondururken. "Seni kaybettiğimi sandım." Duygularını bastırmaya çalışır gibi duraksıyor. "Sizi yalnız bırakayım, doktora uyandığınızı haber vereyim." Elimi sıkıp bizi bırakıyor.

"Çok susadım," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

Her zaman bana göz kulak olan Owen, sertleşmiş vücudumu dik oturmaya yardım eder ve ağrı, varlığından haberdar olmadığım yerlerde kendini hissettirince inlerim. Owen sonra bir bardak soğuk suyu dudaklarıma yaklaştırır ve su, bir tsunami gibi dudaklarıma ve dilime çarptığında sevinçle zıplar. Su hiç bu kadar lezzetli olmamıştı.

Owen öne eğilip alnımı öper. "Seni de kaybettiğimi sandım. Seni çok seviyorum." Vücudum fiziksel acıdan ağrıyor olabilir, ama Owen'ın sesi işkence çekiyormuş gibi geliyor ve kalbim onun için acıyor.

Ama dur, beni kaybetmiş mi?

"Ne oldu? Buraya nasıl geldiğimi neden hatırlamıyorum? Aman Tanrım, Poppy nerede?" Özel hastane odasında kızımı ararken panik beni bir blazar jet gibi vurur.

"O iyi," Owen beni sakinleştirir. "Babs teyzeyle birlikte güvende."

Rahat bir nefes vererek, göğsümün sanki öfkeli bir boğa ile kavga etmiş gibi incinmiş olduğunu fark ediyorum. Elimi göğsüme götürüyorum ve elinin arkasında serumun olduğunu fark ediyorum.

"Neden buradayım, Owen?" diye yalvarıyorum, kendimi bitkin ve kafası karışık hissediyorum.

Boğazını temizledi. "Uçağınızın motoru durdu." "Öyle mi?"

"Fırlatmak zorunda kaldın."

Atladım. "Nereye?"

"Dağların üzerinde."

"Hangi dağlar?"

"Galler Dağları, Snowdon'un üzerinde atladın. Birkaç gün kayıptın."

Kaşlarımı çatarak başımı ovuşturdum. "Neden hatırlamıyorum?" Başım zonkluyordu. Sanki bir balyozla dövülmüş gibi hissediyordum.

"Kafanın yan tarafına çarptığını düşünüyorlar. Kaskın hayatını kurtardı. Şiddetli bir beyin sarsıntısı geçirdin ve bilincin bir açılıp bir kapandı. Çok şanslısın, boynun ya da sırtın kırılabilirdi."

Owen yaralarımı anlatmaya devam ediyor. "Omuzların emniyet kemeri kayışlarından dolayı çok kötü morarmış." Fırlatılmanın şiddetli etkisi ölümcül olabilir. Haklı, çok şanslıyım.

"Köprücük kemiklerim iyi mi?" Bu, fırlatılma sırasında en sık görülen yaralanmalardan biridir.

"Kırık yok. MR çektirdin, raporunu okudum." Alakalı bir şekilde gülümsüyor. "Boyun ve alt göğüs omurganın önemli kasları hassas olacak. Doktorlar omurga disklerinde hasar olabileceğini düşünüyor, ama fizik tedavi ile düzelir." Bunlar, sindirmekte zorlandığım için tekrar sormam gereken çok önemli bilgiler.

Detayları sindirmeye çalışıyorum. "İki gün kayıp olduğumu mu söyledin?"

"Evet." O da onaylıyor.

Bu bilgi beni heyecanlandırdı ve rahatsız etti.

"Sonra seni Galler'deki bu hastaneye getirdiler." "Dağlarda olduğumu neden hatırlamıyorum?"
kafamı ovuşturuyorum.

Owen kaşlarını kaldırdı. "Şiddetli bir beyin sarsıntısı geçirmişsin, Jade. Kişisel konum belirleyicin kurcalanmış olduğu için seni bulamadılar."

Eğer düzgün çalışsaydı, beni hemen bulurlardı.

"Neden biri bana bunu yapsın?" Kafam allak bullak. Bir sonraki soruya geçiyorum. Soracak çok şey var. "Beni kim buldu?"

"Dağ kurtarma ekibi. Haberlerde her yerdeydin."

Başım dönüyor. "Tanrım, magazin basını buna bayılacak." Alnımı ovuşturuyorum. Artık onları uzak tutamayacağım.

"Blake bugün hastanenin önünde basın açıklaması yaptı. Artık resmi. Ben nişanlısın." Geniş bir gülümsemeyle gülümsüyor.

"Artık benimle birlikte yaşamaya devam edemezsin." Gülerек, hareketin yarattığı küçük titreşimlerden vücudum ağrıyınca yüzümü buruşturuyorum.

"O zaman daha çabuk evleniriz," diyor kendinden emin bir şekilde.

Elimi kaldırıyorum. "Yüzüğüm," diyorum, dehşet içinde. Kazada kaybetmiş olmalıyım; hiçbir şey hatırlamadığım kazada.

"Burada." Owen tişörtünün altından köpek künyesini çıkarır ve iki künyenin arasında zincirine takılı benim yüzüğüm vardır. "Onu sütyeninde bulmuşlar."

Onu oraya koyduğumu hiç hatırlamıyorum.

Owen'ın ince altın zincirden yüzüğümü çıkarmasını izlerken, kolyesini tekrar takıyor, sonra altın ve zümrüt taşlı yüzüğü parmakları arasında tutuyor. "Gidelim mi?"

Evet demek için burnumu kıvrıp gülümsüyorum.

"Ama bir şartım var" derken endişeli görünüyor. Owen'ın tavırları değişince odadaki hava birden soğuyor.

"Nedir o?"

"Önce sana bir şey söylemeliyim. Ama daha fazla bilgiye hazır olduğunu sanmıyorum."

Ne söyleyeceğinden endişeleniyorum. Tıbbi bir sorunum mu var? Felç oldum da farkında değil miyim? Ayak parmaklarımı hareket ettirerek hissedebildiğimi kontrol ediyorum. Ayak parmaklarımın birbirine sürtündüğünü hissedince rahatlıyorum. "Söyle" diyorum cesurca.

"Uçağın düşmesi benim hatamdı."

"İmkansız," diyorum alaycı bir şekilde. Sonra Castlevew Cove'dan ayrıldıktan sonra hayatının nasıl bir felakete dönüştüğünü anlatıyor ve ben tüm detayları hatırlamaya çalışıyorum.

tüm detayları hatırlamaya çalışıyorum.

Onun sessiz kaldığı anları ya da arkadaşlarının onun hasta olduğunu söyleyen telefonlarını hatırlamıyorum. Aslında, kazadan önceki günleri de hatırlamıyorum. Tek bir anı bile yok. Son hatırladığım şey, Castleview Cove'dan geri dönerken arabayı kullandığım.

Sanki biri beynimi açıp içindekileri boşaltmış gibi.

Her zamanki keskin zekamın, karıştırılmış bezelye çorbası gibi olduğunu bilmek korkutucu.

Konuşmasını bitirdiğinde, hareket ettiğimde omzumdaki ağrıyı görmezden gelerek uzanıp sakalını okşadım. "Seni suçlamıyorum Owen. Hiçbir şey için. Çok şey yaşadın. Sana yardım edemediğim için çok üzgünüm."

"Bunu sana benim söylemem gerekirdi. Sen titanyumdan yapılmışsın. Kurşun geçirmezsin."

"Ben kırılmazım."

Bana olan sevgisi beni yok edilemez hissettiriyor. "Biz kırılmazız," diyor kendinden emin bir şekilde. Gözleri Omuzları rahatlamayla sarkarken kenarları yumuşar. "Richard, jetine ve kişisel konum belirleme cihazına müdahale etmesi için birini tutmuş olmalı," diye fısıldar. "Seni bu karmaşaya bulaştırdığım için kendimi asla affetmeyeceğim."

"Soruşturma yapılacak," diye onu teselli ediyorum. "Bana bunu yapanı bulacaklar, ama bu bir kaza da olabilir, Owen." Ama sorumlu biri varsa ve kim olduğu ortaya çıkarsa, onu hapis cezası bekliyor olacak. "Bunların hiçbiri senin suçun değil," diyorum tekrar, bu sefer beni duyacağını umarak. "Ne zaman evleniyoruz?"

Owen, bu çılgınlık içinde sorduğum neşeli soruma gülüyor.

Owen yaklaşp dudaklarıma nazikçe öpüyor. "İyileşir iyileşmez."

"Seni seviyorum, Owen. Beklemek istemiyorum." Sonra parmak eklemlerini görüyorum. "Ne yaptın?"

"Taş zemine vurdum."

"Richard'ın yüzü olmasa ne yazık." Onu güldürürüm.

"Hala olabilir."

Kapıdan neşeli bir ses duyulur. "Ne harika! Uyanmış." Owen kenara çekilir ve pembe renkli önlük giymiş, neşeli ve gülümseyen bir doktor odaya girer ve dosyamı alır. "Şimdi sizi muayene edelim."

Saatler gibi gelen bir süreden sonra, bana Bethan demem için ısrar eden Dr. Griffiths, hayati fonksiyonlarımdan memnun kalır ve sonunda şöyle der: "Yarın ya da öbür gün durumunuz stabil olursa taburcu olabilirsiniz. Sırt kaslarınızı güçlendirmek için fizyoterapistle yönlendireceğim, morluklar dışında sanki hiçbir şey olmamış gibi olacaksınız."

Beynime göre, hiç olmamış gibi.

"Hava Kuvvetleri'nin işe dönüş muayenesinden geçtikten sonra aktif uçuş görevine dönebilirsiniz." Uçağa geri dönmeyi düşünmek bile istemiyorum. Vücudum hırpalanmış gibi hissediyorum. "Ancak beyin sarsıntısı nedeniyle muhtemelen aylarca çalışamayacaksınız." Doktor elini omzuma koyuyor. "Çok şanslıydınız. Biri sizi koruyordu, Bayan Sommers." Sıcak bakışları vücudumu rahatlatıyor.

Çok şanslıyım.

Elime nazıkçe vurur ve odadan çıkarken Bethan dönüp ekler, "Bebeğinizin de gayet iyi olduğunu duyunca sevineceksiniz. Sizin de şanslı bir bebeğiniz var."

Owen daha önce hiç duymadığım bir ses çıkarır ve önemli bir şeyi kaçırdığımdan endişelenerek ona bakarım. Beynim hala kendi zaman diliminde olduğu için kaçırmış olabilirim.

Owen elimi tutar. "Hamileymişsin, Hotshot." Sesi o kadar yumuşak ve alçak ki, söylediklerini tekrar etmesini isterim.

"Bebeğimiz olacak." Yüzündeki gülümseme bir mil genişliğinde. "Bu nasıl oldu?" diye soruyorum, sersemlemiş bir halde.

Odanın diğer ucunda oturan annem, hala kapıda duran Bethan ve Owen, benim şokuma gülerek kahkahalara boğulurlar.

"Şey, bir erkek..." Doktor açıklamaya başlar.

Ona durması için elimi salladım. "Biliyorum. Yani, Kıbrıs'a gitmeden önce doğum kontrol iğnesi oldum."

"Bu her zaman yüzde yüz etkili değildir ve ilk yedi gün için ek doğum kontrol yöntemi kullanılması önerilir."

"Doğru," diye cevap veriyorum, hesaplamaya çalışırken sersemlemiş bir halde. Aşı olduktan dört gün sonra ilk kez seks yaptığımızı hesaplamak bir iki dakikamı alıyor. Owen'ın süper spermi olmalı. "Yani, yaklaşık on iki haftalık hamileyim?" Ağlayabilirim, o kadar mutluyum ki. Owen'la her şeyi istiyorum ve birlikte küçük bir aile olacağız.

"Küçük fasulyemizi Kıbrıs'ta yaptık." Göz kırpar.

Elini tutup diğer elimi karnımın üzerine koyuyorum. "Yunan tanrıçası Afrodit'in mucizesi," diye fısıldıyorum, sonra endişelenip arka arkaya iki soru soruyorum. "Her şey yolunda mı? Emin misin?"

Owen elimi sıkar, eğilir, dudaklarımdan öper ve "Tarama yaptırdın ve her şey mükemmel, Hotshot" der.

"Hiç sabah bulantısı yaşamadım." Poppy'ye hamileyken bu konuda çok acı çekmiştim.

"Belki erkektir." Owen yumuşak sesi ve şefkatli dokunuşuyla endişelerimi yatıştırır. "Kızlar kaos ve kargaşa yaratır," diye şaka yapar.

Duygusal, hormonal ve fiziksel olarak bitkin bir halde, her şey farklı geliştseydi ikimizin de neyi kaybedebileceğinin farkına varınca gözyaşlarına boğuluyorum.

Hastaneden çıkar çıkmaz, hala sahip olduğum hayatı ve içimde büyüyen yeni hayatı kutlayacağım.

"Pop-a-doodle'ımı görmem lazım," diyorum Owen'a, yüzümdeki gözyaşlarını silerken.

"Yarım saatte burada olur." "O zaman her şey mükemmel olacak."

"Ve biz tam olacağız." Owen elini karnımın üzerine koyar. "Ailem." Elini kaldırarak, çarşafın üzerine mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş gelincik taşını gösterir.

mükemmel bir şekilde yatak örtüsünün üzerinde
durduğunu gösterdi. "Şanslı ailemiz," diye
düzelttim.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

OWEN - BEŞ HAFTA SONRA

Havacılık suçları soruşturmacıları, Jade'in uçak kazasına yol açan olayların sırasını kısa sürede çözdü.

İstasyonun çevresindeki ve hangarın içindeki güvenlik kamerası görüntüleri, en olası olmayan ve bizim hiç düşünmediğimiz bir şüpheliyi ortaya çıkardı.

Cobra.

Eski bir anahtarla üssün uzak ucundaki terk edilmiş kaza kapısından içeri giren Cobra, eski geçiş kartını kullanarak hangara girdi ve yakıt göstergelerini kurcaladı.

Tanklarda gerçekte olduğundan daha fazla yakıt olduğunu göstermek için ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Ardından soyunma odasına girerek Jade'in kişisel konum belirleme cihazını sabote etti.

Yıllardır filoda çalışmış olan o, hızlı jetlerin ve ekipmanların iç işleyişini çok iyi biliyordu.

Suçun ortasında, düşüncesizce kollarını sıvadı ve kolundaki ayırt edici yılan dövmesi kameralar tarafından kolayca fark edildi.

Jade'den intikam almak için çıktığı bu görevde, ölümünü ve işini kaybetmesini onun suçu olarak gördü. Jade'e olan nefretinin acımasızlığı sınır tanımıyordu.

Polis, Jade'e, cinayet teşebbüsü nedeniyle en az on sekiz yıl hapis cezasına çarptırılacağını bildirdi.

O adama duyduğum nefret, o öldüğü gün sona erecek, ama onun çok uzun bir süre parmaklıklar ardında kalacağını bilmek sinirlerimi biraz yatıştırıyor.

Jade, kazadan önceki günler, kaza anı ve kazadan sonraki günler hakkında hala hiçbir şey hatırlayamıyor, ancak beyninin derinliklerinde saklı olan bir şeyi ortaya çıkarmak için her gün Mayday kaydını dinliyor.

Hatırlamak için çaresizce bir şeyin hafızasını tetiklemesini umut ediyor.

Şu ana kadar bir şey olmadı ve bazı günler en küçük işleri bile yapmakta zorlanıyor.

Hayal kırıklığına uğramış doktorlar, hafıza sorunlarının ve yorgunluğunun geçmesi için haftalar, hatta aylar geçmesi gerektiğini söylediler.

Ben ise, onun hatırlamadığı ve dinlenip bizim küçük fasulyemizi mükemmel bir şekilde pişirmek için izin aldığı için rahatladım.

Korkunç bir travma atlattı. Hafıza kaybı bir nevi koruma mekanizması ve bu kadar mucizevi bir şekilde hayatta kalmak, hem de bebeğimizi de korumak, gerçekten şaşırtıcı bir başarı. O gün biri onu koruyordu.

Doktorlar, dağların yükseklerinde yumuşak bir alana düştüğünde bilinci kapalı olduğu için, basınç altında düşerken olabileceği gibi vücudunun gerilmediğini ve bu sayede ciddi yaralanmalardan kurtulduğunu düşünüyor. Tabii ki, geniş paraşüt, kaybolduğu saatler boyunca onu sıcak tuttu.

Bu bir mucize ve daha fazla minnettar olamazdım.

Jade hala birkaç ay daha işten izinli ve romantik ilişkimizin haberleri yayılınca, artık kampta kalmam yasaklandı, bu yüzden üssün bir mil uzağında, Gregor'un evinden sadece birkaç ev ötede bir yer kiraladık.

Geriye dönüp bakınca, bir nakliye şirketi tutmalıydık, ama taşınma gününde Jade'in tüm ekibi bize yardım etmek için geldi, bu da Jade'in parmağını bile kıpırdatmasına gerek kalmadı, zaten ben de ona izin vermezdim.

Kiraladığımız yerin kısa vadeli bir çözüm olduğunu biliyoruz. Bu arada, son birkaç ayda ikimiz de keder, travma ve çılgın dramlar yaşadığımız için, tek istediğimiz biraz huzur. En azından bebek gelene kadar.

Bu çok çılgınca.

Baba olacağım.

Zaten baba değilim de değil. Bebeğimizin gelip küçük ailemizi tamamlamasını sabırsızlıkla bekliyorum.

Şu anda sabahın erken saatleri ve bu sabah gelen postaları karıştırıyorum ve elim bana adreslenmiş el yazısı bir zarfa denk geliyor.

Merakla zarfı açtım ve iki sayfalık mektubu okurken kaşlarımı çattım.

Sevgili Owen,

Bu mektubun seni iyi bulduğunu ve güzel ailenin İngiltere'de mutlu olduğunu umuyorum.

Sana söylediğimde bana inanmayacağını biliyorum, ama kocama ve babasına sana çektirdikleri tüm acı ve ıstırap için özür dilerim.

*On yıldan fazla bir süredir hiç mutlu
olmadığım bir hayat yaşadım ve gençken Sean'a
hamile kalmamın, Gideon ile evlenmeye
zorlanmamın aptalca olduğunu düşünebilirsiniz,
ama inanın bana, o günden beri her gün
aptallığımın bedelini ödüyorum.*

*Hiç yakın olmadığımızı biliyorum ve
artık bizim için çok geç, ama yeni hayatında
sana en iyisini diliyorum. Annem ve babamın
öncülüğünde, ikimizin de hiç şansı yoktu.*

Onu bıraktım, Owen.

Artık dayanamıyordum.

*Hayatımı cehenneme çeviren adamdan
uzakta, yeni bir hayata başladım.*

*Bu mektubu yazdığımdan bu yana kırk sekiz saat
geçmiş olacak ve **ben** çoktan gitmiş olacağım.*

*Lincoln'e adresini ve banka bilgilerini verdiği için
teşekkür et lütfen.*

*Hesabına yatırdığım **para**, gerçekten
peşinden koşmanı istediğim yeni hayallerine
başlamak için yeterli olur umarım. Sonuçta o para
senin.*

Li/e sigortası ile birlikte, Castlevue

*Bunu, ikimizin de imzaladığı bir     r mektubu ile yaptım. Gideon'un,   alışanlarımıza hak ettiklerini vermek i  in aldığım **şeyi** sorun etmeyeceğinden eminim.*

*Sen ve **ben** iyi insanlarız. Babamızın yaptığının yanlış olduğunu biliyorduk. O y  zden, onun yaptığı hataları tekrarlamayalım.*

Tapular / veya kale, Castlevew Cove'daki ana caddede bulunan bir bankanın kiralık kasasında bulunmaktadır. Lincoln'e kasaya erişim şifresini i  eren bir zarf verdim.

Sana geri imzaladım. Evi sat ve parayı kendin ve yeni ailen i  in kullan.

/ailen i  in kullan.

  yi şanslar.

*Hayal kurmaya devam et ve
b  y  k hayaller kur. Mutlu ol,
Owen.*

Camilla & Sean

P.S. Gideon'un diz  st   bilgisayarında annemle babama suikast emri veren belgeler, bir  ok dosya, yazışmalar ve nakliye fişleri buldum. Haberleri izlemeye devam et. G  rd  klerin hoşuna gidebilir ;)

P.P.S. Yıllar sonra, beni aramak istersen, özel dedektifin Walter Forrester'a sor. İnsanları bulmada ustadır diye duydum.

Mektubun kız kardeşimden geldiğine emin olamıyorum, onu kahvaltı masasının üzerine atıp cebimden telefonumu çıkarıyorum.

Kızlarıma bakmak tam zamanlı bir iş olduğu için finans danışmanlığına başlayamadım, bu da bankada ne kadar param olduğunu, ya da ne kadar parasız olduğumu tam olarak bildiğim anlamına geliyor.

"Hay sıçayım!" diye bağırarak, düşmemek için kahvaltı barının kenarından tutunuyorum.

"Her şey yolunda mı?" Jade, ben zaten sahip olduğum paranın üzerine eklenen on milyon pounda bakmaya devam ederken oturma odasından seslenir.

"Evet, sadece, şey, elektrik faturaları yine arttı," diye yalan söylüyorum, ekrana bakmaktan kendimi alamıyorum.

Lincoln'e mesaj atıyorum.

ME

Camilla sana bir zarf bıraktı mı?

Ekranın üzerinde baloncuklar zıplarken, onun cevap vermesini sabırsızlıkla beklerken tırnaklarımı ısırıyorum.

LINCOLN:

Evet, bıraktı. İki hafta sonra İskoçya'ya geldiğinde sana vermek istiyordum. Seninle bira içmeyi dört gözle bekliyorum.

Vay canına.

Gerçekten mi?

Ayakları titreyerek mutfağa doğru sendeleyerek yürüyen Poppy, bacağıma tutunur ve kollarını başının üzerine uzatır. "Uh, uh," diye bana gülümseyerek, kendi dilinde onu kucağıma almamı ister. Dizlerimi bükerek onu kucağıma alıp kalçama oturturum.

"Bak, Camilla teyze Owen'a ne göndermiş," diye fısıldıyorum, sonra telefonu ona göstererek şok olmuş bir yüz ifadesi yapıyorum ve Poppy beni taklit ediyor. Gözleri parlayarak, ağzıyla komik bir *O* şekli yapıyor ve beni güldürüyor. Son birkaç haftadır yüz ifadelerini taklit ediyor ve bu çok sevimli bir şey.

Telefonumda notlar uygulamasını açıp, borç aldığım kişilerin listesini açıyorum ve listenin en başında, hiç istemediğim en iyi baba figürü olan Knox Black var.

Bir plan yapıp kalan paramı hesapladım.

"Parasının geri kalanıyla ne yapacağımı çok iyi biliyorum, Poppadom."

BÖLÜM TOTTY

JADE - İKİ HAFTA SONRA

"Burada ne yapıyoruz?" Castlevue Cove'un on mil dışında bulunan Licharty'nin kapalı hava üssüne bakıyorum.

Owen burnunun kenarına dokunduktan sonra, kilitli metal kapının arkasından bir güvenlik görevlisi belirir ve bana şımarık bir göz kırpar.

Ona el sallayarak, güvenlik görevlisi kapıları bizim için açar ve Owen içeri girer.

Yan aynaya baktığımda, güvenlik görevlisinin arkamızdaki kapıları tekrar kilitlediğini görüyorum. Bu durum, Owen hangarlardan geçip hizmet dışı olan havaalanının açık alanına çıkarken, bana bir milyon soru sormama neden oluyor.

Kendinden emin bir gülümsemeyle Owen hepsini görmezden gelir.

Poppy arabanın arkasında derin uykuda, Owen sürücü kapısından atlayıp koşarak benim kapımı açar.

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak, "Neden burada olduğumuzu söylemezseniz buradan çıkmam" dedim. Kazadan beri uçağa binmedim ve hamile olduğumu öğrendiğimden beri

doktorumdan izin alana kadar hızlı jetimle uçmak niyetinde değilim.

"Çık dışarı yoksa sürprizi mahvedeceksin."

"Sürpriz mi?" Heyecanla soruyorum, emniyet kemerimi çözüp, yeşil SUV'nden çıkmama yardım etmesi için elini tutuyorum.

Beni yavaşça arkasına çekip pistin ortasına yönlendirdi.

"Ne dersin?" Devasa alanı işaret etti.

"Sanırım bu havaalanı yakın zamanda kapatılmış, bu beni üzüyor." Hava Kuvvetlerinin maliyetleri kısmak için yaptıklarından nefret ediyorum. Hava üslerini kapatmak, meslekleri birleştirmek ve filoları emekliye ayırmak. Bu, yirmi yıl önce katıldığım Hava Kuvvetlerinden çok farklı ve son zamanlarda fark ettim ki, artık bir parçası olmak istemediğim bir yer.

"Kapatılmadı, yakında yeniden açılacak." Kendinden memnunmuş gibi topukları üzerinde zıplıyor.

"Tamam." Elini bırakıp ellerimi belime koydum. "Çayını dök. Seni kraliçe arı gibi vızıldatan ne var?"

Kollarını açarak etrafı işaret etti. "Hotshot Uçuş Okulu ve Açık Hava Macera Eğitimi'ne hoş geldin."

"Anlamadım?" "Hotshot'a hoş geldiniz..."

"Oh, seni duydum," diye sözünü kestim. "Ciddi misin?" Şaşkın bir şekilde, ayaklarımın ucunda döndüm ve etrafıma bakındım, onun sözlerinin önemini fark ettim. "Ama nasıl?" Her şeyini Richard'a verdiğini biliyordum.

"Vakıf fonum ortaya çıktı. Faiziyle birlikte."

Ağzım açık kalmış, ona bakıyorum. Çabuk kapatmazsam, pistin sonundaki nehir ağzından sinekler girecek.

"Yani, bir havaalanı mı satın aldın?"

"**Bize** bir havaalanı aldım. Bir iş." Heyecanlı bir köpek yavrusu gibi, yüksek-alçak halatların bulunduğu alanı ve fiziksel eğitim bloğunu işaret ediyor. Ardından hangarlar, kabinler, otopark, tuvalet blokları ve evler. Her şey için planları var. "Okullar için macera hafta sonları düzenleyeceğiz. Yüksek-alçak halat eğitmen kursları vereceğiz. Uçuş okulu kuracağız. Daha az şanslı ailelerden gelen gençler için mühendislik ve yönetim alanlarında çıraklık yapmalarına yardımcı olacak bir mentorluk programı başlatacağız. Onlara hayatlarında daha iyi bir başlangıç yapmaları için gerekli becerileri kazandıracacağız. Okullar için hafta sonu veya hafta boyu tatiller düzenleyebiliriz. Üssün kapattığı kreşi yeniden açarak, sosyal hayatı olmayan anneler için esnek saatlerde hizmet verebiliriz."

Onun heyecanı sıcak bir kazan gibi kaynarken, kendimi daha fazla tutamayıp ona atılıyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Kendi uçuş okulum mu olacak?" Dudaklarına gülümseyorum.

"Evet. Doğru şeyi mi yaptım?"

"Tabii ki evet." Geri adım atıp etrafa bakındım. Yapacak çok iş vardı ve bir dakika önce karnımda sadece bir kıvılcım gibi parlayan heyecan, ormanı yakacak kadar güçlü bir enerjiye dönüştü. "Hepsi..."

"Beş yüz hektar." Owen cümlemi tamamladı. "Vay canına.

Beş yüz hektarlık bir doğru karar." Gülümsemeyi gülümsemeyi kesemiyorum.

Konuşmadan, kilometrelerce uzanan alanı etrafıma bakındım. "Kaç tane aile evi var?" diye sordum.

"Dört yüz. Yarısını saklayıp yarısını satmalıyız diye düşünüyordum. Ayrıca, yirmi adet tek kişilik konut bloğu var. Aile konutlarını ve blokları bir müteahhide satmalıyız. Böylece sana bir düzine kadar küçük akrobasi uçağı alabiliriz."

"Bir düzine mi?" diye haykırdım.

"Evet. Takım arkadaşlarımdan bazılarına iş teklif ettim."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Gregor kararlı, evet." Ciddi olduğunu onaylayarak başını salladı.

"Onlar onu bırakmazlar."

"On iki ay sonra açılmaya hazır olduğumuzda, o emekli olmaya hazırlanıyor olacak. Ders ve eğitim vermek için gerekli tüm niteliklere sahip olacağım. Zamanlama mükemmel. Ayrıca, o zamana kadar küçük bebeğimiz de olacak."

"Sen delisin." Aynı zamanda onun gerçek bir dahi olduğunu da düşünüyorum. Bu, hayal edebileceğim her şeyin ötesinde epik bir plan.

Başını yana eğip bana bakar. "Senin hakkında. Sana deli oluyorum."

Kollarını omuzlarıma doladı. "Bu senin emeklilik planın. Hava Kuvvetleri'nden ayrılmak zorunda değilsin, ama ayrıldığında bu yer seni bekliyor olacak. Ekstrem akrobatik deneyimler sunabilirsin. İnsanlara uçmayı öğretebilirsin. Ne istersen yapabilirsin."

Yeni Kanat Komutanımız, kazam için tazminat alacağımı ve erken emeklilik için mükemmel bir gerekçeye sahip olacağımı ima etti.

Owen imkansız mümkün kıldı.

Havaalanının bakım masraflarını kafamdan atamıyorum. "Burası senin mirasından çok daha pahalı."

"Bu yer için ne kadar az ödediğime şaşıracaksınız. Uçak iniş ücretleri ve gece park ücretlerini de alabiliriz. Şampiyonluk Kupası için dünyanın her yerinden profesyonel golfçüler buraya geliyor. Turneye çıktıklarında hepsi jetleriyle geliyorlar. Burası kapandığından beri en yakın havaalanı bir saatten fazla uzaklıkta. Özel jetleriyle buraya park edecekler. Lincoln'ün amcası olan profesyonel golfçü Hunter, tüm yıl boyunca kiralamak için kendi hangarını istiyor bile. Buranın altyapısı, senin yapmak istediklerin ve benim yapmak istediklerim için çok uygun. Satın almamız gereken birkaç uçak var ve

Yarım milyon yeter herhalde. Ama senin tavsiyen üzerine yapacağım. Bu muhteşem adama hayranlıkla bakarken alnıma bir öpücük kondurdu. "Camilla şatonun tapusunu bana devretti. Ben de onu Ulusal Güvenliğe sattım." Kulağıma eğilip fısıldadı: "Yirmi milyon dolara. Değerinin daha da artacağını bildiğim için onlardan alabileceğim her kuruşu sıkıştırdım." Yan tarafa bakarak devam etti. "Richard babamın borcunu ödemem için peşimdeyken bunu düşünseydim, bir sürü dramadan kurtulurdum." Baskı altındayken mantıklı düşünemediği için kendine kızmış gibi suratını astı. "Ve daha da büyük bir sürprizim var."

"Öyle mi?"

"Arabaya geri dön, Hotshot."

Owen üssünden çıkıp Castlevew Cove'a doğru sürerken yerinde duramıyorum.

Arnavut kaldırımlı sokaklarda sallanarak ilerleyen geniş arabam, sahile giden dar taş geçidi zar zor geçebiliyor.

Bir anda, beni nereye götürdüğünü anlıyorum. "Yapmadın, değil mi?"

"Aldım."

Mutlulukla doluyorum. "Satın aldın mı?" Beyaz çitleri ve uyumlu panjurları olan şirin taş sahil evinin önüne park ederken, baygınlık geçirircesine iç çekiyorum.

"Yanındaki evi de aldım." "İki tane mi?"

"Evet. Bir ev mükemmel bunun tatil tatil ev, bir birbirine eklenmiş bir evdir." Onları işaret eder.

Kalbim sevinçle dolup taşıyor ve kahkahalar ve hıçkırıklarla, büyük bir bebek gibi ağlıyorum.

Hâlâ arabada otururken, anahtarları kaldırıyor. "Bakmak ister misin?"

"Tabii ki isterim." Anahtarları elinden alıp arabadan atlıyorum.

Yolcu kapısını çarparak kapatıyorum ve üst kattaki pencerelerden göreceğim manzarayı bir an için inceliyorum. "Vay canına. Ne manzara ama."

"Gerçekten öyle."

Soluma bir bakış, onun dalgaların vurduğu denizi, altın rengi kumsalı veya iskeleye uzanan Arnavut kaldırımli limanı izlemediğini doğruluyor. Bana bakıyor.

"Hava Kuvvetleri'nden ayrılma işlemlerini başlatmak istiyorum. Sanırım emekli olma zamanım geldi," diyorum kendinden emin bir şekilde.

Görevdeyken ondan, Poppy'den ve bebekten uzak kalmak istemiyorum, burada harika bir aile hayatı ve inanılmaz bir kariyerim varken.

Hayalim gerçek oldu.

Owen'ın yüzü geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Bunu söylemeni umuyordum."

"Sana istediğimin bu olduğunu söylemiştim." "Hayallerini gerçekleştirdim mi?"

"Sihirli değnek salladın," diye hayranlıkla yakışıklı erkeğime fısıldıyorum.

"Ben Harry Potter'ım *lan*," diye şaka yapıyor.

"O uzun sakal ve saçlarla her geçen gün Gandalf'a benzemeye başladın," diyorum, ama şimdi saçlarını erkek topuzu yapmasını çok seviyorum.

Kıkırdayarak eve bakıyorum. Owen'ın elini tutuyorum. "Sen harika bir adamsın, Owen Brodie. Ve kalbinde umutsuz bir romantiksin."

"Sen benim en iyi yanlarımı ortaya çıkarıyorsun, Hotshot," diyor gururla, ve ben hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim adama bakmaktan kendimi alamıyorum.

Elimi kaldırıp nişan yüzüğümü öptükten sonra beni kollarına alıyor.

Kürek gibi elleriyle yüzümü nazikçe kavrar, ağzını ağzımın üzerine eğip fısıldar, "Seni hak etmek için ne yaptım?"

"Hiçbir şey, Owen."

"Beni olduğum gibi
seviyorsun." "Evet. Asla
değişme."

On sekiz ay sonra

Kıbrıs'ta gün batımı parıldııyor, koyu mavi okyanusu sıcak turuncu bir örtüyle kaplıyor.

Güneş dalgalarla flört ederken, uzun krem rengi elbisem çakıl taşlı kumsalda hafıfe sürtünerek çakıl taşlarını yumuşak bir şekilde birbirine çarpıtıyor ve kıyıdaaki suyun şıpırtilarıyla uyum içinde kendi melodilerini yaratıyor.

Mutlulukla titreyerek, annemin elini tutarak sahilde yürüyerek yakışıklı kocamın yanına doğru ilerliyorum. Poppy, gelinciklerle işlemeli krem rengi iek kız elbisesi içinde önümüzde neşeyle zıplıyor.

Küçük Pop-a-doodle'ımız.

"Baba." Sevinçle ığlık atar, bekleyemeyecek kadar heyecanlıdır, mesafeyi kapatır ve Owen'ın kollarına koşar; hayran olduğu ve sevdiği adam. Owen'a hiç "baba" dememiş olan Poppy, onu kendine ait olarak damgalamayı kendine görev edinmiştir.

Bizi bu kadar sevmesi hayatımızı değiştirdi.

Gözleri bağlı olarak, bu sabah muhtemelen en güzel düğün hediyesini eliyle teslim etti; artık resmi olarak Poppy'nin babası olduğunu onaylayan resmi evlat edinme belgesi. Michael'ın bu kadar kolay kabul etmesi kalbimi acıttı ve bunu asla anlayamayacağım.

Owen, o küçük kızın sevgisini herhangi bir erkekten daha çok hak ediyor.

O artık onun ve ben daha mutlu olamazdım.

Akrobasi gsterilerimde yaptığım hareketler gibi, ışık hızında hareket ederek, iki yıldan kısa bir sürede

Owen ve ben hayatımızı üç yüz altmış derece değiştirdik.

Buna fırtına demek yetersiz kalır.

İskoçya'ya taşındık, annem ve Babs teyzem de kısa süre sonra bize katıldı. Uçak kazasıyla ilgili bir davada tanık olarak ifade verdim, bu da Cobra'nın on sekiz yıl hapis cezasına çarptırılmasına ve bir daha asla konuşmak istemediğim bir olaya yol açtı.

Hafızam hiç geri gelmedi ve gelmemesine de seviniyorum.

Hatırlayamadığım şeylerin bulunduğu dosya dolabında kilitli kalması daha iyi. Hiç tereddüt etmeden, her şeyin yolunda olduğu söylendikten sonra uçağı uçurdum ve uçuş okulumuz da çok başarılı.

Owen ve ben, polise gelen isimsiz bir ihbarın ardından Gideon ve Richard'ın ölümünün haberlerini izledik. İhbar, polisin Owen ve Camilla'nın ebeveynlerinin ölümüne, kaçak tütün ve alkolün yanı sıra uyuşturucu ve silah kaçakçılığına karıştıklarına dair e-postalara ve kanıtlara ulaşmasını sağladı. En korkunç olanı ise, insan kaçakçılığından kazanç sağladıklarına dair fotoğraf kanıtlarıydı.

Owen, Camilla'nın nereye kaçtığını bana hiç söylemedi, ama onun güvende olduğunu ve bunun en önemli şey olduğunu söyledi.

Hayatımı değiştiren bu olayların ardından Hava Kuvvetleri'nden ayrıldım ve Owen'ın planladığı gibi bir uçuş okulu ve açık hava macera merkezi açtık. Yeni evimizi yeniden dekore ederek iki evi birleştirdik ve tüm bunların üstüne, Atlas adını verdiğimiz güzel bir erkek bebeğı dünyaya getirdik. Yunanca'da "*dayanmak*" anlamına gelen bu isim, özel bir yerde dünyaya gelen ve bir uçak kazasından sağ kurtulan mucize bebeğimize çok yakışıyordu.

Arkadaşlarımız onun nasıl görüneceğine dair bahse girerken haklıydılar. Büyük mavi gözler ve çilek sarısı saçlar. Masumiyetin resmidir ama aynı zamanda inatçı ve ateşli, yaramaz bir maymuncuktur.

Kime daha çok benzediğini bilmiyorum, bana mı yoksa babasına mı? Sanırım bana daha çok benziyor.

Kıbrıs. Özel yerimiz. Owen ve benim yolculuğumuzun başladığı yer.

Aşk adası. Afrodit'in doğum yeri ve Owen'ın kalbimi çaldığı yer.

Bizi bir araya getiren belki de kaderin ilginç bir cilvesiydi, ama Afrodit'in kayasına baktığımda, onun bunu başından beri planladığını düşünüyorum.

Birbirimizi bulmak kaderimizde vardı, bundan eminim.

Ona ulaştığımda gülümsemem genişledi.

Annemin yanağına öpücük kondurup, Blake'e kırmızı, altın ve yeşil çiçeklerle dolu buketimi verip, güçlü erkeğime dönüyorum. Beni kurtarmak için elinden geleni yapan ve beni, Poppy'yi ve Atlas'ı dünyadaki en değerli mücevherlermişiz gibi koruyan adam.

En yakın arkadaşlarımız ve ailemizle çevrili olarak, birbirimize hayat boyu bağlı kalacağımıza dair sözler vererek yeminlerimizi okuyoruz.

Gözleri gözlerime dikildiğinde, bu çok kolay bir istek. Kendimi ona isteyerek veriyorum, bizi birbirimize bağlayan bir kağıt parçası olsun ya da olmasın.

Kalbim onun ve her zaman onun olacak.

Owen

Hayatta istediğimiz her şeye sahibiz.

Her gün güneşin doğuşunu ve batışını izlediğimiz, evimiz dediğimiz güzel bir sahil evimiz var. Ve geceleri, çocuklar uykuya dalar dalmaz, ön taraftaki terasta oturup ayın deniz

birkaç kez çıplak yüzmeye can attık ama kışın dondurucu Kuzey Denizi'nin soğuşuna cesaret edemedik.

İşimiz, ailemiz, arkadaşlarımız, hayatımız daha mükemmel olamazdı.

Şu anda olduğu gibi, boynunu çevirip dudaklarını benim dudaklarıma değdirirken, o mükemmelliğin vücut bulmuş hali.

"Sen bana aitsin." Arkadan, Jade'in ıslak amına sikimi sokup çıkarırken, parmaklarımı kalçalarına o kadar derine batırıyorum ki, morluklar bırakacak kadar.

Aşk sarhoşu, boynunu geriye doğru eğip nefes nefese, "Evet" diyor.

Düğünümüz inanılmazdı. Güneş, arkadaşlar, aile, aşk ve tabii ki, her zaman olması gerektiği gibi, düğün günümde kilt giydim. Ben gerçek bir İskoç'um; boxer giymem.

Bu, resepsiyon yemeği ve konuşmalardan önce onu balayı süitimize çekmek için planladığım şey için mükemmeldi.

Tuvalet masasının kenarına tutunarak, önümüzdeki aynada gözlerimizi birbirine kilitliyoruz. Sözlere gerek yok. Zevke ulaşmak için kalçalarımı daha hızlı hareket ettiriyorum ve evliliğimizi resmen tamamlıyoruz.

Klitorisini okşarken orgazmı patlar, onu yörüngesine gönderir, beni de yanında götürür.

"Siktir, Hotshot." Nefes nefese, çıplak omzunu öpüyorum, sonra alnımı omzuna yaslayıp sertçe boşalıyorum ve içinden boşalıyorum.

Yukarı bakıp ona bakıyorum. Onun güzelliği, kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyor.

"Umarım bir Yunan bebeği daha yapmışsızdır." Penisimi içinden çıkarır ve yavaşça beni dönerek yüzüme bakar.

"Bir tane daha mı?" Ellerimi kalçalarına koyduğumda kaşlarını kaldırır.

"Tam bir uçan takım lazım bize." Şaka yapmıyorum, birbirini seven ve her gün bunu birbirine söyleyen büyük bir aile istiyorum. Sarılmanın bir yaşam biçimi olduğu ve yapılmazsa suç sayıldığı bir aile.

"Bunun için daha büyük bir eve ihtiyacımız var." O, tereyağı gibi yumuşak ipek elbisesini kalçalarından aşağı çekerken kıkırdıyor.

Parmağımın eklemiyle çenesini kaldırıyorum. "Senin için her şeyi yaparım."

O da onaylayarak başını sallar; yapabilsem onun için gökyüzünden ayı bile indiririm, bunu biliyor.

Sanki bedenimin içine girmek istercesine dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor, çünkü yakınlık asla yeterli gelmiyor, ve fısıldıyor, "Seni seviyorum."

Aşkımız var.

Hem de çok fazla.

"Ben de seni seviyorum, Hotshot. Hayal edebileceğinden çok daha fazla."

Dudaklarımın üzerinde gülümsüyor. "Gökyüzündeki tüm bulutlardan daha mı çok?"

"Olumlu," diye hava trafik terimleriyle cevap veriyorum, onu güldürüyorum.

Onu tekrar öpüyorum, hayatıma hızla giren, beni gökyüzüne uçuran ve sonunda en şanslı tılsımım olduğu ortaya çıkan bu inanılmaz kadına kendimi kaptırıyorum.

O benim

kaderim.

Benim alın

yazım.

Benim tanrıçam.

O, benim isteyebileceğimden çok daha fazlası.

Kaderim.

O benim Hotshot'ım.

Her şeyim.

Ve beni olduğum gibi seviyor.

SON

SON

OWEN - BİR YIL SONRA

"Hazır mısınız?" Jade'in cızırtılı sesi havacılık kulaklığımdan geliyor.

"Tabii." Aşağıdaki plaja bakarken, "Bunun güvenli olduğundan emin misin?" derken sinirlerim bozuluyor.

"Kesinlikle." Sesi heyecanlı ve henüz başlamamış olan işkenceden zevk aldığından eminim.

Uçuş okulunu açtığımızdan beri, aşırı akrobasi uçuşları öğrettiği iki kişilik akrobasi uçağına beni bindirmek için can atıyordu. Öğrenciler ve heyecan arayanlar Jade ile uçmak için kilometrelerce yol kat ediyordu.

Bu gösteri, izleyicileri çekiyor; çoğu gün iskelede sıraya giriyorlar, hafta sonları ise Castlevew'un suları üzerinde havada yaptığı akrobatik hareketleri izlemek için akın akın geliyorlar.

Web sitemizde bu deneyimi tanımlamak için "*ekstrem*" kelimesini kullanıyoruz. Şimdi düşününce, kıyafetlerimi giymiş, kulaklıklarımı ve mikrofonumu takmış halde, ter giysilerimi ıslatırken ve hafif bir panik hissi beni sararken, buradan çıkmak istiyorum.

Castlevew Cove'un üzerindeki gökyüzünde uçmaya başladıktan sonra, Jade ile uçmaktan hiç çekinmemiştim, ancak akrobasi hareketleri beni her zaman korkutmuştur ve onun benimle birlikte yapmasına hiç izin vermemiştim.

Şimdiye kadar uçakta. Bana bunun dünyadaki en güzel his olduğunu söyleyerek beni ikna etti, "*Bunu tekrar tekrar yapmak isteyeceksin*" dedi.

Bir anlık zayıflıkta kabul ettim. Şimdi ise kararımı pişmanlık duyuyorum; roller coaster'larda yeşile dönüyorken, bunu neden iyi bir fikir olarak gördüm ki? Ancak, "Başlıyoruz" dediğinde fikrimi değiştirmek için çok geç.

Gürültülü Extra 300 uçağı ters dönüyor ve şimdi gördüğüm manzara ters durduğu için boğazımdan çıkan çığlığı kontrol edemiyorum. Uçağın kenarlarının bana yardım edeceğini düşünerek kollarımı yana doğru uzatıyorum, ama işe yaramıyor.

Uçak tekrar ters dönünce rahat bir nefes alıyorum, ama bu kısa sürüyor, çünkü Jade uçağı dikey olarak havaya uçuruyor ve ben tekrar çığlık atıyorum. "Yavaşla. Tanrım, beni öldürmeye çalışıyorsun," diye bağıyorum, bu da Jade'i güldürüyor.

"Saatte sadece 200 mil hızla gidiyoruz. Çığlık atarken kız gibi ses çıkarıyorsun."

"İki yüz mü? Sanırım kusacağım."

"Koca bebek," diye mırıldanıyor, sesi mizah dolu. "Bir sonraki hareket harika. Çok seveceksin," diyor kulaklığımdan, uçağı dikey pozisyonda tutarken.

"Hey, isim takma, Hotshot, ve neden doğru şekilde uçmuyoruz?" Mikrofonun içine bağıyorum, hala uçağın iki yanında kendimi tutmaya çalışıyorum.

"Yine başlıyoruz." Sesindeki heyecan ve neşe beni tedirgin ediyor.

Hayattaki amacı mümkün olduğunca hızlı gitmek ve beni öldürmek, bundan eminim.

Jade, öfkeli arı kovarı gibi ses çıkaran küçük uçağı, milisaniyeler içinde yükseliş pozisyonundan burun aşağı dalışa geçiriyor, uçağı ters çevirip bir takla attırıyor, ardından baş aşağı pozisyonda ölümcül bir hızla dalış bombası atıyor.

Koltuğuma tırmanırken, emniyet kemerim ve seyahat ettiğimiz hız beni yerinde sabit tutuyor, sesim kısılana kadar çığlık atıyorum, gözlerim dışarı fırlıyor ve bağırsaklarımın patlayacağından eminim. Hayatım gözlerimin önünden geçiyor, burun önde, Castlevew Cove'un dalgalarına doğru hızla düşerken, sanki öncekinden daha hızlı uçuyoruz.

"Hay siktir!" diye bağıriyorum, balıkların beni yediğini hayal ederken, çarpıp sonsuza dek yok oluyoruz. Son anda Jade kontrol kolunu yukarı çekiyor, bizi yıldırım hızıyla dikeyden yataya çeviriyor ve su yüzeyinde süzülüyoruz.

"Woouooooo hoouooooo," diye sevinçle bağıriyor Jade.

Vücudumdan ter damlarken, kusacakmış gibi hissederek fısıldadım, "Sanırım altıma sıçtım."

Önümdeki pilot koltuğunda Jade gülmekten başını geriye atıyor. "İyi misin?"

Alnımı silerek, midem bulanır ve etrafımıza patlamak üzere olan kusmuğu tutmak için ağzımı kapatmak zorunda kalırım.

"İniş yapıyoruz," der Jade sakın bir sesle. "Şu anda senden nefret ediyorum," diye geçiririm.

"Kusmuk torbaları solda." Uçak iniş yaparken lastikleri birkaç kez sarsılır ve kusmuk torbasına uzanıp içine kusarken mide kaslarım spazm geçirir, öğürür ve öksürürüm.

"Bir saat sonra iyi olursun," diyor Jade sakın bir şekilde, uçak dururken ve güvenlik kontrollerini yaptıktan sonra kemerini çözüyor.

Sonunda, titrek ayaklarla beni uçaktan indirir.

"Yüzün solgun." Lincoln beni görünce gülerek Atlas'a uçuşun hoşuma gitmediğini söyler.

"Daha çok yeşil gibi, ne dersin Poppy?" Jacob, yanında duran Poppy ile birlikte gülerek karşılık verdi.

Cevap veremedim, yüzleri bulanıklaşır ve bayılırım.

"Demek artık uçmayacaksın?" Jade, kocaman bir parça halloumi peyniri ağzına tıktırır, çiğnerken sinsi sinsi gülümser ve sandalyesine rahatça yaslanır.

Tüm arkadaşlarımız ve ailemizle havaalanında barbekü yapıyoruz. Ayda bir kez yapmaya çalıştığımız bir şey.

Ayaklarımı yere vuruyorum. "Ben burada kalacağım. Çok teşekkürler." Hareketten dolayı karnımı tutuyorum. Üç saat geçti ve hala hiçbir şey yiyemiyorum.

"Karın çok cesurmuş." Lincoln omzuma yumruk atar.

"O şeytanın ta kendisi." Gözlerimi kısarak oturduğu yere bakıyorum, bu da onun bana dilini çıkarmaya neden oluyor.

"Ne olgunca." Başımı sallayıp sırtışıma saklıyorum.

Bu kadın benim sonum olacak. Ne ölüm
ama, cesaret delisi tarafından öldürülmek.
Benim Hotshot'ım.

Jade dışardaki sandalyesinden kalkar ve bana doğru gelir. Kucağıma oturur ve yüzümü avuçları arasına alır. "İyi misin?" Alnında endişe çizgileri belirir, gözlerinin kenarlarında derinleşir.

"Şimdi daha iyiyim." Öpmeye yaklaşıyorum ama eliyle ağzımı kapatıyor.

"Dişlerini fırçaladın mı?"

Elini hala ağzımın üzerinde tutarken başımı salladım ve saniyeler içinde dudakları dudaklarıma değdi ve bana masum bir öpücük verdi. "Seni seviyorum." Bu sözleri duymaktan asla bıkmayacağım.

"Hayat sigortamın parasını mı istiyorsun? Bu yüzden mi bugün beni öldürmeye çalıştın?" Onun kışını çimdikleyip ona göz kırptım.

Kafasını eğip bir an düşünür, sonra cevap verir. "Hayır. Seni gerçekten kusturmaya çalışıyordum." Yüzü ciddi, doğruyu söylediğini biliyorum.

Poppy yanıma gelir. "Kasten yaptı, baba." Bugün domuz kuyrukları ve pembe yanaklarıyla masum bir görüntü sergileyerek ispiyoncu gibi davranır.

"O yaptı." Eğilip kulağına fısıldarım, "Babanı Shrek'in rengine çevirdiği için intikam almalı mıyız sence?"

Poppy'nin gözleri parlar ve küçük sesiyle bağırır, "Su savaşı!"

Jade, diğer herkes gibi kucağımdan atlar ve birkaç dakika içinde Jade'in annesi ve teyzesi, macera etkinliklerinde kullandığımız su tabancalarıyla bağırarak koşuşturmaya başlar. Lincoln ve Jacob da Poppy'nin desteğiyle Violet'in en büyük su tabancası olan bazukayla bana saldırırken aynı şeyi yapar.

İkinci çocuğuna hamile olan Skye, Aurora ve Atlas için daha küçük su tabancalarını almak için küçüklerle birlikte hangarın içine kaybolur.

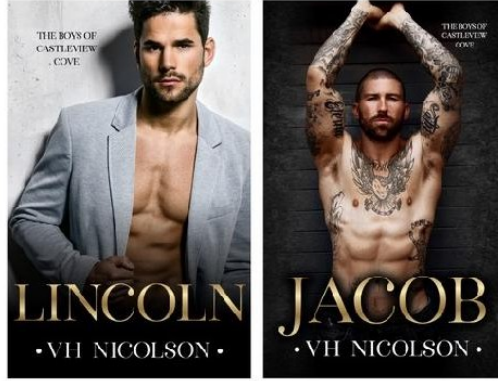
Tam bir kaos ortamı var ve Jade, Violet'le takım olup beni havaalanının yarısına kadar kovalarken, ona karşı hiç şansım yok.

Geriye doğru koşarken, arkadaşlarıma, teyzeme, amcama, Gregor'a ve yeni bulduğum aileme bakıyorum ve her zaman böyle olması gerektiğini biliyorum.

Kendi mirasımı yarattım; sevgi, kahkaha ve sonsuza dek sürecektir mutlulukla dolu bir miras.

**BOYS OF CASTLEVIEW COVE SERİSİNİN DİĞER
KİTAPLARINI OKUMADIYSANIZ**

Lincoln'ün Hikayesi (Kitap 1):mybook.to/LincolnVHNicolson
Jacob'un Hikayesi (Kitap 2): mybook.to/Jacob_VHNicolson

VH NICOLSON'IN DİĞER ESERLERİ

Üçlü Sorun Serisi

Hunting Eden - The Triple Trouble Serisi (Kitap 1):
mybook.to/huntingeden_VHNicolson

Kaçınılmaz Ella - Üçlü Sorun Serisi (Kitap 2):
mybook.to/inevitableella_VHN

Beklenmedik Eva - Üçlü Sorun Serisi (Kitap 3): mybook.to/unexpectedeva

Castleview Cove'un Çocukları

Lincoln - Castleview Cove'un Çocukları (Kitap 1): mybook.to/LincolnVHNicolson

Jacob - Castleview Cove'un Çocukları (Kitap 2):
mybook.to/Jacob_VHNicolson

Owen - Castleview Cove'un Çocukları (Kitap 3):
mybook.to/OwenVHNicolson

Frozen Flames (Yeniden Alevlenen Buz Hokeyi Romantizmi) Ön sipariş: [mybook.to/
FrozenFlames_VHN](http://mybook.to/FrozenFlames_VHN)

TEŞEKKÜR

İnanabiliyor musunuz? Başardık! Castlevew Cove'un Çocukları serisinin son kitabı. Artık erkek olan güzel çocuklarımdan, onların güzel, güçlü ve eğlenceli kadınlarından ve şirin sahil kasabasından ayrılacağım için çok üzgünüm.

Kesinlikle çok yoğun bir dönemdi ve umarım Owen ile Jade'in aşk hikâyesini okumaktan keyif almışsınızdır. Bu kitabı yazmak için önceki kitaplarımdan daha uzun zaman harcadım, ancak karakterlerimin bana hikâyelerini anlatmak ve benim de onların istediği şekilde yazmam için doğru anı beklediklerine içtenlikle inanıyorum.

Eski bir asker eşi olarak, onların hikayesi beni Kıbrıs'a geri götürdü; kocam ve benim neredeyse beş yıl görev yaptığımız yere.

O yıllar mutlu anılarla dolu ve o muhteşem ülkeye tekrar dalmak çok hoşuma gitti.

Bu kitap benim için bir sevgi emeği oldu, ancak çevremdeki destek ağı olmasaydı, bunların hiçbiri mümkün olmazdı.

Bana sonsuz cesaret veren sözleriyle destek olmaya devam eden eşim Paul'e teşekkür ederim. Sen olmasan bunu başaramazdım, canım.

The Word Emporium'daki editörüm Sarah'ya çok teşekkür ederim. Kenar notların beni her zaman mutlu ediyor ve daha iyi bir yazar olmam için beni teşvik etmeni çok seviyorum. Hala öğreniyorum!

Yeni alfa okuyucum Nicki'ye... Owen ve Jade'in hikayesine olan bağlılıkla beni büyüledin. Geri bildirimlerin, notların, e-postaların ve sevimli mesajların beni

çok mutlu etti ve sana ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem. Yemin ederim ki bizi kader bir araya getirdi ve artık benden kurtulamayacaksın!

Lizzy'ye, okyanusun ötesindeki güzel alfa okuyucuma. İnanılmaz geliştirme önerilerinden karmaşık düzenlemelerine kadar, kitaplarıma olan tutkunu hiç gözden kaçırmadım. Hayatımda olduğun için ne kadar teşekkür etsem azdır.

Daha ince ayrıntılarda yardımcı olan askeri arkadaşlarıma çok teşekkür etmek istiyorum. Yıllarımı hava kuvvetlerinde eşimin yanında geçirirken, aynı zamanda hava kuvvetlerinde sivil olarak da uzun süre çalıştım ve askeri hayatın bazı yönlerinde yardıma ihtiyacım oldu. Neil (sayısız sorumu yanıtladığın için teşekkürler), Sally (hava trafik kontrol uzmanlığın için teşekkürler) ve David (subay eğitimi bilgilerin için teşekkürler). Size sonsuza kadar minnettarım. Özellikle Kıbrıs'ta komşum olan ve kocam aylarca görevdeyken her zaman yemek yediğimden emin olan Sally'ye ve bir kez daha elektrik kesintisi olduğunda kapıma gelip yeterli mumum olup olmadığını kontrol eden Sally'ye - nezaketinizi asla unutmayacağım.

Tüm kitap blogcularına, bookstagrammer'lara ve booktoker'lara, tüm desteğiniz ve yarattığınız güzel grafikler ve videolar için çok teşekkür ederim, her gün beni hayran bırakıyorsunuz.

TL Swan'a özel bir teşekkür etmek istiyorum. Bu yazdığım altıncı kitap olduğuna inanamıyorum. Senin rehberliğin ve desteğin olmasaydı, hiç şüphesiz klavyeye parmaklarımı bile dokunamazdım. Karantina döneminde hayatımı değiştirdin. Teşekkürler Tee.

Ve sizlere, baharatlı kitap okuyucularına, yazıyorum çünkü sizler beni ayakta tutuyorsunuz ve yeni sayılabilecek bir bağımsız yazara güvenip, yazarlık yolculuğumda beni desteklemeye devam ettiğiniz için ne kadar teşekkür etsem azdır. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz, size sonsuza kadar minnettarım ve sizler olmasaydınız, ben

tam zamanlı bir yazar olma hayalimin peşinden gitmeye devam edemezdim. TEŞEKKÜR EDERİM! Mwah x

YAZAR HAKKINDA

Karantina sırasında ilk çağdaş aşk romanını yazan Vicki, artık mutlu sonla biten aşk hikayeleri yazmaya tamamen kapılmış durumda. VH Nicolson, İskoçya'nın kuzeydoğusundaki North East Fife'in nefes kesici sahil şeridinde doğdu ve büyüdü. Yirmi yılı aşkın bir süredir, Birleşik Krallık ve yurt dışında yaratıcı pazarlama ve tasarım sektöründe marka stratejisti ve stilist, dergi editörü ve gazete editör yardımcısı olarak çalışmıştır. Ruh ikiziyle evli olan Vicki'nin bir oğlu vardır. Çok sayıda ilginç ve parlak kazak satın almaya, Belçika çörekleri yemeye ve şu anda geri döndüğü güzel İskoç memleketini çevreleyen uçsuz bucaksız kumsallarda yürüyüş yapmaya bayılır.

Web sitesi: vhnicolsonauthor.com

Facebook Grubu:

bit.ly/VHNicolsonFacebookReaderGroup _

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

